

“ruhun için savaş”

KARANLIK SANRI

B Ü Ş R A N U R

“Piyon musun, yoksa oyunu yönetecek misin?
Unutma . . . Vezir olmak, gerektiğinde en sevdiğini
bile feda edebilmektir.”

Yıllar önce devletin el altından yürüttüğü projenin tek başarılı klon askeri olan Efsun Mina Öner, geçmişin tozunu silmek için düşman ilan edildiği örgütün arasına döner.

Kardeşinin kanını yerde bırakmamak adına satranç tahtasına vezir olarak adım attığında sinanacağı geçmişten bihaberdir.

Atlas Katrivas’a sadık bir ajan olarak sızdığı akademide, karşısında duvar gibi dikilen Akın Mir Safkan’la karşılaştığında ise savaşın yönü değişir. Ona karşı duyduğu çekim, kalbini aklının önüne koymasına sebep olur. Kalp ve akıl arasında gidip gelen her adım, Efsun’u geri dönülmez bir çatışmanın içine sürükler.

İki ayrı örgüt.

Yıkılması gereken üsler.

Ve ölümüne sadakatle bağlı iki düşman asker.

Şimdi bir karar vermek zorundadır:

**AŞKI MI KAZANACAK, YOKSA İNTİKAMI MI?
YIKMAK MI KURTARIR İNSANI, YOKSA AFFETMEK Mİ?**

YETİŞKİN OKURLAR İÇİNDİR.

indigo

indigo.kitap
indigo.kitap
indigo.kitap

**O gözünden akıttı,
ben kalbimden
akıttım gözyaşlarımı.
Ağlatan yaradan
korkma küçük oğlan.
Öldürecek olan
ağlayamadıklarıdır.**

KARANLIK SANRI - 1

BÜŞRA NUR

Baskı: Eylül 2025

ISBN: 978-625-5841-53-7

Yayınevi Sertifika No: 43362

Copyright © 2025, Büşra Nur

Bu kitabın yayın hakları İndigo Yay. Dağ. Paz. Rek. Ltd. Şti.'ne aittir.

Yayınevinden izin alınmadan kısmen ya da tamamen alıntı yapılamaz, hiçbir şekilde kopya edilemez, çoğaltılamaz ve yayımlanamaz.

Yayıma Hazırlayan: Seda Durdu

Editör: Zeynep Karadeniz

Son Okuma: Yaren Kılıç

Kapak Uygulama: Beyza Sude Sakin

Baskı

Yıldız Mücellit Mat. ve Yay. San Tic. A.Ş.

Maltepe Mh. Gümüşsuyu Cd. Dalıç İş Merkezi No: 3

Kat: 2 Topkapı-Zeytinburnu / İSTANBUL

Sertifika No: 46025

İNDİGO YAY. DAĞ. PAZ. REK. LTD. ŞTİ.

Skyport Residence Yakuplu Mah. Hürriyet Blv. No:1

İç Kapı No: 177 Beylikdüzü / İstanbul

Tel: 0 (212) 438 17 83 • Fax: 0 (212) 438 17 84

www.indigokitap.com • info@indigokitap.com

İNDİGO YAY Bir Indigo Kitap Yayın Dağ. Paz. Rek. Ltd. Şti. markasıdır.

B Ü Ş R A N U R KARANLIK SANRI

Düzenleme

Ny.ozlem

İ N D İ G O K İ T A P

*Ŗiir yazan kalemin mürekkebi acıdır,
küçük kızlar çekmez büyük acılar.
Küçük kızım, sen hayal kur, iz dünyaya mutluluk portreni.
Bir gün herkes ödeyecek gemiŖin bedelini.
Küçük kızım, bugün yalanlar yok çünkü artık yarınlara
ihtiyacımız yok.
Küçük kızım, seni nefret var etti, kötülükleri yok edemeyecek.*

Beni dinlemeye devam ediyor musun?

Hadi, durma çevir sayfayı.

**Karanlığın içindeyim. Ruhumda kurdukları cümlelerin
bıraktığı yanık izleri.**

Efsun Mina Öner.

Üç Yüz Seksen.

Bir lanet gibi zihnimde dönen birkaç kelime ve anı.

Bizden çaldıkları hayatı geri almak için buradayım.

Kaybettiklerimizi birer birer kazanmak için buradayım.

**Bütün dünyaya kendi gerçekliğimizi göstermek için
buradayım.**

**Aklında dönüp duran o ses, savaşın sesi. Kaçma, arkana
bakma. Kalbinin ritmini işitebiliyorum. Kapat gözlerini.**

Sen de benimle burada, o karanlığın içindesin.

Sana hikâyemi anlatmaya hazırım.

Sen dinlemek için hazır mısın?

*Kâğıdın üzerinde silik bir nokta, ismim yazıyor silginin
değdiği sayfanın ucunda.*

Varlığım, okuduğun romandan silinen ilk cümle.

Vazgeçilen, arkada bırakılan, nefret edilen.

*Kimsenin sevgisine ihtiyacım yok çünkü ben hep en
çok kendimi sevdim. Hepinizden sizin yerinize nefret
ettim. Yüzümde bir tebessüm, mumunu yakıyor yarının.*

*O mumun ateşinde yanacak yarınlar. Elimde neşter,
saklamışım eteğimin arkasına. Gün gelecek saplanacak
geçmişin tam ortasına.*

*Küçük bir kız uyuyor içimde. Gözlerinde öfke var ve beni
suçluyor her seferinde. Bir şiir var aklında. Yazıyor ölüm
fermanımızı gece başını yastığa koyduğunda. Kalbindeki
acı besliyor hissettiği ıstırapı kâbuslarında. Boğacağım
sizi ona hissettirdiğiniz acılarda.*

*Şiir yazar kalemin mürekkebi acıdır. Küçük kızlar
çekmez büyük acılar. Küçük kızım, sen bayal kur, çiz
dünyaya mutluluk portreni. Bir gün, herkes ödeyecek
geçmişin bedelini.*

*Tanrı'm, bir gün karabulutların arasından kurtulur
muyum?*

O küçük kıızı, yarınlarla avutur muyum?

*Beni nefret var etti, ona sarılır bu karanlık yola ışıklar
bulur muyum?*

*Acı her yerde, o acıyı silip ismimi romana tırnaklarımla
kazır mıyım?*

Sevgili okur...

***Gözlerini açık, kafanı yalın tut.
Çünkü çok uzun süredir bir yalana inandırılıyorsun.***

Yıllardır devlet tarafından yürütülen ileri teknoloji ve bilim üsleri halktan gizleniyor. Bu arşiv, bir gün halka ulaştırılması amacıyla Üç Yüz Seksen numaralı denek tarafından tutuldu.

Ben Efsun Mina Öner.

Devletin sizden gizlediği en özel silahıyım. Yıllardır insanlığı yönetmek amacıyla yürütülen projelerle el altından kurulan bilim üslerinde yapılan deneyler sonucu oluşturulan ve uzun süre yaşayabilen tek başarılı klon askerim.

Yıllarca sizlere parça parça verilen teknoloji elimizdeki yüzde biri bile değil. Yapılan çalışmalar sonucu insanlık ışınlanmayı, klonlamayı, dünyayı parçalayacak teknolojiyi yıllardır ellerinde tutuyor.

Bu, dünyayı yönetmek için yarışan örgütlerin elindeki gizli silah. Sizden çaldıkları çocuklarla sizin geleceğinizi yok ediyorlar. Elleriindeki en büyük proje klon askerlerden oluşan bir dünya ve ben o dünyaya açılan anahtar.

Hatalı olduğumu söylüyorlar, eksik olduğuma inanıyorlar. Çünkü beklentilerinin dışında kendi hislerim ve düşüncellerimle hareket edebiliyorum.

Bu kayıt, bir gün öldürülürsem diye tutuldu. İsyan etmeniz için, parçalamanız, yok etmeniz için.

Kurdukları bir satranç tahtası var. Satranç koddan ibaret. Seçtikleri bireylerin DNA'larına entegre ettikleri nöral frekanslarla çalıştırdıkları teknolojiyi satranç taşları simgeliyor. Size sunacağım arşiv yıllar süren çalışmalarımda bulduklarım. Eğer savaşı durdurmadan öldürülürsem direnmeye devam edin.

Satranç Taşlarıyla Simgelenen Selekt Taşlar ve Anlamları:

Selekt taşları, özel genetik kodlara sahip bireylerle etkileşime giren biyolojik-nanoteknolojik hibrit veri çekirdekleridir. Her taşın içinde nano-bilgi taşıyıcı nöral kristal çekirdek bulunur. Bu çekirdek, taşıyıcının beyin dalgası frekanslarına ve DNA imzasına tepki verir.

Aktivasyon Şartları:

- *Her taş sadece kendi taşıyıcısıyla aktif hale gelir.*
- *Taşlar, taşıyıcının zihinsel durumu (öfke, sevgi, korku gibi) ile uyumlanarak farklı yetenek modlarına geçebilir.*
- *Bir taşın aktifleşmesi için taşıyıcının kendi iradesiyle ve bilinçli olarak taşa dokunması gerekir.*
- *Taşlar kendi kendine aktifleşemez, başkasının zorlaması işe yaramaz.*
- *Taşlar aktifken taşıyıcı, diğer taşları algılayabilir ve zihinsel frekansla koordinatları hissedebilir.*

<i>Taş</i>	<i>Bilimsel Karşılığı</i>	<i>Güç Yetkisi / Alanı</i>	<i>Mevcut Taşıyıcı</i>
<i>Şah</i> (Dominus)	<i>Ana sinir ağı kontrol çekirdeği</i>	<i>Sistem otoritesi, nihai karar gücü</i>	<i>Akın</i> (Beyaz vezir, lacivert şah)
<i>Vezir</i> (Mentor)	<i>Bilgi akışı ve sinaptik bağlantı</i>	<i>Zihinsel erişim, veri kontrolü</i>	<i>Efsun</i> (Lacivert Vezir)
<i>Fil</i> (Silentium)	<i>Nöral yönlendirme ve sessizlik matrisi</i>	<i>Algı yönlendirme, bilgi susturma</i>	<i>Bilinmiyor</i>
<i>At</i> (Lapsus)	<i>Frekans kaydırıcı ve hareket bozucu</i>	<i>Anlık sıçrama, müdahale, sabote etme</i>	<i>Bilinmiyor</i>
<i>Kale</i> (Fortis)	<i>Savunma kalkanı ve koordinasyon</i>	<i>Güç alanı kurma, fiziksel savunma</i>	<i>Bilinmiyor</i>
<i>Piyon</i> (Vita)	<i>Evrimsel potansiyel taşıyıcısı</i>	<i>Gelişim, dönüşüm, diğer taş evrim</i>	<i>Bilinmiyor</i>

Taşlar kendi taraflarıyla rezonansa girer.

- *Lacivert taşlar M.E.F. frekansı taşır.*
- *Beyaz taşlar A.S.P. frekansında çalışır.*
- *Akın, istisnai bir vaka olarak iki tarafla da uyum sağlayabiliyor.*

Nemesis Çekirdeği:

- *Tüm taşlar aktif hale geldiğinde “Nemesis Çekirdeği” isimli üst bir yazılım süreci başlatılır.*
- *Bu süreç, evrendeki tüm verileri ve karar alma mekanizmalarını taşıyıcıların zihinsel uyumu doğrultusunda yönlendirir.*
- *Sistem sonsuz yaşam, mutlak zihin kontrolü ve evrensel bilinç aktarımı gibi üst seviye hedefleri mümkün kılabilir.*

Taşlar yok edilemez ama uyutulabilir.

- *Taşlar enerjiyle beslenir ve eğer taşıyıcısı uzun süre taşla rezonansa girmezse “uykuya yatar.”*
- *Uyku halindeki taş, hiçbir etkiye tepki vermez.*

Denge Yasası:

- *Aynı anda hem lacivert hem beyaz taraf aktifleşirse sistem “denge” moduna geçer.*
- *Bu modda taşlar güçlerini paylaşabilir ama taşıyıcılar ciddi zihinsel baskı altında kalır.*
- *Eğer biri ölürse diğer taşlar savunmasız kalır ve sistem çöker.*

Sentetik Taşlar (Hibrit): Deneyisel olarak Yakuza'nın geliştirdiği, gerçek taşların kodlarını taklit eden kopyalardır. Gerçek taşlara kıyasla daha zayıf ama daha kontrol edilebilir.

Çekirdek Uyumsuzluğu: Taş ile uyumlu olmayan bireylerde delirme, çökme ya da sistemsel bozulması görülebilir.

YAKUZA, kod adı sistemin başındaki adama ait. Aynı zamanda bir örgütü, yapıyı oluşturuyor. İstedikleri NEMESIS ÇEKİRDEĞİ'ni aktif ederek herkesin onlara boyun eğmesini sağlamak ve klon askerler yaratmak.

Dünyayı yok etmek istiyorlar. Bu, sizin yok edilışinizi anlatan proje. Çaldıkları hayatlar, yok saydıkları insanlar, öldürdükleri çocuklar.

Eğer başarısız olursam ve bu belge elinize ulaşmış olursa ben ölmüş olacağım. Susmayın, savaşın. Bilin. Sizden neler çaldıklarını, neler almaya çalıştıklarını.

Bir avuç kaldık. Ama bizler, bu savaşın çocukları. Kendimizi yok etmek uğruna bile olsa bu savaşı durdurmak için elimizden geleni yapacağız.

“TANRI ADAMI VE KİBRİTÇİ KIZ”

“Kibritçi Kız masalını bilir misin?” Uzaklardan duyduğum sesi işitebiliyor ama cevap veremiyordum. Bir çocuğa ait olduğunu anlayabiliyordum. İçine hapsoldüğüm kapsülün içinde ona cevap vermek istedim ama yapamadım. Gücüm, gözlerimi açmaya yetmedi.

“Bir zamanlar parmak uçları çatlamış, dudakları kurumuş, küçük bir kız çocuğu dağ başında, bir başına yaşarmış.” Sesinde öfke vardı fakat o sesi duymak bana huzurlu hissettiriyordu.

“Kız her gün bir kibrit yakarmış. Yalnız kaldığı o soğuk ormanın ortasında. Birkaç saniyelik ışık oluşturmuş kendine.” Çocuk sustu. Devam et. Lütfen. Yaşadığımı hissettiriyorsun bana.

“Kızın elinde kibritler değil, anılar varmış ve küçük kız her bir kibriti yaktığında gözlerinde bir hatıra canlanırmış. Bu hatıralar ona ait değilmiş, insanlığın unuttuğu parçalarıymış. Kimi bir annenin gülüşü, kimi hâlâ kalbinde merhamet taşıyan bir babanın sıcak ellerini anımsatırmış.” Küçük çocuk odanın içinde birkaç adım attı. Onu göremiyordum ama işittiğim sesler ne yaptığını anlamama yetiyordu.

Bir gün karşısına Tanrı Adamı çıkmış. Üstü başı yırtık, yüzü zamansız. Ne ağlar ne güler.” Derin bir nefes aldı.

“Kıza şöyle demiş: ‘Sen insanların unuttuklarını taşıyorsun ama onlar seni hiçbir zaman hatırlamayacak. Yaktığın her anı

onlara gerçek bir hayat bahşediyor ama seni yok ediyor yavrum.”
Kalbimde ilk kez heyecan hissettim. Küçük oğlan ellerini içinde yattığım kapsülün camına yaslamıştı.

“Kız, Tanrı Adamı’nın gözlerinin içine bakarak elindeki son kibriti yakmış, Üç Yüz Seksen. ‘Bu sonuncusu,’ demiş ve eklemiş. ‘Bu da senin için olsun. Belki bir gün sen kendini hatırlarsın.’”

Ve kibriti yakmış.

Tanrı Adamı ağlamış.

Gözyaşından anılar akmış.

Kızın yaktığı her şey Tanrı Adamı’nın kalbinde toplanmış. Mezarlığında çiçekler açmış.

Ve Tanrı adamı öğrenmiş:

“Tanrı olmak hatırlamak değil,

Unutulanı affetmekmiş.”

Küçük çocuğun ağladığını işittim. “Ben Tanrı olacağım Üç Yüz Seksen. Bana kalan kibrit sensin. Ya seni yakacağım ve kazanacağım. Ya da senin için herkesi yakacağım.”

O gözünden, ben kalbimden akıttım gözyaşlarımı.

Ağlatan yaradan korkma küçük oğlan,

öldürecek olan ağlayamadıklarıdır.

Moleküler Biyoloji ve Genetik bölümü son sınıf öğrencisiydim, bu yıl gündemimde sınavdan ve stajdan çok daha önemli konular yer alıyordu. Bakmam gereken bir annem vardı. Çalışmak zorundaydım. Yaşıtlarım kadar şanslı değildim ve hiçbir zaman da olamayacaktım.

Eğer Tanrı sizin için bir mucize yaratmadıysa kendi mucizenizi yaratmak zorunda kalıyordunuz.

KARANLIK SANRI

Efsun Mina Öner.

Şehre üç yıl önce taşradan taşınan yoksul bir ailenin en büyük kız çocuğu. Annem doğduğum gün bütün şehri sislerin ve karabulutların kapladığını anlatırdı. O gece bütün bu şehir için bekledikleri mucizenin ben olduğuna inanmış ya da yalnızca öyle olmasını dilemiş, bilmiyordum.

İsmimin anlamı buradan geliyor. Efsun. Büyülü bir kız çocuğu. Mina ise eski bir inanışta *şeytanın taşlandığı yer* anlamına geliyor.

Şehrin üzerindeki acıyı benim yok edeceğime inanmışlar. Özel bir çocuk olmamı dilemişler. Fakat ben hiçbir zaman o çocuk olamadım. Yine de bunun için kendimi suçlamıyorum çünkü dünyayı kurtaracak gücün tek bir kişide olacağına dair olan inancın aptallıktan başka hiçbir şey olmadığını biliyordum. Bizler bu sisteme hizmet edecek kölelerden başka hiçbir şey değildik, hiçbir zaman olmadık ve biliyordum ki olamayacaktık.

Gözlerim sınıfın tam ortasına kurulu olan büyük tahtadayken zihnim bambaşka bir noktadaydı. Uzun saçlarımı geriye doğru attım. Bakışlarım dersi dikkatle dinleyen öğrencilerde dolaştı.

Yalnızca yirmi iki yaşındaydım. Kendi hayatımdan başka kurtaracak hiçbir şeyim yoktu. Ailemi bu çukurdan çekip alacak, kendime başka bir hayat çizecektim. Diledikleri gibi bir mucizeye sahip olabilirdim. Göğsümde büyülü bir güç taşıyabilirdim. Ama bütün bunlar gerçek olsa bile içimdeki gücü kendimden başka hiç kimse için tüketmeyeceğimi biliyordum.

Geçmişimdeki kız çocuğu:

Beni aynaların ardından izlemeyi bırak.

Bu bizim mucizemiz. Bu bizim gücümüz.

“Efsun,” dedi profesör bana dönerek. “Bugün odama uğra.”

Kaşlarımı çatarak ne olduğunu anlamaya çalışırken, “Peki,” diye mırıldandım. Yanımda oturan Uras bana dönerek mırıldandı.

“Yine hangi konuda kuyruğuna bastın acaba ihtiyarın?”

“Ona yardım etmemi isteyecek.”

“Kabul etsene kızım!” dedi beni azarlayarak. “Koskoca profesör, ne kaybedeceksin?” Milyonuncu kez aynı konuşmayı yaptığımız için ona gözlerimi devirdim ve defterimi alarak büyük el çantamın içine yerleştirdim.

Üzerimdeki siyah dar kot pantolonun üzerine çektiğim siyah çizmelerim boyumu olduğundan daha uzun gösteriyordu. Üzerimde siyah, göbeğimi açıkta bırakan ve göğsüme yapışan tişörtüm vardı. Onun üzerine siyah deri ceketimi giymiştim. Aralık ayındaydık fakat fazla üşüyen bir insan değildim.

“Nasıl görün donmuyor ve hasta olmuyorsun anlamıyorum?”

Uras’a dönerek mırıldandım. “Sağlıklı besleniyorum.”

“Onu fiziğinden anlıyoruz güzelim,” dedi bana göz kırparak. Başımı olumsuz anlamda sallayarak güldüm. Arada bana iltifat eder, pek çok kez sinir krizi geçirmeme sebep olurdu fakat gün sonunda yolum yine ona düşerdi.

Uras benim hiç sahip olamadığım erkek kardeşim gibiydi.

“Hadi Fulya’yı alalım da bize geçelim,” dedi Uras eliyle beni yönlendirerek.

“Sen Fulya’yı al, ben profesörün yanına geçeyim.” Duraksadım. “Halledip geleceğim hemen.”

“Anlaştık,” dedi ve eliyle beni onaylayan bir işaret yaptı. Uras merdivenlere ilerlediğinde profesörün odasına giden

KARANLIK SANRI

koridorda yürümeye devam ettim. İçimde huzursuzluk vardı. Anlam veremediğim bir his bütün göğsümü kaplamıştı.

Fulya ekibimin bir diğer üyesiydi ve teknoloji dehasıydı. O da bizimle üniversitenin mühendislik fakültesinde okuyordu. Onun teknolojisiyle tıp bir noktada birleştirilebilirse ortaya çıkabilecekleri hayal bile edemiyordum.

Kapıyı tıklattıktan hemen sonra hafifçe araladım ve içeriye doğru seslendim. “Beni çağırmıştınız hocam.”

“Gel Efsun,” dedi bakışlarını önündeki kâğıtlardan kaldırarak.

“Buyurun.”

“Otur bakalım.” Önündeki sandalyeyi gösterdiğinde bugün burada işimin uzun süreceğini anlamıştım.

“Konu neydi?” derken hafifçe tebessüm ettim.

“Projeye katılmamakta kararlı mısınız?” Bu sefer konuyu uzatmadan direkt giriş yapmıştı. Kaşlarımı kaldırarak cevap verdim.

“Evet, vaktim olduğunu sanmıyorum.”

“Anlaşılan o ki derslere de pek vaktin olmayacak.”

“Neden?” dedim anlamayarak.

“Üzerinde uğraştığın her neyse bırakmalısın Efsun,” dedi eli gözlüğüne uzanırken. Gözlüğünü çıkararak masaya bıraktı. Çökmüş gözleri yüzümde gezindi. “Sen sadece son sınıf öğrencisisin, daha fazlası değil.”

İhtiyar, dedim içimden. Moral bozmaktan ileriye gitmiyordu.

“Daha fazlası olmak için bir şansım var ama.” Karşı çıktığımda kaşlarını kaldırdı. Alnındaki çizgiler belirginleşti. Gözlerinin etrafında yaşını belli eden derin çizgiler vardı.

“Şu an değil,” dediğinde güldüm.

“Şu an değilse ne zaman?”

“Bu sana son uyarım olsun.” Başımınla onu onayladım. Profesöre çıkışacak kadar kafayı yememiştim. “Bugün bana yardım edeceksin,” dedi itiraz istemeyen bir dille.

“Hangi konuda?”

“Benim için iki makale inceleyip gerekli konularda notlar çıkarmanı rica edeceğim. Eğer işin yoksa tabii.” Sondaki imasını anladığımda derin bir nefes aldım.

“İşim yok tabii ki.” Telefonumu çıkararak Uras’a kısa mesaj gönderdim.

Efsun: Eve Fulya’yla birlikte gidin, ben bugün yokum.

Uras: O iş bizde, seni yine bizim ihtiyar mı yakaladı?

Efsun: Maalesef :/

“Karşıdaki bilgisayarı kullanabilirsin,” dedi tam karşısında kalan ahşap masayı göstererek.

“Ders çıkış saatinde geleyim o zaman,” dediğimde başıyla beni onayladı. “Derslerim önemli tabii.” Ayağa kalktığımda önündeki kâğıtlara bakmaya geri döndü.

Profesöre arkamı dönerek odadan çıktım ve kapattığım kapıya yaslanarak derin bir nefes aldım. Bugünü de bir şekilde atlatacaktık. Telefonumu cebimden çıkararak yaslandığım kapıdan ayrıldım ve Uras’ın telefonunu tuşlayarak okulun koridorunda ilerlemeye başladım. Telefon birkaç çalışın ardından açıldı.

KARANLIK SANRI

“Neredesiniz?”

“Kafeteryada oturuyoruz,” dedi hiçbir şey sormadan.

“Tamam, geliyorum.” Telefonu kapattıktan hemen sonra önünde durduğum asansörü çağırdım. Asansörün gelmesini beklerken telefonumdan sosyal medya hesaplarıma girmiş, ülkenin gündemindeki olayları inceliyordum. Görmeye alıştığımız tartışma konuları defalarca, farklı kişiler tarafından konuşulmaya devam ediyordu.

Gündeme değer hiçbir şey yoktu.

Kadın cinayetleri, gece vakti bıçaklanan taksici, kaçırılan küçük kız çocukları, kara para aklayan işadamları.

Trajikomik, dedim içimden. Gündem olmaya değer hiçbir olay yoktu çünkü hepsine alışmıştık. Alıştırılmıştık.

Asansörün geldiğini belli eden ses kata yayılırken ardımda biriken kalabalığa aldırmadan kapıları açılan asansöre bindim ve kafeteryanın olduğu kata gitmek için düğmeye bastım. Benim ardımdan birkaç kişi daha asansöre binebilmişti. Telefonumun ekranını kapatarak asansörün dijital ekranındaki rakamların yükselişini izledim. Dördüncü kata geldiğimizde açılan kapıdan geçerek okulun kafeteryasına giriş yaptım.

İnsanların arasından geçerken gözlerim Fulya ve Uras’ı aramaya devam ediyordu. Fulya’nın bakır saçlarını gördüğümde tebessüm ederek masalarına ilerledim. Masada yalnızca ikisi vardı. Sandalye çekerek masalarına oturduğumda ikisinin de gözü üzerime kaydı.

“Sonunda gelebildin,” dedi Uras bana dönerek.

Fulya dudaklarını büzerek cevap verdi. “Senin adına üzuldüm.” Profesörden bahsettiğini anladığımda başımı iki yana salladım.

“Adam birinci sınıftan beri peşimi bırakmadı, farkında mısınız?”

“Son senen, bir de buradan bak.” Uras’a gözlerimi devirerek konuyu değiştirdim.

“Bana bir filtre kahve alsana.”

“Nasıl isterseniz Efsun Hanım,” diyerek ayağa kalktığında gülümsedim ve Fulya’ya döndüm.

“Sen ne yaptın?”

“N’olsun, ödevleri bitirdim, kodlamada hata yapmışım, onu düzelttik Uras’la.”

“Her şey yolunda yani, akşam bizdesiniz?” Tek kaşımı kaldırarak sorduğum soruyu hızla cevapladı.

“Yolunda.” Başımla onu onayladım. Uras yanımıza döndüğünde bakışlarımız ona kaydı. Uras’la birlikte yanımıza gelen Tekin’e baktım. Kahvem Tekin’in elindeydi.

“Teşekkür ederim,” dedim önüme koyduğu kahveye bakarak.

“Derse girmiyor muyuz?” Uras bana bakarak konuştuğunda başımı olumsuz anlamda iki yana salladım. *Derse girmiyoruz.*

“Zaten gecelere kadar çalışacağım, hiç ders kafamda değilim.”

“Ne çalışacaksın?” dedi Tekin bana kaşlarını çatarak.

“Genetik ve Genom Biyoetiği ders profesörü olan canım Ali Hoca yine Efsun’a kendi işlerini yıktı.” Uras, Tekin’e alayla cevap verdiğinde güldüm. Tekin, Fulya’nın sınıfındandı ve bölümümüzle uzaktan ya da yakından bir alakası yoktu. Onu bozmak için böyle bir cevap verdiğinin bilincindeydim.

Elimdeki kahveden birkaç yudum daha alıp masaya doğru konuştum. “Ben kalkayım, belki erken biter işim.”

KARANLIK SANRI

“Hiç sanmam,” dedi Uras bana göz kırparak.

Gülerek Tekin’e döndüm. “Kahve borcum olsun.”

“İyi çalışmalar,” diye mırıldandığında Fulya’ya bir şey söylemeden masadan kalktım ve geldiğim yolu takip ederek profesörün odasının olduğu kata indim. Yüzümde alaylı bir gülümseme vardı.

Odanın kapısına geldiğimde o gülümsemeyi yüzümden silerek kapıyı tıklattım ve elimdeki kahveyi kapının yanında kalan çöp kutusuna attım. İçeriden onay sesi geldiğinde kapıyı aralayarak birkaç dakika önce ayrıldığım odaya girdim.

“Bitti mi dersin?”

Profesör bana bakmadan konuştuğunda ona cevap verdim. “Evet, bitti hocam.”

“Başla o zaman, çok işin var gibi duruyor.”

“Tabii, başlayayım ben.”

Bilgisayarın başına geçtim ve çantamı masanın üzerine bıraktım. Mail olarak gönderdiği iki ayrı makaleyi incelemek için önüme açtığımda iki farklı dille karşılaşmayı beklemiyordum. İşimi zorlaştırmak için elinden geleni yapıyordu ve yapacaktı.

Derin bir nefes alarak gönderdiği makaleleri okumaya koyuldum. Yaklaşık bir saat sonra yorulduğumu hissettiğimde başımı kaldırarak profesöre döndüm. “Kahve alacağım, ister misiniz?”

“Teşekkür ederim, istemiyorum.” Elbette, eğer isteseydi asistanına seslenebilirdi.

Kapıyı açarak odadan çıkarken derin bir nefes aldım. “Bütün işler beni bulur zaten.”

Telefonumu çıkararak Fulya’ya mesaj gönderdim ve kordorda yürümeye başladım. Saat sekize geliyordu.

Efsun: Sorun yok, değil mi?

Fulya: Yok, yemek yemeye çıkıyoruz şimdi.

“Efsun...” Kaan’ın sesini duyduğumda başımı sağa çevirdim. Bölümden bir başka arkadaşımı.

“Bir sen eksiktin şu an,” dedim gergin bir şekilde.

Gülerek bana cevap verdi. “Sakin ol, kim kuyruğuna bastı yine senin?”

“Başka hiçbir işim yokmuş gibi makale okuyorum, ya beynim sikildi akşam akşam.”

“Durum baya ciddi desene,” dediğinde omuz silktim. Otomatların önüne geldiğimde duraksayarak cebimde bozuk para aradım. Ben cebimden parayı çıkarana kadar Kaan kâğıt parayı otomata koydu.

“Bugün neden herkes bana kahve alıyor gerçekten?” Kaan anlamadığını belirten bir bakış attı ama başım ağrıdığı için açıklama yapma ihtiyacı duymadım. “Sağ ol,” dedim bir kahve ısmarlamasını umursamayarak.

“Borcun olsun ama Bebek sahilde isterim.”

“Bak işine ya, eğlenme benimle.” Göz kırparak geri geri yürüdüğünde kahvemini dolmasını bekliyordum.

“Hadi sana kolay gelsin, ben kaçtım.”

Kahvemi alıp odaya geri döndüğümde profesör çantasını topluyordu. “İlk makaleyi bitirdiğinde çıkabilirsin, güvenliği bilgilendireceğim.”

“Tamamdır,” dedim onu başımla onaylarken.

Yaklaşık dört saat boyunca elimdeki kahveyle birlikte bilgisayardaki akademik makaleleri incelemiş ve mailde yazan konular üzerine notlar çıkarmıştım. Beynimin yavaşça

bilgisayar ekranına akmasına son üç saniye kaldığını hissediyordum.

Altı buçuktan beri bu masadaydım ve şu an saat on bire gelmek üzereydi. Derin bir nefes alarak eşyalarımı çantamın içine topladım. Elime aldığım kahve bardağını odadaki çöpün içine attım.

Telefonumu elime alarak Uras'ı aradım ve okulun ıssızlığına aldırmadan koridorda ilerlemeye başladım. Telefon defalarca kez çaldıktan sonra hat düşerek kapandığında istemsizce kaşlarımı çattım. İçimde garip bir huzursuzluk vardı. Uras'ın deyimiyle ihtiyar, *yani profesör*, yine bir şekilde işimi aksatmayı becermişti ve bu sinirimi bozuyordu.

Gözüm kolumdaki elektronik saate kaydı. Nabzım normaldi fakat kalp atışlarım için aynı şeyi söyleyemiyordum. Güvenliğe selam verip okul kartımı gösterdim ve turnikelere kartımı okutarak okuldan çıkış yaptım.

Soğuk hava deri ceketime daha fazla sarılmama sebep olurken arabamı okulun otoparkına bırakmadığım için yarım ağız bir küfür mırıldandım.

“Sikeyim böyle işi.”

Soğuğa aldırmadan hızlı adımlarla arabamı park ettiğim caddeye ilerlerken ceketimin cebinden titreyen telefonuma gelen bildirime bakmak için kolsaatime baktım.

Uras: Projeler yok.

Uras: Biri projeni çaldı, Efsun burası çok kötü durumda.

“İşte şimdi gerçekten başladık.” Gördüğüm mesajla başladığımızı anladığımda koşarak arabaya ilerledim ve anahtarımı çıkararak arabanın kapılarını açtım. Ne yaptığımı anlayamayacak kadar hızlıydım, kalbim de nabzım da oldukça yüksekti ve kanımda adrenalininle öfkenin yarattığı canlanmayı hissedebiliyordum.

Arabayı çalıştırarak gazı köklediğimde bir yandan arabama Uras’ı aramasını söyledim.

“Uras’ı ara.”

“Senin için hemen hallediyorum.”

Telefon defalarca kez çalmasına rağmen açılmadığında içimdeki korku büyüdü. Güvenli bir noktaya geçtiklerinde beni haberdar edeceklerini biliyordum fakat başlarına bir şey gelmiş olma ihtimali gözlerimin dolmasına sebep oluyordu. Stresten ve korkudan ne yapacağımı bilmediğimden olsa gerek, o an Fulya’yı arabanın akıllı sisteminden aramayı akıl edemedim ve arabanın hızına aldırmadan elimi yan koltuğa attığım çantama uzattım. Bir elimle direksiyona hâkim olmaya çalışırken diğer elim çantamın içindeki telefonumu arıyordu.

Telefonu kavradığımda hızla açarak Fulya’nın telefonunu tuşladım. Telefon çaldı, tekrar çaldı ve meşgule düştü. Göğsümün sızladığını hissederken gözlerimin önüne bir anı düştü. Onları bu yola ben sürüklemiştim.

Kaybın gölgesi, aralık gecesinin üzerine düşerken benden bir parça koptuğunu hissettim. Sınır tanıımıyordum, sevgide de, nefrette de, inançta da... Başımdaki tanıdık ağrı sinirle direksiyona vurmama sebep olurken hız göstergesinin sınırlarını zorlamaya devam ettim.

Telefonu yan koltuğa, arabanın içine fırlatırken nereye düştüğünün farkında bile değildim. Aklımda yalnızca onlar

KARANLIK SANRI

vardı. Projelerin bir önemi yoktu çünkü her bir detayını zihnime kazırcasına ezberlemiştim. İki kâğıt parçasına ihtiyacım yoktu, hiçbir zaman olmamıştı.

Gözlerimden süzülen bir damla yaş içimdeki korkuyu kö-rükledi. Nabzım yükselirken içimdeki ateş bu gece o evi yakabilecek kadar büyüktü. Araba evin girişine geldiğinde büyük demir kapının ardına kadar açık olduğunu gördüm. Hızdan ötürü sarsılarak durdum ve arabanın içindeki hiçbir şeyi almayarak evin kapısına doğru yürümeye başladım.

Adımlarım korkuyu beraberinde getiriyordu. Karanlık geceyi aydınlatan ay bu gece ışığını göğüskafesime ulaştıramamıştı ve karanlıkta kalmış gibi hissediyordum.

“Uras! Neredesiniz?” Evin içine doğru bağırırken ardına kadar açık olan kapıya aldırmadım. Bu uğradığım ilk saldırı değildi fakat hiçbir zaman bu kadar ileri gidebilen biri olmamıştı. Yere düşüp parçalanan vazolar burada çıkan kaosun bir kanıtıydı ya da özellikle bir kargaşa çıktığı belli olsun diye yere atılmıştı.

Elim cebimdeki şırıngaya ulaşırsa da beni bu şırınganın korumayacağını biliyordum. Merdivenlerden yavaş yavaş inerken salonda hiçbir şey olmadığını gördüm. Evde ölüm sessizliği vardı ve bu kalbimin biraz daha acımasına sebep oldu.

Derin bir nefes alarak sol taraftaki mutfak kapısına ilerledim. Mutfağın içindeki merdivenler projelerin olduğu kata iniyordu ve ben orada göreceklerime hazır değildim. Ses çıkarmamaya özen göstererek aşağıya inerken ışıkların hepsinin açık olması buraya birilerinin girdiğini belli etmek için özellikle bırakılmış gibiydi.

Açık olan kapıdan geçerek içeriye geçtiğimde aradığım bedenleri orada da göremedim. Derin bir nefes alarak elimi cebimden çıkarırken zihnimin yorulduğunu hissediyordum.

“Kimse yok mu?” diye bağırdım bir sonuç alamayacağımı anladığımda. “Bu siktiğimin evinde kimse yok mu? Aradığınızın o proje olmadığını biliyorum!”

Beni karşılayan sessizlik göğüskafesimin sıkışmasına sebep oldu. Sessizlik ruhumu çekerken yerde duran çöp kovasına tekme attım. Odanın içine savrulan demir çöp kovasının zeminde bıraktığı ses kulaklarımda yankılanırken gözlerimden akan yaşlara izin verdim.

Şimdi ne yapacaktım? Polise gidemez, yaşananları kimseye anlatamazdım. Çaresizlik, içimdeki acıyı beslerken gözlerimi kapattım. “Ne istiyorsanız vereceğim,” dedim beni dinliyor olduklarını umarak. Onlara canımı verir, zihnime dair bir parçayı vermezdim.

Saçlarımdan dibinde hissettiğim keskin acı elimin yeniden ceketimin cebine uzanmasına sebep oldu ama arkamdaki kişi diziyle sırtıma tekme attı. Sızlayan saç tellerime aldırmadan sağa dönerek ayağına ayağımı doladım ve yüzünde kar maskesi olan adamın yere düşmesini sağladım.

“Güzel hareket,” dedi beni alaya alarak.

“Uras nerede?” Dirseğimle boğazına baskı yaparken diğer elim hâlâ cebimdeki şırıngada olduğu için maskesini çıkarmıyordum. Maskenin altındaki yüzü merak etmiyordum da çünkü bütün bunların sorumlusunun buraya kadar gelmeyeceğinin farkındaydım.

“Projelerinden çok mu önemsiyorsun çalışanlarını?” Boğazına dayadığım dirseğimi daha da bastırırken zar zor nefes aldığının farkındaydım. Dizlerimi bedeninin iki yanına

açmış, üzerine doğru eğilmiştim. Bir elimi zor durumda kalırsam kullanmaktan çekinmeyeceğim şırıngadan ayırmadım. Şırınga bir ihtimaldi, silahtı, kurtuluştı.

“Ne istiyorsunuz?” derken maskesinden gözüken gözlerine bakıyordum. Altımda yatıyor, dirseğim boğazını sıkıyordu fakat gözleri anlamlandıramadığım bir zaferle bakıyordu.

“Seni *güzelim*, seni,” dedi aynı alaylı ses tonuyla. Ses tonunun altındaki imayı anladığımda elimdeki şırıngayı sıkıttım. Şırıngayı boğazına batırmak için cebimden çıkaracağım sırada başını yana eğerek mırıldandı. “Bu da güzel hareket ama çok klişe.” Elimi ters çevirerek şırıngayı yere düşürdüğünde küfrettim.

“Siktir.”

Dengemin bozulmasıyla altımdan kurtularak ayağa kalktı ve şırıngaya ayağıyla vurduğunda şırınga dolapların altına doğru yuvarlandı. Yattığım yerden doğruldum. Kolumun acısı o an umurunda bile değildi ama gücünü hissetmiştim. Koyu kahve gözlerindeki parıltı bugün kaybetmeyeceğini, kaybı kaldıramayacağını anlatıyordu.

“Ne istiyorsunuz? Projeleri aldınız,” dedim maskesini çıkarmasını beklerken. Maskeyi çıkarmadı, elini bana doğru uzattı ama uzattığı eli tutmadım. Yerden destek alarak ayağa kalktım. “Beni mi istiyorsunuz? Önce Uras ve Fulya’yı bırakın.”

“Senden bana verebileceklerinden çok daha fazlasını istiyorum,” dediğinde yüzümde alaylı bir gülümseme belirdi. Arkamda kapı vardı, parmak izini aktifleştirmem iki saniyemi bile almazdı. Tek yapmam gereken o kapıya yetişmeden kapıyı örtmekti ve bunun için de yalnızca dikkatini biraz dağıtmaya ihtiyacım vardı.

Ya da korktuğumu hissettirmeliydim. Tereddütle bir iki adım geriledim. Bakışları ardıma kaydı. Ne yaptığımı anlamaya çalışıyor gibiydi.

“Bırak gideyim,” dedim korktuğumu hissettirmeye çalışarak. Bir iki basamak daha çıktım. Yüzünü göremediğim için mimiklerini de göremiyordum.

Ya şimdi ya hiç.

Arkamı dönerek kapıya koştuğumda ardımdan ismimi bağırdığını işittim.

“Efsun!”

Merdivenleri çıkarken ardımdan geldiğini biliyor olmak bacaklarımı daha da zorlamama sebep oluyordu. Kapıya ulaştığımda hızla kapıyı kapatarak bağırdım.

“Parmak izini aktifleştirdi.”

O odadan ben olmadan çıkması artık imkânsızdı. Kapının ardına inen yumruklar derin bir nefes almama sebep olurken nefes nefese kalmıştım. Daha fazla oyalanmadan kendime güvenli bir yer bulmak için evden çıktım. Arabamın dışarıda olmadığını gördüğümde bu gecenin daha ne kadar boktan olacağını düşünüyordum.

Ardıma bakmadan koşmaya başladım. Telefonum arabada kalmıştı ve bacaklarım aldıkları darbeden ötürü acıyordu. Bacaklarımın acısını yok sayarak koşmaya devam ettim. Soğuk hava tenime nüfuz ederken durmadım. Ardımda kaç kişi olduğunu, kim olduklarını bilmiyordum.

Evin bayırından aşağıya, caddeye indiğimde sahildeki insanların bakışlarını umursamadan koşmaya devam ettim. İçimdeki korku büyüyor, beni olduğum kişiden uzaklaştırıyordu. Başımı iki yana salladım. Tenime değen yağmur içimdeki acıyı besledi, koşmaya devam ettim.

Ne yapacağımı bilmiyordum, gidecek kimsem yoktu. Bu gece bu sokaklarda yapayalnızdım. İçimdeki yara sızladı, canım acıdı.

KARANLIK SANRI

Koştum, kaçtım. Ne yapacağımı bilemez halde sokaklarda dolaştım. Pantolonuma bulaşan çamuru umursamadım. Bu gece kimsesizdim, bu gece yapayalnızdım.

Bir gecede, paramparça olmuş hayatımda geriye konmayacak parçaları yakmış, kül etmiştim. Kaçtığım canavarların önünde diz çökmüştüm.

Issız orman yolunda önümde duran arabanın farları gözlerimi kamaştırırken saatin kaç olduğunu bilmiyordum. Başımın döndüğünü hissettim. Bedenimin olanları kaldıramadığını hissettim ve gözlerimin kapanmasına engel olamadım. Son hatırladığım sert zemine yığılan bedenimin hissettiği acıydı.

Bir gün öncesinde yalnızca Moleküler Biyoloji ve Genetik Bölümü son sınıf öğrencisiydim. Bir gecede uyandığım sabah değişmişti. İncanın sana neden yaşadığını anlatırdı. Yaşama sebebim değişti. Bir gecede kimsesiz kaldım.

Yatağımın altına saklanan canavarlarım bir gecede çocukluğumu içine aldı, yuttu. Artık hiçbir şey eskisi gibi olamazdı. Artık sevgi beni büyütemezdi. Aylar sonra yaşanacak olan felaketin ilk adımını bir aralık gecesi, bedenim yağmurun altında asfaltın üzerine yığılmışken attım.

Küçük kızım, özür dilerim seni koruyamadım. İncasına tutunamadım, varlığına inanamadım.

*Düzenleme
Ny.ozlem*

“ŞAHA GİDEN YOL”

Elime kalemi aldığım gün yatağımın altına saklanan canavarlardan korkuyordum. Bir ses, sizi geçmişe götürebilirdi. Ufak bir an, geçmişinize uzanıp sizi boğabilirdi. Avuççilerinizde tırnak izleri...

Çok küçük yaşta kaçmam gerektiğini öğrenmiştim. Eğer baş edemiyorsan ve göğsünün sana hissettirdiklerinin altında eziliyorsan kaçacaktın. Yalanlar söyledim, söylediğim yalanlara kendim de inanır, yeni bir hayat çizmeye çalışırdım.

Bir aralık gecesi, gözlerimi açtığım yabancı oda bana geçmiş anımsatırken çocukken kaçtığım, kaçarken yaralandığım anıların birinde olduğumu hissettim. Pencereye değen yağmur taneleri bana birkaç saat önce uzandığım sert asfaltı anımsatırken zihnimin beni aynı karanlığa boğmaması için çaba sarf ettim.

Yaşamak için bir inancım yokken attığım adımları hesaplamazdım. Sevdiğin kimse olmadığında kaybedeceğin hiçbir şey de olmuyordu. İnsanları tanıyıp onlarla bağ kurmaya başladığım gün, geçmişime meydan okuduğumu hissetmiştim. Çünkü kendimden koparıp atamayacağım o geçmiş beni sahip olabileceklerimden alıkoyuyordu.

Ne kadar koşarsan koş kendini bulduğun yer aynı nokta oluyordu. Kayıplar verdiğin, kendini kaybettiğin o yere dönüyor ve yeniden savaşımaya başlıyordun. İki taraftan biri

ölmediği sürece hiçbir savaş gerçek anlamda kazanılmıyordu. Terk ettiğin savaş meydanı gün gelir yüreğini sızlatırdı. Gün gelir senden sahip olduklarını da bir bedel olarak alırdı.

Eli silah tutan adamların arasında geçirdiğim beş yılın ardından kaçtığımı zannederken sırtımda geçmişin pençe izlerini taşıyordum.

Derin bir nefes aldım. Gözlerim beyaz tavanda dolaştı. Başımda keskin bir ağrı baş gösteriyordu. Üzerimde tanımadığım bir adamın gömleği vardı. Altıma hiçbir şey giydirilmemişti. İç çamaşırla duruyordum. Başımdaki ağrıyı yok sayarak ayaklarımı beyaz yorganın altından çıkarıp yere bastım.

Mermerin soğukluğu titrememe sebep olurken ayağa kalkarak etrafa bakınmaya başladım. Kaçırılmış mıydım yoksa yalnızca yolum iyi birine mi düşmüştü, bilmiyordum. Karanlık hava gece olduğunu anlamama yetmişti fakat ne zamandır burada olduğum hakkında hiçbir fikrim yoktu. Odanın içinde kendimi koruyabileceğim herhangi bir şey bulamamıştım.

Odanın ortasına yerleştirilmiş büyük yatak ve hemen karşıda duran tekli koltuk dışında hiçbir şey konulmamıştı. Beni neyin beklediğini bilmiyordum. Camın arkasında kalan demirlikler camdan kaçma ihtimalimi de sifıra indiriyordu.

Beni bekleyen şey her neyse onunla yüzleşmekten başka çarem yoktu. Yavaş adımlarla demir kapıya doğru ilerledim. Bu odanın kapısı neden demirden yapılmıştı?

Kapıyı aralayarak yavaş adımlarla dışarıya çıktım, beni karşılayan tahta merdivenler odadan bağımsız duruyordu. Eşyaların uyumsuzluğu derme çatma bir evin içindeymiş gibi hissettirse de merdivenlerden yavaş adımlarla inmeye devam ettim.

KARANLIK SANRI

Merdivenlerin hemen altında, sağda kalan kapının camından dışarıya sızan ışık o tarafa dönmeme sebep oldu. Bir yandan da etrafta olası bir durumda kullanabileceğim herhangi bir eşya var mı diye kontrol etmekten geri durmuyordum.

“Neden evimde hırsız gibi dolaşıyorsun?” Ardımdan gelen ses korkuyla irkilmeme sebep olunca hızla arkamı döndüm. İndiğim merdivenin altından bana bakan genç adam elindeki odunları sağ tarafına bırakırken gözlerim üzerinde gezindi.

Sert bakışları vardı. Boyu benden en az yirmi santim uzun olmalıydı ki ben kısa bir kız değildim. Yapılı vücudu sporla ilgilendiğini belli ediyordu.

“Umarım işitme problemin yoktur,” dediğinde kaşlarımı istemsizce çattım. Yanımdan geçerek salona ilerleyince ardından öylece bakakalmıştım. Ben de onun ardından ilerleyince ışığı yanan odanın hemen yanında büyük bir salon ve salonun köşesinde yanan şömineyi gördüm. Odunları şömine için taşıdığını anladığımda ona seslendim.

“Öncelikli sorunun neden evinde olduğum olması gerekmiyor muydu?” Eğilerek elindeki odunları şömineye atarken bana cevap verdi.

“Bunu arabamın önüne düşüp bayılmadan sorgulasaydın keşke...” Ardından bana dönerek ekledi. “Sahi, ne işin vardı o orman yolunda?”

“Kaza yaptım,” dedim aklıma gelen ilk yalanı söyleyerek. Bakışları üzerimde dolaştığında kendimi rahatsız hissettim.

“Etrafta araba olsaydı görebilirdim.” Başımın ağrısı iyice aptal gibi hissetmeme sebep oluyordu.

“Arabayı bırakıp yürüdüm,” dedim aynı yalanı devam ettirerek. “Çok uzun süre yürüdüm.”

“Peki.” Eğildiği yerden kalkıp karşıdaki koltuğa oturdu ve bana dönmeden konuştu. “Kıyafetlerin kurumuştur, sağdaki odadalar. İstersen al.”

“Neden buradayım?” dedim üzerimdeki kıyafetleri umursamayarak. Gömlek bana uzun olduğu için dizime kadar iniyordu.

“Arabamın önünde durdun ve ardından bayıldın. Bense kafamı dinlemeye eve geliyordum. Seni bir orman yolunda yapayalnız bırakmaya içim el vermediği için de buradasın,” diyerek zaten tahmin ettiğim açıklamayı yaptı.

“Neden hastaneye götürmeyi denemedin?” Gözlerini devirirken elini yanındaki sehpa uzattı ve sigara paketini alarak bir sigara çıkardı. Yaktığı sigarasını ağzına yerleştirirken mırıldandı.

“Sana çarpmadığımı ya da seni kaçırmadığımı kanıtlayacak bir delilim yoktu, dedektif hanım.”

Söyledikleri mantıklıydı fakat yine de ona güvenemezdim. Bir yabancından ibaretti. Tanıdık olsaydı da ona güvenmezdim ama şu an durum normalinden çok daha kötüydü. Şüphe bir zehir gibi enseme dolaşıyordu.

“Telefonunu kullanabilir miyim?” dedim ona güvenmek için bir adım atarken.

“Tabii...” Rahatlıkla verdiği cevap bir gözümün kapıya kaymasına sebep oldu. Kapının üzerinde anahtar vardı ve kilit aşağıya bakıyordu. Yani kapı kilitli değildi. “Seni buraya hapsedmedim,” dedi nereye baktığımı anladığında. “İstedığında arkanı dönüp gidebilirsin ama evden çıktığın an senin için bir adım daha atmam. Soğuktan donmak senin tercihin olur.”

“Beni almalarını söyleyeceğim,” diyerek vereceği tepkiyi ölçtüm.

KARANLIK SANRI

“İsabet olur.” Telefonunu önümdeki üçlü koltuğa atıp ayağa kalktığında onu izledim. Arkamdaki kapılardan birini açarak salondan çıktığındaysa derin bir nefes aldım. Garip bir adamdı ve güven vermiyordu. Koltuğa attığı telefonu alarak kilit ekranını açtım. Telefonunda şifre yoktu.

Uras’ın ezbere bildiğim numarasını tuşlarken nerede olduğumuz konusunda en ufak bir fikrim bile yoktu. Telefon birkaç çalışın ardından açıldığında derin bir nefes verdim.

“İyi misiniz?” dedim korkuyla.

“Bizde bir sıkıntı yok.” Sesi yorgun geliyordu. Nereelerdi?

“Projelerini aldılar; çizdiklerin, kasan...”

“Boş ver onları,” dedim bir gözüm yabancının girdiği kapıdayken. “Siz iyisiniz, değil mi? Geldim, yoktunuz.”

“Fulya’nın babaannesinin evindeyiz,” dedi Uras. “Sen neredesin? Sıkıntı yoktur umarım?”

“Hayır, yok. Bir yer buldum kendime ama beni birinin alması gerekiyor.”

“Şu an olmaz,” dedi Uras. “Her yerde seni arıyorlar. Şu an her neredeyse orada kalmaya devam et.” Kaşlarımı çattım.

“Burada bulamayacaklarını nereden biliyorsun?”

“Şimdiye kadar bulamadılarsa bundan sonra da bulamazlar Efsun.”

“En fazla sabaha kadar kalabilirim,” dedim fısıldayarak. Ona bile nasıl ikna edeceğim hakkında en ufak bir fikrim yoktu.

“Sabaha halletmeye çalışacağım.”

“Mesaj atma, telefon benim değil. Yalnızca ara ve sesimi duyana kadar ağzını açma.”

“Tamam,” dediğinde yabancı yeniden odaya girmişti. Telefonu kulağımdan çekerek Uras’ın yüzüne kapattığımda ismini bilmediğim ama evinde kaldığım yabancı kalktığı tekli koltuğa oturdu.

“Teşekkür ederim.” Derin bir nefes aldım. “Her şey için.” Bir yabancıнын evindeydim. Benimle hiçbir bağı yoktu. Arayan hiç kimsenin bulamayacağı kadar bağımsızdık birbirimizden.

“Efsun,” diyerek ona ismimi söyledim ve karşısındaki koltuğa oturup devam ettim. “Evime gidiyordum, telefonumun şarjı bitmişti ve lastiğim patladığı için kaza yaptım. Uzun süre birini bulmak için yürüdüm. Bu yüzden de hem bitkin düştüm hem de üzerim kirlendi. Arabanı gördüğümde senden yardım istemek için zaten seni durduracaktım, sonrasında olanları zaten biliyorsun.”

“Keşke arabanda bekleyip sabah çağırısaydın yardımı.”

Bu adam, bu kadar zor olmak zorunda mıydı? “Özür dilerim, o korkuyla bunu akıl edemediğim için,” dedim sinirle. Bana gülerek karşılık verdi.

“Sakin ol, çok fevrisin. Alacaklar mıymış seni?”

“Senin için sorun olmazsa yarın sabaha gelecekler.” Saatin kaç olduğuna bakmak için bakışlarım yukarıya, büyük köstekli saate kaydı. Gece yarısı olmak üzereydi.

“Sorun değil,” dediğinde onu inceledim. Üzerinde siyah boğazlı bir kazak vardı. Altına giydiği siyah dar pantolon benim bile rahatsız olmama sebep oluyordu. Gözleri kahverengiydi, sporla içli dışlı olduğunu vücudundan anlayabiliyordum. Aynı zamanda geniş omuzlara ve yapılı bir vücuda sahipti.

“Ve senin ismin?” dedim ona dair bir bilgi öğrenmek isteyerek.

KARANLIK SANRI

“Akın,” dedi net bir şekilde. Kaşlarını çatarak ona takıldım.

“Neden gerilim filmindeymişiz gibi davranıyorsunuz Akın? Ormanın ortasında seninle bir başımayım ve izin verirken korkuyorum.”

“Garip,” dedi ve ekledi. “Hiç korkacak biri gibi durmuyorsun halbuki.” Verdiği cevaba güldüm. “Gel, sana yemek hazırladım,” dediğinde başımı olumsuz anlamda iki yana salladım ve ayağa kalktım.

“İçinde zehir olmadığından eminiz, değil mi?” Ayağa kalkıp yanıma yaklaştı ve elini belime yerleştirerek beni yönlendirdi.

“Üzerimde gömleğimle yatağında çok uzun süre vakit geçirdiniz *leydim*. Sizi öldürmek için zehirlemekten çok daha iyi yöntemlerim olabilirdi.”

“Leydim?” Tek kaşımı kaldırdım.

Gerçekten mi? Bel altı mı oynayacaktık?

“Ben sizin yerinizde olsaydım Akın Bey, o yatağa gömülmemek için kelimelerime dikkat ederdim.” Söylediğim cümleye gülmesiyle mutfağa girmiştik ve elini belimden çekmişti. Mutfaka yayılan koku kaşlarını çatmama sebep oldu. “Gerçekten mi?” dedim daha ne kadar şaşıracığımı merak ederken. “Kuru fasulye mi yaptın?”

“Sevmez misin?” dediğinde kahkaha attım.

“Yo... Sadece daha klas takılacağını düşünmüştüm.” Masanın üzerindeki meyve tabağından bir mandalinayı elime alarak kabuğunu soymaya başladım. “Sahi, senin işin neydi?”

“Doktorum,” dedi ocağın üzerindeki tencerenin kapağını açarken.

“Aynı yerlerde dolaşıyoruz desene,” diye mırıldandığımda dolaptan tabak çıkarıyordu. Soyduğum mandalinayı ağzıma atarken aynı zamanda sandalyelerden birine geçerek oturdum.

“Çalışıyor musun?” Doldurduğu tabağı önüme koymuştu.

“Okuyorum diyelim.”

“Hangi üniversite?” Karşıma geçerek oturduğunda önüme koyduğu tabaktan bir kaşık aldım.

“Sen yemeyecek misin?” diyerek sorusuna bir cevap vermedim. Buradan çıktığımda ilk işim Uras ve Fulya’nın yanına gitmek olacaktı. Ardından elimde olan her şeyi okulu bitirene kadar rafa kaldırıacaktım. Belki de profesör haklıydı, çok toy ve yolun başındaydım.

“Sen uyurken atıştırmıştım.” Sırtını sandalyenin arkasına yasladı.

“Ellerine sağlık, güzel olmuş,” dedim yaptığı yemekten bahsederek.

“Teşekkür ederim ama...” Bir an duraksadı, gözleri üzerimde gezindi. “Sende bir gariplik var da daha çözemedim.”

“Yoktur ya,” dedim onunla dalga geçerek. Bakışları dikkatliydi, devamlı olarak ne yaptığımı gözlemliyordu fakat bunu yapmasını anlıyordum. Tanımadığım bir adamın evindeydim ve ondan fazladan bir gece rica etmişim. Yerimde bir başkası olsa arkasına bakmadan kaçmış olurdu fakat benim için yabancı dışarıdan çok daha güvenliydi. Olası bir durumda onu dövebileceğimden de emindim. Çocukluğumdan beri bununla ilgili eğitim almış, buna göre yetiştirilmişim. Bir adamdan korkacak halim yoktu.

“Yemeğin bittiğinde ben odama çıkarım,” dediğinde kaşlarını çatıttım.

KARANLIK SANRI

“Ne yani, beni burada yalnız mı bırakacaksın?”

“Uyumayı denemeye ne dersin?” dedi kaşlarını alayla kaldırarak.

“Saatlerce yatağınızda *masum masum* gömleğinizle uyuyordum,” diye mırıldandım onun söylediği cümleye gönderme yaparak. “Şimdi nasıl uyumamı bekliyorsun?”

“Bunun benim sorunum olduğunu sanmıyorum.” Garip bir adamdı. Cana yakın değildi. Onu iyi ya da kötü biri olduğunu söyleyecek kadar da tanımamıştım.

“Biraz otursan ölmezsin ya, hem sohbet etmiş oluruz.” Başımı sağa eğerek konuştuğumda bir süre yüzüme baktı. Ardından başını olumsuz anlamda iki yana sallayarak önümdeki tabağı aldı ve mırıldandı.

“Birkaç saat belki.”

Benim de adım Efsun’sa onu bir şekilde sabaha kadar uyanık tutardım.

“İçecek var mıdır dolapta?”

“Şarap var yalnızca ve başına yeni darbe aldın, iyi bir seçim olduğunu sanmam.”

“Tanımadığım bir adamın evinde alkol almam zaten,” dediğimde kaşlarını *öyle mi* dercesine kaldırarak bana baktı.

Tabağı durulayarak makineye yerleştirdiğinde ben de ayağa kalktım ve şöminenin ısıttığı salona geçtim. Büyük koltuğa oturarak arkama yaslandım, mutfaktan gelen su sesi hâlâ mutfağı toparladığını anlamamı sağlıyordu. *Fazlasıyla titiz biri olmalı,* diye not ettim zihnime.

Başımı arkaya yaslayarak derin bir nefes aldım. Yorulmuştum, bugün geçirdiğim araba kazası hem mental anlamda hem de fiziki anlamda yorulmama sebep olmuştu. Bir

yabancınn evindeydim, onun hakkında hiçbir şey bilmiyordum. Gözlerim acıyordu ve başım ağrıyordu. Korkuyordum ve bu korku yorgunluğuma eklenince halsiz hissetmeme sebep oluyordu.

“Ağrıkesici ister misin?” dedi Akın içeriye girerken.

“O kadar mı kötü gözüküyorum?”

“Eh...” Karşıma oturduğunda tebessüm ettim.

“Çok fazla ilaç kullanmayı tercih etmiyorum.”

“Öyle olsun.” Karşıma oturarak cam kenarına bıraktığı sigara paketine uzandığında konu açmak adına ona takıldım.

“Bir doktora göre fazla sigara tüketmiyor musun?”

“Terzi kendi söküğünü dikemiyormuş,” diye cevap verdi ve paketten çıkardığı sigarayı yaktı. O sigarasını içerken ben yanan ateşi izledim. Gözlerimi alan alevler içimdeki korkuyu ve yaşananların ağırlığını besliyordu. Gece sabaha döndüğünde her şeyin normal olacağına inanmak istedim.

Bir tiyatro sahnesindeydik. Yıllardır bu sahnede payıma düşeni yapıyor, benim için yazılan replikleri birebir okuyordum. Gözlerim odanın içinde dolaştı. Karşımdaki adamın kim olduğuna dair hiçbir fikrim yoktu. Bu oyundaki yerini bilmiyordum, benim piyesime dahil olup olmadığından bile bihaberdim.

Eline aldığı sigara bittiğinde bir yenisine uzandı. “Hangi hastanede çalışıyorsun?” dedim onu izlerken. Bedenini tekrar dikkatlice inceledim.

“Şu an için çalışmıyorum,” dedi ve ekledi. “Biraz kendinden bahsetsene?”

“Sıradan bir öğrenciyim, bahsedecek heyecanlı bir hayatım yok,” dediğimde güldü. “Neden güldün?”

KARANLIK SANRI

“Son günlerde yaşadığınız en büyük anı geçirdiğin kaza olsa gerek.” Başımla onu onayladım.

“Nasıl bir his?” Sorduğum sorunun altında yatan anlam bambaşkaydı. “Muhtemelen otuzlu yaşlarındasın, hafta sonları kafanı dinleyebileceğin bir dağ evin var,” dedim içinde bulunduğumuz evden bahsederken. “Doktorsun, ailenin iyi çocuğu olduğunu düşünüyorum, bu kadar kusursuz bir hayat güzel olmalı.”

“Yirmi dokuz,” dediğinde kaşlarını çattım. “Yirmi dokuz yaşındayım. Bu kadar düz bir hayatın nasıl hissettirdiğini merak ediyor olman garip.”

Cevap vermedim. Oturduğum koltukta sırtımı yasladığım minderini alarak koltuğa uzandım. şmineden yükselen ateş şmemi engelliyordu fakat bir pike de fena olmazdı.

Akın ayağa kalktı, aşağıya indiğimde çıktığı odaya doğru ilerlediğinde gözlerimi kapattım. İçimdeki korku sabah yerini güvene bırakacaktı çünkü evimde olacaktım. Yabancılık hissinin verdiği huzursuzluğu yok saymaya çalıştım. Neyin içine düştüğümü bilmiyordum. Hissettiğim örtüyle gözlerimi aradım ve Akın’ın odadan getirdiğini tahmin ettiğim kırmızı pikeyi üzerime örttüğünü gördüm.

“Teşekkür ederim,” diye mırıldandım. Sert bir görüntüsü vardı ama beni evine alacak ve misafir edecek kadar da iyi niyetliydi. Ortadaki sehpanın üzerine oturduğunda yüzüme doğru gelen saçlarını arkaya doğru iterek ona baktım.

“En büyük korkun ne?” derken bakışları gzlerimdeydi. Önümüzde uzun bir gece vardı, elimde uğraşabileceğim hiçbir şey yoktu ve ben bütün günü uyuyarak geçirmiştim. Bu soruyu neden sorduğunu bilmesem de ona cevap verdim.

“lmek.” Bütün samimiyetimle bunu söylemiştim.

“Ölüme yakın mı hissediyorsun?” dediğinde gülümsedim.

“Aksine, en uzak olacağım yıllarımdan birindeyim.” Ardından ben de ona sordum. “Senin en büyük korkun nedir?”

Gülümseyerek verdiği cevabın içten olup olmadığını anlamamıştım. “Daha fazla yaşamak.”

“O halde ölüme uzak hissediyorsun?”

“Aksine...” Derin bir nefes aldı. “Her hafta ellerimin altında onlarca beden can veriyor.”

“İyi bir doktor değilsin diye yorumladım?” Tek kaşımı kaldırarak sorduğum soruyu cevapsız bıraktı.

“Hiç farklı bir hayatının olmasını istemedin mi?” dediğinde ona cevap verdim.

“Bilmem, belli bir düzene ayak uydurmak ve sakın kalmak daha ilgi çekiciydi.” Beni tanımaya mı çalışıyordu yoksa sorguluyor muydu, çözememiştim.

“İki seneye evlenir, işimi yaparım. On numara hayat diye düşünüyorum.” Söylediğim şeye gülerek karşılık verdiğinde ben de güldüm.

“Düz biriymişsin, çocukluğunda da böyle düz müydün?” Sorduğu soruya karşılık tek kaşımı kaldırdım.

“Sen bir anda bana karşı fazla mı ilgili oldun, bana mı öyle geliyor?” Oturduğu sehpanın üzerinden ellerini dizlerine yaslayarak birleştirdi ve bana doğru eğildi.

“Gece uzun ve uykunuz yokmuş gibi duruyor *leydim*,” dedi son kelimesine doğru gülümserken.

“Bu hitabı sevdim,” diyerek sorduğu soruya döndüm. “Çocukluğum da düzdü, senin nasıldı?”

“Çocukluğuma dair hatırladığım en iyi şey, dedemin yazlığında geçirdiğim üç aylık süreç. Ama şanslı olduğumu

söyleyebilirim.” Uzandığım koltukta doğrularak sırtımı kol-tuğun kenarlığına yasladım.

“Teşekkür ederim,” derken oldukça ciddiydim. “İlk karşı-laşmamızda sert çıktım ama korkmuştum, hâlâ yabancı ve korku dolu hissediyorum desem de yalan olmaz. Korkunç bir geceydi, beni öylece bırakabilir ya da çok kötü bir şey yapabilirdin,” dedim bütün olanları göz önüne getirerek.

“Yapılması gerekeni yaptım. Zararsız, genç bir üniversite öğrencisine kim olsa aynı yardımı yapardı.” Gülümsedim, bu cümlelerin altında bir ima sezmiştim fakat ne demek istediğini anlayamamıştım. Başımı sağa doğru yatırarak gözlerimi odada gezdirdim. Hayatım pamuk ipliğiyle bir başka hayata bağlıydı ve içimdeki şüphe beni huzursuz etmişti.

“Yine de teşekkür ederim,” dedim ona karşı minnetimi göstererek. “Minneti de nefreti de yüksek yaşayan bir insanım. Ne iyiliğini unuturum insanların ne sırtlarını dönmele-rini.” Tek kaşını kaldırarak bana baktı ve eli sehpanın üzerine bıraktığı sigara paketine gitti.

“Burada içsem sorun olur mu?” dediğinde başımı olumsuz anlamda salladım. “Sen yine de çabuk minnet etme insan-lara.” Dudakları arasında sabit tuttuğu sigarasını eline aldığı çakmakla yaktı. Sigaradan çıkan duman odada dağılıp boğazı-mı yaktığında istemsizce öksürdüm. “Yaşın daha çok küçük.”

Güldüm. “Sen de ellilerinde sayılmazsın,” dedim dalga ge-çerek.

“Bir abi tavsiyesi sayarsın.” Sigarasını içmeye devam etti. “Uyumaya çalış biraz istersen.” Başımı iki yana salladım.

“Sanmıyorum uyuyabileceğimi.” Eli telefonuna gitti, bir diğer elinde hâlâ yanan sigarasını tutuyordu. Kaşlarını çat-tığını gördüm. “Bir sorun mu var?”

Bir cevap vermediğinde doğruldum. Yüzünde ciddi bir ifade vardı. Dış kapıya doğru ilerlediğinde aklıma bir yakınına zarar gelmiş olabileceği ihtimali geldi. Üzerimdeki pikeyi atarak yanına ilerledim. Dış kapıyı açtığı anda içeriye sızan soğuk, bacaklarımın üşümesine sebep oldu.

Kapının önünde gördüğüm siyah araba kalp atışlarımın yükselmesine sebep olurken kaşlarımı çattım. Arabadan inen kar maskeli adamlar eve yaklaşırken Akın, elindeki sigarayı içmeye devam ediyordu. Kapının önünde yanı başımda durduğunda neler olduğunu yeni idrak ediyordum.

“Siz yine de çok fazla minnet beslemeyin leydim. Nefret her zaman diri tutar.” Gözlerindeki alaylı parıltı, hemen arkasında hissettiğim kibir içimdeki korkuyu ve nefreti besledi. Elindeki sigarayı yere, mermerin üzerine atmıştı. Ben ne olduğunu kavrayamadan kollarımdan tutan kar maskeli adamlar ağızımdan bir küfür yuvarlanmasına sebep olurken gözlerim yere attığı sigaraya takıldı.

Akın’ın adamların yanından geçip giderken kurduğu cümle içimdeki minnetin yerini nefrete bırakmasına sebep oldu.

“Alın kızı.” Yanımdan geçip giderken yüzümde alaylı bir gülümseme oluştu.

Unuttun Akın. Bir savaş iki kere kaybedilmez. Ben bu gece yenilmedim.

Ensemden tutarak beni siyah Range Rover’in arka koltuğuna bindiren adamlar iki elimi plastik kelepçe ile bağlamıştı. Başımdan geçirdikleri siyah torba gözlerimin kapanmasına sebep olmuştu.

KARANLIK SANRI

Ellerim, kolum, bacaklarım ve göğsüm herhangi bir teknolojik alete karşı arandı. Adamların arabadan indiğini anladığımda Akın'ın sesinden farklı bir ses duydum.

“Temiz. Kendi arabanızla mı geleceksiniz Akın Bey?” Akın bir cevap vermediğinde arabanın içine bir başkasının girip girmediğini anlamak için odaklanmaya çalıştım. İçeriye herhangi biri otursaydı bunu hissederdim. Arka koltukta yalnız olduğumu anladığımda kapanan kapıya aldırmadan rahatlıkla arkama yaslandım.

Ön kapı açıldığında arabanın sallanmasından şoförün indiğini anladım. Arabayı süren her kimse yerini bir başkasına bırakmıştı. Diğer kapı hiç açılmadı. Arabada yalnızca iki kişiydik.

Motor sesi kulaklarıma geldiğinde bacaklarımı öne uzattım. Ayağımda ayakkabı yoktu. Çıplak ayaklarımı koltuklara değdirerek iki koltuk arasındaki boşluğu buldum ve ayak bileklerime değen tene aldırmadan bacaklarımı daha da ileriye uzattım. Gömleğinin üzerinden hissettiğim teninin sıcaklığı soğuk parmak uçlarımı ısıtırken sesini işittim.

“Ne zaman çıkaracaksın yüzündekini?” Kaşlarımı kaldırdım. Arabayı onun kullandığının farkındaydım.

“Ellerimi çözersen neden olmasın?” dedim onun oyununa ayak uydurarak.

“Beni yorma ve kelepçelerini çıkart,” dediğinde gülümse dim ve söylediklerini yaptım.

“Prodüksiyondan bu kadar kısmanız kalbimi kırdı şahsen.” Kelepçeleri çıkardıktan hemen sonra elim başıma geçirdikleri beze uzandı ve torbayı başımdan çıkararak gözlerimi aynaya doğru kaldırdım. Bir yandan yola bakıyor, diğer yandan beni inceliyordu.

“Plastik kelepçe mi, gerçekten mi?” dedim kurduğum cümleyi tamamlayarak. Bacaklarımı uzattığım yerden geri çekerek doğruldum ve Akın ne olduğunu anlayamadan bir ayağımı öne atarak ön koltuğa geçtim.

“Seni bu arabanın içine sokan ben olsaydım hareket edemezdin, biliyorsun değil mi?” Taktığımız maskeleri çıkarmıştık. O artık yalnızca bir doktor değildi, ben zaten hiçbir zaman öylesine bir öğrenci olmamıştım.

“Efsun Mina Öner,” dedi tam adımlı söyleyerek. “Yirmi dört yaşında ama yalnızca on beş yıldır hayatta.” Kaşlarımı kaldırdım, bu cümlemin nereye varacağını merak ediyordum. “Beş yıl akademide, beş yıl kayıp ve beş yıldır okulda.” Gözlerini üzerimde gezdirdiğinde tırnaklarıma bakıyordum. “Kim-sin sen?” Gülümsedim, bu sorunun cevabı bir gecede öğrenebileceği kadar basit değildi.

“Akın,” dedim soyadını bilmediğim için. “Bir gece yarısı beni evine alan Akın.” Yeniden ona bir imada buldum. “Muhtemelen arkadaşlarımı kullanan Akın...” Ve yeniden onu taklit ettim. “Kimim ben?”

Bana cevap vermedi, ben de gittiğimiz yolu izlemeye başladım. Pendik civarlarındaydık, havaalanını geçeli epey oluyordu. “İstanbul’dan çıkacak mıyız?” dedim yolculuktan yorulduğumu belli ederek.

“Ne kadar iyi izlersen izle yolu, ikinci kez geldiğinde aradığını bulamayacaksın.”

Ona bir cevap vermedim. Beni üsse götürdüğünün farkındaydım. Yıllar olmuştu, akademi de üs de değişmişti fakat hiçbir zaman onlara ulaşmamıştım çünkü ulaşmak istememişim. Günün birinde beni alacaklarını biliyordum. Zihnimin içinde dönenler onlara lazımdı ve beynimi patlatmak

uğruna dahi olsa istediklerini alacaklardı. Ardımdan gelen iki araba daha vardı. O arabaların da onlara ait olduğunu biliyordum. Belki önümüzden giden eski kamyon, belki köşe başına açılan market ve benzin istasyonu. Bu konuma giden yolların üzerindeki her şeyin onlara ait olma ihtimali vardı.

Gözlerimi kapattım, başım ağrıyordu. Uras ve Fulya'nın güvende olduğunu biliyordum, eğer kendilerini güvenli bir yere almasalardı bunu bana belli ederlerdi. Telefon konuşması her şeyin yolunda olduğunun kanıtıydı.

"Sorun çıkarmayayım diye arkadaşlarımı aramama izin verdin, değil mi?" dedim camdan dışarıya bakarken.

"Güven önemlidir," dediğinde yüzümde alaylı bir gülümseme belirdi.

"Neden saatlerce o evde tutuldum?" Bu sorunun cevabını gerçekten de bilmiyordum ve merak ediyordum.

"Tanımak istedim," dedi arabanın hızını artırırken.

"Aradığını buldun mu?"

Gülümsedi. "Ne arıyordum ki?" Ona bir cevap vermedim. Bir efsanenin peşinden koşuyorlardı, hiçbir gerçeklik payı yoktu. Aradıkları kişi değildim, ihtiyaçları olan bilgiler bende değildi.

Elim arabanın radyosuna uzandığında en son açık olanın yerel bir haber frekansı olduğunu fark ettim. Arabanın içini dolduran spiker sesi yüzümü buruşturmama sebep oldu. Gözlerimi Akın'a çevirdim.

"Gerçekten mi?" Yüzümü buruşturdum. "Yetmiş yaşında dedeler gibi arabada haber mi dinliyorsun?"

Cevap vermediğinde kanalı değiştirmek için ekrana uzandım. Bir elini direksiyondan çekerek elimin üzerine koyduğunda kaşlarım çatıldı.

“Bir dur!” dedi sert sesiyle ve dikkatimi spikere vermemi sağladı.

“İstanbul’da çalıştığı üniversiteden ayrıldıktan sonra ortadan kaybolan ve inşaat halindeki on iki katlı binanın önünde cansız bedeni bulunan altmış iki yaşındaki Profesör Ali Barsboğan’ın ölümü hakkındaki soruşturma devam ediyor.”

Mideme saplanan ağrı ve içimdeki korku anlamsızca bakışlarımı Akın’a çevirmeme sebep oldu. Bir şey söylemeden elini telefonuna uzattığında ne olduğunu anlayamamıştım. Bu da profesörün bir oyunu muydu? Haberler hakkında bir bilğim yoktu ama onun ölmeyeceğini biliyordum.

Akın telefonundan birini aradığında içimdeki korku büyüdü. “Her nereye gideceksek arkadaşlarımı istiyorum,” dedim söylediklerimin yerine gelmesini umarak. “Fulya ve Uras’ı istiyorum!”

“Bi sus!” Bana ilk kez bağırırmıştı, duyduğu haberin onu neden bu kadar ilgilendirdiğini anlamaya çalışıyordum. Derin bir nefes aldım, sakinleşmem ve zihnimi, durumu kontrol altına almam gerekiyordu. Gözlerimin önünden geçmiş ve o geçmişe değen elleri geçti.

Ölmediğini biliyordum, buna bir an bile inanmamıştım ama şüphe ve ihtimaller içimdeki korkunun büyümesine, midemde kusma hissi oluşmasına sebep oluyordu. Yoldan döndüğünü fark ettiğimde arkaya baktım.

“Nereye gidiyoruz?” dedim bir cevap vermesini umarak. Yüzüne baktığımda boş bakışlarını yoldan ayırmadı. Sinirli olduğunun farkındaydım ama neye olduğunu anlamamıştım. Son yirmi dört saat gözlerimin önündeyken Akın’ın telefonundan bir ses yükseldi.

“Akın, hemen üsse geliyorsun! Kız yanında, bir plan olabilir.” Akın ne cevap verdi ne de telefonu kapattı. “Akın sana

KARANLIK SANRI

emir veriyorum, şu an kıızı alıp üsse geliyorsun! O kıız kaçarsa tek sorumlusu sen olacaksın.”

Arabanın içindeki sessizlik karşı tarafın telefonu kapatmasına sebep olurken telefonun ucundan duyduğum son ses kısık bir küfürdü.

“Nereye götürüyorsun beni?” dedim Akın’a bakarak.

“Öldü,” dedi. Tek bir kelime, dört harf. İnanmadım, bütün bunlar yapbozun bir parçasından ibaretti, biliyordum.

Bu oyunu bir aralık gecesi profesörle beraber kurmuştuk. Beni bir başıma bırakmayacağını biliyordum. Hiçbir cümle bu inancı benden söküp alamazdı.

“Akın saçmalama, beni götürmen gereken yere götür,” dedim ona aldırmadan. Beni dinlemeden gaza basmaya devam ettiğinde ardımızdaki arabaların artık olmadığını fark ettim. Kapının içeriden açılmayacağını da farkındaydım.

Akın telefonundan gelen bildirim sesiyle yeniden telefonunu eline aldı ve gelen bildirime baktı. “Torpidoyu aç,” dedi biz köprüden geçerken. Arabayı o kadar hızlı kullanıyordu ki midemin bulandığını hissediyordum.

Söylediğini yaparak torpidoyu açtığımda içerideki zarfı elime aldım. Kısa bir an Akın’a baksam da bir şey söylemesini beklemeden beyaz zarfı açtım ve içinden çıkan not kâğıdını sesli bir şekilde okudum.

Küçük fare, ilk defa gerçekten yalnız kaldı.

Rossie

3

“ZİFİRİ KARANLIK”

Karanlık insanın ruhunu ele geçirdiğinde geride kalan hiçbir yanınızı bir daha aydınlığa çıkaramıyordunuz. Bir kere teslim olduğunuzda artık geri dönüşü olmuyordu. Vicdan mahkemesinde bir kere kaybederseniz bir daha hiçbir zaman kazanamıyordunuz ve insanın zihninin derinliklerinde sakladığı kötülük böyle göğsüne yayılıyordu. *Göğsüme yayılan kötülüğü söküp alabilmek istedim.* Hiçbir zaman kötü bir seçim yapmamış olmayı ve bu yolu kendim için çizmemeyi isterdim.

Ellerimin altında sıkıca kavradığım koltuk kumaşı kaymak için direnirken bakışlarımı Akın'a çevirdim. Şu an yapması gereken tek şey beni üsse götürmek olmalıydı. Fakat o kendi çizgisini çizerek ilerlemeyi seçiyordu. Bunun bir bedeli olacağını bilecek kadar iyi tanıyordum yanındaki adamları. Bu bedeli ödediğinde cesur adımları atmamış olmayı dileyecekti çünkü ben de öyle yapardım.

“Akın!” dedim yeniden ona seslenerek. Okuduğum notun benimle bir alakası olmadığını biliyordum.

“Biraz sessiz ol,” dediğinde kaşlarımı çattım.

“Şaka mısın sen?” Parmaklarımı ani bir hareketle arabanın kapısına attığımda kapının içeriden de açılmadığını fark ettim ve derin bir nefes aldım.

“Beni bırak, nereye siktir olup gidiyorsan git!” Bakışları bana döndü. Yüzünde saf öfke görüyordum. Öfke insanı

KARANLIK SANRI

hataya götüren ilk adımdı ve o bunun bilincinde olamayacak kadar sinirliydi. Gözlerimi yolda gezdirdim, bana bir cevap vermedi. Üzerine kaybın gölgesi düşmüştü ve bu gölge onu zifiri karanlığın içine bırakıyordu.

“Birazdan arabayı durduracağım ve bana zorluk çıkarmayacaksın,” dediğinde yüzüne alayla baktım.

“Neden yapıyorum bunu?” Bir cevap vermeden arabayı boş bir inşaat alanına çektiğinde arabadan inmek için yeni bir hamle yaptım fakat kapı yine açılmadı. Koltuğunun altına eğilerek çıkardığı kelepçeye gözlerimi açarak baktım.

“Siktir git.”

“İnan şu an hiçbir şey umurumda değil, bir adım sonrasını düşünmeden hareket ederim. Uslu dur.” Gözlerinin içine baktığımda kararlılığını gördüm.

“Tamam.” Derin bir nefes alarak arkama yaslandım. “Altımda iç çamaşırimdan başka hiçbir şey yok. Üzerimde incecik beyaz bir gömlek var. Eğer ölmemi istemiyorsan beni burada bırakman gerek.”

Gözleri arabanın içinde dolaştı. Sağlıklı düşünemediğinin farkındaydım. Ani kararlar verecek ve yanılacaktı. “Yalnızca elli dakika yalnız kalacaksın,” dedi ciddiyetle. Gerilen yüz kasları öfkeli ve endişeli olduğunu anlamama yetiyordu.

“Okey koca adam, sakin ol.” Gözlerini devirerek arabanın kapısını açtığında ona alayla baktım. Öfke hataya götüren yoldu ve Akın o yolda koşmaya devam ediyordu. Kapıyı açtığında içeriye sızan hava üşümeme sebep olmuştu. O, inşaat halindeki binaya yürürken onu izledim. Eğer isteseydim tam şu an bu arabadan inmenin bir yolunu bulur, kaçırdım fakat gerçekten de *üşümek* istemiyordum.

Akın inşaatın içine girerek gözden kaybolduğunda soğuğa aldırmadan bacağımı Akın'ın kalktığı şoför koltuğuna doğru

attım ve koltuğa yerleşerek oturdum. Saçlarımı gözlerimin önüne düşmemesi için kulağımın arkasına iterken eğilip direksiyonun altındaki plastik kapağına ulaştım. Mutfaktayken göğüs arama sıkıştırdığım küçük bıçağı çıkararak plastik kapağın vidalarını açmaya başladım.

Bu iş elimde de patlayabilirdi fakat bu durmama yetecek bir gerekçe değildi.

Vidalar gevşediğinde elimle devamını çıkararak erişim paneline ulaştım ve paneli yerinden söktüm. Panelin ardından önüme düşen kablo yığınını tanıyordum. Üç ayrı kablo bağlantısı vardı ve içlerinden yalnızca biri aküye gidiyordu. Silecekleri çalıştırdığını bildiğim kablo bağlantısını yana iterek motor ve aküye bağlı olan bağlantıya dokundum.

Yanlış saymadıysam yaklaşık yirmi yedi dakikam kalmıştı.

Elime aldığım kablo bağlantısının ucunda üç farklı bağlantı daha vardı. Biri mavi, diğer ikisi kırmızı olan kabloların birleşim noktasına bakarak inceledim. Bir arabaya düz kontak yaptırmayalı uzun zaman olmuştu. Parmak uçlarımda stres-ten biriken terler elimin kaymasına sebep olsa da derin bir nefes alarak durumu kontrol altına almaya çalıştım.

Yanlış kabloyla uğraşırsam çarpılma ihtimalim oldukça yüksekti. Kanımda dolaşan adrenalin nabzımın yükselmesine sebep oluyordu. Alnıma düşen saçlarım sinirlerimin gerilmesindeki son nokta oldu.

Doğru olduğunu düşündüğüm kabloyu elimdeki bıçağın ucuyla yavaşça soymaya başladığımda bir tepki görememek biraz olsun rahatlamama sebep oldu. Soyduğum kablo uçlarını birbirine bağlayarak derin bir nefes aldım ve kabloların diğer kablolara değmemesi için bir elimle kabloları tutmaya devam ettim. Diğer elimle hafifçe ucunu sıyırdığım marş

motoru kablosunu hafifçe birleştirdiğim akü kablolarına değdirdim ve gerginlikten gözlerimi kapatarak sonucu bekledim.

Yaklaşık on dakikam kalmıştı.

Arabadan gelen motor sesi yüzümde büyük bir tebessüm oluşmasına sebep olurken marş kablosunu çıkararak gaza bas-tım ve yüzümdeki tere rağmen heyecanla arkama yaslandım.

Ellerim stresten ve adrenalinden titriyordu. Büyük ara-ba inşaat alanından çıkarken elim radyoya gitti. *Gerçekten uslu bir kızdım, yalnızca üşümek leydilere yakışır bir durum değildi.*

Direksiyonu iki yöne doğru sertçe çevirdiğimde kırılan di-reksiyon kilidi önümde hiçbir engel kalmadığının kanıtıydı. Yüzümde zafer gülümsemesi vardı. Ona söylemiştim, bu gece o kazanmamıştı.

Arkama yaslanarak elimi radyoya uzatırken arabayı nereye süreceğimi biliyordum. Anacaddeye çıktığımda saate baktım. Tam şu an dışarı çıkmış olmalıydı. Gözleri endişeyle etrafta dolaşacak, ne olduğunu anlamaya çalışacak ve daha fazla öf-kelenecekti. Gülümsedim ve radyoda çalan şarkıya kısık sesle eşlik ettim.

Bedenim gevşemişti fakat ani gerilmeler ve gevşemenin verdiği ağrı boynumdan kollarıma doğru bedenimi sarıyor, yorgun hissetmeme sebep oluyordu. Gidecek çok yolum var-dı. Duramaz ya da vakit kaybedemezdim. Arabanın takip edi-lemeyeceğini biliyordum çünkü eğer üsse ait bir araba olsaydı şimdiye kadar Akın'ı ve beni bulmuş olurlardı.

Derin bir nefes aldım ve camı aralayarak nefes almaya çalıştım. Tenime değen rüzgâr ürpermeme sebep olsa da duru-mu kontrol altına aldığım için içimde zaferin verdiği hazzı hissediyordum.

Gaza daha fazla yüklenerek anacaddede arabaların arasından geçtim. Tenime değen rüzgâr yüzümdeki tebessümün büyümesine sebep oldu. Akın'ın yüzündeki ifadeyi düşündükçe keyifleniyordum. Çevremde bir iletişim aracı yoktu ve eve gidene kadar güvenli iletişim kurmam mümkün değildi. Birkaç saat önce radyodaki haberi ilk duyduğum anda üzerimde oluşan gerginlikten eser yoktu.

Muhtemelen bütün bunlar Akın'ı yanımdan ayırmak için planlanmıştı. Beni adamların eline verdiğinde kaçmamamın bir sebebi vardı. Zaten oraya gitmek istiyordum. Benden her ne istiyorlarsa bundan kurtulmak için onlardan biri olmam gerekiyorsa bunu da yapardım. İstedğim tek şey biraz daha fazla nefes alabilmekten üs de kurul da umurumda değildi.

Kurul bir beyinden ibaretti. Çok uzun süredir Türkiye'deki bilim ve tıp endüstrisini yönetiyorlardı ve bununla birlikte çağın çok daha ilerisinde teknolojiye sahiplerdi. Kurulun oluşumu çok daha eskiye dayandığı için tamamen hâkim değildim fakat üs hakkında bilgi sahibiydim.

1990 yılında, dönemin bakanları tarafından A.S.P. adıyla kurulan ilk üs faaliyete geçmişti. Yalnızca kurul üyeleri ve üst düzey bilim insanlarının bildiği bu üs, kamudan gizlenmişti. Kurul, üst düzey kararların alındığı çekirdek merkezdi; üsse bu kararların uygulama alanıydı. O dönemde bile sistem dışarıya tamamen kapalıydı.

Ancak 1996 yılında, İskoçya'daki Edinburgh Roslin Enstitüsü'nde dünyaya gelen ilk memeli klon olan Dolly, dengeleri değiştirdi.

Bu başarı, klonlama alanında yürütülen gizli projelerin hükümetin dikkatini çekmesine neden olmuştu.

KARANLIK SANRI

Hükümet, kurulun yürüttüğü projeleri kontrol altına almış ve başarısız klon deneklerinin imha edilmesi talimatını vermişti.

Ben de o deneklerden biriydim.

Ancak diğerlerinden farklı olarak imha edilmeden saklanan tek prototip bendim.

O dönemde üs kapatılmış, proje gizlenmiş ve üs üzerindeki kontrol başka bir adamın eline geçmişti.

İşte bugün içinde yaşadığımız sistemin çarpıklığı, o adamın kararıyla şekillenmişti.

1999'da üretilmiştim.

Ancak fizyolojik olarak yaşam fonksiyonlarım 2004 yılının 29 Şubat'ında aktive edilmişti. Bu tarih, Dolly'nin ölümünden tam üç yüz seksen gün sonrasına denk geliyordu.

O zamanlar terk edilmiş halde olan üs, yeniden faaliyete geçirilmiş ve benim doğumumla birlikte yeni bir nesil için hazırlıklara başlanmıştı.

Sonraki beş yıl boyunca, A.S.P. içinde yoğun eğitime alınmıştım.

Fiziksel kapasitem, zihinsel esnekliğim ve genetik kodlarım maksimum verimle işlenmişti. Satranç taşları sistemine uyumlu olduğum, beyin frekanslarımda belirlenen nöral modellemelerden sonra keşfedilmişti. Ancak taşıma aktive etmeyi başaramadan sistemden ayrılmıştım.

2010 ile 2015 yılları arasında kayıptım.

Bu süre zarfında kimseye ait değildim.

Ben de kendime değildim.

2015'te Profesör Ali ile tanışmıştım. Üniversite hayatım boyunca onunla çalışmış ve eğitimimi onun gözetiminde tamamlamıştım.

A.S.P.'nin içinden gelen biri olarak değil, dışarıdan sisteme bakan biri olarak yeniden inşa edilmiştim.

Bu sırada üs de değişmişti. Kurul yeniden yapılanmış, A.S.P. güç kaybetmiş, yerine daha yeni bir bilim merkezi inşa edilmişti.

Ama dış dünyaya sunulan şeyler, sahip olduklarının yalnızca küçük bir yüzdesiydi.

Her yıl düzenlenen bilim fuarlarıyla sistemin belirlediği zekâ kriterlerine uyan çocuklar, içeri alınıyor, kendi genetik kodları taş sistemine göre analiz edilip sınıflandırılıyordu.

Yani o fuarlar, sadece bilim şenliği değil, gelecek taş taşıyıcılarının seçildiği arenalardı.

Bütün bunları biliyordum fakat yeni düzenden oldukça uzun zamandır uzaktım. Onlara dahil olmak istemiyordum çünkü bütün bunların masum bir amaç uğruna yapılmadığının farkındaydım. Hiç kimsenin önünde sergilenmek gibi bir niyetim yoktu. Bir asker olmayacaktım, kimsenin elinde piyon görevi görmeyecektim. Eğer bir savaş başlayacaksa ya başlatan olurdum ya da bitiren. Asker olmak için yaratılmamıştım. Beni yanında tutarak kurulun önüne götüren bu adamsa neyin peşindeydi, hangi görevde ne için çalışıyordu, hiçbir fikrim yoktu. Muhtemelen onların yetiştirdiği adamlardan biriydi ve yalnızca üs için çalışıyordu. Önemsiz bir detaydan ibaretti.

Ellerim açık bıraktığım cam yüzünden buz tutmuştu. Parmaklarımın uyuştüğunu hissettiğimden camı kapatarak arabanın klimasını çalıştırdım. Bu bebeği bu şekilde hırpalayarak çalıştırmış olmak beni de üzmüştü fakat başka çarem yoktu. Gaza bastığım ayaklarım bile çıplaktı. Gaz pedalının üzerindeki çıkıntıların izini tenimde hissedebiliyordum. Bu

KARANLIK SANRI

derece çıplakken arabadan inip bu soğukta bir yere gidemezdim. Tırnaklarımdaki kırmızı ojelere bakıp güldüğümde başımı iki yana salladım.

Eve geçtiğimde ilk yapacağım iş sıcak bir duş alıp banyo yapmak olacaktı. Ardındansa üssün bana ulaşmasını bekleyecek, davetlerini içtenlikle kabul edecektim. İstedigimi aldığım da orayı terk edecektim. Zihnimin içinde dönüp duran olayların gerçekleşmesi için yalnızca biraz zamana ihtiyacım vardı.

Boynumdaki ağrı zaman geçtikçe direksiyon başında durmaktan artmış, keskin bir hale gelmişti fakat dayanamayacak gibi değildim. Arabayı çıkardığım patikanın ardından boş arazinin üzerindeki büyük demir kapı arabayı yavaşlatmama sebep oldu. Bir ayağımı frende tutarken elimle eğilip birbirine bağladığım akü kablolarını çektim. Kabloları birbirinden ayırdığımda arabanın motoru sarsılarak durdu.

Derin bir nefes alarak arabanın kapısını açmaya yeltemdim fakat kapı kilitli olduğu için açılmadı. “Gerçekten mi ya?” dedim bıkkınlıkla ve elimi direksiyona vurarak hayıflandım. Şimdi arabayı yeniden çalıştırmam, kapının camını açmam ve camdan inmem gerekiyordu.

Üsse gittiğimde yapacağım ilk iş bütün bunlara sebep olduğu için Akın’ı soğuk sular altında bırakmak olacaktı.

Aşağıya eğilerek yeniden arabayı çalıştırmak için kabloları birbirine bağladım ve aynı işlemi tekrarlayarak camın düğmesine basılı tuttum. Cam sonuna kadar açıldığında kabloların temasını keserek camdan sığıp sığmayacağıma baktım. Bir bacağımı arka kısmımın açılmasına aldırmadan camdan dışarıya attım ve arabanın kenarlarına tutundum. Diğer bacağımı da dışarıya çıkardıktan kısa bir süre sonra kendimi yere bıraktım. Ayaklarıma batan çakıtaşları çıplak tabanlarımı acıtmış,

koptuğunu hissettiğim ayak tırnağım sinirlerimin daha fazla bozulmasına sebep olmuştu.

Tabanlarımın acısına ve tenime değen toza aldırmadan yürümeye devam ettim. Evin kapısına geldiğimde şifreyi yazarak büyük bahçe kapısının açılmasını sağladım ve aralanan kapıdan içeriye girdikten hemen sonra parmak izimi okutarak kapıyı kapattım.

Sonunda kendi güvenilir ve özgür alanıma girmiştım. Üzerimdeki ince gömlek yüzünden çıplak bacaklarım soğğun ve rüzgârın etkisiyle uyuşurken bugün de yağmur yağmadığı için şükrettim. Gece bitmek üzereydi, her yanımda ağrıyordu. Evin kapısının önüne geldiğimde ayaklarımı bastığım beyaz mermer ayaklarımın biraz olsun rahatlamasına sebep oldu. Parmak izimi evin kapısına okutarak kilidin açılmasını sağladım ve içeriye geçerken vücuduma değen sıcak gevşememe sebep oldu.

Kapıyı ardından kapatarak evin ışıklarını yaktığımda burayı güncel olarak kullandığım için şükrettim. Diğer evi ofis, burayı ise kişisel olarak kullanırdım ve bu evi benden başka hiç kimse bilmiyordu. Ben istemediğim sürece bilemezdi de. Derin bir nefes alarak ayağımın altındaki taşları elimle silkeledim ve merdivenleri çıkarak odama doğru ilerledim. Sıcak bir duş şu an bana iyi gelecek olan tek şeydi.

Saçlarım birbirine girmişti ve ayaklarım kirden kararmıştı. Odamın içine girdiğimde yatağımın yanında bulunan boy aynasından gördüğüm kadarıyla berbat durumdaydım. Ellerime arabanın yağı akmış, özenle yaptırdığım kırmızı tırnaklarımın üzeri bile siyaha boyanmıştı.

Odamın içindeki banyoya ilerlerken üzerimdeki gömleğin düğmelerini açmadan kafamdan çıkardım. Üzerimde sadece

KARANLIK SANRI

sutyenim ve külotum vardı. Akın'a beni bu hale getirene kadar soyduğu ve kendi gömleğini giydirdiği için dava açacaktım. O adama içten bir huysuzluğum vardı ve bunun sebebini bilmiyordum.

Duškabinin camdan kapısını açarak içeri girdiğimde külotumu ve sutyenimi de çıkarmıştım. Sıcak su bedenimin gevşemesine sebep olurken elime aldığım şampuanı saçlarıma döktüm. Bakışlarımı başımdan aşağıya damla damla dökülen suya doğru kaldırarak ovalamaya başladım, yüzümden aşağıya akan sıcak su damlaları kendimi daha iyi hissetmeme sebep oluyordu.

Bütün bedenimi parmak uçlarıma kadar ovalayarak yıkadıktan sonra duşkabinden çıkarak banyo kapısının arkasında asılı olan bornozumu üzerime geçirdim ve üstümü değiştirme ihtiyacı duymadan kendimi yumuşak yatağımın üzerine attım. Gözlerimi bütün gece yaşananların üzerine kapattım ve yüzüstü uzandığım yatağında bornozumla uyuyakaldım. Geriye kalan her şeyle uykumu aldıktan ve yorgunluğum geçtikten sonra ilgilenecektim.

Gözlerimi araladığımda bedenimde saatlerce uyumuş olmanın verdiği yorgunluk vardı ve gözlerimin acıdığını hissediyordum. Başımda hissettiğim keskin ağrı da bu acının üzerine eklendiğinde bugün yaşanacakların üzerine ekstra bir keyifsizliğe sahip olacağım belliydi.

Üzerimdeki bornoz açılmıştı ve yataktan kalktıktan hemen sonra bornozu çıkararak kıyafet dolabıma yönelmiştim. Odam oldukça genişti. Açık kahve ve beyaz tonlarında döşenmişti. Yaşadığım hayata ve bana nazaran oldukça soft

duruyordu. İçeriye girdiğimde kapının hemen yanındaki duvara yaslanmış olan kahve boy aynası yüzümü yansıtıyordu. Hemen yanında geniş yatağım bulunuyordu ve yatağımın iki yanında küçük komodinler vardı. Duvarımda çok sevdiğim iki tablo asılıydı. İkisi de benim için oldukça değerliydi. Banyo kapısının yanında küçük dolabım, diğer yanında ise kıyafet odasının girişi bulunuyordu. Şimdilik yalnızca dolabımdan siyah iç çamaşırlarımı ve siyah şortumu aldım. Ayağıma dün yediğim soğuktan ötürü hasta olmamak adına kalın çoraplarımdan birini geçirdim ve üzerime siyah atletimi giydim. Ev, olması gerekenden çok daha sıcak olduğu için üşümüyordum.

Odamdan çıkıp dar, uzun merdivenleri inerken gözlerim evin içinde dolaştı. Gözlerim salonda asılı olan siyah, büyük duvar saatine kaydığında dudaklarım şaşkınlıkla aralandı. Saat akşam altıyı geçiyordu ve ben yeni uyanmıştım. Gerçekten yorulduğumu, saati gördüğüm an anladım.

Boğazımda hissettiğim kuruluk beni rahatsız ederken karnımın acıktığını hissettim. Birkaç saat sonra sonu gelmez bir oyunun içine dahil olacaktım. Şu an için bende önemli olan tek şey yemeğim ve uykumdu. Salonla iç içe olan mutfak tezgâhının karşısında duran buzdolabını açarak içinden iki gün önceden kalan tencerelerimi çıkardım. İçerisinde tavuk sote ve çorba olan küçük tencereleri ocağın üzerine yerleştirerek altlarını yaktım, çekmecelerden birer kaşık çıkararak tencerelerin kapağını açtım. Yanan ateş, tencerelerdeki soğuğun buharlaşarak su damlalarının süzülmesine sebep olurken kendime büyük bir tabak çıkarttım.

Isınan tavuk soteyi tabağa, çorbayı ise kâseye koyduktan sonra yemeklerin altını kapatarak elime aldığım tabakları

KARANLIK SANRI

tepsiye yerleştirdim ve tepsiyi elime alarak salondaki üçlü kol-tuğa geçtim. Evim kesinlikle Akın'ın beni götürdüğü evden çok daha şık ve güvenliydi. Beni bulamadıklarında nasıl delirdiklerini ve üstün bir çabaya girdiklerini düşündükçe keyifleniyordum. Ayağımı ortadaki büyük sehpa uzatarak çorbamı içmeye başladım. Yavaşça yemeğimi bitirdikten sonra tabakları salonda bırakarak ayağa kalktım ve bakışlarımı evin içindeki kameraya çevirdim.

Kameraya doğru hafifçe gülümseyerek çalışma odasına doğru yürümeye başladım. Koluma taktığım tokayı alarak uzun siyah saçlarımı dağınık bir topuz yapıp üstten bağladım ve parmak izimi okutarak açtığım çalışma odasının içine girerek kapıyı kapattım. Saat yediyi geçmişti ve üs hâlâ bana ulaşamamıştı.

Masamın üzerindeki bilgisayarı açarak aplikasyona girdim ve çalışma masamın önündeki sandalyeyi çekerek oturdum. Sistem, bizim dışımızda hiç kimsenin ulaşamayacağı bir iletişim aracıydı. Hepimizin ayrı bir kullanıcı adı vardı ve bizden başka erişim hakkı olan yoktu. İşin içinde bakanlar ve devlet olsaydı bunu yapmamız imkânsızlaşabilirdi ama şu an kurulda devlet için çalışan hiç kimse yoktu.

XXI': Alandayım, araç ve vericiler halledildi mi?

XVI: Araç halledildi, vericiler de hazır. İletişimi internet üzerinden kurman bizim için daha sağlıklı.

* Bu kod adı Efsun'a aittir. -y.n.

XXI: Anlaşıldı, başlıyorum.

Yüzümde tebessümle Akın'a ait olduğunu bildiğim telefon numarasını çalışma masasının çekmecesinden çıkardığım telefona yazarak kaydettim ve *FaceTime* üzerinden Akın'ı sesli aramaya aldım. Birkaç çalışın ardından telefon açıldığında diğerlerine haber verdim.

XXI: Telefon aktif, vericileri hazır tutun.

"Kimsin?" dedi en az bıraktığım andaki kadar keskin ve sinirli çıkan sesi. Sinirli olması beni gülümsetti.

"Telefon numaramı istememiş olman kalbimi kırdı," dedim dalga geçerek.

"Efsun!" dedi şaşkınlıkla ve birkaç dakika sesi gitti. Muhtemelen yanındakilere sinyal takibi yapılması için haber veriyordu.

"Şimdi siz beni istiyorsunuz," dedim beni duyuyor olduğunu bilmenin rahatlığıyla. "Ben de size ait olan birkaç parçayı istiyorum."

"Ne parçası?" Ne aradığımı bilip bilmediklerinden emin değildim. Akın'ın bu işin neresinde olduğunu da bilmiyordum fakat beni yanında tutan ve hatta üsse götürmesi gereken kişi olduğuna göre oldukça yetkili olmalıydı.

"Kurula sorsana," dedim devam ederek. Gözlerim bilgisayarıma ekranına kaydı.

XVI: İlk ekibi çıkartmış olmaları gerekiyor.

KARANLIK SANRI

“Ama boşuna yoruluyorsunuz.” Sesimi incelterek konuştuğumda telefonu kapatmamam için cevap verdi.

“Ne saçmalıyorsun?”

“Şimdi siz Bursa tarafına doğru yola çıkıyorsunuz ama...” dedim ve onay verdim.

XXI: Diğer konuları da çalıştır.

“Daha sonra İzmir’e doğru yola çıkmanız, hatta ekliyorum; Karadeniz’e, Akdeniz’e, Ankara’ya, İzmir’e veya Amerika’ya doğru yola çıkmanız gerekecek.”

“Siktir, ne istiyorsun?” Kulağıma ulaşan küfür kıkırdama sebep oldu.

“Siz beni gerçekten hafife alıyorsunuz,” dedim beni diğerlerin de dinlediğini bilerek. “Ben zaten size gelecektim, konum atmanız yeterliydi.” Sakin tavrımın Akın’ı delirttiğini biliyordum ve bu bana keyif veriyordu. Benim onlara, onların bana olduğundan daha çok ihtiyacım vardı ve bunun farkında bile değillerdi.

“Neden kaçtın o zaman?” dedi Akın konuşmayı devam ettirerek. Arkadan kime ait olduğunu bilmediğim fakat tanıdık olduğuna emin olduğum bir ses işittim.

“Deli bu kız, amına koyayım.”

“Sussana.” Başka bir ses ona karşı çıktığında Akın’a cevap verdim.

“Bir kadına arabada bekletilmek yakışmaz diye düşündüm Akın. Sen daha farklı mı düşünürdün?” Alaylı ifademi bozmadan devam ettiğimde daha fazla sinirlendiğini hissettim.

“Seni bulacağım,” dedi bana meydan okuyarak.

“Yardımcı olmamı istersen ilk olarak Amerika’yı eleayabilirsin Akın.” Bilgisayara yeniden erişerek yeni bir mesaj yazdım.

XXI: Yer tespiti yaptın mı?

XVI: Olmuyor.

**XXI: Tamam, ben halledeceğim.
Birazdan bağlantıyı keseceğim.**

Muhtemelen bana cevap vermeden önce ardındaki kurul üyelerini dinliyor, ona göre hareket ediyordu. “Şimdi bana beni alabileceğiniz bir mekân söyleyin ve size tarih vereyim,” dedim konuyu uzatmayı bırakarak. Eğer böyle gerekiyorsa işi içeriden halledecektim. Çevremdeki herkeste, her yerde bir adımları ya da adamları olduğunu biliyordum.

“İnşaat alanı,” dedi Akın beklemeden. Neden orayı seçtiğini bilmiyordum ama bulurdum.

“Gece yarısı orada olacağım, lütfen bana yakışır bir karşılama olsun.” Cevap vermesini beklemeden telefonu kapatırken ardından neler konuşulduğunu düşünmek bile istemiyordum.

**XXI: Bağlantıyı kestim, 00.00’da
içerideyim. Ben içerideyken kontrol
sende. Doğru vakti bulduğumda
seninle iletişime geçeceğim.**

XVI: Anlaşıldı, dikkatli ol.

Bilgisayarımı kapatarak aplikasyonu ve verileri sıfırladım. Ardından evdeki bütün cihazların internet erişimini kestim. Vericiyi kapattığımızda yer tespiti yapmamızı engelleyecek olan buydu. Şu an üssün nasıl bir teknolojiye sahip olduğunu ya da kurulun onlara ne kadar destek olabildiğini bilmiyordum.

KARANLIK SANRI

Kurula dair bildiğim tek şey üç yöneticinin, bir adam için çalıştığıydı. Yakuza, kurulu yöneten ve bütün bu düzeni yeniden kuran adamın kod adıydı. Üste çalışan binlerce insanın hiçbiri Yakuza'yı tanımıyordu. Daha önce görmemişlerdi ve hakkında bilgi sahibi değillerdi. Kurula dair bildikleri üç yöneticiden ibaretti. Yakuza'nın emirlerini bölüşerek yerine getiren üç yönetici vardı. İçlerinden yalnızca birinin ismini biliyordum. Ebru, yönetici takımındaki tek kadındı. Diğer ikisi erkekti fakat ne isimlerini ne de yüzlerini biliyordum.

Yöneticiler benim için önemli değildi çünkü bir piyondan ibaret olduklarının farkındaydım. Birkaç yıl sonra yerlerini bir başkasına bırakacaklardı. Tek işleri ipleri ellerine verdikleri Yakuza tarafından yönetilmektir. Yine de o adama giden yolda ilk önce onları tanımam gerekiyorsa tanırdım.

Oturduğum koltuktan kalkarak çalışma odasından dışarıya çıktım ve kapıyı kapatarak parmak izimi okuttum. Kapının dışında asılı olan kitaplar dokunmatik ekranı kapatıyor, buranın bir oda olduğunu kamufle ediyordu. Odama doğru çıkarken saatin sekizi geçtiğini gördüm. Yaklaşık dört saatim vardı. İçeride ne yapacağımdan emin değildim. Elimde üsse ait bir harita vardı fakat düzen değiştirilmiş miydi, bilmiyordum.

Yanımdaki hiç kimse son bir yıldır içeriye giriş yapamamıştı. Ondan öncesinde açılan kapıları ve kapıların şifrelerini biliyordum. Yalnızca ana odalara girmek için kurulun ya da yetkili doktorların parmak izleri gerekiyordu, onları da bir şekilde halledeceğime inamiyordum.

Yaklaşık yedi yıldır bu anı bekliyorduk. Bu işin altından kalkacağıma emindim, kalkmak zorundaydım. Ben üssün, kendi elleriyle hazırladığı bir canlı bombadan ibarettim ve bu

bombayı pimini çekerek onların içine yerleştirmeden kendimi öldürtmeyecektim.

Son kez elimdeki projeleri ve üssün iç tasarımını inceledim. Elimde hâlâ eksik bölgeler vardı fakat içeriye girince onları da tamamlayacaktım. Üzerimdeki kıyafetleri çıkararak siyah kumaş pantolonumu ve siyah uzun kollu gömleğimi giymiştim. Alacaklarını bilsem de pantolonumun iç kısmına küçük bıçaklarımdan yerleştirdim. Üzerimi arayacaklarının farkındaydım fakat yanıma hiçbir şey almazsam bu onları tedirgin edebilirdi. Derin bir nefes aldım ve saçlarımı iki yandan arkaya doğru alarak üstten tokayla tutturdum.

Yaklaşık bir buçuk saat sonra buluşma noktasında olacaktım. Üsse gidiyor olmak bana geçmişi hatırlatsa da bu noktaya geldikten sonra duygusallığa yer veremeyeceğimi biliyordum. Bana verdikleri acıda ve yaşattıkları zulümde onları boğacaktım. Elime Akın'la görüştüğüm telefonu alarak sim kartının bulunduğu kutuyla beraber çantama yerleştirdim. Koluma kıyafet odamdan aldığım saati taktım. Hepsini birer birer çıkaracaklarının farkındaydım fakat onlar üzerimi incelerken ben dikkatleriniölçecektim.

Merdivenlerden inerken son kez evin içine baktım. Oadaki bilgisayarın verileri sıfırlanacak, evin içindeki bütün dosyalar yakılarak yok edilecekti. Bu evin kimse tarafından bulunma ihtimali yoktu fakat olasılık dahilinde olmasa bile planlı ilerlemek zorundaydım. Üssün her bir yanını ezberlemiştim. Önümdeki projeleri aylarca incelemiş; acil çıkış kapılarını, otoparklarını, laboratuvar odalarını ve hatta akademiye bile zihnime kazımıştım.

KARANLIK SANRI

Evden çıkmadan önce parmak izimi okutarak bütün sistemin kapanmasını sağladım. Ardından evin arka tarafına park edilen arabalardan Mercedes'in anahtarını alarak arabaya doğru ilerlemeye başladım. Ayağımda topuklu botlarım, üzerimde siyah uzun kabanım vardı. Hava dün olduğundan daha soğuktu ama bu sefer ellerim üşümüyordu.

Arabanın kapısını açarak içeriye yerleştiğimde elimdeki çantayı yan koltuğa attım ve anahtarı çevirerek arabayı çalıştırdım. Birkaç saat sonra yıllardır üzerinde çalıştığımız proje için ilk adımı atacaktım. Üzerimde bunun gerginliği olsa da rahat olmaya çalışıyordum. Gelirken dikkatle incelediğim yollardan dönerken yeniden aynı hisleri yaşayacak olmak canımı yakmıştı.

Akademide eğitim gören her çocuk türlü zorlukla karşılaşır. Aç bırakılırdık, soğukta kalırdık, birbirimize düşman olurduk, birbirimizden nefret ederdik ama gün sonunda yine birbirimize tutunmak zorunda kalırdık. Zeki olmak zorundaydık, yaşamaya devam etmek istiyorsak daha iyisi için çalışmak zorundaydık çünkü değerlendirmelerden kalan çocuklar üssün ve akademinin güvenliğini ihlal etmemesi adına öldürülüyordu.

Diğerlerinden farklı olarak benden beklenen ve benim gösterdiğim performans en acılı olanıydı çünkü üretimim 1999 yılına ait olsa da diğerleri gibi yaşamaya başlamam 29 Şubat 2004 yılında gerçekleşmişti. Beş yılımı bir karanlığın içine hapsolarak geçirmiştım. Bu beş yılda büyümem, gene-tiğim ve tepkilerim incelenmişti. İnsanları duymuş ama görememiştım. Acıyı hissetmiş ama çığlık bile atamamıştım. Gözyaşlarım ilk kez o zaman yanaklarımı ıslatmıştı ve ben onlara bile dokunamamıştım. Beş yıl içinde normal bir insana

kıyasla hızla büyüyerek doktorlara göre dokuz yaşındaki bir çocuğun bedenine sahip olmuştum. Yıllar geçtikçe büyüme hızım yavaşlasa da belirli bir noktada sabit kalmış ve durdurulamamıştı. Bu, bakanlığın çalışmaların tamamen durdurulması yönünde ilk emri vermesine sebep olmuştu ve ben ölüm emri verilen ilk çocuktum.

Verilen emre rağmen harabe haline gelen üssü onararak bana yeni bir yaşam vaat eden Yakuza'nınsa onlardan farklı bir yanı yoktu. Beş yıl boyunca gözlerim kapalıyken çektiğim acının bir mislini de diğer beş yılda, denek olarak kullanılırken yaşadım. Üssü bakanların ve devletin bırakmasının üzerine kod adının Yakuza olduğunu bildiğimiz fakat hiçbirimizin görmediği, tanımadığı ve hatta sesini bile duymadığı kimliği belirsiz bir adam almıştı. Ona dair bildiğim tek şey cinsiyetiydi çünkü eski bir bilim adamı olduğunu biliyorduk.

Hepimizi korkunç şartlar altında, eğitim adı içinde yarıştırırken tek istediği kendi askerlerini yaratmaktı. Bilimin ve teknolojinin ışığı altında dünyayı yönetebileceğine inandığını biliyordum çünkü o yıllarda onun en değerli varlığı bendim. Üssü geride bırakarak kaçtığımda ise ardımdan hiçbir iz bulamamıştı çünkü yardım aldığım eller güçlüydü.

Her pazar gecesi toplantılar yapılırdı ve bu toplantılarda yalnızca benimle ses değiştirici kullanarak görüşmeler yapardı. Bana verdiği öğütleri bir silah olarak kalbimde taşıyordum. Ona karşı duyduğum öfke, beni bir denekten ve askerden daha fazlası olarak görmemesinden kaynaklansa da her ne olursa olsun istediği şeyin ben olduğunu biliyordum.

Son beş yıldır ise ondan herhangi bir haber almamıştım. Üs ve kurul her ne kadar çalışmalarına devam etse de Yakuza kod adına dair bir iz yoktu. Belki de Yakuza bir adamdan, bir

insandan ibaret değildi. Yalnızca bizler öyle sanıyorduk, bilmiyordum. Üsse giderek öğreneceğim şeyler zihnimin içinde eksik olan bu parçalardı. Ve ömrüm ne kadar kısa olursa olsun üssü de kurulu da paramparça edecektim. Bunu hiç kimsenin engellemesine izin veremezdim.

Araba taş yolda ilerleyerek Akın'ın beni dün gece getirdiği inşaatın önünde durduğunda bakışlarım etrafta gezindi. İnşaatın üst kısımlarında keskin nişancılar vardı. Burası profesörün ölüsünün bulunduğu iddia edilen inşaat alanı mıydı, bilmiyordum çünkü etrafta polise dair hiçbir iz yoktu. Ali Hoca'nın ölmediğini biliyordum, bütün ihtimalleri konuşmuştuk. Benim yanımdaydı, beni bu yolda yarım bırakmazdı. Bıraksaydı bile devam ederdim çünkü canımızı ortaya koyduğumuz bu kumar masasında bir kişi kazanacaktı ve biz ne olursa olsun kazanan taraf olmak zorundaydık.

Önümde dört araba vardı fakat dışarıda yalnızca üç kişi duruyordu. Biri kurulda olduğunu bildiğim kızdı. Arabanın içinden onları incelemeye başladığımda üçünün de öylece bana baktığını gördüm. Ne yapacağımı merakla izliyorlardı. Kızın üzerinde üniforma vardı. Siyah pantolonun üzerine giydiği siyah cekette akademinin amblemi bulunuyordu. Adamlardan birini yakinen tanıyordum.

Bir geceyi evinde geçirdiğim, gömleğiyle bu yolları yürüdüğüm Akın'dı. Ona biraz daha dikkatli bakınca boyunun çok uzun olduğunu fark ettim. Açık kumral saçları, başının üzerinde yanan sokak lambasından ötürü parlıyordu. Alnının sinirden ve gerginlikten kıristığını görebiliyordum. Arabadan inmeden öylece onları inceledim, bakışlarım uzun süre üzerinde gezindi.

Ardından kızın diğer yanında duran adama kaydı bakışlarım. Kahverengi gözlerindeki tanıdıklık kaşlarımı çatmama

sebepler olurken fiziğini biraz incelediğimde kim olduğunu çözdüm. O gün, odaya kilitlediğim adamdı. Yüzümde alaylı bir gülümseme belirdi. Dikiz aynasından kırmızı ruj sürdüğüm dudaklarıma kısa bir bakış attıktan sonra çantamı alarak arabadan indim. Kabanımın içine sızan soğuk hava beni üşütme yetmiyordu.

Botlarımın altında ezilen dalların çatırdama sesi aramızda bir melodi oluştururken birkaç adım atarak önlerinde durdum. “Çok kalabalık gelmemiş misiniz beyler?” Bakışlarım kadının üzerinde durduğunda ekledim. “Ve hanımefendi.”

“Zorluk çıkarma.” İlk konuşan kurulda olduğunu bildiğim kadın oldu. Kendinden emin bir sesi vardı fakat tavrı her an üzerime atlayabileceğini kanıtlar nitelikteydi. Beni uyar-mak istercesine bakışları yukarıya kaydığında baktığı yöne dönmedim bile.

“Buradayım,” dedim ellerimi iki yana açarak. Bir elimde hâlâ çantam vardı. “Zaten sizinleyim ve hepimiz biliyoruz ki eğer istemeseydim beni hiçbir zaman bulamazdınız.”

“Alın kızı.” Tanıdığım ses ilk kez konuştuğunda gülümse-dim ve ona doğru bir adım attım. Seslenişinin ardından arka-daki arabadan üç adam daha inmişti. Hepsi siyah üniformalı ve kar maskeliydi.

“Sen başka replik bilmiyor musun gerçekten?” Dudak-larımı alayla büzdüm. “Ayrıca yazık, seni de en son odama kilitlemiştim diye hatırlıyorum.” Hiç konuşmayan kahve göz-lerinden tanıdığım adama doğru döndüğümde bana şaşırtıcı bir tavırla karşılık vermişti.

Elini uzattı ve tek kaşını kaldırarak mırıldandı. “Ares.”

“Vaov!” dedim adımlarımı ona yönlendirirken ve elim-deki çantayı yere bıraktım. Hattımı ve telefonumu kurcala-

KARANLIK SANRI

yacaklarını biliyordum. Yere düşen çantayı Akın'ın göz işaretiyle adamlardan biri aldı ve tahmin ettiğim gibi arabaya götürdü. Ares'in elini nazikçe tuttuktan hemen sonra ona cevap verdim.

"Efsun." Cevabımla gülümsediğini gördüm.

"Eğer bizimleysen akademide yine görmek isterim seni."

Söyledikleriyle gözlerimi devirdim. "Yine dayak yemek istiyorsun yani."

"Yeterli," dedi Akın araya girerek ve diğerlerinden ayrılıp öne çıktı. Eli üzerime uzandığında üzerimi araması için ona izin verdim. Elleri önce göğsümde ve kollarımda dolaştı. Ardından pantolonuma indi, pantolonumun içindeki sertliği hissettiğinde eğildiği yerden başını yukarıya kaldırarak bana baktı.

"Bu soğukta *pantolonunu çıkart* demeyeceksin herhalde," dedim onunla dalga geçerek. "Soğuk olmasa inan hiç sorun değil, görmediğin şey değil sonuçta." Onu yeniden öfkelen-dirmeye çalışıyordum fakat bir tepki vermiyordu. Diğerlerinin yanında kodlanmış bir robot gibiydi. Bir an için insan olmayanın ben değil de o olduğunu düşünmeme sebep oldu.

"Bıçakları çıkart," dedi sakın bir şekilde bana karşılık vererek. O sırada bizi izleyen Ares'in dudaklarının kıvrıldığını görmüştüm. Kesinlikle ilk olarak yaklaşacağım adam Ares olacaktı.

Elimi pantolonumun iç tarafındaki cebe atarak içeriye koyduğum üç bıçağı da çıkarıp yere attığımda çantamı alan adam yere attığım bıçakları da aldı.

"Yeterli midir?" dedim gözlerimi devirerek.

"Üssün girişinde detaylı arama yapılacak Akın, fazlasına gerek yok." Arkadan gelen kadın sesi başımla onları onaylamama sebep oldu. Kar maskeli adamlar bana doğru gelirken Akın eliyle adamları durdurdu.

“Kız benimle geliyor.”

“Ama...” Arkadan gelen sesi durduran Akın’ın bakışlarıydı. Üçünün de görevini, yetkilerini net olarak bilmiyordum fakat Akın’ın karakter olarak baskın olduğunu çözümleyebilmiştim.

Akın kolumdan tutarak siyah BMW’ye doğru ilerlemeye başladığında onu takip etmeye devam ettim. “Çok çabuk araba değiştirmişsin,” dedim arabasını mahvetmemden bahsederek. “Akademi ben görmeyeli bonkörleşmiş.” Bana cevap vermeden arabanın kapısını açtığında bir şey söylemeden açtığı kapıdan arabaya bindim ve kapıyı kapatmasına izin verdim.

Biri ona seslenmiş olacak ki bakışlarını yeniden Ares ve yanındaki kadına çevirmişti. Birkaç dakika sonra sürücü koltuğuna geçerek oturduğunda kulağında kulaklık olduğunu fark ettim. Kulaklığa dokunarak yeşil olan ışığını kırmızıya çevirdikten hemen sonra arabayı çalıştırdı.

“Senin derdin ne?” dedi araba diğerlerinin çevrelemesiyle beraber ilerlemeye devam ederken. Akademidekilerin yanında kontrollü davrandığını bir kenara not aldım.

“Kabalık sevmiyorum diyelim,” dediğimde bana bir cevap vermedi. Bakışlarımı ona çevirdim. Yüzünde yeni çıkmış kirli sakalları vardı. Gözleri ve dikkati yoldaydı. Bana bir tepki vermediğinde ona normal olacağını umduğum bir soru sordum.

“Kaç yıldır üstesin?” Bir cevap vermediğinde derin bir nefes aldım. “Yolumuz uzun. Söz, ben de sorularına cevap vereceğim.” Bana yandan bir bakış attığında kabanımı çıkararak arka koltuğa doğru attım.

“Çok uzun zamandır,” dedi kaçamak bir cevap vererek. “Neden gelmek istiyorsun?” Hemen ardından soru sorduğunda bakışlarımı ona doğru çevirdim. Boş yolda ilerlerken gözleri bir an bana döndü. Koyu kahve gözleri vardı. Ona

baktığımda bir şeyi hatırladığımı hissettim ama ne olduğunu çözümleyemedim.

“Ölüyorum,” dedim sesimi kısık tutarak. “Artık kaçabileceğim hiçbir şey yok, her an biraz daha ölüyorum.” Gözlerinden bir hüznün geçtiğini hissettiğimde sustum. Bu gerçek artık beni üzmüyordu. Kalbimde hissettiğim tek duygu nefretti.

“Neden kaçtın peki?” dediğinde başımı iki yana salladım.

“Sıra bende.”

“Peki,” dedi avuçiçiyle direksiyonu kırarken.

“Neden benim için sen görevlendirildin?”

“Görevlendirilmedim,” dedi sorumu cevaplayarak. “Seni tanımayı ben istedim.” Kaşlarını çatıttım.

“Neden?”

“Merak ettim,” dedi acımasızca davranarak. “Bir klon nasıl yaşamaya devam edebilir, ne hisseder, nasıl davranır?”

“Hakkımdaki raporlara erişimin yok o zaman,” dediğimde güldü.

“Senin hakkında hiçbir şeye hiç kimsenin erişimi yok.”

“Projeler elimde yok,” diye mırıldandım. “Neden üs hâlâ beni istiyor?” Bana gülerek cevap verdi.

“Her şeyi bildiğini sanıyorsun ama yolun çok başındasın,” dedi. “Seni istediklerini kim söyledi, projelerin canı cehennem. Onlar bambaşka bir şeyin peşinde.”

“Onlar?” dedim tek kaşımı kaldırarak. “Sen onlardan ayrısın yani.”

“Ben kimseye bağlı değilim Efsun.” Arabayı durdurdu. “Eğer bağlı olsaydım bir cümlele bu şekilde kelepçelerin ve uyku ilacın olmadan bu arabada oturabiliyor olmazdın.” Üssün önüne geldiğimizizin farkındaydım. Önümüzdeki

arabalar birer birer içeriye girerken eli yüzüme uzandı. Çenemi kavradı, ardından çenemde olan eli saçlarıma uzandı. Ben ne yaptığını çözmeye çalışırken tokamı açarak saçlarımın salınmasını sağladı.

“Yine de bir acemi olduğumu düşünmelerini istemem, bu bende kalsın,” dedi tokamı kabanının cebine koyarken. Gü-lümsedim. “Saatini de alayım.”

“Dışarıda bir şey söylemedin,” derken saatimi çıkarmış, eline vermiştim. Bir cevap vermeden arabadan indiğinde ben de kabanımı üzerime giyerek indim. İndiğim anda iki yanımda duran iki üniformalı asker gözlerimi devirmeme sebep oldu. Akın önden yürüyerek geçtiğinde girdiğimiz büyük kapının üsse ait olduğunu biliyordum.

Akın hiçbir arama cihazına girmeden içeriye girdiğinde kaşlarımı çattım. Sandığımdan çok daha fazla yetkili biriydi ve ben bunu yeni fark ediyordum. Yanımdaki askerlerle beraber kapalı olan arama kitine girdim, ellerimi ve ayaklarımı doğru ölçüde açarak gösterilen yerlere koydum. Üzerimde gezinen lazer bütün bedenimi ararken bakışlarım önümden içeriye geçip beni izleyen Akın’a kaydı. Onu haksız çıkarmayı çok isterdim fakat üzerimde gerçekten de yasadışı bir şey kalmamıştı.

“Giriş onaylandı.” Robotun sesinin ardından askerlerle beraber içeriye doğru ilerledim. Üzerimdeki kaban ikinci kapının önündeki kadın tarafından çıkarıldı. Üs beyaz ve mavi renklerin karışımından oluşuyordu. İnsanın içini açan bir yanı vardı ve bilim merkezlerinin beyaz, eğitim kısmınınsa siyah olduğunu biliyordum. Giriş kısmının duvarları mavi beyaz mermerlerle döşenmişti. Askerler beni yanında tutarken Akın’ın beni de geride bırakarak ilerlemeye başladığını gördüm.

KARANLIK SANRI

Ardımızdan gelen Ares yanıma yetiştiğinde ona aldırma-
dan yürümeye devam ettim. “Gerçekten de hiçbir şey hisset-
miyor musun?” diye anlamlandıramadığım bir soru sordu.
Gülerek bakışlarımı ona çevirdim fakat aynı zamanda yanı-
daki asker yüzümden tutarak bakışlarımı önüme sabitledi.

“Ne?” dedim yüzüne bakamazken.

Ares, “Bana bakabilir,” dediğinde asker olan karşı çıktı.

“Ebru Hanım’ın emri.”

Ares bir tepki vermeden konuşmaya devam etti. “Akade-
mide hakkında dönen onlarca teori var, mesela kalbinin ol-
madığı. Mesela bir ruha sahip olmadığın, klonlanan biri nasıl
bir ruha sahip olabilir?”

Ona gülerek cevap verdim. “Büyük bir bilimin ve teknolo-
jinin eşiğindesiniz ama ruh mu düşünüyorsunuz gerçekten?”

“Bilim tarafında olan ben değilim,” dedi Ares. “O Akın’ın
işi, benim işim komuta etmek. İçimden bir ses akademiye eğ-
lence getireceğini söylüyor.”

“Hem de nasıl bir eğlence,” dedim iç çekerek. Dar koridor-
lardan geçerek deneklerin saklandığı kapılardan girdiğimizde
kaşlarımı çattım. Beni diğer deneklerin yanına koymayı dü-
şünüyor olamazlardı. Bu yola çıkarken yaşananları ardımda
bırakmıştım. Her ne olursa olsun içimde bir inanç vardı ve o
inanç tükenene kadar beni zedeleyecek hiçbir şeye izin ver-
meden savaşıacaktım. Savaşın ortasında kayıplar verebilirdim,
yıpranabilirdim, yaralanabilirdim fakat bunların hiçbiri bir
damla gözyaşım kadar değerli olmamalıydı çünkü ben bugü-
ne kadar hiç canlı canlı ağlamamıştım. Beni kendi elleriyle
yaratmışlardı ve bu canavarın onları içten içe parçalamasına
izin vermek zorundalardı.

Her ne kadar insan olmadığımı savunsalar da benim de hislerim vardı. Ardımda bıraktığıma inandığım o geçmiş, üç yüz dört numaralı odada karşıma çıktığında Ares'in bu durumdan etkilendiğimi anlamaması adına mimiklerimi oynatmadım. Bu emri de Akın mı vermişti?

Ölü denekler, daha sonra inceleme yapılabilmesi adına üssün üç yüz numaralı odalarında tutulurdu. Cesetlerin çürümesi ilaçlarla engellenir, ısı düzeyi buna göre ayarlanırdı. Üç yüz dört, insan dışı deneklerin olduğu odaydı. İnsanlardan önce üzerlerinde deneyler yaptıkları mutasyon geçirmiş, başarısız canlılar üç yüz dörtte tutulurdu. Kafeslerin içindeki fareler, maymunlar ve kediler olurdu. Bazı hayvanlar denek olarak tutulduğu kafeslerde can verir, morga taşınırdı. Bu yüzden binanın üç yüz küsurlu numaralarının bulunduğu üçüncü katı yalnızca *ölüm* kokardı.

Ölümün tanıdık kokusunu zihnimin derinliklerinde hissediyordum ve bütün bunlar bana geçmişin izlerini hatırlatıyordu. 2004 yılında gözlerimi hayata dokuz yaşında bir çocuk olarak açtığımda ilk altı ayımı bu deneklerle aynı yerde geçirmiştım çünkü ben de başarısızdım. Kollarıma dolanan yılanlar ve açlıktan etimi kemirme ihtiyacı duyan farelerin arasında kendimi korumak için yaptığım tek şey çığlık atmaktı. Her çığlığım askerler tarafından bir yardım çağrısı olarak görülüyor, ölmemem için yardım ediliyordu fakat ardından yeniden aynı kafesin içine düşüyordum. Bu bir işkence miydi, eğitim miydi yoksa yalnızca başarısız bir denek olmanın cezası mıydı, bilmiyordum çünkü benim dışımda hiçbir çocuğa bunlar yaşatılmamıştı.

Belki de tek fark onların insan, benimse klon olmamdı. Eksik ve hatalı olan bendim. Vazgeçilendim.

KARANLIK SANRI

Bir tepki vermeden koridorda yürümeye devam ettiğimizde tepki beni şaşırtacak şekilde Ares'ten geldi. "Deneklerle aynı yerde mi kalacağını söylediler?" Askerler durarak Ares'e cevap verdiğinde bakışlarım aynı noktada, yerdeydi. Belki de yalnızca tepkilerimi ölçüyorlardı.

"Evet," dedi sağ tarafımda duran kar maskeli asker. "Ebru Hanım'ın emriydi."

"Tek başına bir odaya alın," dedi ilk kez gerçekten ciddi bir şekilde konuşarak.

"Biz emirleri sizden almıyoruz Ares Bey," dedi asker. "Bana söyleneni yapmak zorundayım." Ares geri çekildiğinde askerler yeniden kollarımdan tutarak ilerlemeye başladı.

Yanıldın. Savaşlar yalnızca kurşunlarla verilmez, bazen yenilen hislerindir.

İçimde büyüyen korkuya aldırmadan yürümeye devam ettim. Odaların yanından birer birer geçerek üç yüz dört numaralı odanın kapısında durduğumuzda asker kartını çıkararak kapının girişindeki ekrana okuttu ve cam kapı iki yana doğru açıldı. Burnuma dolan kokuyu derin bir nefes alarak içime çektim. Tavrımın askerleri şaşırttığının farkındaydım. Oda ceset ve ölüm korkuyordu. Yerde bitkin düşmüş, ölmek üzere olan denek insanlar vardı. Duvarın dibindeki kan lekesi daha yeni bir kayıp verdiklerinin kanıtıydı. İçeride benim dışımda beş kişi vardı.

Biri daha ilkokul çağında olmalıydı. Diğer iki adam oldukça büyük duruyordu, benden daha büyük olduklarını tahmin edebiliyordum. Hemen yanlarında duvara zincirlenmiş olan uzun kahve saçlı kadının ağzından kanlar boşalıyordu. Bir diğeri ise sessizce kan lekesinin başında oturmuş, ayaklarına ellerini dolamıştı. Hepsi oldukları köşeden duvara zincirlenmişti.

Başarısız denekler, burada ölüme terk edilmişti. Ve şu an için ben de yalnızca onlardan biriydim. İçerisi bana geçmişin karanlık yüzünü gösterirken bu savaşta hislerime yenilmemek için çabaladım.

Askerler sandığımın aksine bana herhangi bir kelepçe ya da zincir takmamıştı. Odanın içindeki tek özgür birey bendim. Başımın üstünde bir kamera vardı fakat kamerayı uzanıp kırsam bile içeride onlarca gizli kamera olduğunun bilincindeydim. Odadan çıkarak kapıyı yeniden kapattıklarında içerideki ışıklar söndü ve bizi zifiri karanlığa hapsedtiler.

Ne olduğu hakkında en ufak bir fikrimin olmadığı beş denekle aynı odadaydım. İçeriye başka herhangi bir şey sokup sokmayacaklarını bilmiyordum fakat bütün bunlar zaten ihtimal dahilindeydi. Tenimde hissettiğim soğuk, üşümeme sebep olsa da aldırmadım. İçerideki hiç kimseden konuşmalarına dair bir ses çıkmıyordu çünkü biliyordum, bu yasaktı.

Bir meydan okuma mıydı yoksa bana zarar veremeyecek olmalarını bilmenin verdiği rahatlık mıydı, emin değildim ama ilk cümleyi kurdum. “Arkadaşınız yeni mi öldü?”

Buradaki hiç kimsenin kaybedecek hiçbir şeyi yoktu, zaten ölmeyi bekliyorlardı. Yasaklar, caydırıcı cezalar olduğu sürece kabul görürdü. Ölmeyi bekleyen bir adama yasaklar koyamazdınız.

“Burada hiç kimse hiç kimsenin arkadaşı değil,” dedi sağdan geldiğini işittiğim bir ses. İki adam sağımda, kadın onların tam karşısındaydı. Çocuk kadınların yanında duruyordu. Kanın başında oturansa en köşedeydi. Hiçbirine yeterince yaklaşmamak adına beni bıraktıkları kapının önüne oturdum. İçerisi zifiri karanlıktı, yüzlerini veyahut onları görebilmem mümkün değildi. Cam kapı, dışarıdan içeriği gösteriyordu

ama içeriden dışarıyı göstermiyordu. En kötüsü ise burnuma dolan ölüm kokusuydu. Bu koku içimdeki mide bulantısını artırıyor, hislerimi tetikliyordu fakat o hislerin beni zedelemesine izin vermedim.

“Eğer sizi bir odaya hapseden düşman aynı kişiye hepiniz arkadaşsınızdır,” dedim kendimden emin sesimle. “Hatta dostsunuzdur, kardeşsinizdir. Acınız dinene kadar birsinizdir.”

“Seni neden bağlamadılar?” Kollarındaki zincirleri hareket ettirerek konuşan ses küçük kıza aitti. Odaya ilk girdiğimde onun bakışlarına takılmıştı gözlerim, bakışlarında kendimi görmüştüm. Çocukluğum yanı başımda, bu odanın içinde can çekişiyor gibi hissetmiştim. Bana bu hissi yeniden yaşattıkları için buradan bir kere daha nefret ettim.

“Beni birazdan bu odadan çıkaracaklar,” dedim beni duyduklarını bilerek.

“O zaman sen de onlardan birisin!” Küçük kız bana doğru yeniden bağırdığında hareket eden zincirlerden bana doğru gelmeye çalıştığını anlamıştım. Öfkeliydi, hırslıydı, acımasızdı. Hepsi hakkıydı.

“Değilim güzelim,” dedim kameranın karşısındakilere inat. “Ben hiç onlardan biri olmadım ama bazen yan yana savaşman gerekir.”

“Bizi öldürecekler,” dedi aynı kız. Diğerleri artık yalnızca bizi dinliyordu.

“Bir gün onlar da ölecekler,” dediğimde bunun o çocuğun içindeki öfkeyi bastırdığını biliyordum. Bir gülüş sesi işittiğimde ben de gülümsedim. Kimbilir kaç aydır buradaydılar, delirmenin eşeğine gelmiş olmaları gerekiyordu. Başımı arkaya yaslayarak zihnimi boşaltmaya çalışırken artık onlardan veya karanlıktan korkmadığımı hissettim.

Çocukluğumun nefesini ensemde hissediyordum ve bu his inancımın körüklenmesine sebep oluyordu. Bir ruha sahip olmadığımızı biliyordum fakat hepimizin bir kalbi ve acısı vardı. Acılarım ve anılarım artık yalnızca mutlak zafere daha sıkı tutunmama sebep oluyordu. Geçmiş, inancımı körüklüyordu ve ben, acıtsa bile eğer başarmak istiyorsam hatıralarıma ve o geçmişe muhtaçtım. Bu yüzden karanlığı görmezden geldim, sesleri unutmaya çalıştım. Adım adım ezberlemiştim bu yapıyı, hepsinden daha iyi biliyordum her yolunu. Bu kapı elbet bir gün açılacaktı çünkü bana ihtiyaçları vardı. Ölüme terk ettikleri bedenim bütün bu yapının ve kurumun yeniden inşa edilme sebebi olmuştu.

Kanımda ve zihnimde ihtiyaçları olan güç bulunuyordu. Zekâma muhtaçlardı ve bu beni onlardan bir adım önde yapıyordu. Kaç saat içeride kaldığımı bilmiyordum fakat burada olmak bana yalnızca geçmişî hatırlatıyordu. Düzgün düşünemediğimi fark ettiğimde derin bir nefes aldım. Saatlerdir sessizlerdi, içeride hiç kimse konuşmuyordu. Bazen kime ait olduğunu anlamlandıramadığım ağlama sesleri işitiyordum ve onlar için seviniyordum. *Hâlâ ağlayabiliyorlarsa şanslılar demektir.*

Kapının önünden gelen tok ses gözlerimi açarak sırtımı yasladığım kapıdan çekmeme sebep olurken ayağa kalktım. Ayağımdaki botlar artık ayaklarımı acıtıyordu fakat onları çıkarmamıştım. “Açın kapıyı!” dedi Akın’ın tanıdık sesi. Diğerlerinin üzerindeki etkisi tahmin ettiğim gibi büyüktü fakat içeride fark ettiğim ilk gerçek kimsenin birbirine saygı duymadığıydı. Ebru’nun verdiği emri Ares benim yanımda sorgulayabiliyor ve Akın ezip geçebiliyordu. Bu, bir iç savaşın eşliğinde olduklarını gösterirdi. Bir fitil yeterdi onları yakmaya.

KARANLIK SANRI

Sesinin ardından kapı açıldı ve içerideki ışıklar yandı. Bakışlarım hâlâ üzerinde geceki kıyafetleri olan Akın'a kaydı. Bakışları benim dışımda kalan hiç kimseye değmiyordu. Odanın içine bakmamıştı. Kolumdan tutarak beni dışarıya doğru çekmesine müsaade ederek ses çıkarmadım.

Neler döndüğünü hâlâ anlayamamıştım ve Akın'ın arkasında üzerinde mavi amblem bulunan askerler vardı. İçerideki kişilerin görev aldıkları bölüğün renginde amblemlere sahip olduklarını biliyordum. Hemen karşısında beni almaya geldiklerinde yanında duran kadın yani Ebru vardı. Beni ölüm kokusunun içine o göndermişti.

"Akın sana emir veriyorum," dediğinde Akın'ın yüzünde hiç hoş gözükmeyen bir gülümseme belirlediğini gördüm.

"Bu üste bana emir verebilecek hiç kimse yok," dedi. "Ve bunu en iyi sen biliyorsun. Ya çekilirsin ya da çekilmeni sağlarım." Kadının büyük mavi gözleri kinle üzerimde dolaştı. Dik bakışlarımı üzerinden çekmedim ve yüzünü inceledim. Kısa siyah saçları vardı, dudaklarının hemen üstünde küçük bir ben bulunuyordu ve bu ona karakteristik bir görüntü sağlıyordu. Uzun kirpikleri ve dolgun dudakları vardı. Üzerine siyah kalem etek ve siyah gömlek giymişti. Bu nefretinin sebebi neydi, bilmiyordum fakat onu da öğrenirdim. Şimdilik bu kavganın sebebini bilmediğimden sesimi çıkarmadım ve Akın'ın askerlerinin beni kolumdan tutarak Akın'ın peşinden götürmesine izin verdim. Bu adamın bana karşı ayrı bir tavrı vardı ve bu tavrın sebebini de çözemiordum.

Zaman hepsini anlamamı sağlayacaktı. Beni var ettikleri bu üssü talan edecek, başlarına yıkacaktım. Geldiğimiz koridordan dışarıya doğru yürürken üzerime sinen kan ve ceset kokusu midemi bulandırmaya başlamıştı.

Dört yüz dörde doğru ilerlerken bir asansörün önünde durduğumuzda yukarıdaki odalara çıkacağımızı anladım. Üssün iç tasarımı tamamen değiştirilmişti fakat sistemi aynıydı. Askerler beni bıraktıklarında Akın onlara bakmadan konuştu.

“Bundan sonrası bende, gidebilirsiniz.” Başlarıyla selam vererek uzaklaştıklarında bakışlarımı Akın’a çevirdim. “Zarar verdiler mi?” dediğinde güldüm. Asansöre binerek içeriye girdik.

“İçeridekiler canavar değil, insan.” Gözleri bana döndü ve kartını okutarak onuncu kata bastı. Bina zaten on katlıydı.

“Korkunç bir haldeler,” dediğinde kaşlarımı imayla kaldırdım.

“Onları bu hale getiren sizsiniz.” Hatalı denek olmaları onların değil, bilim insanlarının suçuydu. Bir cevap vermedi, asansörün etrafı camdan yapılmıştı fakat dışarıdan içi gözükmüyordu. Yalnızca bizler dışarıyı izleyebiliyorduk.

“Bu asansörü yalnızca üst düzey yöneticiler kullanır,” dedi bana üs hakkında bilmediğim bir şey söyleyerek.

“Burayı tanımaya ve gezmeye gelmedim,” dediğimde kalın dudakları alayla kıvrıldı. Onda bir şey vardı fakat ne olduğunu çözemiyordum. “Ellerimi bile bağlatmadın,” dedim neye güvendiğini sorgulayarak.

“Bağlatsam da çözerdin.” Konuşmasıyla yüzümü tamamen ona çevirdim. Boyu topuklu botlarıma rağmen benden uzun-
du. “Garip özelliklerin var,” dedi beni çözdüğünü ima ederek. “Mesela zorlandığında kendini gösterme ihtiyacı duyuyorsun ama serbest bırakıldığında sesin çıkmıyor.”

“Güzel tespit.” Başımı salladım. Buradaki herkesten çok onunla konuşma fırsatım olmuştu fakat bir tek onun hakkında

KARANLIK SANRI

düşüncelerim şekillenmemiştir. Asansör durduğunda beni kolumdan tutarak indirdi. “Yürüyebiliyorum,” dedim ona karşı çıkarak.

“Ama yolu bilmiyorsun.” Bakışları bana döndü ve duraksayarak tek kaşını kaldırdı. “Öyle değil mi Efsun Mina, yolu bilmiyorsun?” İması kalp atışlarımın hızlanmasına sebep olurken onu ustaca onayladım.

“Ben eğitim görürken böyle değildi.” Bir cevap vermeden yalnızca güldü. Kolumdaki elini sıkılaştırarak yürümeye devam ettiğimizde VIP kısıma geçiş yaptığımızı anladım. Burası diğer yerlerin aksine siyah ve kahve tonlarındaydı. Bu kata üst düzey yöneticiler dışında hiç kimse çıkamazdı; onların odaları, ortak kullanım alanları ve mutfakları burada bulunuyordu. Akın’ın beni kendi odasına götürdüğünü fark ettiğimde keyiflendim. Bana bu konforu sağlıyor olma sebebi belki de yalnızca güvenimi kazanmak istemesiydi. Fakat iki dünya bir araya gelse de ona güvenmek gibi bir hataya düşmezdim.

Odası olduğunu düşündüğüm kapının önüne geldiğimizde numarasına baktım. Kapısının önünde sıfır rakamı vardı. Parmak izini okutarak kapıyı açtığında beni içeriye doğru çekti ve onun ardından odasına girdim.

Odası kahve tonlarında döşenmişti. Mobilyalar muhtemelen bütün odalarda aynıydı. Odanın içinde net bir aydınlatma yoktu, tavan arası ledleri ve yatak başlığında gece lambaları vardı. Çalışma masasının üzerindeki lamba ve okuma koltuğunun yanındaki lambader açık değildi.

“Ölüm kokuyorum,” dedim midemin iyice bulandığını hissederek.

“Duş alabilirsin,” dediğinde başımı iki yana salladım.

“Yalnızca temiz kıyafet ve elimi yüzümü yıkamam yeterli.”

Üzerimde kan lekeleri olduğunu aydınlığa çıktığımızda fark etmiştim. Aklım kapsüldeki küçük kızda kalmıştı fakat şu an için ona yardım edebilmem mümkün değildi. Akın'ın eli telefonuna gittiğinde onu inceledim. Telefonunu bırakarak üzerindeki siyah üniformayı çıkardı ve yatağının üzerine attı. Üstünde yalnızca siyah dar bluzu ve siyah pantolonu kalmıştı.

“Birazdan senin için kıyafet gelecek ve koltuğa oturabilirsin,” dedi okuma koltuğunu göstererek. Dediğini yaparak koltuğa oturdum.

“Midem bulanıyor,” dedim sabahtan beri zihnimde dönen gerçeği söyleyerek.

“Dayanıklı olduğunu zannederdim,” dediğinde güldüm.

“Dayanıklı olsaydım hatalı denek etiketini alır mıydım?” Yatağına oturarak bana doğru eğildi. İki kolunu dizlerine yasladı.

“Elinde var olduğu iddia edilen projeler, zekân...” Başını iki yana salladı. “Hatalı olanın sen olduğunu hiç sanmıyorum Mina.”

“Ama öyleyim,” dedim ellerimi öne uzatarak. “Baktığın zaman buradaki her şey benim eserim.” Bir cevap vermediğinde devam ettim. “O akademi beni eğitmek için kuruldu, bu üs benim var olabilmem için inşa edildi. Kurulun tek istediği varlığımı.”

“Ve istedikleri gerçekleşti,” dediğinde başımı iki yana salladım.

“Onlar bir canavar istiyordu.” Dik bakışlarımı gözlerinden çekmedim. Gözlerindeki tereddüdü görsem de devam ettim. “Şimdi benim canavarım onlar oldu.”

“Kutsal bir amaçları var,” dedi konuyu değiştirerek. Gü-lümsedim.

KARANLIK SANRI

“Kim inanıyor buna? Sen mi? Bilim fuarlarından topladıkları çocuklar mı?” Türkiye’nin dört bir yanında bilim fuarları düzenliyorlardı. Düzenledikleri fuarlar yalnızca daha zeki olduklarına inandıkları çocukları alarak akademiye getirmelerini sağlıyordu.

“Sen neden buradasın?” Gözlerini gözlerimden çekti. Kaçıyordu. Neyden kaçtığını anlayamamıştım.

“Ölüyorum,” dedim bakışlarımı yere indirerek. “Her gün biraz daha ölüyorum. Kalbim yaşılanıyor, organlarım yok oluyor.”

“Akademinin bunun önüne geçeceğine inanıyorsun.” Başımı iki yana salladım.

“Akademinin bana sunacağı imkânlarla ben bunun önüne geçebilirim, bir başkası değil.” Derin bir nefes alarak ayağa kalktı. Beni samimi bulup bulmadığını veya bana inanıp inanmadığını bilmiyordum. Kapıya yönelerek kapıyı açtığında bakışlarım açılan kapıya kaydı. Getirilen kıyafetleri beyaz elbiseli görevlinin elinden alırken arkadan gördüğüm yüz yüzümde bir zafer gülümsemesi oluşmasına sebep oldu. Ebru, koridorun karşısından buraya, gözlerimin tam içine bakıyordu. Dik bakışlarımı yüzünden çekmedim. Gözleri Akın’ın ve benim üzerimde gezindi. Eğilerek ayağımdaki botları yavaşça çıkardım ve başımı hafifçe kaldırıp Akın kapıyı kapatmadan önce Ebru’ya göz kırparak gülümsedim. Bu kadının benimle olan derdini gerçekten de anlamıyordum fakat ondan hoşlanmıyordum da.

Kıyafetleri bana uzattığında ellerinden aldım ve ona dönerek mırıldandım. “Ne oynuyoruz? İyi polis, kötü polis mi?” Sesli bir şekilde güldüğünde üzerimdeki gömleği çıkararak verdiği siyah badiyi giyiyordum. Bakışları vücudumda gezindi, gözleri göbeğimdeki izlere takıldığında bakışlarımı kaçırdım.

“İyi polis olmak için fazla boka batmış durumdayım,” dedi bana arkasını dönerken. Üzerimdeki pantolonu çıkararak getirilen siyah taytı giydim ve kıyafetlerimi elime alarak ona teslimlendim.

“Nereye koymam gerekiyor?” Bana dönerek eliyle kirli sepetini gösterdi. Kapının sol yanında kalan kirli sepetine doğru ilerleyerek kirli kıyafetlerimi attım.

“Yarın kurulun önüne çıkacaksın,” dedi ben yatağına otururken. Bundan rahatsız olup olmadığını bilmiyordum. Benim kalktığım koltuğa geçip oturduğunda aklıma onu ilk kez gördüğüm o ev geldi. Cebinden bir paket sigara çıkardığında gülümsedim.

“Bana anlattığın çocukluk hikâyesi yalandı, değil mi?”

“En az seninkiler kadar,” dedi sigarasının dumanını üflerken. “Kapsüle yeniden kapatılabilirsin.” Bunu söylerken tepkimi ölçmeye çalışıyor gibiydi.

“Hiçbir şey yapamazlar,” dediğimde güldü.

“Kendine güveniyorsun.”

“Oradan bakınca kendimi yakacak biri gibi mi duruyorum Akın?” Gözlerinin içine baktım. “Gerekirse üssü, akademiyi, hatta kurulu yakar kül ederim ama bir kere daha canımın yanmasına izin vermem. Bu da sana sözüm olsun,” dedim bana yaptığı yardımı kastederek.

“Tutamayacağın sözler,” dediğinde başımı iki yana salladım.

“Bir gün bu savaş meydanında karşı karşıya kalırsak canını bağışlarım.” Söylediğim şey ona imkânsız gelmiş olacak ki güldü.

“Uyuyabilirsin,” dedi arkasına yaslanırken. “Yarın senin için yorucu olacak ve o noktada beni bile bulamayacaksın.”

KARANLIK SANRI

Ben bu savaş meydanına kimseye güvenerek çıkmamıştım. Üzerimde kurmaya çalıştıkları baskının da psikolojik şiddetin de farkındaydım fakat kimseye fırsat bırakmazdım. Oturdüğüm yatağına kendimi bırakarak gözlerimi kapattım, kalbimin acıdığını hissettim.

Hayır, savaşlarda hislere yer yoktur.

Hayır, savaşlarda acılara yer yoktur.

Yatağımın altında saklanan canavarlar, on yıl sonra gözlerimi yeniden kapattığım bu yatakta beni boğdu. Boğazımda acı bir tat hissettim. Burnumun dibinde keskin bir koku.

Ölüm kokuyor her yer, gözlerimin önünde bir kere rastladığım iki çift göz. Çocuklar annelerinin kanını koklayarak uyuyorlar.

“TEHLİKE ÇANLARI”

Gözlerimi kapattım. Kendimi bıraktığım karanlıkta yaşananları düşündüm. Sırtımı yasladığım yatak sanki kaburgalarımın batıyor, canımı acıtıyordu. İçimde korku vardı fakat korku dolu olmak beni rahatsız etmiyordu. Korku ayakta tutardı, gözlerinizi açmanızı sağlardı ve her zamankinden daha zeki olmanıza yol açardı.

Gözlerimi hafifçe araladım, kendimi mahkûm ettiğim o karanlıktan ayrıldım. Odadaki bütün ışıklar söndürülmüştü. Yalnızca oturma koltuğunun yanındaki gece lambasının cıvıltı ışığı önümü görebilmemi sağlıyordu. Akın tekli koltukta oturmuş, gözlerini kapatmıştı. Uyumadığını biliyordum. Kimse düşmanı yatağında uzanırken derin bir uykuya dalmazdı. Şüphenin nefesi ensende kol gezer, içindeki huzursuzluk seni ayağa kaldırırdı.

Ne yapmaya çalıştıklarının farkındaydım. Akın iyi olanı, Ebru kötü olanı oynuyordu ve içlerinden birine daha yakın hissetmemi sağlamaya çalışıyorlardı. Bütün bunların ardından yarın toplanacak olan kurul beni akademiye gönderecekti. Elbette benden alacakları olacaktı fakat benim alacaklarım çok daha fazlasıydı, bunu biliyordum.

Ayaklarımı yavaşça yataktan indirirken Akın’a baktım. Kıpırdamadı, gözlerini aralamadı. Belki de yalnızca ne yapacağımı görmek istiyordu. Ağır adımlarla dolabına ilerledim.

Yere bıraktığım topuklu botları alarak giydiğimde saarlerdir üzerinde yürüdüğüm ayakkabılar yüzünden yara olan ayaklarım yeniden acıdı. Soyulan ve su toplayan parmak uçlarımdan kan akacağını biliyordum. Çıplak ayaklarıma değen bot canımı acıtırsa da mimiklerimi hareket ettirmedim.

Akın hâlâ hareket etmemiş, gözünü bile açmamıştı. Karnımın acıktığını hissediyordum fakat burada yiyebileceğim hiçbir şey yoktu. Ses çıkarmayı önemsemeden kapıya doğru ilerlediğimde sesini işittim. “Kapılar parmak iziyle açılıyor ve senin parmak izin bütün kapılarda bloke alarının çalmasına sebep olur.” Tek kaşımı kaldırarak arkamı döndüğümde gözlerinin hâlâ kapalı olduğunu gördüm.

“Dışarıya çıkmak istiyorum,” dedim yüzünü incelerken. Gözlerini yavaşça araladı ve yayılarak oturduğu koltukta toparlanıp bana baktı.

“O ayakkabılarla ayağını sakat bırakacaksın,” dediğinde şaşırdım, ayağımdaki yaraları fark ettiğini bilmiyordum. Zihnime ona dair bir bilgi daha eklendi, dikkatli bir adamdı. “Üstelik bütün ekibin senin hangi odada olduğundan haberdar olmasını sağlayacaksın.” Alaylı bir gülüş kondurdum yüzüme.

“Bilmiyorlar yani.” Yeniden yatağa doğru yürüdüm. “Yersen,” diye mırıldandığımda dikkatle bana bakıyordu. Düzgün bir burnu, kalın dudakları vardı. Vücudu yapılıydı, eğer doktor olduğunu bilmeseydim asker olduğunu düşünürdüm.

“Bilmiyorlar Mina,” diyerek bana net bir tepki verdi. Oturduğum yumuşak yatakta geriye doğru çekilerek yeniden bir ayağımı, diğer ayağımın üzerine attım ve botumun fermuarını indirmeye başladım. Ayaklarımdaki soyulmuş yaralar tenime değen kumaşla sızlıyordu.

“Gelen kadın güvendiğim bir çalışanımdır. Benim ekibim attığım adımları kimseye söylemez.”

“Ebru?” dedim tek kaşımı kaldırarak. “O kadının senin ekibinden olduğunu sanmıyorum.”

“Hayır, ekibimden değil,” dedi dürüst davranarak. “Ama üstüm de değil ve kimseye söylemez.”

“İnanmış gibi davranacağım,” dediğimde gülümsedi. Botlarımı çıkarmış, yeniden yere bırakmıştım. Akın oturduğu yataktan kalkarak banyoya doğru ilerlediğinde bir tepki vermeden yalnızca onu inceledim. Banyoya girdiğinde ayağa kalktım ve odanın içindeki boydan cama doğru ilerledim. Cam, Akın’ın oturduğu tekli koltuğun arkasında kalıyordu. Dışarıya baktığımda yüzleştiğim karanlık buranın ne kadar özenle inşa edildiğinin bir kanıtıydı.

İstanbul’un en güvenli alanı özel olarak seçilmişti, muhtemelen sinyal alınamayan bir noktaydı ve kendi iletişim teknikleri vardı. Akın’ın odasının baktığı tarafta bir bahçe yoktu, yalnızca boş araziden ibaretti. Ayaklarımın daha fazla acımasını istemediğimden pencerenin önünden kalkarak yatağa geri oturdum. Oturuşumun ardından banyo kapısı açıldı ve Akın içeriden çıktı. Elinde küçük bir krem kutusu vardı. Bu sefer koltuğa değil, yatağa oturduğunda onu izlemeye devam ettim.

“Başlığa yaslan da krem sürelim,” dedi aynı tavrını devam ettirerek. Ona güvenmiyordum, ona inanmıyordum fakat üzerindeki garipliği de seziyordum. Sözüünü dinleyerek yatağa geriye doğru kaydım ve sırtımı yatağın başlığına yaslayarak ayaklarımı bacağının üzerine doğru uzattım.

Elleri ayak parmaklarıma değdiğinde huylandığımı hissettim. Kremin kapağını açarak parmağının üzerine sıktı ve

büyük elleri ayağımın üzerinde dolaştı. Başparmağı yaramın üzerine değdiğinde gözlerimi kısıtım. Yatağın üzerine bıraktığı yarabandını ve pamuğu eline alana kadar fark etmemiştim. Krem sürdüğü kısmın üzerine pamuğu yerleştirerek yarabandını yapıştırdı.

“Uyumadın,” dedi aramızdaki sessizliği bozarak. “Yarın senin için gerçekten zor olacak.”

“Çok daha uzun süre uykusuz kalmışlığım vardır, dayanırım.”

“Öyle olsun.” Kremi sürmeyi bitmişti fakat yine de ayaklarımı üzerinden çekmedim. Aramızda itiraf edemediğimiz bir gerginlik vardı.

“Burada mı yetiştirildin?” dedim onun hakkında biraz daha fazla bilgi edinmek isteyerek.

“Buradaki hiç kimse akademide eğitim almadan yükselemez.” Söylediklerini zaten biliyordum.

“Nasıl geldin peki?” Kendimi aşağıya doğru kaydırarak yataкта biraz daha yayıldığımda yalnızca beni izledi.

“Ben en başından beri buradayım Efsun.” Bana bir ima yaptığını anlamıştım ama bu neyin yarışıydı, bilmiyordum.

“Buraya bağlısın ama bana yardım ediyorsun,” dedim sadakatini sorgulayarak. Vereceği tepkiyi merak ediyordum.

“Kuralları çiğnemiyorum, hukuksuzluk sevmem,” dedi net bir şekilde ve ekledi. “Ve yolları kapatmadığın sürece kim senin gitmeyeceğinden emin olamazsın. İnsanları sonsuza kadar kendine bağlayamazsın çünkü hep ip bir gün kopar. Eğer sonsuz sadakat istiyorsan mecbur bırakacaksın.”

Zeki bir adamdı, yarın karşıma ne çıkacağından emin değildim ama onun anlattıklarından çok daha fazlası olduğunu anlamıştım.

“Yani mecbursun,” dedim söylediklerine inanmasam da. Konuyu değiştirerek yeniden konuştu.

“Öfkелisin ama buradaki hiç kimse senden daha azını ya da fazlasını yaşamadı Efsun.” Benim yaşadıklarım hakkında hiçbir şey bilmiyordu.

“Ne biliyorsun ki?” dedim alayla. “Ben buranın mihenk taşıyım. Varlığım bir mucize.”

“Kendinin farkında olman ne güzel,” dediğinde ona cevap vermedim. “En başından beri bir savaş veriyorsun. Adım atarken kazanacağına çok eminsin ama hayır, o gece o arabayı alıp kaçtığında sen kazanmadın.”

“Profesörün hayatındaki yeri neydi?” Yüzünün aldığı hal doğru noktaya parmak bastığımın kanıtıydı. Ali Hoca’yla aralarında bir şey vardı. Belki de en başından beri yanımda duran, benimle yürüyen herkesle aralarında bir şey vardı.

“Senin çevrendeki herkesle bir bağımız vardı,” dedi üs hakkında konuşarak. “Fulya’yla vardı, Uras’la vardı. Ali Hoca ile vardı, hep avcumuzun içindeydin ama hiçbir zaman bizim olmadın.”

“Bunca zaman beklediniz,” dedim gözlerinin içine bakarak. Aramızdaki mesafe daha rahat olmamı sağlıyordu. Ayağımı hâlâ bacaklarının üzerinden çekmemiştim. Anlattıklarında bir boşluk vardı fakat o boşluğu dolduramıyordum.

“Ebru’yla yatıyor musun?” diye sakince sordum. Yüzünde önce hafif bir şaşkınlık oluştu, ardından kaşları çatılsa da güldü.

“Ne alaka şu an?”

“Onun üzerindeki etkini merak ettim. Bunu sağlayan buradaki konumun mu yoksa Ebru’nun libidosu mu, karar veremedim. Ebru’nun kuruldan olduğunu biliyorum. Eğer kurula

ait değilsen nasıl ondan üstte olabilirsin?” Söylediklerimde son derece ciddiydim. İlişkisi umurumda değildi ama o ilişkiyi bir silah olarak kullanma şansım olursa geride durmazdım.

“Buraya dair bildiklerin çok sınırlı,” dedi bana net bir cevap vermeyerek. “Ben herhangi bir yere ait değilim. Doktorum, işim tıp ve yalnızca bununla ilgileniyorum.”

“Kendine ait bir birliğin var,” dedim ona karşı gelerek. “Askeri üniformaların var. Yalnızca doktor olmak için fazla yetki sahibisin.” Bana gülerek karşılık verse de tatmin olmamıştım ama onu zorlamadım.

“Hadi biraz uyu,” dedi ve ayağımı üzerinden çekerek ayağa kalktı. “Yarın gerçekten zor bir gün olacak.”

Onu dinleyerek gözlerimi kapattım. İçimde huzursuzluk vardı. Burası bana yalnızca acı veriyordu. Karanlık, ruhumun üzerine çökerken olduğum kişiden nefret ettim. Gözlerimi açtığım bu hayatta benden gözyaşlarım, acılarım ve çocukluğum alınmıştı. Sabah her ne yaşanırsa yaşansın dimdik duracaktım karşılarında. Arkamda koca bir ordu vardı fakat ben bir başıma da felaketten ibarettim.

Adım Efsun Mina Öner.

Bir doktor tarafından kimsesiz kalmamam adına konulmuştu ve buluşu gerçekleştiren doktorun soy ismini taşıyordum.

Üç Yüz Seksen numaralı denek.

Hayal kırıklığı.

Felaket.

Gözlerimi araladığımda Akın üzerini değiştiriyordu. Uyuduğumdan olsa gerek, banyoya gitme ihtiyacı duymamıştı.

Üzerine geçirdiği siyah tişörtte bilim kurulunun amblemi vardı. Çıplak vücudunu görmek sağlam spor yaptığını anlamama yetmişti. Ceketini giyerken yine onu izledim. Arkası dönüktü ama uyandığımın farkında olduğunu biliyordum.

“Günaydın,” diye mırıldandığında başımı iki yana salladım. Hiçbir şey olmamış gibi konuşması beni yalnızca geriyordu. “Kıyafetlerini banyoya bıraktım.”

Gülümsedim. “Üzerinde bilim kurulunun amblemi olan kıyafetlerle aşağıya inmeyeceğimi biliyor olmalısın.”

“Zaten buradasın, bir kıyafet hiçbir şeyi değiştirmez.”

“İnsanlar böyle yenilir.” Derin bir nefes alarak yataktan kalktım. “O amblemle aşağıya inmek bir adım önde başlamalarını sağlar.” Karşısına geçerek durduğumda yüzünde anlam veremediğim bir ifade oluştu.

“Benim karşımda durdun Mina,” dedi yüzüme biraz daha yaklaşarak. “Beni onlardan görmemen ne hoş.” Buradaydı, onların yaptıklarını yapıyor, onların giydiklerini giyiyor, onların emirlerini yerine getiriyordu ama hiçbir zaman onlar gibi hissettirmiyordu. Bu güven değildi, buradaki hiç kimseye güvenmezdim. Fakat içimden bir ses onun bir adım daha önde olduğunu söylüyordu.

“Beni o odadan çıkardın,” dedim ve geri çekildim. “Bu bir adım önde olduğunu gösterir.”

“Kötünün iyisi.” Kaşlarını kaldırdı ve ardından kafasını *eyvallah* dercesine eğdi. “İyiymiş.” Kirli sepetine doğru yöneldiğimi görünce, “O kıyafetleri giyme,” dedi. “Ceset kokuyorlar.”

Ona döndüm. “Çıplak gitmemi mi öneriyorsun? Çünkü ben burada giyecek başka bir şey göremiyorum.” Güldü, onu bu kadar eğlendiriyor olmam da garipti.

KARANLIK SANRI

“Benim kıyafetlerimden vereyim. İllaki bir şeyler buluruz.” Gözlerim bir onun bedeninde bir de benimkinde dolaştı.

“Siktir et bu şıkkı,” dedim ardından. “Fahişen olduğumu düşünecekler.”

Derin bir nefes alarak bana baktığında bana karşı yeniden kaba olacağını hissettim. “Halledeceğim,” dedi ve eline telefonunu alarak bir numara tuşladı. Ardından banyoya doğru ilerledi. “Bana kadın kıyafetleri gönderin.”

Hızlı adımlarla kirli sepetinin yanına gelerek kıyafetlerimi eline aldı ve ekledi. “Otuz dört beden, beş dakikaya odamda olsun.” Telefonu kapatarak yatağın üzerine fırlattığında tek kaşımı kaldırarak kollarımı göğsümde birleştirdim.

“Etkileyiciydi,” diye mırıldandım. Üzerimde yaşananların ve az sonra yaşanacakların gerginliği vardı. Bir çukurun içinde gibi hissediyordum. Üzerimizi kaplayan karabulutlar içimdeki umudu öldürürken beni de öldüreceğini bile bile o çukuru kapatmak için üzerimize toprak atılmasına sebep olmaya çalışıyordum. Karanlık artık beni korkutmuyordu, o karanlığın içine ait olduğumu hissediyordum. Üzerimizde çalan tehlike çanları ve boğulmaktan korktuğum inancın derin sularında nefes almaya çalışıyordum.

Birkaç dakika sonra bir kız elinde yeni kıyafetlerle gelmişti. Kıyafetler lüks bir markaya aitti ve üzerlerinde etiketleri vardı. Kurulun içinde ya da akademide amblemsiz herhangi bir kıyafet giymenin yasak olduğunu biliyordum. Kıyafetlerin kime ait olduğundan emin değildim fakat Akın’ın bir başkasının yasakları çiğnemesine göz yumduğunu anlamıştım.

Akın’ın bana verdiği kısa deri eteğe ve siyah büstiyere baktım. Hiç olmazsa tarzıma uygun kıyafetler getirmişlerdi. Elime aldığım kıyafetlerle banyoya doğru ilerledim ve

üzerimdekileri çıkararak Akın'dan aldıklarımı giydim. Bacaklarım tül çorabım olmadığı için çıplak kalmıştı fakat bu beni rahatsız etmiyordu. Yüzümde dünden kalma bir makyaj vardı. Saçlarımı ellerimle düzelttim ve Akın'a seslendim.

“Bana kısa, beyaz bir çorap verebilirsin diye umuyorum.”

“Alt çekmecedeyim.” Çekmeceyi açarak çoraplardan bir tanesini elime aldım ve ayaklarıma geçirdim. Akın'ın benimkilerin yanında kocaman kalan ayaklarından dolayı çoraplar ayağıma son derece büyük olmuştu. Botlarımdan çorapların gözükmeyeceğini biliyordum. İçeriye geçerek yere attığım botları elime aldım ve yatağına oturarak botları giymeye koyuldum. Akın'ın gözleri kısa bir süre üzerimde gezindi.

“Yakışmış,” diye mırıldanınca rahatlığı daha fazla gerilme sebep oldu. Ona bir cevap vermeden kapıya doğru ilerledim. Önüme geçerek parmağını okuttuğunda kapı açıldı. Dışarıda bizi bekleyen askerleri gördüğümde gülümsedim. Sandığım kadar da rahat değillerdi.

“Tek bir insandan bu kadar korkmanız ne garip,” dedim iki yanımızda duran altı askerin arasından geçerken. Akın da benimle birlikte yürüyordu. Sol yanımdan gelen ses yüzümdeki gülüşün silinmesine sebep oldu.

“İnsan?” Ebru'nun neden burada durduğu hakkında hiçbir fikrim yoktu.

“Devam edebilirsiniz Ebru.” Akın bana herhangi bir şey söylemeden beni Ebru'nun yanına bırakırken yüzüme bir an bile bakmadı. Yüzünde onu buraya ilk girdiğinde gördüğüm ciddi ifade ve sert ses tonu vardı. Diğerlerinin yanındayken gördüğüm Akın'la benim yanımdayken olan Akın bambaşka iki insandı ve bunun da oyunun bir parçası olduğunu düşünüyordum.

KARANLIK SANRI

Ebru beni askerlerin yanında bırakarak önden ilerlemeye başladığında bakışlarım gözden kaybolan Akın'ın gittiği yönde kalmıştı. Yürüyen merdivenlerden inerek alt kata geçtik. Ardından askerlerin kullandığı, büyük asansöre bindirildim. Bu dün bindiğim asansör değildi ve Ebru yanımdan ayrılmıştı. Muhtemelen diğeriyle inecekti. İçeride büyük bir sınıfsal fark vardı. Bu farkı neyin belirlediğini şimdilik bilmiyordum. Asansör eksi üçüncü katta durduğunda toplantı odasına geldiğimizi anladım. Burası, kurulun toplandığı odaydı.

Asansörün kapıları direkt olarak salonun içine açılıyordu. Askerlerden biri önüme geçerek kollarımdan tuttuğunda ona izin verdim. Ellerime geçirdikleri kelepçe elektroniği ve herhangi bir zorlamada vücuduma elektrik akımı verecekti. Bu durumda bile benden korkuyor olduklarını görmek keyiflenmememe sebep oldu.

Salon beyaz renkteydi. Yüksek bir tavana sahipti ve beklediğim alanın tam karşısında dört ayrı basamak vardı. En üstte üç kurul başkanının oturması için alan vardı. Bir altında ise bölüm başkaları için dört koltuk yerleştirilmişti. Onun altında ise doktorlar ve yetkili bilim insanları için sekiz koltuk vardı. En altta askerler ayakta bekliyordu. Karşımda boş olan koltuklara alayla baktım. Beni özellikle bekletiyorlardı, bu psikolojik bir savaştı. Benim onların inlerinde olduğumu ve benden daha önde olduklarını hissettirmeye çalışıyorlardı.

Beklediğim alan boştu, benim için ne bir sandalye ne de kürsü konmuştu. Yalnızca iki yanımda bekleyen askerler vardı. Durduğum noktanın altında bekleyeceğim yeri işaret eden bir daire vardı. Başımı yukarıya doğru kaldırdığımda yüksek tavanda büyük bir logo olduğunu gördüm. Akademinin logosu üssün her yanında.

Zifiri karanlık bir duvarın tam ortasında yer alan dairesel metal bir yüzey, zamanın kendisini unuttuğu bir mühür gibi duruyordu. Çevresinde örümcek ağlarının yıllardır dokunduğu izler vardı. Bazıları çatlaklara karışmış, bazılarıysa zamana sıkışmış çığlıklar gibi yüzeye yapışmıştı. Dairenin merkezinde, kocaman bir karadul örümceği sekiz bacağıyla gererek asılı duruyordu. Gövdesi simsiyah, damarlarında parlayan kan kırmızısı ışıkla tehditkârdı. Sanki içinde yaşayan bir şey vardı, bir zamanlar nefes almış ama şimdi intikam için suskunlaşmış bir canlı.

Göğsünün üstüne kazınmış gibi duran üç harf parlıyordu:
A. S. P.

Harflere gölge gibi düşen ışık, onları yalnızca birer yazı olmaktan çıkarıyor; bir emri, bir düzeni, bir laneti simgeliyordu. Dairenin etrafında ince ince kazınmış sayılar ve semboller bir saat kadranını andırıyor ama zamanı ölçmüyor; belki de zamanı başlatan ya da sonsuza dek durduran bir sistemin parçasıydı.

Zemin ise pürüzlüydü ve darbeler almıştı; bir köşesi çatlamış, diğer ucu bıçak gibi yarılmıştı. Sanki bu sembol yalnızca bir logodan ibaret değil, bir uyardı. Buraya giren herkes, artık geri dönemeyecek kadar derin bir ağın içindeydi.

Masaların üzerindeki kupalara ve kalemlere dikkat ettiğimde onların da üzerlerinde logo olduğunu fark ettim. Karşımdaki askerler Akın'ın birliğinden değildi, onun rengini taşıyorlardı. Fakat iki yanımda duranların Akın'ın askerleri olduğunu biliyordum.

Birkaç dakika sonra benim kullandığım asansörden üçü kadın, diğer beşi erkek olan bilim insanları inip yerlerine doğru ilerlerken bir an olsun yüzüme bakmamışlardı. Bunun bir emir

olup olmadığından emin değildim. Onların ardından dört bölüm başkanı salona giriş yapmıştı. Sessizce onları izledim. Bölüm başkanlarınm ikisi kadın diğer ikisi ise erkekti ve içlerinden üçünü tanıyordum. Ares bir yanında Fulya, diğer yanında Uras'la içeriye girdiğinde kalbimin ezildiğini hissettim.

Kırıldın.

Savaşlarda hislere yer yoktur, unuttun.

Bu yola bir başıma çıkmıştım. Kimsenin varlığıyla bırakmaz, kimsenin yokluğuyla kaybetmezdim. Bağlar, savaş meydanında ayaklarına dolanır, insanın tökezlemesine sebep olurdu. Yüzüme bakmayan arkadaşlarım ve yanlarındaki yabancı bölüm başkanlarınm oturduğu koltuğa otururdu. O sırada içeri onların ve benim indiğim asansörün tam karşısındaki üst düzey yöneticilerin kullandığı asansörden inen üç kişi bu odadaki kaderime karar verecekti.

İki adam vardı, yaşları kırkın üzerindeydi. Üzerlerinde takım elbise vardı, ceket yakalarında ise kurulun sembolünü taşıyan rozetler dikkat çekiyordu. Karşılarındaki tek kadın ise Ebru'ydu. Siyah takım elbisesiyle ve aynı rozetle donanmıştı. Onu tanıyordum. Bu odada, kaderimi şekillendirenlerden biri olması canımı sıkıyordu.

“Efsun Mina Öner,” dedi adamlardan biri. Onu tanıyordum. Bir varlığın yaratılmasında pay sahibi olmak, o kişinin yaşamında nasıl bir yer kazandırır bilemezdim... Ama hayatımda bir baba figürü olsaydı, o Hasan Basri olurdu. Çünkü ben onun formüllerinden yaratılmıştım. Benim hayatımda kalbe dair hiçbir şey yoktu. Bir zekânın, bir hipotezin, bir deneyin ürünüyüm.

“Üç Yüz Seksen numaralı denek,” dediğinde göğsümün üzerindeki yazının sızladığını hissettim. Bakışları ilk kez

üzerimde dolaştı. Bu kurul planlanmış bir tiyatro sahnesiydi ve ben onların ezberini bozmak için buradaydım. Akın hâlâ salona girmemişti ama içimdeki ses onun orada olması gerektiğini haykırıyordu.

“On üç yaşındayken akademiden kaçtın. Beş yıl boyunca kayıptın. On sekiz yaşında İstanbul’da ortaya çıktın ama aradaki iki yıl hâlâ belirsiz. Şu anda yirmi dört yaşındasın ve akademinin üniversitesinde eğitim alıyorsun.” Bunca zaman yanlarındaydım ve farkına varamamışlardı. Fark ettiklerindeyse beni kuşatmışlardı.

Ama Uras ve Fulya’nın tam karşımda oturuyor olması... işte o kalbimi acıttı. Hasan Basri’nin sözleri bittiğinde yanındaki kadın ekleme yaptı. “Ve her an ölüm tehliken var.” Gü-lümsedim. Ölümün kokusunu taşıyordum.

Kadının yaka kartında Lale yazıyordu. Sarı kısa saçları, yüzünde yaşının getirdiği çizgiler vardı. Ama tüm ifadesi stratejik bir silah gibiydi, hesaplı ve tehlikeli.

“Gelelim suçlarına,” dedi üst katta oturan Ares. Gözlerimi ona çevirdim. Onun benden yana olduğunu düşünüyordum ama sesi resmi ve donuktu. “Yüzden fazla ceset. İlaç kaçakçılığı. Devlet sırlarına sızma. Sahte kimlik üretimi.”

“Mahkemede miyim?” dedim sözünü keserek. “Burası bir mahkeme değil. Devletle bir bağlantınız olduğunu da sanmıyorum.” Askerleri umursamadan birkaç adım ilerledim. Topuklu botlarımın sesi salonda yankılandı. Bu savaşın ritmini ben belirleyecektim.

“Buradayım çünkü bana ihtiyacınız var,” dedim ve kelepçeli ellerimi kaldırdım. “Tenimin altındaki mikroçip, yaşam fonksiyonlarımı izliyor. Bedenim herhangi bir zarar görürse akademinin sinir merkezine bağlı tetikleyici devreye girecek.

Bu çip beni değil, sizi tehdit ediyor.” Bakışlarım kurulun yüzlerinde gezindi. “Sizin ürününüzüm ama sizi aşıyorum. Bunu en iyi sen biliyorsun Hasan Basri,” dedim. “Zekâmla yarışamazsınız.”

“Cesaretin şaşırtıcı,” dedi Ebru’nun yanında oturan kel adam. Sesi netti. “Peki neden sana istediğini verelim?”

“Çünkü ben burada yargılanmıyorum,” dedim. “Burada pazarlık yapıyoruz. Ve ben öleceğim. Planladığınız hiçbir şeyi bensiz gerçekleştiremezsiniz. Beş yılı geçen hiçbir denek yok. Ben yok olursam siz de çökersiniz.”

Kurul başkanlarından Musa söz aldı. “Sana aradığını veremeyebiliriz.” Musa, Ebru ve Timur başkanlardı. Altlarında Ares, Fulya ve Uras vardı. Boş koltuk Akın’a aitti, bundan emindim. Geriye kalan herkes birer piyondan ibaretti.

“Ben de size formülleri vermem,” dedim. “Benim yaşamam, sizin ilerlemeniz demek. Ama ben artık ölüme boyun eğmeyeceğim. Ailem yok,” dedim gözlerim Fulya ve Uras’a takılırken. “Arkadaşım yok. Kalbim yok. Ruhum yok. Önce istediklerimi alacağız. Hayatımı kurtaracağız. Hatalarınızı düzelteceğiz. Sonra sıra sizin isteklerinize gelecek.”

“Doğruluk testine tabi tutulmasını öneriyorum,” dedi Ebru. “Testlerden geçebilirse kullanılabilir. Yaşıyor olması bir anlam ifade etmez. Onun gibi binlercesi olacak.”

“Üç Yüz Seksen numarayı çıkarın.” Timur’un kalın sesi kulaklarıma ulaştığımda yanıma doğru gelen askere gülümsedim. Akın’dan bunun için özür dileyecektim ama bu gövde gösterisine ihtiyacım vardı. Eli koluma uzanan askerin arkasına doğru eğilerek kelepçelere rağmen ellerimi başının arasına sıkıştırdım ve dizimi kırarak bacak arasına tekme attım. Diğer askerler yanıma doğru gelirken önüme aldığım askeri

önümdeki iki kişinin üzerine fırlatarak düşmelerine sebep oldum. Zorlanan kelepçeler, vücuduma elektrik akımının yayılmasına sebep olurken tenimde dolaşan acıya katlanmaya çalıştım.

Yapabilecekleri en fazla bu kadar mıydı?

Kurulun ayaklandığını görsem de bileklerimi yakan elektrik diğer askerlere karşı koymama engel olarak dizlerimin üzerine çökmeme sebep oldu. Hissizleştiğimi hissederken duyduğum patlama sesini çığlıklar takip etti. Salondaki herkes ayaklanırken yanımdaki askeri iterek yerinden çıkardığım silahını askerin başına dayadım. Bir an bile düşünmeden sıkıttığım kurşun yeni bir bedenin katili olmama sebep oldu. Yüzüme sıçrayan kana rağmen gülümserken son derece korkutucu gözüktüğümün farkındaydım. Etrafım askerler tarafından çember altına alınmıştı ve hepsi silahlarını bana yönlendirmişti.

“Durmayın,” dedim zar zor nefes alırken. “Öldürün beni ve patlatın bütün akademiyi!” Dudaklarımdan bir gülüş döküldü. “Öldüğüm an burası yerle bir olur.”

“Durun!” Akın’ın sesi kulaklarıma ulaştığında elimdeki silahı yere bıraktım. Dizlerimin üzerine düşerken dizlerimde hissettiğim acı gözlerimi yummmama sebep oldu. Merhem sürdüğü ayaklarım sızlıyordu. Sımsıkı kapattığım gözkapaklarım acıyı geçirmezken askerlerin iki yana açıldığını işittim ve gözlerimi araladım. Bütün kurul ayağa kalkmıştı. Ares öylece bana bakıyordu. Uras, Fulya’yı arkasına saklanmıştı.

İlk kurşunu onlara sıkacağı mı düşünmüşlerdi?

Gözlerinde hüznün ve nefret vardı. Onların bana karşı hissettiklerini ben onlara karşı hissetmiyordum çünkü bu yola çıkarken kimseye güvenmemem gerektiğini öğrenmiştim.

KARANLIK SANRI

Benim bir dostum olamazdı, ailem olamazdı, ellerini tuttuğum bir el olamazdı. Canım da yansa dimdik ayakta kalırdım. Bedenimin güçlü kolların arasına alındığını hissettiğimde o kolların sahibini tanıyordum. Akın, beni kollarının arasına alarak yanı başımızda ölen adamına rağmen salondan çıkarmıştı ve ben bilincimi onun kollarının arasında kaybetmiştim.

Kaybın gölgesi küçük bir çocukken gözlerimin önüne düştüğünde kim olduğumu sorguluyordum. Beş yılımı bir karanlığın içinde geçirmiştim. Beş yıl boyunca yalnızca düşünmüştüm. Gözlerimden süzülen yaşlar son gözyaşlarımdı. Benden acılarımı aldılar, benden gözyaşlarımı bile aldılar. Yaşadığım, binlercesinin arasında, onlardan biriymiş gibi davranırken bir başına kalmaktı. Bir insan nasıl olur, bilmiyordum. Bir çocuk nasıl büyütülür, anne nasıl olunur, baba kimdir bilmiyordum.

Ailemiz evimizdir derdi çocukken Hasan. Ve akademinin benim ailem olduğunu söylerdi. Burada doğmuştum ama hiçbir zaman buraya ait olmamıştım. Ne ben onları kendimden görebilmişim ne onlar beni kendilerine ait kılmuştu. Ölümü daha küçük bir çocukken üzerimde taşıyordum. İnsanların elleriyle ürettiği bir makineden ibarettim. Onların gözünde kalbim yoktu, hislerim yoktu, acılarım yoktu. Hiçbir zaman buraya ait hissedememiştim. Kullandıkları makinelerden, üst düzey teknolojik aletlerden ya da arabalarından hiçbir farkım yoktu. Bir buluştum, yerime bir başkası yapılabilirdi. Ölürssem gömülmezdim çünkü onların gözünde bir canım yoktu.

Şimdi yatırıldığım sedyede yaşamamı sağlamaya çalışıyorlardı çünkü bana muhtaçlardı. Varlığım hayatlarında önemli

bir yer taşıyordu. Bir başka örgüte ait olduğumu düşünüyorlardı. Tam karşılarında bir kale gibi duruyordum fakat benim ait olduğum herhangi bir yer yoktu. Bir başıma aşılamazdım, durdurulamazdım. Beni bu duruma sürükleyense yaşanılanlardı.

İnsanlar, seçimlerinin doğuracağı sonuçlardan kaçardı. Bu kaçışın onu kurtaracağına inansa da seçimlerimiz burada, göğsümüzün içindeydi ve nereye gidersek gidelim yüzleşmek zorunda kalırdık. Bu yüzden artık aynalardan kaçmıyordum. Bu yüzden artık gözyaşlarımın yokluğu bir sorun değildi. Benden aldıkları acıları, onların göğüskafesine yayana kadar durmayacaktım.

Tanrım...

Beni nefret var etti. O nefrete sarılıp bir ışık yakacağım yarına. Önce sahip oldukları anıları alacağım, sonra yapayalnız bırakacağım kalplerini. Nefretin diğer yüzüyle karşılaşacaklar ve onlar da bu ateşte yanacaklar.

Kollarımda ve göğsümde kablolar vardı. Vücudum çıplaktı. Yalnızca altımda siyah külotumu bırakmışlardı. Başım yaşadığım yorgunluğun ve elektrik akımının etkisinden olsa gerek sızlıyordu. Odanın içinde hiç kimse yoktu. Göğsüme bağlanan kablolar başıma ve boynuma da bağlanmıştı, önümde büyük bir cihaz vardı. İçinde bulunduğum odanın karşısında boydan cam vardı fakat camın ardındaki kişiler gözükmüyordu. Yine de Akın'ın orada olduğunu, beni izlediğini hissediyordum. Sağ tarafımda kalan kapı açılarak içeriye kurulda gördüğüm Lale girdiğinde gözlerimi ona doğru çevirdim. Kollarım bağlanmamıştı. Beni yatağa bağlayan herhangi bir şey yoktu ve bunun arkasındaki kişiyi de tahmin edebiliyordum.

Ekranda gördüğüm veriler sağlık durumumla ilgili değildi. Bununla ilgilenmediklerini biliyordum. Zihnimi okuyorlardı ve birazdan bana sorular soracaklardı. Bu çocukken de tabi tutulduğumuz bir testti.

“Efsun Mina Öner,” dedi Lale durumuma aldırmadan. Bakışları önümüzde kalan cama kaydı. Kulağında kulaklığı vardı. Emirleri içeriden aldığını anlamıştım. Ebru da Akın’ın yanında mıydı?

“Canın yanıyor mu?” Canım şu an çok acımıyordu ama o an acımişti.

“Evet,” dedim ilk kez konuşarak. Başıyla beni onayladığında doğru söylediğimi belirtircesine camın ardındakilere elini kaldırdı.

“Neden buradasın?” Buradaydım çünkü ölecektim. Ölmeden önce son kez kurtulmayı denemek istiyordum. Hayatımın üzerinden kumar oynamak istemiyordum.

“Öleceğim,” dedim net bir şekilde ve biraz bekledikten sonra bu söylediğimi de onayladı.

“Akademiye ya da kurula karşı herhangi bir ekibin, örgütün, illegal ya da legal bir oluşumun içinde misin?”

Ben tektim. En başından beri bir başımaydım ve bu hiçbir zaman değişmemişti. Bunun en büyük kanıtı iki yanımda olduğuna inandığım Fulya ve Uras’ı bu savaş meydamnda karşımda görmüş olmamdı.

“Hayır, tek başıma dünyaya geldim, öyle öleceğim,” diye devam ettim ve aynı onayı verdi. Gözleri bir süre camda kaldı. Kulaklıktan ona söylenen her neyse duyduklarına inanmıyor gibiydi.

“İçeride daha öncesinden tanıdığın herhangi biri var mı?” Araba kazası geçirdiğimde Akın’ı tanımıştım. Bunun dışında

hiç kimseyle önceden bir bağlantım yoktu. Yalnızca Uras ve Fulya'yı tanıyordum fakat onları da benim yanıma yerleştiren akademiydi. Yaşanılanların adı hayal kırıklığıydı ve ben bütün bunlarla daha savaş başlamadan baş etmek zorundaydım.

“Hayır,” dediğimde bu sefer beni onaylamadı. Ardından yalan söylediğime dair bir işaretle camın arkasındakileri bilgilendirdi ve gözleri ekrana kaydı.

“Uras ve Fulya dışında içeriden herhangi biriyle irtibatın var mı?” dediğinde zihnimi okuduklarını anladım. Ellerindeki teknoloji insanlara gösterdiklerinden çok daha fazlasıydı. Onları avuturcasına sürdükleri ürünlerin yanı sıra dünyayı yok edebilecek bilgiye ve birikime sahiplerdi.

“Hayır.” Derin bir nefes aldım. Tenime yapışan çıplak göğüslerimin altı terlemişti. Kendimi sıktığımın şu ana kadar farkında bile değildim.

“Geçmiş olsun,” dedi Lale ayağa kalkarken. Ona bir cevap vermedim. İçeriye giren üç hemşire üzerimdeki kabloları çıkarırken bakışlarımı tavandan ayırmadım. Her şey yeni başlıyordu, yolun çok başındaydık ve ben şimdiden zaman zaman yorulduğumu hissediyordum.

“Kıyafetlerinizi bıraktık,” dedi hemşirelerden biri ve sesi bakışlarımı ona çevirmeme sebep oldu. Üzerlerinde aynı üniformalar vardı. Düz beyaz takımlarının üzerinde akademinin logosunu taşıyorlardı. Ağzımı açacaktım ki yeniden cevap verdi. Dikkatli baktığımda onun Akın'ın kapısına gelen kız olduğunu gördüm.

“Akademiye ait değil, üzerlerinde logo yok.” Başımla onu onayladım ve hepsi odadan çıktığında yataktan doğrularak benim için bırakılan iç çamaşırını ve beyaz takımı elime aldım. Beyaz şort etek ve büstiyer vardı. Hiç olmazsa zevkleri iyiydi.

KARANLIK SANRI

Boynumun ve başımın ağırlığını hissediyordum. Bıraktıkları eteği bacaklarımdan geçirirken uzun süre uyumuş olduğumu vücudumun dinginliğinden fark ettim. Muhtemelen serum yemiştim. Vücudumun verdiği tepkiler diğerlerinden farklı olduğu için aynı şartlar altında tedavi edilemiyordum ve bilim kurulu bu bilgiye sahipti. Büstiyeri de üzerime geçirdikten sonra kapıya doğru ilerlemeye başladım. Ayaklarıma yerdeki plastik hastane terliklerini geçirdim. Kapıyı açarak dışarıya çıkmak istediğimde beni askerler karşıladı.

“Hadi ama,” dedim dalga geçerek. “İnanın çocuklar hiç halim yok.” Askerler Akın’ın ekibinden değildi. Bunu üzerlerindeki logonun renginden anlamıştım.

“Benimlesin.” Ares’in sesini duyduğumda bakışlarım ona kaydı. Elinde tuttuğu çakıyla oynuyordu. Üzerinde askeri üniforması vardı fakat diğerlerinin aksine düz siyahtı ve omuzlarında amblem bulunuyordu. Amblemlerin rütbesini gösterdiğini anladığımda ona döndüm.

“Nereye gidiyoruz?” Derin bir nefes aldım. Askerler önümü açtığında beraber yürümeye başladık.

“Sizler ayrılabilirsiniz,” dedi Ares ve askerler ardımızdan gelmeyi bıraktı. Yürüdüğümüz koridor tamamen beyazdı. Buranın üssün reviri olduğunu anlamıştım.

“Nasılsın?”

Sorusuna cevap vermeden onu geçiştirdim. “Zihnimi okudunuz.”

“Söylediklerinden farklı bir şey düşünmüyormuşsun diye duydum.” Beni kolumdan tutarak geniş koridorda yönlendirdi ve devam etti. “Eğitime alınacaksın. Üç hafta boyunca denetimdesin. Dövüş derslerinle ben ilgileneceğim, Akın’ın konusu genetiğin, Ebru ise davranışlarını gözlemleyecek.” Bütün bunların yaşanacağını zaten biliyorduk.

“Ne sanıyorsunuz beni?” dedim bütün bunların beni etkilemeyeceğini belli ederek. “Yeniyetme olduğumu mu düşünüyorsunuz? Hiçbiriniz yokken buradaydım ben.”

“Göreceğiz bebeğim,” dedi gevşek bir sesle. Ona cevap vermedim, asansöre bindiğimizde bu asansörün yöneticiler için olan asansör olmadığını anlamıştım. Akın sistemin neresindeydi, hâlâ tam olarak bilmiyordum fakat ona yetki veren bir şey vardı.

“Akademiye mi iniyoruz?” dedim Ares’e dönerek. Başıyla beni onayladı.

“Normal insanlar gibi mi besleniyorsun?” diye beklemediğim bir soru sordu. Gevşek bir adamdı fakat askerlerin başındaydı. Saf gözüксе de öyle olmadığını anlamıştım. Oldukça zeki-ydi ve işini biliyordu, yalnızca onu ilgilendirmeyen konuların üzerine düşmüyordu. Elindeki çakıyla oynamaya devam etti.

“Ben de insanım Ares,” dedim ona karşı çıkarak. “Uyuyorum, nefes alıyorum, yiyorum, hatta inanmazsın ama sıçıyorum.” Son söylediğime karşılık güldüğünde bakışlarımı ona çevirdim.

“Umarım sevişiyorsundur da,” dedi bakışlarını vücudumda gezdirirken. “Bu fizik harcanırsa çok üzülürüm.”

Ona cevap veremedim asansörün kapıları açılmıştı. Gözlerim eğitim alanına inen merdivenlerde dolaştı. Buradan aşağıda asansör yoktu. Merdivenleri kullanıyorlardı. Ares’le birlikte merdivenlerden inmeye başladım. Merdivenlerin sonunda büyük bir alan vardı. Alanın dört yanına küçük ringler kurulmuştu. Hafif yüksek olan alana serilen siyah minderler buranın antrenman alanı olduğunu anlamama yetmişti.

Ares’in duvardaki sisteme dokunarak alanın ısı seviyesini ve ışıklarını ayarlamasıyla loş bir ortamda kalmıştık. Duvarların

kenarlarına monte edilmiş sarı ledler alanda cılız bir ışığın yayılmasına sebep oluyordu. Yerdeki bandajı bana doğru fırlatıldığında hızlı reflekslerim sayesinde bandajı havada yakaladım. Elindeki çakıyı cebine koymuştu.

“Hiç olmazsa reflekslerin kuvvetli.”

“Onu az önce toplantı odasında kanıtlamamış mıydım ya?” dedim öldürdüğüm askeri hatırlatarak.

“Akın’ın seni serbest bırakması bir mucize,” dediğinde bandajı sağ elime sarmıştım.

“Neden?”

“Ekibini önemser.” Kaşlarımı kaldırarak ona baktım. Bir yandan diğer bandajı sarıyordum.

“Sen önemsemiyorsun yani?”

“Askerler işte.” Derin bir nefes alarak beni beklemeye koyuldu. “Biri ölür, diğeri doğar.” Güldüm, neden güldüğümü anlamadığını fark etsem de ona bir açıklama yapmadım. Bir başkası tarafından ölüme layık gördüğü askerlerle aynı konumdaydı.

“Başlayalım bakalım,” dediğinde bunun sisteme dahil olan bir eğitim olmadığının farkındaydım. Başımın onu onaylayarak kendi etrafında döndüm ve bacağımı kaldırarak karın boşluğuna sert bir tekme attım.

“Vuruşların sağlam,” dedi hayranlıkla. Ardından bacaklarının mesafesini ayarlayarak zıpladı. Onun gibi bacak hizamı ayardım ve attığı yumruğu eğilerek geçiştirdim.

“Ama senin hız ve odak çok vasat,” dedim gülerek ve cevabını karnıma yediğim tekmeyle aldım. Geriye doğru sendelesen de yere düşmedim. Bacaklarına attığım güçlü tekme onun yere düşmesine sebep olurken gülümsedim. Elimini kalkması için ona uzatırken mırıldandım.

“Gol!”

“Maç uzun bebeğim,” dedi elimden tutarak ayağa kalkarken. Ardından pozisyon alarak bana attığı yumrukları bedeneime değmedi. Hepsini geçiştirerek atak yaptım ve omzuna vurdum. İçeriye dolan alkış sesi bir an için arkamı dönmeme ve odağımı kaybetmeme sebep olurken Ares bu boşluğumu affetmeyerek bacaklarıma attığı tekmeyle süngerin üzerine düşmeme sebep oldu. Bacaklarım sızlarken derin bir nefes aldım. Üzerimdeki şort etek yukarıya doğru sıyrılmıştı. Karın kaslarımı nefes alış verişimden ötürü hızla gerilip gevşiyordu ve yüzümde damlalar birikmişti.

“Paslanmışsın patron!” Daha önce duymadığıma emin olduğum bir kadın sesi kulaklarıma ulaştığında düştüğüm yerden yukarıya doğru bakarak sesin sahibini gördüm. Uzun kahve saçlarını atkuyruğu yapmıştı. Üzerinde siyah mini şort ve yarım sporcu atleti vardı. Buradaki herkesin fiziği son derece iyiydi çünkü belirli bir program dahilinde yetiştiriliyorlardı. Büyük mavi gözlerini bana çevirdiğinde yattığım yerden onlara bakmaya devam ettim.

“Çalışmaya mı geldin?” dedi Ares kızın ona takılmasını umursamadan.

“Antrenman saati, birazdan diğerleri de iner.” Kız bana elini uzattığında uzattığı eli tutarak ayağa kalktım.

“Sağ ol.” Kim olduğum hakkında bir fikri olup olmadığını bilmiyordum. “Bir sonraki seferde alırım hesabını,” dedim Ares’e bakarak.

“İyi vuruşların var,” dedi elindeki bandajı çözerken. “Duruşun da sağlam ama benim karşımda değil.” Ona gözlerimi devirerek tepki verdim ve arkasına yaslanarak bizi izleyen kıza döndüm.

“Öğrenci misin?” dediğimde başıyla beni onayladı.

“Üç ay sonra birliğe katılacağım. Sondayım yani.”

“Kaç yaşındasın?” dedim kaç yıldır eğitim aldığını merak ederek.

“Yirmi iki.” Başımla onu onayladım. Çocukları yedi ile on yaşları arasında alıyorlardı. Minimum on iki, maksimum on beş yıl eğitim almış olmalıydı. Göstereceği performans becerisine göre değişirdi ama yeterli görmediklerini birliğe kabul etmeyeceklerinin bilincindeydim.

“İsmi neydi?” dedim tek kaşımı kaldırarak.

“Beril,” dediğinde başımla onu onayladım ve elimi uzattım.

“Efsun,” dediğimde gözlerini kısı. İsmim ona bir gerçeği anlattığında Ares’in yüzündeki gülümsemeyi gördüm. Bu şaşkınlığı sevmiştim.

“Üç Yüz Seksen numara değildir herhalde,” dedi Beril bakışlarını Ares’e çevirerek. Ares iki kaşını kaldırarak elini *bilmiyorum* dercesine iki yana açtığında Beril’in yüzündeki şaşkınlık benim de gülümsememe sebep oldu. Uzattığım eli sıkarken herhangi bir tepki vermemişti. Toplantı salonunda olanlar akademinin içinde yayılmış mıydı, bilmiyordum. Yine de benden korkması şaşırtıcı değildi, yıllardır anlatılan bir efsane gibiydim. Çocukken dinledikleri hikâyelerde ben vardım. Şimdiyse yıllar sonra karşılına geçmiş ismimi söylüyor, elimi uzatıyordum. Elimi ondan çekerek Ares’e döndüğümde hâlâ Beril’i izlediğini gördüm.

“Akın geliyor, ben kaçayım,” dedi Beril ve Ares’in onu onaylaması üzerine arka tarafa doğru ilerlemeye başladı. Duvar kenarına geçerek yere oturduğumda Ares de benim yanıma oturdu. Sırtımı yasladığım duvarın soğuğu terli tenime temas etse de hasta olmayacağımı biliyordum.

“Aranızda resmi bir dil yok,” dedim fark ettiğim ayrıntıyı öne sürerek. “Ama size son derece saygı duyuyorlar.”

“Çünkü üstlerindeyiz,” dedi Ares ve içeriye giren birliği izlerken devam etti. “Kurul saygının dille değil, davranışla olduğuna inanır ve biz de buna göre davranırız. Ayrıca kim-senin bana *bey* demesini istemezdim, amına koyayım.” Söylediklerine gülerken içeriye giren Akın, Ares’in aksine son derece ciddi duruyordu. Konumlarındaki farklılığı hâlâ çözememişim fakat karakterlerinde keskin farklılıklar olduğunu görebiliyordum.

Akın önündeki on iki öğrenciye seslenerek onların ısınma hareketlerine başlamasını sağlarken aynı zamanda duruşlarını kontrol ediyordu. İki üç metre uzağımızdaydılar. Akın’ın burada olduğumu fark edip etmediğini bilmiyordum.

“Ne konuşuldu?” Benim hakkımda söylenenleri merak ediyordum.

“Aynı,” diye mırıldandı. “Duyduklarından bir farkı yok. Eğitime tabi tutulacaksın, bizimle yürüyeceksin ama hiçbir zaman bize ait olmayacaksın çünkü inancına güvenmeyecekler.” Gözleri üzerimde gezindi. “Bu oyunun sonunda sen yeni bir yaşam kazanacaksın, onlarsa hâkimiyet ve güç.”

“Bana karşı üstünlüklerini hissettirmeye çalışıyorlar,” dedim derin bir nefes alarak. “Olmadığım bir ortamda hakkımda kararlar veriyorlar.”

“Zaten senden üstünler Efsun. Onların alanındasın,” dediğinde, “Akın doktor değil mi?” diyerek konuyu değiştirdim. “Neden bu eğitimin başında?”

“Normalde eğitimlerle ben ilgilenirim. Akademinin ve üstün güvenliğinden ben sorumluyum ama Akın kendi ekibini kendisi oluşturur, her açıdan kendisi yetiştirir.”

KARANLIK SANRI

“Onun konumu ne?” dediğimde güldü.

“Bunu tam olarak bilen hiç kimse yok,” dedi gözlerini Akın’a çevirerek. “Belki de kendisi bile bilmiyordur.” Söylediği şeye onun bile inanmadığının farkındaydım. Daha fazla burada durmak istemediğimden sırtımı yaslandığım yerden ayırarak ayağa kalktım. Benim ardından Ares de ayaklandığında ona bakmadan yürümeye başladım.

“Böyle hep peşimde mi dolaşacaksın?”

Akın’ın yanından geçerken sorduğum soru üzerine, “Seni odana götüreceğim,” dedi Ares ve ardından aynı haylaz tavırla ekledi. “İstersen kendi odama da götürebilirim tabii.”

Akın’ın kısa bir an bize baktığını fark etsem de bakışlarını hızla kaydırıldı. İndiğimiz asansörün gelmesini beklerken Akın’ın Beril’i kendi yerine geçirdiğini gördüm. Ardından bakışlarını telefonundan ayırmadan karşımızdaki asansöre doğru yöneldi. Yüzünü bana çevirmedi, onu rahatsız eden bir şey olduğunu anlamıştım. Asansörün gelmesiyle içeriye geçtim ve Ares’in kapıların kapanması için düğmeye basmasını izledim. Asansörün kapısı kapanırken gördüğüm son yüz Akın’a aitti.

“Bizimle aynı kattasın, odan Akın’ın ve benim yanımda. Kattan izinsiz çıkman mümkün değil. Giriş ve çıkışlar için sana kart bırakacağım, o kartı kullanacaksın. Kart interaktif olarak giriş çıkışlarını kontrol ediyor ve bilgilendiriyor. Girebildiğin yerler yalnızca sarı alanlar.” Başımla onu onayladım. Bahsettiği şeyleri zaten yukarıda dinlemiştim. Akın’ın beni kapsülünden çıkardığı gün geldiğimiz kata çıkan asansörün kapıları açıldığında bizi tanıdık koridor karşıladı.

“Burada kurulda gördüğün insanların odası var ve bir de sen,” dediğinde gülümsedim.

“Bir de Akın.” Akın’ın da kurulda bir koltuğu yoktu. Ares cebinden çıkardığı kartı ile birlikte bir de telefon uzattı.

“Bu da iletişimin için,” dedi kapısı aralık olan odamdan içeriye geçerken. “Telefonunun dinleneceğini ve gerekli önlemlere sahip olduğunu belirtmem gerek yoktur diye düşünüyorum.”

“Artık git de dinleneyim.” Onu geçiştirmeme karşılık alayla dudaklarını büzdüğünü gördüm. Sırtını kapımın pervazına dayamış, bir ayağını öne atmıştı. İçeriye girdikten sonra tasarımın tahmin ettiğim gibi bütün odalarda aynı olduğunu gördüm. Akın’ın odasında dikkatimi çekmeyen bir detay vardı bu odada. Perdenin arkasında küçük bir balkona açılan kapı bulunuyordu.

“İlk kendi numaramı kaydettim,” dedi Ares ve bana göz kırparak sırtını yaslandığı kapıdan ayırdı. Ona bir cevap vermeden kapımı kapatmış, odadan çıkmıştı. Ayağımda hâlâ terlikler vardı. Bacaklarımın sızladığını hissediyordum. Her şey tahmin ettiğim gibi ilerliyordu ve bu durum beni keyiflendiriyordu.

Verdikleri telefonu yatağın üzerine bırakarak terlikleri çıkardım. Yerden ısıtılmalı olan fayansa değen çıplak ayaklarım sıcaklığın etkisiyle gevşerken ellerim üzerimdeki kıyafetlere uzandı ve kıyafetlerimi çıkararak yere attım. İç çamaşırlarımla kaldığımda daha fazla beklemeyerek banyoya doğru ilerledim. Kollarımın ağrıdığını hissediyordum. Üzerimde saatlerce uyusam bile geçmeyeceğine inandığım bir yorgunluk vardı.

İçimdekiler kırgınlıktan mıydı yoksa yaşananların ağırlığından mı, bilmiyordum. Gözlerimin önüne Uras’ın Fulya’nın arkasına saklanması düştü. Elime aldığım ilk silahı onlara doğrultacağıma inanmışlardı. Beş yıldır arkadaşlık, bu yolda

KARANLIK SANRI

yanımda yürüdüklerine inanmıştım. Hayatıma kimseyi dahil etmezken onları etmiştim. Bunun beni etkilemediğini söylesem de içten içe kırıldığımı biliyordum.

Banyoya girdiğimde gözlerim duşkabinin yanında kalan küçük raflarda dolaştı. Bakım kremlerinden birkaçını alarak kabinin içine girdim ve iç çamaşırlarımı da çıkararak sıcak bir duş aldım. İçeride ihtiyacım olabilecek her şey vardı. Odanın benden önce kime ait olduğunu bilmiyordum fakat içerideki her şey yenilenmiş gözüküyordu. Duştan çıktıktan sonra benim için hazırlandığını bildiğim dolaba ilerledim ve içinden iç çamaşırlarıyla gecelik takımı aldım. Uzun, siyah saten pijama altını ve gömleğini giyerek gömleğin düğmelerini tamamen açık bıraktım. İçimdeki siyah dantelli sutyen gözüküyordu.

Yatağın üzerine bıraktığım telefonu elime alıp balkona doğru ilerledim. Balkonun kapısını açarak dışarıya çıktığımda beni karşılayan soğuk önce ürpermeme sebep oldu fakat ardından soğuğa alıştım. Islak zemine değen ayaklarım üşürken köşede kalan kuru olduğuna emin olduğum sandalyeye oturdum.

Bakışlarım karanlığa kilitlenirken balkonun kenarlarına yerleştirilen cihazlara baktım. Cihazların ucundan çıkan kırmızı ışınlar balkondan atlama ya da balkondan içeriye girme riskinizi yok ediyordu. Ne kadar gelişirse gelişsin bu karanlığı ve yapıyı tanıyor olmak kalbimi yaralıyordu. Hayatımın büyük bir kısmı burada hiç sayılmıştı ve ben artık bir anlam arayışı içindeydim. Cevabını bulamadığım sorular öfkemi besliyor, içimdeki nefretin benimle diğerlerini de çürütmesine izin veriyordu.

“Bizi nefret var etti,” dedi içimdeki küçük kız. “O nefrete sarılıp ışık yakacağız yarına.” Derin bir nefes alırken sağ

yanımdan gelen ses, bakışlarımı karanlıktan çekerek sağ yanıma çevirmeme sebep oldu. Balkonun demirliklerine yaslanarak benimle karanlığı izleyen bir diğer beden Akın'a aitti.

"Bir sigara borcum olsun," dedim elimi ona doğru uzatarak.

"Olsun olmasına ama elin yanar." Bakışları az önce incelediğim cihazlara kaydığında bu cihazların aynı zamanda balkonlardan geçiş yapmamızı engellediğini anlamıştım.

"Bu cihazların sarı alana dahil olduğunu hiç sanmıyorum," dedim kartımın cihazları kapatmayacağını bilerek. Yaktığı sigarayı dudaklarıyla sabitleyerek içine çekerken eli dar pantolonunun cebine gitti ve cebinden kendi kartını çıkardı. Balkonun duvarına monte edilen cihaza okuttuğu kart, cihazların kapanarak ışıklarının sönmesine sebep oldu. Ardından bana dudaklarının arasındaki sigarayı uzattığında uzattığı sigarayı aldım.

"Sandığımdan çok daha başka birisin, değil mi?" dedim onun buradaki üstünlüğünü fark ettiğimi belirterek.

"Sana söylediğimden başkası değilim." Yeni bir sigara yakarak dudaklarına yerleştirmişti. "Birini öldürdün," dedi kurulda yaptıklarını hatırlatarak.

"İlk değildi ve son da olmayacak." Sigarasını biraz daha içime çektiğimde bakışlarım ona döndü. Bacaklarımı önümdeki küçük yuvarlak masaya uzattım. Gömleğimin önü açık olduğu için sutyenim göğüslerimi ortaya çıkarıyordu.

"Akademinin içine patlayıcı maddeyi nasıl soktun?" dediğinde güldüm.

"Belki de ben sokmamışımdır Akın," dedim onunla dalga geçerek. Yalan söylemiyordum. "Belki de en başından beri buradaydılar." İlk kurulan üssün dinamiklerinde olası bir durumda imha edilebilmesi adına yerleştirilen patlayıcılar vardı.

Bizim tek yaptığımız bu patlayıcıların kontrolünü ele geçirmek olmuştu. Elindeki sigarayı söndürerek izmaritini merme-re bıraktı. Kollarını demirliklere yaslarken bana doğru eğildi. Oturduğum için bakışlarımı yukarıya kaldırmam gerekmişti.

“Yalan söyledin,” dedi oldukça ciddi bir şekilde. Ona bir cevap vermedim, neyden bahsettiğini anlamamıştım. “Bugün o odada defalarca kez yalan söyledin ve hepsini doğru sanmalarını sağladın.”

Beni bağladıkları makineden bahsettiğini anladığımda kalp atışlarımın hızlandığını hissettim. İçimdeki adrenalini ona hissettirmemek adına bir gülümseme yerleştirdim yüzüme.

“Sen yalanlar söylüyorsun Mina,” dedi gülümsememi bir kabulleniş sayarak. “Sen kendi içinde kendine yalanlar söylüyorsun ve bütün bunların doğru olduğuna inanıyorsun.” Sigaramı bir kere daha içime çektiğimde devam etti.

“İçeride Uras ve Fulya’dan çok daha fazlasını tanıyordun ama yalan söyledin. Kendi iç sesinde kendine bile yalan söyledin ve söylediğin yalanlara inandın.”

İçine girdiğimiz yol güvenle yürüyebileceğimiz bir yol değildi. Bir yalanın içine doğmuştum. Beni tanıdıklarını, beni bildiklerini sandıkları çoğu anlarda ne hissettiğime, kim olduğuma ve neyi amaçladığıma dair hiçbir fikirleri yoktu. Hakkımda onlarca çıkarımları olmuştu ve her birinde yanılmışlardı.

İçimde benden başka onlarca kişi vardı. Bir benliğinizin olmamasının tek katkısı size herkes olabilme fırsatı sunması oluyordu.

Akın Karasu, akademinin kemik üyesi. Üssün sahibi, ekip başkanı. Onu gördüğüm ilk an kim olduğunu, neden

BÜŞRA NUR

karşımda durduğunu biliyordum. Ve o da beni tanıyordu.
Defalarca yanılışını ve beni arayışını izledim.

Kaçtım, yalanlar söyledim, saklandım.

Üç, iki, bir...

İşte şimdi bildin.

Sana ve kendime yalanlar söyledim çünkü ben kendime güvenmemeyi öğrendim.

Düzenleme

Ny.ozlem

Ninova

“GÜVEN SULARI”

İnancımız bize kim olduğumuzu anlatırdı. Bu yüzden kendi içimde kendime karşı olan inancımı sorgular, kendime bile güvenmezdim. Bir yıkımın içine doğduğunuzda ve insanların ayrı ayrı yollarda yürüdüğünü kabullendiğinizde içinizdeki güven kırılıyor, geminiz su almaya başlıyordu. O okyanusun içinde boğulmamak için öğrenmeye mecburdunuz. Güvenmemeye, hissetmemeye, sevmemeye ve inanmamaya mecburdunuz. Bu mecburiyet sizi yürüdüğünüz yola bağlıyordu ve o yolda sonunun ne getireceğini bilmeden savaşıyordunuz.

Elimden bana dair her şeyi almışlardı fakat beni ben yapının yalnızca zekâm olduğunun farkında değillerdi. Akın beni hangi cümlemden yakalamıştı, bilmiyordum fakat bu benim kendi kendime oynadığım bir oyundan ibaretti. Kendime yalanlar söyler, o yalanlara inanırdım. İnsan zihni bir bilgiyi stabil olarak belirli süre içinde taşıyabiliyordu. Bunun öncesine kadar zihnimiz okunabiliyordu ve kendinize yalanlar söylediğinizde okunacak bir benliğiniz olmuyordu. Kendime güvenmemeyi uzun süre önce öğrenmiştim ve bu cümlenin anlamı benim hayatımda diğer insanlarda olduğundan çok daha ağırdı.

Sırtımı yasladığım sandalyenin soğuk demirleri giydiğim gömleğe rağmen tenimin sızlamasına sebep olsa da ayağa kalkmadım. “İlk kez gerçekten doğru bir şey söyledin,” dedim

Akın'a karşı direnmeyerek. Elimdeki sigara bitmiş, izmaritini masanın üzerinde bırakmıştım.

"Bunu nasıl yapabilirsin?" Gözlerindeki hayranlık gururumun okşanmasına sebep olurken yeniden gülümsedim.

"Normal bir insan zekâsından çok daha fazlasına sahibim, Akın. Bunu hiç düşündün mü? Neden ensemdeleyer sanıyorsun?" O da onlardan biriydi. Ve ben kendi içimde bu gerçeğin üzerini çiziyordum.

"Projelerin değerli olma sebebi bu," dedi beni anladığını belirterek. "Peki neredeler?" Bu şekilde ağzımdan laf alabileceğine mi inanıyordu? Projelerin yerini ben bile bilmiyordum. *Bilmiyordum.*

"Bilmiyorum," dedim ona doğruyu söyleyerek.

"Yalan söylüyorsun," dediğinde bakışlarım yüzünde dolaştı. İki kaşımı kaldırarak dudaklarımı büzdüm.

"İnan bana Akın," dedim ciddi bir sesle. "Bilseydim de söylemezdim ama bilmiyorum."

"Öyle olsun," dediğinde ayağa kalktım.

"Şimdi izninle uyuyacağım ve revirde bileklerime o kelepçeleri taktırmadığın için teşekkür ederim."

"Bu seni yalnızca hırçınlaştırıyor." Beni kısa sürede bu kadar tanımış olması gerilmeme sebep oldu. Sandığımdan çok daha fazla dikkatliydi. En az benim kadar inatçıydı ve iyi yetiştirilmişti. Donanımlıydı, her alanda kendini olabildiğince geliştirmişti. Bakışları üzerimde gezindiğinde gülümsedim. Yüzümdeki gülümsemeyi fark ettiğinde o da elindeki sigarayı masasındaki küllüğe bastırarak söndürdü ve izmariti küllüğün içine bıraktı.

"Dikkatini çektim galiba," dedim bir şey söylemesini beklemeden.

“Görmediğim bir şey yok ortada,” dediğinde revirde çıplak oluşumdan bahsettiğini anlamıştım.

“Ne hoş.” Ona arkamı döndüm. Balkondan çıktım ve kapıyı kapatmadan önce duyacağını bilerek seslendim. “Sakladığım bir şey de yok ortada.”

Yüz ifadesini görememiştim çünkü ona bakmadan perdeyi kapatmıştım. Buradaki herkesin potansiyel bir asker, yeri geldiğinde manipölatör bir dost ve iyi bir yalancı olduğunu biliyordum, hepsi bunun için eğitilmişti. Bir kapanın içine, bir amaç uğruna bastırılmış onbinlerce hayat vardı. Derin bir nefes aldım. Kolay olmayacağını en başından beri farkındaydım. Kendi ellerimle kendimi ittiğim bu çukuru yangın yerine çevirecektim.

Yatağa doğru ilerleyerek yatağın üzerinden kartımı aldım. Dolaptan ayağıma bir spor ayakkabı ve siyah tayt alarak üzerimdekileri çıkardım. Taytı ve ayakkabıları giyerken dün gece sardığı ayaklarımdaki yaraların sızladığını hissediyordum. Hissettiğim sızı canımı yakacak derecede değildi ve birkaç güne iyileşeceğinin bilincindeydim. Kapıya doğru ilerlerken sistemden dışarıya çıktığımı göreceklərini biliyordum. Parmak izimin bloke sistemini çalıştırdığı ise aklımın bir ucundaydı. Elimdeki kartla kapıyı açmadan hemen önce elime bir tişört bağladım.

Kapıyı açarak dışarıya çıktıktan sonra kapıyı ardımdan kapattım ve sırtımı duvara yaslayarak birkaç dakika bekledim. Saat gece yarısını çoktan geçmişti, bütün üste derin bir sessizlik vardı. Sistem, dışarıda olduğum bilgisini güvenliğe geçmiş olmalıydı. Yaklaşık beş dakika sonra aynı kartla kapıyı açarak içeriye girdim ve kapıyı geri kapatmadan dışarıya çıktım. Kartı yeniden okutmadığım için artık sistemde odada gözüküyordum. Kameraları On Altı'nın hallettiğini biliyordum.

KARANLIK SANRI

Derin bir nefes alarak kolumdaki lastik tokayla saçlarımı topuz yaptım ve koridorda dikkatlice ilerlemeye başladım. Bu katta kimsenin kullanmadığı ve üst düzey yöneticiler dışında hiç kimsenin haberdar olmadığı merdivenler vardı. Merdivenler, üssün olası bir acil durum halinde kullanılması için inşa edilmişti, yapı onarılırken merdivenlere ve gizli geçitlere dokunulmadığını biliyordum. İçeride hâlâ onların bile haberdar olmadığı bağlantılar ve tüneller vardı. Bu merdivenler o tünellere iniyordu ve ben o yolları ezberlemiştim.

Sağ koridora dönerek merdivenlerin açıldığı duvarın önüne geldiğimde elimi sütunlara bastırdım. Bu tünellere inen kapılar yalnızca belirli insanların parmak iziyle açılıyordu ve korkarım ki yaşayan son iz benim bedenime aitti. Duvarın özel bölmesine yerleştirdiğim parmaklarım kapının açılmasına sebep oldu. Bir elimde hâlâ tişört vardı. Duvar çevrilerek beni içine aldığı anda elimi sütunun üzerinden çekerek duvarın eski halini almasına izin verdim. Girdiğim tünel zifiri karanlıktı. Boşluğun içine yayılan kötü koku burnumun sızlamasına sebep olurken birkaç adım attım. Yıllardır kullanılmayan bu geçitte yaşama tutunmaya çalışan bilim insanlarının cesetleri vardı. Ölüm kokusu eski, kirli koridorları sarmıştı. İçimde bir hüznün oluştuğunu hissettim.

Hayır, dedi gözümden akmasından korktuğum yaşlarım. Bugün bastırduğumuz o hisleri gün yüzüne çıkarma zamanı değil. Ağıtlar, kayıplar verildiğinde dökülür dillerden. Biz yasını tutacağımız bir kayıp yaşamadık. Savaşımız bitmedi.

Telefonumun flaşını yakarak dar koridorda ilerlemeye başladım. Yerde kurumuş kan lekeleri vardı. Buraya sığınan insanlar ölüme terk edilmişti. Ayaklarıma değen insan kalıntıları içimdeki öfkenin ateşini harlarken göğsümün içime

sıgmadığını hissettim. Bu çürüyen kalıntılar, bundan on yıl öncesine kadar bu koridorlarda beraber yürüdüğüm insanlara aitti. Katliamın bir diğer yüzü gözlerimin önüne düşerken içimdeki öfkeye kızdım.

Duygularınla hareket edemezsin Mina. Savaşta duygulara yer yoktur.

Dar koridorda yavaş adımlarla ilerlerken sağ ve sol yanımda kalan odalara bakmadım. Odalarda tek kişilik yaşam kitleri bulunduğunu biliyordum fakat hepsi yağmalanmış ve sömürülmüştü. Üs, ele geçirilse dahi hiçbir zaman inşa edenler dışında tam olarak çözülemeyecek bir mimariye sahipti. Haritanın aslı artık yalnızca zihnimizdeydi. Bir zekâ ürünüydü ve bu zekânın yeryüzündeki yaşayan son temsilcisi bendim.

Koridorun sonuna geldiğimde beni karşılayan geniş alan derin bir nefes almama sebep oldu. Koridorların birleştiği noktada toplanma alanı vardı. Benim zamanımda burada önemli görüşmeler yapılırdı. Alanın üst kısmında kalan büyük ahizeden herhangi bir ışık gelmiyordu, güvenlik önlemlerine karşılık elektrik sistemi kapatılmıştı ve üs ele geçirildiğinden beri kullanılmıyordu. Buraya üssün içinden bir bağlantı sağlanmıyordu.

Alan bir salonu andırıyordu. İçeride oturmak için herhangi bir eşya bulunmasa da duvarların ardında saklanan yaşam kitleriyle temel ihtiyaçların karşılanabileceğini biliyordum. Karşımdaki koridordan gelen adım sesleri biraz daha gerilmeme sebep olsa da karşıma bir yabancıнын çıkmayacağını biliyordum. Karşımda gördüğüm beden rahatlamama sebep oldu ve alanın içine girerken onu inceledim. Üzerinde siyah askeri üniforma vardı. Üniformanın üzerindeki logo akademiye aitti. Yüzünü göremiyordum fakat gözlerinin kime ait

KARANLIK SANRI

olduğunu biliyordum. Koyu yeşil gözleri bana özlemle baktığında göğsümün biraz daha ezildiğini hissettim.

Kayıplar vermiştik, eksik kalmıştık. İnsanlar ölmüştü, durduramamıştık. Fakat daha fazlasının yaşanmaması için buradaydık. Akademinin içinde, düşmanın yanı başında ama hiçbir zaman düşmana ait değil.

Elindeki poşeti bana uzattığında uzattığı poşeti aldım. “Bir haber var mı?” dedim diğerlerinin bana herhangi bir şey iletmek isteyip istemediğini merak ederek.

“Şimdilik hayır, aralarında olman yeterli.” Kalın sesini yıllar sonra yeniden duymak içimin burkulmasına sebep oldu. Bambaşka yerlerde, ayrı ayrı savaşlar veriyorduk ve hepsi tek bir amaç uğrunaydı.

“Anlaşıldı.” Derin bir nefes aldım. Hislerimizi savaşın önüne koyamazdık. Gözlerine baktığımda kendi zihnimde bile onun ismini telaffuz edemezdim, bu bile yasaktı. Bize, sevdiklerimizi anmak bile yasak kılınmıştı. Göğsümüzde bile yaşatamıyorduk onları ve izlerini zihnimizin hiçbir köşesinde taşıyamıyorduk.

“Kendine dikkat et,” dediğinde bir cevap vermedim. Her şey bittiğinde *kardeşim*, saracağım kollarımı sana. Arkasını dönerek uzaklaştığında bana uzattığı poşetin içindeki çipi çıkardım. Çipi saçlarımın arkasına, boynuma yerleştirerek doğru noktaya bastırduğimde kulağımın içindeki sızlama gözlerimi kapatmama sebep oldu. Aynı poşetin içinden çıkardığım şeffaf mikro kulaklığı kulağımın içine yerleştirdim ve derin bir nefes alarak mırıldandım.

“On Altı, beni duyabiliyor musun?”

“Sendeyim.” Yüzümde yeniden zafer gülümsemesi oluştu. *O arabayı alıp kaçtığında sen kazanmamıştın*, demişti Akın.

Bunu neye güvenerek söylediğini bilmiyordum fakat artık emindim, o gün arabaya bindiğimde, hatta o gece asfaltın üzerinde gözlerimi kapattığımda, onların evime girmesine izin verdiğimde, arabamı yok etmelerini seyrettiğimde, bu oyunu başlattığımda zaten kazanmıştım.

“Çıkabilir miyim? Koridor boş mu?” Ben etrafı incelerken o bana cevap verdi.

“Sağ taraf, üçüncü sütun odanın olduğu kata çıkıyor. Kendi kartınla içeri girme, zaten içeride olman gerektiği için uyarı verir. Poşetin içinde ayrı bir kart var. Siyah kart, bütün kapıları açar. Zorunda kalmadıkça kullanma.” Buna sevinmiştim. Gülümserken ona cevap verdim.

“Anlaşıldı.” Sözü nü dinleyerek sağ taraftaki sütunlardan doğru olanına elimi yerleştirdim ve duvarın yavaşça çevrilecek beni dışarıya çıkarmasına izin verdim. Elim i çektiğimde duvar eski haline döndü ve derin bir nefes alarak koridorda ilerlemeye başladım. Poşetin içinden çıkardığım kartı okutarak odamın içine girdim ve kapıyı kapattım.

“İçerideyim, kameraları bırakabilirsin.”

“Anlaşıldı. Odanın içine herhangi bir iz bırakma. Poşeti imha et. Çip ya da kulaklığı vücudundan başka hiçbir yere koyamazsın. Odan her gün kontrol edilecek, kasayı açabildiklerini tahmin ediyorsundur.”

“Yeniyetme değilim On Altı,” dedim dalga geçerek.

“Ama hâlâ küçük bir kız çocuğusun,” dediğinde başımı iki yana salladım. “Üç gün içinde zihnini okuma ihtimalleri yok, yaşaman için bunu sadece haftada bir kez yapabiliyorlar. Bugün düşündüğün her şeyi unutmaya çalış.”

Bu hafta zihnimi okuyamazlardı. Bu hafta yalan yoktu.

KARANLIK SANRI

“Neyse ki bu konuda üstüme yok.”

“İyi uykular ama üç saat sonra uyandırılacaksın.”

Fazlasıyla yeterliydi. Ona bir cevap vermeden iletişimi kes-
tim, üzerimdeki sutyene ve tayta aldırmadan yatağa uzandım.
Başımın uykusuzluktan ağrıdığını hissediyordum.

İçimde yanan bir ateş vardı ve o ateşi harlayan yol öfke-
den geçiyordu. Kime karşı olduğunu hiçbir zaman net olarak
kavrayamadığım ama buna mecbur bırakıldığıma artık emin
olduğum bu duyguya teslim olmuştum. Bir yanımda, içindeki
inanca sonsuza dek bağlıydı. Bir insan için kendimi adayabi-
lir, bu adanmışlık uğruna her şeyimi feda edebilirdim fakat
aynı inanç içimdeki kötülüğe de hizmet ediyordu. Kötülü-
ğüne inandığım o insanların cehennemlerini ellerimle yara-
tabilir, onları yarattığım cehennemde canlı canlı yakarak yok
edebilirdim.

İnancım olmadığından benden geriye bir ben kalmıyordu
çünkü bağlılığım kendime değil, değerlerimeydi.

Akın'ın bana kurduğu cümlede haklı olduğunu biliyor-
dum. Mecbur bırakmadığınız sürece hiç kimse tam olarak
size ait değildi. İçimdeki inanca bile çok küçük yaşta mecbur
bırakılmıştım fakat bu mecburiyet kurtulmak istediğim bir
durum değildi. İçimdeki bağlılığı seviyordum. Bu his beni
ayakta tutuyor, yarma karşı umut beslememe sebep oluyordu.

Gözlerimi, uyanmama rağmen hâlâ aralamamıştım; biraz
daha karanlığa ihtiyaç duyduğumu hissediyordum. Başımda
ince bir sızı vardı. Akın'ın merhem sürdüğü ayağımdaki yara-
lar kabuk bağlamış, acısını yitirmişti fakat izleri duruyordu ve
kopmak üzere olan yarabantları o izlerin üzerini örtüyordu.

Bugün bir önceki günden daha eksik hissediyordum ve bu eksikliğin gün geçtikte artacağına farkındaydım.

Odanın büyük kapısının duvara çarparak bıraktığı tok ses odaya yayılırken gözlerimi açtım ve bakışlarımı hızla kapıya çevirdim. Kapının ardında bekleyen askerlerin önünde duran beden beni şaşırtmazken içimdeki öfkenin harlandığını hissediyordum. Derin bir nefes aldım ve sakinliğimi korumaya çalıştım.

“Bu kabalığın sebebi nedir?” Kapının ardındakilere aldırmadan üzerimdeki beyaz yorgandan sıyrılarak yataktan kalktım. Bedenimin uyuduğunu hissediyordum. Başımda hâlâ ince bir sızı vardı.

“İzin mi almam gerekirdi?” dedi Ebru bakışlarını üzerimde gezdirirken. Benden üstün olduğunu bana hissettirmek için her yolu deniyordu. Üzerinde diğerlerinin aksine sivil kıyafetler vardı fakat akademinin logosunu göğsünün üzerindeki rozette taşıyordu. Tel tel örülmüş olan oval logo, dünyanın onlar tarafından çevrenmesini simgeliyordu ve logonun üzerinde akademinin baş harfleri bulunuyordu. “*A.S.P.*” Bu bir tür koddu fakat ne olduğunu hiç kimsenin tam anlamıyla bildiğini düşünmüyordum.

“Biz normal insanlar öyle yaparız.” İnsan kelimesini bastırarak söylemişim, üzerimdeki yorgandan sıyrılıp yataktan kalktım. Üzerimde dün gecedan kalan siyah tayt ve sutyen vardı. Bakışları üzerimde gezindi, yüzünde küçümseyici bir ifade oluştu.

“Misafir değil, esirsin.” Bana karşı olan bu tavrı içinde bir yerlerde benimle ilgili bir derdi olduğunu ön plana çıkarıyordu fakat bu derdin neden olduğunu hâlâ anlayamamıştım. Bu tavrı tetikleyenin Akın’la olan yakın mesafem olduğunun

farkındaydım fakat tek sebebinin bu olmadığını da anlayabiliyordum. Ebru, zeki bir kadındı. Olduğu konuma öylece getirilmeyeceğini biliyordum. Onunla aynı konumda olanlar benimle yüz yüze bile gelmezken o ayağıma gelip bana rahatsız hissettirmek isteyecek kadar takıntılıydı.

“Senin derdin ne?” Ona doğru birkaç adım attım. Üzerinde mini siyah etek ve beyaz gömlek vardı. Gömleğinin üzerine giydiği cekette rozeti takılıydı. Saçlarını toplamıştı.

“Benim senin gibi biriyle nasıl bir derdim olabilir?” dedi bakışlarını üzerime sabitleyerek. “Sana olması gerektiği gibi davranıyorum.”

Gözlerindeki küçümseyici tavrı gördüğümde gözlerimi devirdim. Onunla daha fazla vakit harcamayacaktım. Akın’la oynadıkları iyi polis, kötü polis oyunun bir parçası değildim ve olmak da istemiyordum. Bakışlarımı Ebru’dan çekerek kapağıya doğru ilerledim.

“Beni diğer kurul başkanlarına götürün,” dedim açık kapının ardında bekleyen askerlere. Benimle ilgilenen askerler Akın’ın birliğinden oluyordu. Hiçbiri hareket etmediğinde sesimi yükselttim.

“Beni,” dedim bağırarak. “Diğer kurul başkanlarına götürün!” Ebru birkaç adım gerilediğinde yanından geçerek dışarıya çıktım ve askerlerle beraber ilerlemeye başladım. Geriye kalan bir askerin Ebru’ya açıklama yaptığını işitmiştim.

“Emirleri Akın’dan alıyoruz,” demişti. Bu cümle yüzümde bir tebessüm oluşmasına sebep oldu. Bir şekilde işime yarıyor olması bana yetiyordu. Ayağımda ayakkabı olmamasına aldırmadan hızlı adımlarla ilerledim. Buraya bir anlaşma masasına oturmaya gelmiştim. Kimsenin altında değildim. Kimsenin çalışanı ya da esiri değildim. Eğer bir esirden ibaret o

lsaydım olacağım yer bu kat değil, ilk gün kapatıldığım kapsül olurdu.

Attığım adımlar kendinden emindi fakat beni askerlerin yönlendirmesine izin veriyordum. Askerlerle beraber kurul başkanlarının çalışma odasının önüne geldiğimizde Musa'nın odasının önünde durduğumuzu biliyordum. Bu katta yalnızca üçünün odası olması gerekiyordu. "Sizi bekliyor," dedi yanımdaki asker düz bir sesle. Ona cevap vermeden kapıyı açtım ve içeriye girdim. Mermere değen çıplak ayaklarım sızlarken tenimde hissettiğim soğuk içimin ürpermesine sebep oluyordu. Ayağımdan kopmak üzere olan yarabandına aldırmadan bakışlarımı kaldırdım ve masanın ardında oturan tanıdık yüze baktım.

Birkaç gün önce kurulda gördüğümünden daha farklı bir yerde değildi, üzerinde aynı rahatlık vardı. "Hoş geldin," dedi benim aksime sakın bir sesle ve arkamdaki askerlere işaret ederek kapıyı kapatmalarını söyledi. Askerlerden biri içeriye girerek ardından kapıyı kapattığında Musa ses çıkarmadı. Burada birer piyondan ibaretlerdi. Onlara verilen görevi yerine getiriyor ve amaçları uğruna harcanmayı bir sorun olarak görmüyorlardı.

"Bir anlaşma masasındayız," dedim yaşlı gözlerine bakarak. Göz çevresi buruşmuştu, yüzünde yaşının verdiği lekeler vardı. Kilolu bir adam değildi ama fit olduğu da söylenemezdi. Yüzlerine bakmak yalnızca mide bulantımın artmasına sebep oluyordu.

"Beni oradan oraya sürükleyemezsiniz, canımı yakamazsınız."

"Sana köle gibi mi hissettirdik?" dediğinde ellerimi masasının üzerine dayamıştım. Yerine oturarak önündeki

KARANLIK SANRI

bardaktan bir yudum aldı. Bunun kendi kendilerine verdikleri bir psikolojik savaş olduğunu farkındaydım.

“Kimse ben istemeden, ben varken odama giremez,” dedim net bir şekilde konuşarak. “Eğitimleriniz umurumda değil ve hepsinden daha ileride olduğumun bilincindesiniz.” Elimi yüzüne doğru uzatarak aramızdaki masaya rağmen yüzünü avuççime aldığımda bakışları arkamdaki askere döndü. Asker herhangi bir adım atmadığında uzun tırnaklarımı tenine bastırdım.

“Siz bana istediklerimi vereceksiniz, ben de size,” dedim ve yüzünü ellerimin arasından kurtarmasına izin verdim.

“Bu zaten böyleydi, Üç Yüz Seksen,” dedi bana ismimle seslenmeyi reddederek. “Ne kadar büyümüşsün, unutmuşsun. Sen hep kıymetliydin, sıkıntı çıkarmaman yeterli. Üç hafta akademidesin, ardından bize kanından örnekler vereceksin ve deneklerin üzerinde deneyeceksin.”

“Kimyasal deponuzu kullanacağım,” dedim onu başımla onaylarken. “Üç haftanın sonunda kimyasal deponuzu kullanacağım ve kendi laboratuvarımda işleyeceğim.”

“Sorarım, biliyorsun ki emirler bizde tek bir kişiden çıkmaz.” Bu soru en üste, Yakuza’ya gidecekti.

“O kadın benimle ilgili hiçbir detayla ilgilenmeyecek,” dediğimde dudaklarında küstah bir gülümseme oluştu.

“Ondan daha yukarıda ya da aşağıda değilim,” dedi bunu yapamayacağını belirtircesine.

“Ama ben hepinizden daha yukarıdayım ve eğer istersem nasıl bir yangın başlatabileceğimi biliyorsunuz,” dedim gözlerinin içine bakarak.

“Bunu da iletirim Üç Yüz Seksen.” Ona cevap vermeden arkamı döndüğümde asker benim için kapıyı açtı. Dışarıdaki

askerlerin gittiğini gördüğümde derin bir nefes aldım. Siyah üniformalı asker de odadan çıkarak kapıyı kapattığında bakışlarımı askere çevirdim. Durumu kavramaya çalışıyordum, bunlar daha başlangıçtı fakat bazen attığımız adımlar kafamızın içindekilere uymuyordu.

“Akın’ın ekibindensin,” dedim yüzünü görmeye çalışarak. Üzerindeki logonun rengi lacivertti ve bu Akın’ın ekibine ait olan renkti. Kar maskesinden yüzü gözüküyordu. Elini maskesine atarak maskesini çıkarırken beni başıyla onayladı.

“Ona saldıırabilirdim, sesini çıkarmadın.” Bunu yapmalarının yasak olduğunu zannediyordum.

“Akın da sevmezdi Musa’yı,” dedi başını eğerek ve hafifçe gülümsedi. “Duyduğunda mutlu olacaktır.” Siyah saçları vardı fakat asker tıraşı olmuştu. Kaşının üzerinde ince bir çizik bulunuyordu. Çiziğin yerine yapılan dövmede bir yılan sembolü vardı ve kaşının arasındaki boşluktan geçerek başına doğru uzanıyordu.

“Maskeni çıkarman yasak değil mi?” Gözlerimi üzerinde gezdirmeye devam ettim. Üniforması silah doluydu.

“Benim değil. Akın’ın askerlerini ben yönetiyorum.” Başımınla onu onayladım. Çevremdeki herkesin Akın’la bir bağının olmasının sebebini anlayamıyordum. Benimle ilgilenen Akın’dı fakat böyle bir görev için oldukça genç ve toy olduğunu düşünüyordum. Yıllarını buraya adayan adamlar varken başımdakinin o olması ardında bir gizem taşıyordu. Ve aynı zamanda Akın’ın ekibine dahil olan herkesin bana bu kadar yakın olması şüphemi artırıyor.

Odama doğru ilerlerken asker de ardımdan yavaş adımlarla yürüdü. Çıplak ayaklarım yanımdan geçenlerin bana bakmasına sebep olurken bakışlarım arkamdaki askere döndü. Bakışlardan rahatsız olduğumu fark ettiğinde yüzünü

KARANLIK SANRI

yanımızdan geçen öğrencilere doğru kaldırdı, hepsinin önüne dönmesini sağladı. Burada en yetkili olan kişiler bir şekilde Akın ve ekibiydi. Bunun sebebini anlayamıyordum. Yüzünde hafif bir gülümseme olduğunu gördüm.

Ares'ten sonra bana burada en yakın davranan kişiydi. Akın'ınsa yakın mı yoksa uzak mı olduğunu anlayamıyordum çünkü bir şekilde zihnim ve kalbim onu düşman bellemişti.

“Ne oldu?” dedim neye güldüğünü anlamaya çalışarak.

“Yolu ne kadar çabuk ezberlemiştin.” Ona bir cevap veremeyerek başımı iki yana salladım. Odamın önüne geldiğimizde bana seslendi.

“İsmim Poyraz, askerlere herhangi bir şey söyleyeceğin zaman bana iletmelerini söyle. Akın'ın birliğinden başka hiç kimseye de güvenme. Burada seni öldürmeye meraklı çok asker var.” Yüzümde alaylı bir gülümseme oluştu.

“En son birinin beynini patlatmıştım diye hatırlıyorum.” Bir cevap vermediğinde odamdan içeriye girerek kapıyı kapattım. Derin bir nefes alarak sırtımı odamın kapısına yasladım. Alışması zor olacaktı, benimsemeleri ve kabullenmeleri zor olacaktı ama artık buradaydım, aynı şeylerin yaşanmasına izin vermeyecektim.

Sırtımı yasladığım kapı duvarından ayırarak dolabıma doğru ilerledim. Dolabın kapısını açarak içinden kıyafetlerimi aldığım da kurulun verdiği telefona gelen bildirim sesi duraksamama sebep oldu. Ayaklarımın altı, bütün üssü yalınayak gezdiğim için kirlenmişti. Telefonumu cebimden çıkardıktan sonra gelen aramayı yanıtladım ve telefonu hoparlöre alarak banyoya ilerledim.

Duşkabinde suyu açarak ayaklarımı yıkarken Ares'e cevap verdim. “Efendim?”

“On dakika sonra klasik dövüş dersi olacak. Akademide hazır ol.”

“Tamamdır,” dedim uzatmasına izin vermeyerek ve ıslak ellerime aldırmadan telefonu kapattım. Ayaklarımı yıkadıktan sonra kâğıt havluyla kuruladım ve mermerin üzerine bıraktığım telefonumu elime alarak odama geri döndüm. Islanan yarabantlarını çıkarmış, çöpe atmıştım.

Üzerime siyah taytımı ve sporcu atletlerimden birini alarak gece giydiğim kıyafetleri çıkardım. Aşağıdaki herkesin siyah üniforma giyeceğini biliyordum. Onlardan tek farkım üzerimde bulunmayan amblem olacaktı. Göğüs çizgimin ortasında bulunan denek numaramın açıkta kaldığını görsem de umursamadan saçımı atkuyruğu yaptım. Kulağımdaki mikro kulaklık bir aramadan geçmediğim sürece fark edilemezdi.

“On Altı,” dedim kulaklığıma dokunarak.

“Sendeyim.” Uyumadığını biliyordum. Onun bütün işi yıllardır bendim. Bu adamla beraber büyümüş sayılırdık. Beş yıldır beni koruyor, her ne durumda olursam olayım yanımda oluyordu. Ona dair bildiğim tek şey kod adıydı. Evet, buna rağmen ona güveniyordum ve bu inancımdan kaynaklanıyordu. Bağlı olduklarıma karşı duyduğum güven hiç tanımadığım bir adamla beş yıl boyunca her adımımı beraber atmama sebep olmuştu.

“Kapsüldeki küçük kız,” dedim, ne olduğunu bildiklerine emindim. İçeride tek kişi değildim. Yıllardır ilmek ilmek işlediğimiz bir oyundu bu ve benim gibi onlarca insan vardı.

“Bir şey yapamazsın,” dedi devam etmeme izin vermeyerek.

“Yapacağımı biliyorsun.”

“Onun gibi binlercesi var Efsun.” Uzun süre sonra bana ismimle seslendiğinde bu konuda gerçekten de yardımcı olmayacağını anlamıştım.

KARANLIK SANRI

“Benimlesindir ya da değilsindir.” Geri adım atmadım.

“Savaşı bireysel bakamazsın,” dedi bana başkaldırarak.
“Bazen feda edilmem gerekir.”

“Hiçbir çocuk feda edilmeyi hak etmez,” dediğimde ne kadar üstelerse üstelesin devam edeceğimi anladığını biliyordum. Artık beni tanıyordu.

“Soracağım, sakın benden habersiz adım atma.” Ona cevap vermeyerek kulaklığın bağlantısını kestim ve kartımı alarak odadan çıktım. Siyah kart, iç çamaşırımın arasına diktiğim küçük cepte idi. Odada dışarıdan herhangi bir şey bırakamayacağımın farkındaydım.

Bir yola çıkmıştım, *gözlerinde kendi geçmişimi gördüğüm* o küçük kıızı bu yolda harcamayacaktım. Dün gece kemiklerine basıp geçtiğim insanlardan birine dönüşmelerine izin vermedim.

Kapıyı açtığımda beni karşılayan asker Poyraz değildi. Aynı ekipten başka askerler vardı, bir soru sorsam da cevap vereceklerini sanmıyordum çünkü normal şartlarda askerlerin iletişim kurması, yüzlerini göstermeleri yasaktı. Askerlerle birlikte Ares’in beni getirdiği akademinin spor ve dövüş dersleri için ayarladığı kata geldiğimizde içeride onlarca öğrenci olduğunu gördüm.

Ares’le antrenman yaptığımız süngerlerin üzerinde iki kız vardı. O gün yanımıza gelen Beril dışında hiç kimseyi tanımıyordum. Askerlerle birlikte içeriye girdiğim anda salondaki pek çok öğrencinin bakışları göğüs aramdaki dövmeye takılmıştı. Üç yüz seksen numara bir damga gibi göğüs aramdaki çizgide, kalbimle aklım arasındaki bir karışık mesafede duruyordu.

“Çalışmaya dönün,” dedi Ares elinde dün de olan çakırla oynamaya devam ederken. Sesini yükseltmemişt i fakat

konuştugu anda herkes antrenmana dönmüştü. Yalnızca Beril'in bir süre daha buraya baktığını görmüştüm.

“Gergin bir sabah olmuş diye duydum.” Öğrenciler ya da bir diğer tabirle potansiyel askerler eğitimlerine odaklanırken konuşan Ares'e cevap vermedim. Bu konu üzerine yoğunlaşmak ya da konuşmak istemiyordum.

“Bir saat sonra Akın'ın yanına geçeceksin.” İlğimi çekecek bir şey söyleyince ona doğru döndüm. Program bana tam olarak aktarılmamıştı. “Genetik inceleyeceksiniz,” diyerek merak ettiğim bir diğer konuyu da ben sormadan açıkladı. “Şimdi başlayalım,” dediğinde onunla diğer öğrencilerin yanında olan dövüş alanlarından birine geçtik.

Ne kadar ileri gidersem gideyim her zaman o odada olduğum kadar şanslı olmayacağımın bilincindeydim. Savaşı önde götürmenin birinci kuralı, karşı tarafı küçümsememektir. O gün, çalışma odama yüzünde bir maskeyle girdiğinde Ares'i geride bırakabilmiş olmam, beni küçümsemesinden kaynaklanıyordu. Eğer bu hataya düşmemiş olsaydı o gün kaçma şansım olmazdı ama biliyordum, yine de kaçmama izin vercekti. Çünkü hepsi basit, ucuz bir oyundan ibaretti.

Korunma pozisyonuna geçerek ona döndüm, öğrencilerin çalışma aralarında bize baktığının bilincindeydim. “Şov yapmama izin mi vereceksin?” diye Ares'e fısıldadım.

“Ringde değil dersteyiz, Üç Yüz Seksen,” diye mırıldandı ve o da pozisyon aldı. Gözlerimi ellerine çevirdiğimde saldırmak için pozisyon aldığını fark ettim.

“Bacaklarını biraz daha aç,” dedi bana uyarıda bulunarak. Söylediklerini yerine getirirken savurduğu yumruktan başımı eğerek kaçtım ve yumruğunun boşa gitmesine sebep oldum.

“Karnıma tekme,” dediğinde bacağımı eşit oranda açarak ayağımın üst kısmıyla karnına vurdum. Tekmelerimin ve

KARANLIK SANRI

yumruklarımın şiddetini ayarladığımdan canının pek yanmadığını biliyordum.

“Savunmaya geç.” Söylediğine uyarak savunma pozisyonu aldım ve yumruklarımı yüz hizama kaldırdım. Attığı yumruğa kollarımın arasına denk getirerek alabileceğim en az hasarla atlattım.

“Sabahları kum torbasında vakit geçirmen gerekecek,” diye seslendiğinde artık tamamen merakla bizi izleyen öğrencilere rağmen ayağımı bacaklarının arasına geçirdim. Geriye doğru savrulmasına sebep olsam da düşmedi.

“Yeterli,” diyerek beni durdurdu. Yüzümde hafif ter vardı, o da benim gibi kenarda duran mendillerden birini alarak yüzünü sildi. “Programını bu akşam iletceğim, haftaya başlar. İki hafta yeterli.” Başımla onu onayladım. Ardından bakışları yeniden bizi izleyen öğrencilere döndü ve ağzını bile açmadan hepsinin önüne dönmesine sebep oldu.

“Şimdi biraz dinleniyorum izinle,” dediğimde başıyla beni onayladı.

“On beş dakikaya laboratuvara götürülürsün. Akın orada olacak.”

Ona cevap vermeden arkamı döndüm, geçen gün Ares’le oturduğumuz duvar dibinde Poyraz’ın beklediğini gördüm. Yüzünde maskesi yoktu ama üzerinde Akın’ın birliğine ait olduğunu belli eden askeri üniforması hâlâ duruyordu.

“Çalışma mıydı şimdi bu?” dedi Poyraz benimle asansöre ilerlerken.

“Ne yapmamızı bekliyordun? Ben zaten eğitimimi tamamladım.”

“O zaman bütün bunları neden yapıyorlar?” dediğinde omuz silktim. Umurumda değildi, her ne istiyorlarsa uyum

sağlayacaktım. Asansör bulunduğumuz kata geldiğinde başımı Poyraz’a çevirdim, bakışlarım yeniden dövmesine takıldığında yılanın içinde bir kılıç olduğunu fark ettim. Kılıcın etrafında dolanan bir yılan alnına doğru uzanıyordu.

“Güzelmış,” dediğimde tepki vermedi ve asansördekiilerin inmesini beklerken bakışlarını kaçırdı. Öğrencilerin onun yüzüne baktığını fark ettiğimde güldüm.

“Buralarda popülersin galiba.”

“Kolay kolay asker yüzü göremiyorlar.”

Kaşlarımı kaldırdım ve eliyle beni yönlendirdiğinde öğrencilerin indiği asansöre bindim. “Bu durum ne işinize yarıyor?” dedim sırtımı asansörün duvarına yaslarırken.

“Kimse kendi birliği dışındaki askerleri tanımıyor.”

“Kendi askerinize bile güvenmiyorsunuz yani,” dediğimde güldü.

“Savaşlar böyle kazanılır Efsun,” dedi öğüt verir biçimde konuşarak. “Askerlerin yoksa başlatamazsın ve yine askerlerin yoksa bitiremezsin. İsyanları askerler çıkarır.”

“Ya da geride bırakılanlar.” Bana bir cevap vermese de beni duyduğunu biliyordum. Asansörün kapıları açıldığında onunla inerek ardından ilerlemeye devam ettim. Eksi ikinci katta inip diğer asansöre geçmiş, onunla Akın’ın çalıştığı laboratuvara giriş yapmıştık. Girişte ikimizin de gözleri yapay zekâ tarafından taranmış ve laboratuvarın kapıları bu taramanın ardından açılmıştı.

“Bu kata seni her zaman ben indireceğim,” dediğinde gülümsedim.

“Çünkü Akın dışında tek erişim sende.”

“Çabuk öğreniyorsun.” İçinde yürüdüğümüz laboratuvar oldukça büyüktü. Masaların üzerinde deneyler için ayrı ayrı

ekipmanlar vardı ve alanın sonunda büyük bir masa bulunuyordu. Masanın önüne kadar ilerlediğimizde Poyraz'a döndüm.

“Üç dakikadan fazla beklemem,” dediğimde kaşları arkamı işaret etti ve eşzamanlı olarak ardımdan gelen ses, bakışlarımın arka tarafımda kalan, alanın içindeki odaya açılan kapıya dönmesine sebep oldu. Akın üzerinde beyaz doktor önlüğüyle kapıdan çıkarak yanıma doğru gelirken gözlerim üzerinde gezindi. Yana savrulan doktor önlüğü, onu olduğundan daha iyi gösteriyordu ya da yalnızca bu durum benim önlüğü erkeklere yakıştırmamdan kaynaklanıyordu.

“Çıkabilirsin Poyraz,” dedi Akın masanın ardındaki sandalyeye otururken. Poyraz ona bir cevap vermeden arkasını döndüğünde gözlerim hâlâ Akın'ın üzerindeydi. Üzerinde siyah boğazlı bir kazak ve siyah pantolon vardı. Kolundaki saat gümüş renkteydi.

“İzleyecek misin?” demesiyle bakışlarımı gözlerine çevirdim. “Otursana.” Önündeki sandalyeyi gösterdi. Masa laboratuvarın arka kısmında kalıyordu ve çalışmaya uygun değildi. Muhtemelen Akın burada duruyor, karşısındaki öğrencilere buradan sesleniyordu. Onu ciddi bir şekilde ders anlatırken hayal etmek dudaklarımın hafifçe kıvrılmasına sebep olurken bana seslendi.

“Oturmayacak mısın?” Söylediğini yaparak gösterdiği sandalyeye oturdum ve bacaklarımı iki yana açarken tekerlekli sandalyeyi masaya doğru yaklaştırdım. Dirseklerimi masaya yaslayarak ellerimi yüzüme koydum ve ona bakmaya devam ettim.

“Çalışmayacak mıyız?” Başını iki yana salladı.

“Konuşacağız,” dediğinde kaşlarımı çattım.

“O zaman neden buradayız?”

“Derslere ihtiyacın olmadığını ikimiz de biliyoruz Efsun,” dedi sorumu cevapsız bırakarak. “Neler geçiyor aklından, merak ediyorum.” Bu cümlesine karşılık alayla güldüm ve sağ dirseğimi eğerek başımı masaya doğru eğdim.

“Tam şu an benimle bu konu hakkında sohbet etmek istediğine emin misin?”

“Yalanlar söyleyeceksin,” dedi tekrardan beni cevapsız bırakarak. “Ama yalanlarını da duymak istiyorum.”

“Bu katta yalnızca senin mi laboratuvarın var?” Bu sefer konuyu değiştiren ben olmuştum. Bakışlarım üzerimizde yanan ışığa doğru kaydı. Dikkatimi şu an çekmişti, laboratuvarın hiçbir yerinde akademinin logosu yer almıyordu.

“Kaldığın kapsüllere inen asansörlerden biri de bu katta,” diyerek dikkatimi çekmeyi başarabilmişti.

“Neden sana bu kadar ayrıcalık sağlanıyor?”

“Belki de her şeyin sahibi benimdir Mina,” dedi ve ayağa kalktı. Masanın etrafında dolaşarak yanıma geldiğinde yüzümü yukarıya doğru çevirmem gerekmişti. Kalçasını dirseğimi yasladığım masaya dayadı ve devam etti. “Ama sen zaten bunu biliyorsun, değil mi?”

Gözlerinden geçen pırıltı kalp atışlarımın hızlanmasına sebep oldu. “Yakalayamadın,” dedim ve başımı yasladığım ellerimden kaldırarak ona doğru çevirdim. Bu kadar yakınımda olması parfüm kokusunu almama sebep oluyordu.

“Her şeye nasıl hâkim olduğunu anlayabiliyorum da,” dedim. “Beni kendi himayen altında tutacak güveni nasıl sağladığını anlayamıyorum.”

Dudaklarından beklemediğim anda hoş bir kahkaha döküldü ve başını iki yana sallayarak işaretparmağını hafif ritimle masaya vurdu.

KARANLIK SANRI

“Mina, Mina, Mina,” dedi bir şarkı mırıldanırcasına. “Oradan bakınca çok mu toy duruyorum?”

Kalçalarımın altındaki sandalyeyi geriye doğru iterek ayağa kalktım. “Kişisel algılasan üzülürüm ama,” dedim onun gibi masaya otururken. Onun aksine ben tamamen masaya çıkmıştım. “Konu sen değilsin, benim çok değerli oluşum.”

“Öyle olduğun için benim himayem altındasın Mina.” Gözlerini gözlerime sabitledi. Kalın dudaklarını birleştirmiş, oldukça ciddi bir şekilde bana bakıyordu.

“Hak ettiğin değeri yalnızca ben veririm diyorsun yani,” dedim ona alaylı bir cevap vererek.

“Aynen öyle diyorum leydim.” Başını hafifçe eğerek gözlerini benden ayırdı.

“İzninle lavaboyu kullanmak istiyorum.” Konuyu dağıtarak araya girmemle başını salladı ve eliyle az önce çıktığı odayı gösterdi.

“Odanın yanındaki koridorun sonunda.” Ona bir cevap vermeden ayağa kalktım ve büyük adımlarla gösterdiği koridora doğru ilerledim. Odanın yanında kalan dar koridora girdiğimde sağ tarafta kalan lavabonun içine girerek kapıyı kapattım ve gözlerimi tuvaletin içinde gezdirdim. Bir elim kulağıma uzandığında mırıldandım.

“Bir yolunu buldum.” Birkaç saniye sonra cevap geldi.

“Ben söylemeden hareket edemezsin.”

“Birazdan kapsüle inmiş olacağım On Altı, engel olamazsın ve yardım etmek zorundasın.” Kızdığını biliyordum. Ona karşı çıktığım çok az an olurdu. Suyu açarken konuşmaya devam ettim. “Kameraları halletmen yeterli.”

“Beş dakika bekle,” dediğinde ona cevap vermedim. Sessizliğimin bir onay olduğunu biliyordu. Aşağıya inen asansörün

Akın'ın odasında olduğunu biliyordum çünkü ezberlediğim haritaya göre asansörün bu katta bağlanabileceği tek alan o odaya aitti. Cebimdeki kart, asansörü hareket ettirmeme yardımcı olacaktı. İçerideki kameraların uyarı vermemesinin dışarıdan sağlanması şimdilik benim için yeterliydi. Deneklerin diğerlerinden çok daha fazla zeki olduğunu biliyordum. Oradan çıkardığımda onu kurtarmanın onlarca yolunu bulurdum. En kötü ihtimalle geçitlerden birinde uzun süre saklar, ardından alıp götürmelerini sağlardım.

“Çıkabilirsin, on dakikan olacak.” Kulaklığımdan gelen sesle gülümseyerek suyu kapattım ve lavabonun kapısını açarak dışarıya çıktım.

“Doktor kimyasal maddelerin olduğu tarafta, arkası dönük.” Söylediklerine cevap vermeden yavaş adımlarla koridorda ilerledim ve odadan içeri süzülerek Akın beni fark etmeden odaya girdim. İçerisi kişisel bir oda gibi değildi. Yalnızca masa ve ufak bir kitaplık vardı. Masanın karşısında kalan kapı tahmin ettiğim gibi asansörün kapısıydı. Kartı sakladığım yerden çıkararak asansörün düğmesine bastım ve içeriye girerek okuttum.

“Asansörden inene kadar konuşma, ses sistemine erişemiyorum.” Söylediğini dinleyerek ona cevap vermedim. Ses tonundan hâlâ bana kızgın olduğunu anlayabiliyordum. Asansör durduğunda kartımı çekerek dışarı çıktım. Geldiğim kat ilk gün beni indirdikleri koridordu. Kapsülün numarasını hatırlıyordum. Üç yüz dört numaralı kapsüldeydiler. Kalp atışlarım hızlanırken içimde beni ilk gün kapattıkları alanın intikamını alacak olmanın verdiği hırs vardı.

Koridorda ilerlerken kulaklığımdan gelen ses gerginliğimin biraz olsun azalmasına sebep oldu. “Katta ses sistemi

yok, konuşabilirsin. Tünellerden birine çocuğu bırak, ardından seni yönlendireceğim.”

“Kart kapsül kapısını açıyor mu?” dedim kapsülün önüne geldiğimde.

“Kart bu üsteki bütün kapıları açıyor Efsun.” Kartın kime ait olduğunu hafiften merak etmeye başlamıştım. Kartı kapsülün sağ yanında bulunan alana okuttuğumda açılan kapı içeriye adım atmamın ardından uyarı verdi. İçeride yankılanan yüksek ses kalp atışlarımın hızlanmasına sebep olurken yanıp sönen kırmızı ışıklar planım dahilinde değildi.

“On Altı,” dedim içeride bana bakan deneklere aldırmandan. Bir cevap gelmediğinde kalp atışlarım hızlandı. Burada batıramazdım. Okuttuğum kart duvara zincirlenmiş olan deneklerin zincir kilitlerini açarken şaşkınlıkla bana dönen gözlerin arasında küçük kız çocuğunun meraklı gözlerini yakaladım.

“Ne yaptın sen?” dedi adamlardan bir tanesi. İlk günkünden bir kişi daha eksiklerdi. Bir kişi daha bu kapsüllerde can vermişti. Onlara cevap vermeden elimi kız çocuğuna uzattım ve ses çıkarmadan elimi tutan kızı alarak kapsülden çıktım. Koridorlarda yanmaya devam eden kırmızı ışıklara eklenen ses içimdeki adrenalinin yükselmesine sebep oluyordu. Huzursuzluk hissi kalbimi sararken tekrar mırıldandım.

“Orada mısın?” Bir yanıt alamadığımda elim duvarlara gitti. Kameraları halletmiş olması için Tanrı’ya dua ederek tünellerden birine girdiğimde kalp atışlarımın sesini duyabiliyordum. Kollarımın arasındaki küçük bedene sarılarak yere çöktüm ve sırtımı tünelin kirli duvarlarına yasladım. Kalçalarım soğuk taşlara değerken biraz ilerimizde kalan ölümün kokusunu alabiliyordum.

“İyi misin?” diye mırıldanırken karanlıkta göremediğim bedenini ellerimle yokladım.

“Ne oluyor?” Korkudan titreyen sesine rağmen kurduğu cümle hafifçe tebessüm etmeme sebep olmuş, benim de ellerimin titrediğini yeni fark etmiştim.

“Seni o çukurdan kurtardım küçük kızım,” dedim yüzünü avuçlarımın arasına alarak.

Bizi geçmişin ellerinden sıyırdım küçük kızım. Yatağımızın altına saklanan canavarlar, bu gece ellerinde can verdiler.

“Burayı da bulacaklar,” dedi öfkeyle ve ekledi. “Git, seni de alacaklar.”

“Şşt...” Onu göğsüme doğru çektim. Benim aksime o dimdik ayakta duruyordu. “Bize hiçbir şey yapamazlar, artık benim yanımdasın.”

Yanaklarında olan parmağıma değen sıcak gözyaşı kalbimin göğüskafesimin içinde ezilmesine sebep olurken mide-min bulandığını hissettim.

Hâlâ ağlayabiliyorsan şanslısın küçük kızım. Çünkü bize ağlamayı bile unutturdular. Bir damla gözyaşını bile çok gördüler.

Parmaklarımla gözyaşlarını silerek derin bir nefes aldım ve ayağa kalktım. İçimdeki nefreti besleyen bu kız aynı zamanda acılarımı da besliyordu. “Gel bakalım,” dedim ellerime değen gözyaşlarına aldırmadan. Ve ayağa kalkarak karanlık koridorda ilerlemeye başladım. Yanımda telefon ya da ışık yapabileceğim herhangi bir şey yoktu. Olsaydı da kemikleri görmemesi adına yakmazdım. Ayaklarına herhangi bir şey değmemesi için küçük bedenini kucağıma alarak ilerlemeye başladığımda bacaklarımın altında ezilen kemikleri düşünmemeye çalışıyordum.

KARANLIK SANRI

“Ceset kokusunu tanımadığımı sana düşündüren nedir?” Kulaklarıma dolan sesi kalbimin biraz daha dağlanmasına sebep olurken derin bir nefes aldım. Bu kadar küçük yaşta, bu kadar fazla şey bilmiyor olması gerekirdi. Ona bir cevap vermeden konuyu değiştirdim.

“İsmin neydi senin?” Bütün koridorlar aynı alana bağlanıyordu. Alanda bekleyen biri olup olmadığını bilmiyordum fakat eninde sonunda bana yine orada ulaşabileceklerinin farkındaydım. Ya da diğerleri gibi burada ölecektik.

“Lara,” dediğini işittim. Koridorun sonuna geldiğimizde başını omzuma yaslamıştı ve gözyaşları omzumu ıslatıyordu. Omzumdaki başı içimdeki güven duygusunu harlarken yeniden kulaklığa doğru konuştum.

“Sesimi alıyor musun?”

“Buradayım.” Duyduğum ses korkumun yerini güven duygusuna bırakırken Lara’yı kucağımdan indirdim. “İletişim kesildi. Buradayım, bir sıkıntı yok, hepsi plan dahilinde, merak etme.”

“Korktum,” dedim derin bir nefes alarak ve elimi güvende hissetmesi adına Lara’ya uzattım. Parmaklarımı, parmak aralarına alarak elimi sıkıca kavraraken meraklı gözleri üzerimdeydi.

“Kızı orada bırak ve beşinci koridordan çık. Kızı biz alacağız.” Bakışlarım Lara’nın yüzünde dolaştı.

“Anlaşıldı,” diye mırıldandım ve Lara’ya döndüm. “Şimdi seni burada bırakacağım. Korkmayacağını biliyorum, bir abi gelip seni alacak. Üzerinde üniforma olmasına aldanma. Sana yardım edecek. Karanlıktan korkuyor musun?”

“Korkmuyorum.” Biliyordum, çok uzun süre karanlıkta kalmıştı.

“O zaman tekrar görüşmek üzere Lara,” dedim ve eğilerek dudaklarımı yanağına bastırdım. Ellerimi ellerinden ayırdım ve onu göğsüme çekerek sıkıca sarıldıktan sonra geri çekildim. Başka bir şey söylemeden geriye doğru adımladım ve bir kere daha yüzüne bakmadan koridora doğru ilerledim.

“İlerleme,” dedi On Altı durmamı sağlayarak. “Üçüncü koridora geç ve oradan çık, şu an boş olan tek alan orası.” Dediğini yaparak üçüncü koridora doğru ilerledim ve doğru duvarın önüne geldiğimde avuçiçimi taratarak kapıdan geçtim.

Çıktığım kat antrenman yaptığımız kattı. Etrafta hiç kimse yoktu. “Kamera kontrolünü kapattım. Kulaklığı yok et, karttan kurtul, çipi çıkart. Aramaya alınacaksın.”

“Ne?” dedim bakışlarımı etrafta gezdirirken. Sırtım duvara yaslıydı. “Nasıl yapacağım?”

“Sana bulaşmaman gerektiğini söylemiştim Mina,” dedi intikam alırcasına. “Benden bu kadar.”

“Hayır, ne?” Sesin kesildiğini anladığımda merdivenlerden gelen sesler vaktimin olmadığını kanıtıydı. Üzerimdekileri çıkarıp atmam hiçbir şeyi değiştirmezdi. Kartı içcebimden çıkararak saçlarımın arasına geçirdim ve bileğimdeki tokayla saçlarımı topuz yaparak arasına gizledim. Bu, hiç olmazsa şimdilik beni kurtarırdı.

“Üç Yüz Seksen numara,” dedi merdivenlerden inerek gözlerini üzerime sabitleyen asker. Kaçacak hiçbir yerim yoktu. Ne yapacağımı bilmiyordum. Seslenişinin ardından diğerleri de buraya yönelirken silahlarını üzerime sabitlediler. Ellerimi teslim olduğumu belirtircesine yukarıya kaldırdığımda askerlerin ardından gelen tanıdık yüz içimdeki korkuyu besledi.

“Efsun,” dedi Ares, ilk kez yüzünde bu kadar net bir nefret ve öfke görüyordum. “Akın’ı yaralamaktan ve kapsüldeki

çocukları kaçırmaktan suçlusun.” Cümlesi korkumu şaşkınlığa bıraktığında ellerimi farkında olmadan indirdim ve askerlerin indirdiğim ellerimi yakalayarak kelepçelemesine izin verdim.

“Canına kastettin,” dedi tam karşımda duran Ares. “Bu kadarına cesaret etmemeliydin.”

“Ne?” Dudaklarımdan dökülen tek kelimeye bir cevap alamadım ama ona benim ya da bizden birinin zarar vermediğine emindim. “Ben yapmadım,” dedim ne olduğunu anlamayarak.

“Öyle mi?” dedi Ares, arkamdan kelepçelenen ellerime rağmen kolumdan sıkıca kavrarken. “Akın yalan mı söylüyor?”

Bunu Akın mı söylemişti?

Ne olduğunu ilk kez gerçekten de kavrayamıyordum. “Aramaya alın,” dedi Ares arkadaki askerlere doğru beni iterek. Kulağımdaki kulaklık, saçlarımdan bitişigindeki çip, saçlarımdan arasındaki kart teker teker gözlerimin önünden geçerken bir yanımda Akın’ı düşünüyordu.

Yalan söylemişti.

Beni böyle bir ateşin içine atmıştı. Ona ben zarar vermemiştim. Askerler beni kolumdan tutarak aramanın yapılacağı salona doğru sürüklerken arkadan gelen ses duraksamalarına sebep oldu.

“Bırakın,” dedi Fulya’nın tanıdık sesi. “Emir, Uras’a ve bana ait. Ben götüreceğim.” Askerler Ares’e baktığında Ares’in baş onayıyla kollarımı bıraktılar. Fulya üzerindeki üniformayla yanıma gelerek askerlerin yerini aldı ve beni yalnızca yönetimin bindiği Akın’ın ilk gün götürdüğü asansöre doğru götürdü.

Asansörün içine girdiğimizde aklımda hâlâ Akın’ın söylediği yalan vardı. Ne yaşanırsa yaşansın Lara’nın hayatı

yaşanılanlara değecekti. Bunu biliyordum fakat onun yalanını anlamlandıramıyordum.

Asansörün kapıları kapandığında Fulya kolumu bırakarak gözlerimin içine baktı. Bir eli saçıma giderken saçlarımın altından çıkardığı çipi ellerinin arasına aldı ve cebine koydu.

“Saçımda,” diye mırıldandım kartı bulmasına yardımcı olarak. Bu sefer aynı eli saçıma gitti, hızla saçlarımın arasındaki kartı ve kulağımdaki kulaklığı da aldı.

“Bu sefer fena boka bastın,” dediğinde içimdeki huzursuzluğa rağmen yüzüme bir gülümseme kondurdum.

“Sağ ol,” dedim cebine koyduğu ekipmanlara bakarken.

“Görevimiz, Üç Yüz Seksen,” diye mırıldandı ve bana güven vererek gülümsedi.

Kandırdım.

Bizim yolumuz hiç ayrılmadı.

Yalan söyledim.

Onlar beni hiçbir zaman yalnız bırakmadı. Bu Akın'ın yalan makinesinde yakaladığı ilk yalanımdı. Onların elleri bu savaşta hep benimleydi.

“ZAMANI UNUTMAK”

Varlık ve hiçlik arasındaki noktada, sonsuzluğun kıyısında idim. Hayatıma dair hiçbir detayı unutmuyordum, geçmişe olan bağlılığım bana bugün ellerimde tuttuğum gücü veriyordu ve ben o gücü acıyla besliyordum. Zaman, bir kavram olarak ellerimde tutabileceğim bir olgu değildi çünkü ona hiçbir zaman tam anlamıyla sahip olmamıştım.

Diğer insanlardan daha kısa sürede büyümüştüm, onlardan hızlı öğrenmiş, onlardan çabuk kavramıştım. Hayatımda hislere yer yoktu ve bilimsel olarak açıklanamayacak hiçbir olguya inanmıyordum. Ruhum yoktu, kalbim yoktu, programlanmış ve yetiştirilmiştim. Olmasını istedikleri kişiyi yaratmışlardı fakat kendi elleriyle icat ettikleri bu makinenin pençelerini onların boğazına geçirebileceğini düşünememişlerdi.

Zaman zaman bilinçsiz olarak bir Tanrı olgusunu düşünürdüm fakat bu inançtan geçmiyordu. Tanrı kavramı benim ütopyamdı. Özünde bir yaratıcıya inanmıyordum, burada buna inanan hiç kimse yoktu. Bir dilekte bulunurken Tanrı kavramını kullanıyor olmamın mantıklı bir açıklaması var mıydı, bilmiyordum fakat ben bunu içimdeki bağlanma ihtiyacına karşı geliştirdiğim bir mekanizma olarak görüyordum. Sağlam doğrularım ve yanlışlarım vardı. O doğrulara aksini görsem dahi körü körüne inanırdım. Ben istemediğim sürece hiçbir bilimsel çalışma, kanıt ya da somut delil beni inancımdan

geri döndüremezdi. Kurduğum bu bağlar sımsıkıydı ve kopamazdı ama bununla beraber bağlanmam da zordu. Şu zamana kadar beni akademiden çıkarıp bu noktaya getiren askeri üs dışında hiç kimseye karşı gerçek bir bağ duymamıştım.

Bütün olanları en baştan anlatmam gerekirse...

Hayata gözlerimi açtığım gün öğrendiğim ilk gerçeklik yalandı.

İnsanlığa yalanlar söylüyorlardı ve o yalanların etrafında dönüp duran büyük bir sistem kurulmuştu. Ülkeler, sistemler, devletler yalnızca birer oyundan ibaretti. Gerçek sistem yerin altında, laboratuvarların içindeydi.

Dışarıda farklı isimlerle gördüğünüz onca şirket, fuar ve teknoloji devleri... Hepsi aslında sekiz büyük kuruma bağlıydı. Bunlardan ikisi Türkiye'deydi.

Üniversiteler özünde bu üç ana kuruma çalışır, devletler ise onların çizdiği sınırlar içinde hareket ederdi. Yani insanlığı yöneten bizdik. Bilim insanları değil... Sistem mühendisleriydi.

Yüzyıllar önce insanlık teknolojiyle tanışınca dünya yeniden şekillendirilmişti. İlk üs sanıldığı gibi İskoçya'da değil, Almanya'da kurulmuştu. Çünkü Sanayi Devrimi'nden sonra bilimin sistematikleştiği, her şeyin hız kazandığı yer orasıydı. Ama zamanla kontrol el değiştirmiş ve üs İskoçya'ya taşınmıştı. Bugün hâlâ resmi kayıtlarda İskoçya geçse de perde arkasında merkez Almanya'ydı. Üstelik bu merkez, sahip olduğu bilginin yalnızca yüzde üçünü insanlığa açmıştı. Geri kalanı kontrol için saklanmıştı.

İkinci merkez, İngiltere tarafından Afrika'da kurulmuştu. Savaş riski düşük, kaynaklara erişimi yüksek bir bölge seçilmişti. Ülke sömürülmüş, halk açlığa terk edilmiş ama üs asla zarar görmemişti.

KARANLIK SANRI

Üçüncü merkez, Rusya'nın kuzey buzullarında kurulmuştu. Ulaşım neredeyse imkânsızdı. Genetik kodlamalar, biyolojik silahlar, iklim mühendisliği... Hepsi orada doğmuştu.

Dördüncü merkez İspanya'ya aitti. Burası daha çok bilgi ağı ve sinirsel iletişim teknolojileri üzerine çalışıyordu.

Beşinci üs Fransa tarafından kurulmuştu. Kültür mühendisliği, dijital algı yönetimi, medya gücü onların uzmanlık alanıydı.

Altıncı merkezse Hollanda'daydı. Finans sistemleri, yapay zekâ ve sinir bağlantıları üzerine uzmanlaşmışlardı.

Ve son olarak yedinci ve sekizinci merkez Türkiye'deydi.

Bunlardan biri hâlâ aktif, resmi ve ileri teknolojiyle donatılmış bir merkezdi.

Diğeryse A.S.P.

Yıllar önce içine sızdığım bu üs, son yirmi yılda gücünü kaybetmiş ve artık yıllık toplantılara alınmaz olmuştu. Her yıl yapılan üç büyük toplantıya yalnızca yedi kurumun başkanları katılıyordu. Türkiye'den toplantılarda yer alan ekip, mevcut dengelerin korunması için çalışıyordu.

Ama A.S.P. sahaya geri dönmek istiyordu.

Her yolu denemeye hazırlardı.

Sorun şuydu ki bunu yapan A.S.P. değildi, onun içinde gizlenen başka bir yapıydı: Yakuza.

Yakuza'nın bilimle bir ilgisi yoktu. Onun için mesele; kontrol, mutlak güç ve... sonsuzluktu.

Ne zaman ki sonsuzluğu arzulamaya başladı, bilimin dışına savruldu. Bütün bu savaşı başlatan o adam, yalnızca sonsuz olmayı istiyordu. Ve bu da onu bir kurumdan ziyade, bir örgüte dönüştürmüştü.

Karşılarında potansiyel bir tehdit istemiyordu. Onlarca akademiye birer birer yok etmişti. Yalnızca kendi kurallarına uyanları bırakmıştı.

En küçük halkada yer alan askerlerin bile bundan haberdar olduğunu sanmıyordum. Onlar yalnızca emirleri uyguluyordu. Ama ben emir almıyordum ve en önemlisi geçmişini biliyordum.

O masaya bu oyun için oturtulduğumda resmi olarak on yedi, yıl olaraksa yalnızca on yaşındaydım. Önüme iki satranç taşı konulmuştu. Şah ya da vezir olacaktım. O gün, elim vezire uzanmıştı. Yıpranmış ellerimle tuttuğum taşın bakarken yüzümde alaylı bir gülümseme oluştu. Masanın ardındaki adamın bana beni anlamaya çalışırcasına baktığını hatırlıyordum. Gözlerinde merak vardı. İçindeki duyguyu daha fazla bastıramayarak konuştu.

“Neden şah değil?”

Gözlerimi elime aldığım siyah renkli taşın kaldırmadım. “Şah hedef tahtasında,” dedim ona cevap vererek. Sandalyeyi geriye itip ayağa kalktım. Karanlık odayı aydınlatan cılız ışık yüzünü görmeme yetiyordu ama ona bakmıyordum.

“Oyunun bitmesi için iki taraftan birinin şahı öldürmesi gerekir. Şah ölmek zorunda, şah harcanmak zorunda. Şah, kalesinde korunmayı ve vezir tarafından yönetilmeyi izlesin. Ben ortalığı ateşe vereceğim.”

Cümlelerimin ardından sıkıca avuççime hapsettiğim taşın bakışlarımı kaldırarak ona döndüm. Gözlerindeki parıltıyı gördüğümde onu etkilediğimi biliyordum. Yüzünde yaşının vermiş olduğu kırışıklar olsa da oldukça dinç gözüküyordu. O gün o masaya oturduğumda ve avuççime hapsettiğim veziri yanımda götürerek odadan ayrıldığımda savaşın bizi bu noktaya götüreceğini biliyordum.

KARANLIK SANRI

Bütün yıkımlar, basit bir darbeyle başlardı. Bir boşluk yeterdi zehrin içeriye sızmasına. Seni koruyan askerler değil, o askerlerin inancıydı. A.S.P. hiçbir zaman insanların bağ kurduğu bir akademi olmamıştı. Hepimiz koparıldığımızı, sömürüldüğümüzü ve gerektiğinde bir kenara atılacağımızı bilirdik. Elimde tuttuğum vezir yalnızca bir taştan ibaret değildi. Bana verilen gücü temsil ediyordu. Şahın kime gideceğini önemsemedim. Arkada saklanmak benim işim değildi. Sahada olacaktım, yangın başlatacaktım, savaş çıkaracaktım, zamanı geldiğinde *gözyaşlarını* kurutacaktım.

Fulya'nın beni getirdiği yer bir kapsül ya da demir parmaklıkların ardı değildi. Revire götürülmüştüm. Fakat bu, akademinin içinde olay yarattığım gün getirildiğim revir değildi. Akın'ı aldıkları revire getirilmiştim. Bu sefer camın ardında olan bendim ve bileklerimde kelepçeler vardı. İçerisi benim götürüldüğüm odadan çok daha konforluydu. Büyük beyaz bir hasta yatağı vardı. Yatağın karşısında tekli bir koltuk bulunuyordu ve sol tarafında ise üçlü koltuk vardı. Benim solumda kalan kısımda dolap bulunuyordu. Camın ardındaydım fakat beni görebildiklerini tahmin edebiliyordum. İsteddiği anda camın üzerindeki elektronik perdeyi çekerek görüş alanımı kısıtlayabilirdi fakat yapmadı. Gözleri kapalıydı. Üzerinde yalnızca siyah pantolonu vardı. Göğüs kafesinin alt kısmı ve karın bölgesi sargı beziyle sarılmıştı, beyaz sargı bezinin üzerinde kan lekeleri vardı.

Gözlerimi üzerinde gezdirmeye devam ettim. Yanımda Fulya vardı ve bulunduğum odanın dışında onlarca asker olduğunu biliyordum. Ona bunu ben yapmamıştım. Ona

bunu kimin yaptığını bilmiyordum. Suçu neden benim üzerime yıktığını da bilmiyordum. Hemşire, koluna bir iğne yaparak odadan ayrıldığında yalnız başına kaldı. Buraya gelmeden önce üzerim aranmıştı. Bedenimde detektörler gezdirmişlerdi fakat hiçbir şey yakalayamamışlardı çünkü bana ait olanları çoktan Fulya'ya vermiştim.

“Ben yapmadım,” dedim bakışlarım hâlâ yatakta uzanan Akın'ın üzerindeyken. Bulunduğumuz yer küçük, dar bir alandan oluşuyordu.

“Bilemem,” dedi Fulya gözlerini bana çevirmeden.

“Neden buraya getirildim?”

“Akın istedi.” Tek cümle. *Akın istedi*. Bunu benim yapmadığımı biliyordu. Ağzından benim yaptığıma dair bir cümle döküldü mü yoksa suçu benim üzerime akademi mi yıkmıştı, merak etmiştim.

“Kim benim yaptığımı söyledi?” İçimdeki merak duygusuna engel olamamıştım. Karnımın ağrıdığını hissediyordum.

“Nasıl kim?” Fulya bakışlarını camdan çekip bana çevirdi. Gözlerim son kez sargılı bedeninde dolaştı. Sargının üzerindeki kanın sebebi ben değildim. Eğer ben olsaydım, o bıçağı çektiğimde çoktan ölmüş olurdu. Benim ellerim bir bedene uzandığında sağ bırakmazdı.

“Akın mı, A.S.P.'den biri mi?” dedim yıllar sonra akademinin ismini sesli bir şekilde dile getirerek. Fulya'nın dudaklarında alaylı bir gülümseme oluştuğunu gördüm. Dudağının sağ tarafı hafifçe kıvrılmıştı ve gözlerinde küçümseyici bir bakış vardı.

“Akın'ın akademiden ayrı olduğunu sana düşündüren nedir?” Ona bir cevap vermedim. Dudaklarım birbirinin üzerine kapandı ve yalnızca sustum. Onu akademiden ayıran

hiçbir şey yoktu fakat aynı zamanda buraya ait değildi. Tavrı-ları bir planın parçası olabilirdi ama olmayabilirdi de. Belki de burada yetişip buraya öfke duyan tek insan ben değildim. Bilemezdim.

“Kim söyledi?” diye sorumu tekrarladım.

“Akın,” dedi Fulya içimdeki Akın’a karşı olan ufak sem-patiyi öldürerek. Yalan söylüyordu. “Adamın karnına bıçak saplamışsın.”

“Bıçağı nereden bulmuşum?” Bir açıklama bekliyordum.

“Akın’a sorsana,” diye mırıldanırken gözleri Akın’ın ya-tağını işaret etti. Bakışlarım yeniden yatakta uzanan Akın’a döndüğünde gözlerini açtığını gördüm ve Fulya’ya bir cevap vermeden odanın kapısına doğru ilerledim.

“Kapıyı açın,” dedi Fulya benim kolum kapıya uzanma-dan. Parmak izim, alarmları aktif ediyordu. Kapıya uzansay-dım askerler toplanacaktı. Kapı açıldığında askerlere bakma-dan ilerledim.

“Sol tarafta.” Poyraz’ın sesini duyduğumda ardımdan gel-diğini anlamıştım. Ona bakmadan söylediğini yaparak sola döndüm. Poyraz odanın kapısını açtığında bir şey söyleme-den içeriye girdim. Akın, ben camın ardındayken uzandığı yatakta doğrulmuştu. Kapıya bakmasa da benim geldiğimi anladığını biliyordum. Poyraz sessizce kapıyı kapattığında odada yalnız kalmıştık. Tam karşımızdaki camın ardında Ful-ya’nın yanında başka bir beden daha vardı. Tahmin ettiğim gibi camın ardı odanın içinden gözüküyordu. Ebru, benim yerimi almış, sert bakışlarla bizi izliyordu. İçerideki sesi duya-mayacağını biliyordum fakat görmesini de istemezdim.

“Neden yaptın?” dedim nasıl olduğunu sormadan. Birkaç adım atarak yatağının yanında kalan tekli koltuğun önüne

geçtim. Karnına sarılan sargı bezi koluna doğru uzanıyordu. Yüzünde hafif bir gülümseme oluştuğunu gördüm fakat bu gülüş samimiyetten oldukça uzaktı. Gözlerini üzerime doğru kaldırdı. Gözlerimin içine beni anlamaya çalışıyor gibi baktı.

“Bunu benim sormam gerekmez mi Mina?” Gözlerime bakarken yüzündeki alaylı gülüş soldu. “Neden elinin altındaki bıçağı tenime sapladın?”

“Ben yapmadım,” dedim ona yaklaşarak. Bir elim koluna uzandı. Kolundaki çiziklere dokunduğumda beni izliyordu. Ellerimi önümden birbirine bağlayan kelepçeler hareketlerimi kısıtlasa da ona dokunabiliyordum. Bunlar benim izlerim değildi. Sessiz kaldığında elim çenesine uzandı. Yüzünü yüzüme doğru çevirdim. Camın ardından bizi izlemeye devam ettiklerini biliyordum.

“Yalan söyledin!” dediğimde çenesindeki elimden kurtularak ayağa kalktı. Çıplak ayakları beyaz zemine değdiğinde bir adım geriledim. Gözlerim hâlâ yüzündeydi. Bunu neden yaptığını anlamaya çalışıyordum.

“Mina...” Gözlerimin içine baktı. Artık bu ismi kullanması bende bir etki yaratmıyordu, böyle seslenmesine alışmıştım. “Oynamayı bırak. Kaçmak istedin, seni yavaşlatmamam için beni yaraladın.”

“Yalan söylüyorsun,” dediğimde alayla gülümsedi.

“Bunu sen mi söylüyorsun?” Ne yapmaya çalıştığını anlamıyordum. En başından beri yanımda durarak, bana diğerlerinden daha yakın davranarak yapmaya çalıştığı şeyin güvenimi kazanmak olduğunu anlamıştım fakat şu an oynadığı kişinin dışına çıkıyordu. Belki de gerçek Akın, gördüğüm yüzden ve bakışlardan ibaretti. Gözlerinde öfke vardı, nefret vardı, acı vardı, sorgular bir his vardı. Bana doğru birkaç adım

daha attığında istemsizce geriledim. Kalçalarım arkamdaki koltuğa değdiğinde eli, koltuğun ardındaki duvara uzandı ve bakışlarımın cama kaymasına sebep oldu. Siyah bir buğu boydan camı kaplarken Ebru ve Fulya'nın içeriyi görmesini engellemiş oldu.

“Şimdi yalnızca ben varım karşında,” dedi elini duvardan çekerek. “Söylesene, neden yaptın bunu?”

“Sen benimle alay mı ediyorsun?” dedim kendime gelerek. “Bunu ben yapmadım. O bıçağı ben saplamadım.” Derin bir nefes aldım. Kalçalarımı koltuğun kenarına yaslamıştım ve Akın tam önümde duruyordu. “Eğer ben yapmış olsaydım Akın, şu an karşımda duruyor olmazdın.”

“Sen açılan yara derin değil diye öldürmez mi zannediyorsun?”

Ne demek istediğini anlamıyordum. Buraya gireli yaklaşık dört gün olmuştu. Geldiğimden beri ilk kez hiçbir şeye hâkim değilmiş gibi hissediyordum. Gözlerinde daha önce hiç görmediğim bir öfke vardı. O öfkenin bana karşı olmaması gerekiyordu çünkü bunu ben yapmamıştım. Yalan söylemiyordum.

“Yaraya bırakmam,” dedim ölümünden bahsederek.

“Biraz dürüst olmayı denesene.” Gözlerime bakmaya devam etti. “Ne işine yaradı bu yaptığın, yakalanacağını biliyordun. Her yerde kamera var.”

“Bir canavar muamelesi yaptığın bir insanı kurtardım,” dedim ona dürüst davranarak.

“Merhametli birisin yani,” diye mırıldandı. “Geldiğin gün bir adamın beynini patlattın ama.” Büzülen çenesine ve alayla kalkan kaşlarına baktım. “Şahsen ben ikna olamadım,” diye bitirdi cümlesini.

“Canım kime istiyorsa ona merhametliyim Akın Karasu,” dedim ona meydan okuyarak. “Canım küçük bir kız çocuğuna merhamet etmek istedi. Var mı bir diyeceğin?” İndirdiği kaşlarını çattığında söylediklerimin onu sinirlendiğini zannetmiştim fakat bir eli karın bölgesine uzandı. Ardından ayaklarımın ucuna damlayan kan damlalarını fark ettim. Yarası kanıyordu.

“Kendini zorlamamalıydın,” dedim fakat ona elimi uzatmadım.

“Ölsem bir yudum su vermezsin, değil mi?” derken yüzünü buruşturmuştu.

“Suya muhtaç olmana sebep olan kadın olurum,” dediğimde benden uzaklaştı. Yatağına ilerlerken vücudundan aşağıya, pantolonuna doğru süzülen kana baktım.

“Bu gece benimle geleceksin,” dedi itiraz kabul etmeyeceğini anladığım bir sesle. “Artık benim gözetimimdesin.”

“Zaten öyle değil miydin?” Yüzünde onunla ilk konuşduğumda oluşan öfkeli ifade oluştu. O gün olan tavırla bu kapıdan içeriye girdiğimizdeki tavrı bambaşkaydı. Arabasına bindiğim ilk gün gözlerinin içinde öfke vardı. Fakat şimdi aynı öfkeyi bulamıyordum.

“Öyle olmuş olsaydın bu noktada olmazdık. Bu gece benimle akademinin dışındasın.”

“Bir kurşun da orada yeme,” dedim onunla dalga geçerek.

“Silahı tutan el sana ait olmadığı sürece çıkan kurşunun bana isabet etmesine izin vermem.” Kurduğu iddialı cümleye karşılık kaşlarımı kaldırdım. *Demek ki artık böyle oynayacaktık, bana uyardı.* Ona bir cevap vermeden Akın’ın yatağının yanındaki düğmeye basarak seslendim.

KARANLIK SANRI

“Hemşire, kanaması var!” Ardından kapının açılması ve hemşirelerin içeriye girmesi bir oldu. Kapının ardından bana bakan askeri üniformalı adamın yüzündeki kar maskesine rağmen Poyraz olduğunu anlamıştım.

“Nereye gitmem gerekiyor?” dediğimde benimle ilerlemeye başladı. “Ayrıca bunlardan ne zaman kurtulacağım?”

“Akın’ın yanında olacaksın,” dedi Poyraz. “Kelepçelerin çıkacak ama bunun sebebi de Akın. İstemiyor olması, kurulu kararından döndüren o.”

“Kararları neydi?” dedim Akın’ın yaptıklarına aldırmadan. Biz her ne olursa olsun iki farklı kutuptaydık. O karşımdaydı, yeri gelirse bana bir silah doğrulturdu. Gerekirse onu öldürürdüm. Ben vezirdim ve o karşı takımın kalesiydi. Kazanmak için onu yıkmam gerekiyorsa bunu yapardım.

Poyraz bana bir cevap vermediğinde üst kata çıkıyorduk. Ekibimle hiçbir iletişimim kalmamıştı. Ve bundan sonra sağlanması da zor gibi gözüküyordu. Bir süre sessiz kalmam ve beklemem gerekecekti fakat bunun için yeterince zamanımız olup olmadığından emin değildim.

“Bu dakikadan sonra tamamen Akın’lasın,” dedi Poyraz bunun öncesinden daha farklı olduğunu vurgulayarak.

“İsteseydi bunu en başında yapardı, neden şimdi?” Gelen asansöre bindiğimizde yüzünü bana çevirmeden sorumu yanıtladı.

“Onu yaraladın.” Derin bir nefes alarak ekledi. “Bunu akademinin içinde yaptın. Onu koruyamadılar ve ellerinden değerli bir denek çaldın, hamlelerin akademiye zorladı ve oynama sırası Akın’a geçti.”

“Satranç iki kişiliktir,” dedim asansörün kapıları açılırken. Onun peşinden ilerlemeye devam ettim. “Üçüncü birini dahil

edemezsin. Akın neden kendi dahil olduğu akademiye hamle yapacak bir konumda oturuyor oyun masasına?”

“Akın sandığın gibi akademinin sahibi değil,” dedi birkaç gün önce içimden geçirdiklerime parmak basarak.

“Ama kemik üyesi, sahibi olamayacağının farkındayım. Burası bir bilim üssü.”

“Sistemi çözdüğünde neyin ne olduğunu daha iyi anlayacaktır, Üç Yüz Seksen.” O da diğerleri gibi bana göğüs aramdaki denek numaramla sesleniyordu. Cebinden çıkardığı anahtarla kelepçelerimi açtı ve diğer elindeki kartı odanın kapısına okutarak bana ait olduğunu iddia ettikleri odanın kapısını açtı.

“Şimdi hazırlan. Bu gece yarısı Çırağan Sarayı’nda bir davete katılacaksınız.”

“Ne daveti?” diye sorsam da Poyraz’dan bir cevap alamadım. Arkasını dönerek odadan çıktığında odanın içine doğru birkaç adım attım ve kapıyı ardımdan kapattım. Muhtemelen kapıyı açtığımda yüzleşeceğim görüntü bir düzine asker olacaktı. Bu noktadan sonra burada eskisi kadar rahat davranamayacağımın bilincindeydim.

Gözlerim odanın içinde dolaştığında odanın tamamen boşaltıldığını fark ettim. Bakışlarım kıyafet dolabıma kaydı. Kendi koydukları eşyalar da dahil olmak üzere her şeyi alıp götürmüşlerdi. Dolabın kapaklarını açtığımda karşımda hiçbir şey bulamamıştım. Dağınık bıraktığım yatağım toparlanmış, üzerine bir elbise bırakılmıştı. Yerde ayakkabı kutusu ve bilinen markaların paketleri vardı. Elbiseyi kılıfından çıkarıp incelemeyen balkona doğru ilerledim ve balkonun kapısını açarak dışarıya çıktım. Soğuk hava içeri sızarak bedenimin titremesine sebep olurken gözlerimi kapattım.

KARANLIK SANRI

Buraya ilk çıktığımda ondan alıp yaktığım sigaranın izmariti masanın üzerinde duruyordu. O gece, bugün olduğundan çok daha fazla kendimdeydim. Daha başlamamıştık bile fakat şimdiden verdiğim kararlar yorulmama sebep oluyordu. İçine dahil olduğum bu iki kişilik satranç oyununda yok olma korkusu ruhumu sarmalıyordu.

Bugün hava yağmurlu değildi fakat oldukça soğuktu. Esen rüzgâr bedenimin kasılmasına sebep olurken balkondan içeriye girdim fakat balkonun kapısını kapatmadım. Soğuk hava iyi gelmişti. Eğilerek ayakkabılarımı çıkardım ve üzerimdeki kıyafetleri birer birer yere fırlatırken yatağa doğru ilerledim. Elim siyah kılıfa uzanarak fermuarı indirdi ve kaliteli elbise kumaşına parmaklarımı sürterek elbiseyi askısından ayırdım. Kumaşın parmaklarımda bıraktığı iç gıcıklatan hissin sebebi saten olmasıydı.

Uzun, kırmızı elbisenin derin bir göğüs ve sırt dekoltesi vardı. Aynı zamanda iki yanında bulunan derin yırtmaçlar bu gece şov yapacağımızı kanıtlar nitelikteydi. Elbiseyi yatağın üzerine bırakarak üzerimdeki sutyeni de çıkarıp yere fırlattım. Elim yatağın üzerine ve yanına konulan poşetlerde dolaştı. İç çamaşır markasına ait olduğunu bildiğim poşeti elime alarak içindeki sutyeni ve külotu çıkararak üzerime giydim. Odanın içindeki boy aynasına yansıyan görüntüme bakarken saçlarımı fark etmem gözlerimi devirmeme sebep oldu.

Önemli bir yere gidiyorduk. Oyun bu gece gerçekten de başlıyordu ve biz aslında bu gece ilk kez oyuna dahil olacaktık. Bir masada oturacak, ellerimiz birbirine kenetlenirken karşı karşıya kalacaktık. Yatağın üzerindeki elbiseyi alıp giydim ve elbise vücuduma tam oturdu. Bacaklarıma geçirdiğim ince tenrengi tül külotlu çorap bacaklarımı olduğundan daha

güzel gösteriyordu. Yere bırakılan ayakkabı kutusunu açarak içindeki siyah ayakkabıları elime aldım ve yatağa oturarak ince topuklu ayakkabıları giydim.

Odada var olmayan tek şey üzerime giymem gereken kabanımdı ve götümün donacağına emindim. Saçlarım için gerekli teknolojik aletler lavaboya bırakılmıştı. Saçlarıma hafif dalga verip bırakmıştım. Dudaklarımda iddialı görüntümü tamamlayan kırmızı rujum ve parlatıcım vardı. Göz makyajımı hafif geçmiştim. Aynada gördüğüm görüntü, şık ve iddialı bir kadına aitti. Açmadığım son poşeti de açarak bırakılan çantayı aldım ve etiketini çıkararak elime aldım. Yürürken açılan yırtmaçlarım bacaklarımdan ortaya çıkmasına sebep oluyordu ve bacaklarımdan arasına dolanan kumaş onları daha ilgi çekici gösteriyordu. Mini bir elbise giysem bu kadar dikkat çekici gözükmezdim.

Odanın kapısını açarak dışarıya çıktığımda tahmin ettiğim gibi kapımın önündeki altı askerle karşılaştım. Hiçbiri konuşmadı, bakışlarını bana çevirmedi. Aralarından geçip yürürken arkamdan gelmeye devam ettiler. Ben asansöre ilerlerken yanımda yürüyen bir başka bedenirse Poyraz'a ait olduğunu biliyordum. Kapıdan çıktığımız anda haberi olmuş olmalıydı.

“Akademinin arka kapısından çıkacaksınız.” dedi Poyraz fakat ona cevap vermedim. Asansörden içeri geçtiğimizde askerler de bizimle asansöre bindi. Bundan sonra onlarla adım atacaktım, belliydi. Poyraz asansörün kapanmasını sağlayarak yanımda durduğunda askerler üçer üçer iki yanıma dizilmişti.

“Davette sen de olacak mısın?” dedim Poyraz'a dönerek. Başıyla beni onayladığında sandığımdan daha önemli bir noktada olduğumuzu anladım.

“Dışarıda gerekli önlemler alındı fakat içeriye müdahale edemiyoruz. Yalnızca siz olacaksınız, birbirinize sahip çıkmaktan başka şansınız yok,” dedi asansörün kapıları açılırken.

“Ben ve Akın?” Gülmemeye çalıştım. “Birbirimize sahip çıkacağız?” Bir cevap vermediğinde başımı salladım ve yürümeye devam ettim. “Okey.”

“Akın arabada seni bekliyor,” dedi Poyraz ve onunla bütün askerler durdu. Önümdeki döner kapıya baktığımda kapının dış otoparka açıldığını anladım. Ona bir cevap vermeden kapıya doğru ilerledim. Göğüs aramdaki iz, dekoltemden ötürü açıkça ortadaydı. Gideceğimiz yerde sergilenecek olanın varlığım olduğunu biliyordum. Yanımda kimin olduğunu, elimi kimin tuttuğunun bir önemi olmayacaktı. Yıllar sonra yeniden aynı noktada, akademinin avcunun içinde olduğum gösterilecekti ve ben bugün buraya gelerek bütün yaşanacakları kabullenmiştim.

Kapıdan çıktığımda çıplak tenime değen rüzgâr bedenimin titremesine sebep olsa da duraksamadan başımı kaldırdım. Vücudumda dolaşan soğuğa aldırmadan gözlerim kapının önündeki arabalarda dolaştı. Arabada beni bekliyordu.

Siktir.

Ama hangi arabada?

Önümde birbirinin aynısı onlarca lüks otomobil bulunuyordu. Siyah araçların üzerlerinde onları birbirinden ayırt edebileceğimiz hiçbir unsur bulunmuyordu. Bu bütçe akademiye mi aitti yoksa Akın'ın kendisine mi, bilmiyordum. Önümde duran arabalardan birinden inen siyah takım elbise adamın Akın olmasını bekledim fakat inen korumalardan biri idi. Elinde siyah bir kürk bulunuyordu.

“Buyurun Efsun Hanım,” dedi kürkü kollarıma geçirmek için arkama geçerken. Ona izin vererek siyah kürkü giydim ve

kürkle elbisem arasına sıkışan saçlarımı ellerimle düzelttim. “Akın Bey arabada sizi bekliyor.” Başımla onu onaylayarak ilerlemeye başladığımda bedenim biraz olsun ısınmıştı. Koruma ortadaki arabanın kapısını açtığında açtığı kapıdan içeriye baktım ve arkasına yaslanarak sigarasını içen Akın’ı gördüm. Üzerinde takım elbise vardı. Boynundaki kravatını gevşetmiş, oturduğu koltuğu geriye doğru yatırmıştı. Elindeki sigaranın külünü camdan dışarıya savuruyordu.

“Teşekkür ederim,” dedim kaşlarımı kaldırarak ve benim için açılan kapıdan ön koltuğa oturdum. Elbisemin yırtmaçlarının açıkta bıraktığı bacaklarıma aldırmadan kapının kenarından sarkan elbise kumaşını toparladım ve korumanın kapıyı kapatmasına izin verdim. Akın elindeki sigaranın dumanını son kez içine çekerek bana baktığında bakışlarım üzerinde dolaştı. Revirdeki halinden eser yoktu. Toparlanmış ve hazırlanmıştı. Gecenin onun için de önemli olduğunu anlamak zor değildi.

“Yakışmış,” dedi sessiz kalmayarak. Ardından elindeki izmariti camdan dışarıya attı ve elini camdan yukarıya doğru kaldırarak işaretparmağı ile onayladı. Ardından kapının önündeki arabalar teker teker çalışmaya başladığında eli koltuğuna doğru uzandı. Koltuğunu düzelterek dikiz aynasına baktığında parmakları kravatına uzandı ve kravatını da düzelterek aynasını ayarladı.

Arabayı çalıştırarak elini yeniden aynı onay hareketiyle camdan dışarıya çıkardığında hafif bir ısıklık çaldım. “Vaov!” *Etkileyici.*

Arabanın yolda çıkardığı sesin ardından koltuğa yasladığım sırtım hızın etkisiyle biraz daha geriye savrulurken mırıldandım. “Geç mi kaldık?”

KARANLIK SANRI

“Beykoz tarafından ineceğiz,” dedi onunla dalga geçme aldırmadan. “Ardından Çırağan'a geçiş yapacağız. Bu gece bütün gözler senin üzerinde olacak.”

“İçeride kimler var?” dedim tek kaşımı kaldırarak.

“Tahmin ettiğinden çok daha fazlası. Teknoloji devleri, akademi başkanları, farklı ülkelerden gelen temsilciler, bakan temsilcileri...”

“Bu gece hepsine elinizde olduğumu göstereceksiniz,” dediğimde başıyla beni onayladı. Avuçiçiyle döndürdüğü direksiyon sağa doğru meyletmeme sebep olurken ona çıkıştım. “İnsan gibi kullan şu arabayı!”

“Kemerini takmayı dene.” Bana verdiği cevap gözlerimi devirmeme sebep olsa da onu dinleyerek kemerime asıldım. Hızla çektiğim kemer gelmeyince derin bir nefes alarak yavaşça kendime doğru çektim ve kemerimi takarak arkama yaslandım. Çantamı arka koltuğa doğru bıraktım.

“Ne kadar kalacağız?” diye ona yeni bir soru yönelttim. Orada benimle iletişime geçip geçmeyeceklerini bilmiyordum.

“Erkinlik gece yarısı başlıyor, ilk olarak yemek yenecek. Ardından müzik başlayacak ve küçük bir kokteyl düzenlenecek. İçeriye alımlar yemek başlamadan on dakika önce sona eriyor.”

“Ve kim olursan ol içeriye giremiyorsun?” dedim ondan bir onay bekleyerek.

“Biz gireceğiz,” dediğinde gülümsedim.

“Ve bu içeriye girer girmez bütün gözlerin bize çevrilmesine sebep olacak. Ardından göğsümdeki damgayı görecekler. Bir fısıltı başlayacak, kim olduğumu konuşacaklar. Dikkatleri dağılacak...”

“Önemli olan içeriye girmen değil Mina,” dedi Akın gözlerini yoldan ayırmadan. “Önemli olan içeriye benimle giriyor olman.”

Tek kaşımı kaldırarak ona döndüm. “O zaman neden bana ihtiyaç duyuyorsun? Ne alacaksın içeriden, neden ortaya bir yem gibi konuluyorum? Tek derdin güç gösterisi olamaz.”

“Bir taşın kime ait olduğunu bulmam gerek,” dediğinde şaşırmadım. Taşlardan haberdardı, hatta belki de taşlardan birine bir zamanlar sahipti.

“Hangi taş?” Ondan bir cevap bekliyordum. Bana yanıt vermediğinde üstelemedim. Bu gece öğrenirdim. İçeride bizden biri olacak mıydı, bilmiyordum. Bildiğim tek şey, oradaki herkesin bana sahip olmak isteyeceğiydi.

“Bu gece sana bir zarar gelmeyecek,” demesiyle gözlerimi devirdim.

“Gelemez zaten Akın,” dedim ona karşı çıkararak. “Buna izin verecek bir kadın gibi mi duruyorum?”

“Seni bitiren şey bu kibrin olacak Mina,” dediği sırada girdiğimiz ormanlık yol Beykoz’a yaklaştığımızı anlamama sebep oldu. “Sandığın noktada değilsin.” Kapıdaki arabaların bir kısmı önümüzden bir diğer kısmı ise arkamızdan geliyordu.

“Tam olarak o noktadayım. Ben bu günleri yıllarca ilmek ilmek işledim. Sen arka bahçede oyun oynarken ben savaş meydanındaydım. Ben bu işe dahil olmadım, bu kaosun içine doğdum.”

Hızımıza rağmen arabayı bir anda durdurduğunda ani yaptığı fren öne doğru savrulmama sebep oldu. Taktığım emniyet kemeri cama çarpmamaya engel olurken o beni inceliyordu. Araba durmuş olmasına rağmen diğer arabalar devam etti ve ıssız yolda onunla bir başıma kaldım.

“N’apıyorsun sen?” dedim yaptığı şova anlam veremeyerek.

“Şimdi burada...” Eli bacaklarımın üzerinden torpidoya uzandı. Torpidoyu açtı ve içindeki silahı eline aldı. “Tek bir kurşun öldürür seni.” Gözlerindeki öfkeyi yeniden gördüm. O öfkeyi neden bana doğrulttuğunu bilmiyordum fakat öfkesini hak edecek bir şey yapmadığımı biliyordum.

Nefes alış verişlerim hızlanırken, “Var olmak beraberinde yok oluşu getirir,” dedi ve şarjörü çıkararak eline bir kurşun aldı. Şarjörü silaha geri takarken elindeki kurşunu parmak uçlarına sabitleyerek alnımın ortasına değdirdi. Alnıma değen metal nabzımın hızlanmasına sebep olurken ona hiçbir şey söylemeden baktım. Gözlerimi kahve gözlerine dikmiş, bir tepki vermeden öylece ona bakıyordum. Bakışlarımda bir meydan okuma vardı.

“Bir kurşun kibrinle beraber seni yok etmeye yeter Efsun ve bunu ne Üç Yüz Seksen oluşun değiştirir ne de ait olduğun yer. Bu yüzden bu gece bu kurşuna sahip çık.”

Avuçığıme bıraktığı kurşunu ellerimin arasına alırken gü-lümsedim. Akın arabayı yeniden çalıştırdığında ona döndüm. “Bir kurşun kimseyi yok etmeye yetmez,” dedim oturduğum taraftaki camı açıp elime bıraktığı kurşunu camdan dışarıya savururken. Bana bir cevap vermedi, gözlerini bana doğru çevirmedi. Arabayı sürmeye devam etti ve ben de geçtiğimiz yolları izledim.

Beykoz’un yukarı taraflarında bir iskeleye geldiğimizde önümüze geçen bütün araçların iskelenin etrafını çevrelediğini gördüm. Emniyet kemerimi çıkarıp arabadan indiğimde Akın eğilerek arka tarafta olan çantamı eline almıştı. O da arabadan indiğinde elbisemi düzeltiyordum. Bana uzattığı çantayı alarak iskeleye doğru ilerlediğimde gördüğüm yat bakışlarımın yeniden Akın’a dönmesine sebep oldu.

“Gerçek bir şov yapacaksın,” dedim bakışlarımı üzerinde gezdirirken. Kirli sakallarını özenle düzeltmiş, saçlarını ise bir o kadar dağınık bırakmıştı. Üzerindeki takım elbiseye rağmen tehlikeli ve ulaşılamaz duruyordu. Dar kıyafetleri vücut hatlarını ortaya çıkartıyordu. Takımı ona gerçekten de yakışmıştı.

“Şovdan çok daha fazlasını yapacağız.” Ağzının içinde yuvarladığı kelimeler gülümseme sebep olurken yata doğru ilerlemeye başladık. Rüzgâr attığım her bir adımda uzun elbise kumaşımın bacaklarımın arasına sokularak bacaklarımın açılmasına sebep oluyordu. Dışarıdan oldukça etkileyici bir görüntü olduğunun farkındaydım. Arabalardan inen korumaların üzerlerinde takım elbiseler vardı. Bu gece hiç kimse de akademiye ait bir ibare ya da logo bulunmuyordu. İskeleye yanaşan yata önce Akın’ın binmesine izin verdim, ben de ayakkabılarımı çıkararak elime aldım ve diğer elimi ona uzatarak bir bacağımı yata attım. Akın kolumdan tutarak beni kendisine doğru çektiğinde diğer bacağımı da yukarıya doğru çektim. Yatın içine doğru ilerlerken arkamızdan korumaların da yata bindiğini gördüm.

Akın’ın ardından arka tarafa doğru ilerlediğimde yatın burun kısmına gelmiştik. “Üşürsen içeriye geçebilirsiniz,” dedi Akın iç tarafta kalan kapalı oturma alanını başıyla işaret ederek. Yat oldukça büyüktü, yaklaşık otuz kişiyi alabileceğini tahmin ediyordum fakat içeriye yalnızca altı koruma gelmişti. Diğerleri kıyıda kalmışlardı. Korumalardan biri yanımıza geldiğinde Akın mırıldandı. “Gidebiliriz...”

“On ikiyi on beş gece orada olacağız,” dedi koruma Akın’a hitaben konuşarak. Akın başıyla adamı onayladı ve bakışlarını denizden almadı.

“Çırağan’a dışarıdan özel taşıtların yolcu indirmesi yasak.”

KARANLIK SANRI

“Yasak dinler gibi bir halim mi var?” dedi Akın bana cevap vererek.

“Yaran nasıl?” dedim konuyu değiştirmek için.

“Sağlam hesap yapmışsın.” Hâlâ beni suçluyordu. “Tam karnımın altı, birkaç santim daha içeride olsaydı belki şu an burada olmazdım.”

“Benim yapmadığımı biliyorsun,” dedim ona karşı çıkarak. Bu iş benim başımın altından çıkmamıştı. Bakışlarını denizden alarak bana doğru döndü.

“Yalan söylüyorsun Mina,” derken gözlerimin içine bakıyordu. İki eli pantolonunun cebindeydi. “Artık yalan söyleme.” Bense kollarımı kürküme sarmıştım. Rüzgârın yüzüme doğru savurduğu saçlarımı geriye almaya çalışıyordum. Bir sonsuzluk hissi veren karanlık denizde ilerleyen yat hafifçe sallanırken üşüyen çıplak ayaklarıma inat ayakta kalmaya çalışıyordum.

“Kimi koruyorsun?” dedim yüzüne karşı. “Kim yaptı, kimi, neden koruyorsun da beni ateşe atıyorsun?” Aklıma gelen fikirle birkaç adım ona doğru yaklaştım. “Ya da kimseyi korumuyorsundur.” İyice ona yaklaşıp mırıldandım. “Çünkü bütün bunları sen yaptın. Bu görevi alabilmek için, beni avuçiçine bırakmaları için, taşın sahibini öğrenebilmek için.” Kaşlarını çattım, bu düşünce artık daha olası geliyordu. Yüzüne baktım, mimiklerini izledim. Yüz kaslarında hiçbir oynama olmadı. Sustu. Yalnızca sustu.

“Bıçağı kendime sapladım yani,” dedi ona ne ima ettiğimi gözler önüne sererek. Başımı olumsuz anlamda iki yana salladım.

“Kanayan senin yarandı ama bıçak sana değil, bana saplandı.” Cümlenin altında yatan anlamı göreceğini biliyordum, en başından beri bunu planlamıştı. Yat kıyıya

yaklaşırken denizdeki dalgalanmayla oluşan hareketlilik ayağımın kaymasına sebep oldu ve Akın'ın gözlerinin içine bakarken sağa doğru sendeledim. Akın, belimi yakalayarak beni kendisine doğru çektiğinde yatın cılız ışıklandırmasının izin verdiği kadarıyla yüzünü gördüm. Yarısı aydınlanan kalın dudakları, dudaklarımın birkaç milim ötesindeydi.

İyi polis, kötü polis.

Kanmadım, dudaklarına uzun uzun baktım. Gözlerim yüzünde dolaştı, tepki vermedi. Dudaklarıma baktı.

İyi polis, kötü polis.

İnanmadım, beni kandırmasına izin vermedim. Kolundan kurtularak yatın demirliklerine tutundum. “O yaraya sahip çık,” dedim konuyu değiştirmesine izin vermeyerek.

“Bir insan kendisine yalan söyleyemez, söylememeli,” dediğinde kaşlarımı çattım. “Aynada gördüğün yansımana baktığında gerçeği düşünürsün. Böyle olmalı, sen kendine yalan söylüyorsun. O bıçağı karnıma sen sapladın, biliyorsun ama hâlâ inat ediyorsun.”

“Tek bir kanıt göster Safkan,” dedim ona soyadıyla hitap ederek. “Tek bir video, tek bir fotoğraf yeter ama yapamazsın. Ben yapmadım.” Bana bir cevap vermedi çünkü biliyordu, veremezdi.

“Akın Bey, yat sarayın arka bahçesine yanaştı.” Birkaç adım ötemizden gelen ses bakışlarımı oraya doğru kaldırma- ma sebep oldu ve yatın kıyıya yanaştığını fark ettim. Akın içcebinden çıkardığı bir çakıyı bana doğru uzattı. “Kamufle et, ihtiyacın olursa kullanabileceğin tek silahın bu.” Başımla onu onayladım ve yatın diğer tarafına doğru ilerlemeye başladım. Elimdeki çakının ucunda zehir olduğunu tahmin edebiliyordum. Olası bir durum için verilmişti. Kimse birkaç gün

önce onu karnından bıçaklayan bir kadına yeniden aynı silahı vermezdi. Onu ben bıçaklamamıştım, bunu ben biliyordum, o biliyordu. Fakat söylemiyordu, bana bile söylemiyordu.

Yattan önce Akın indi, ardından birkaç koruma geçti ve Akın bir bacağına yeniden yata koyarak elini bana uzattı. Topuklu ayakkabılarımı giydim ve büyük ellerini zarif bir şekilde tutarak yattan indim. Önümüzdeki sarayın büyük pence-relerinden dışarıya sızan ışık bahçeyi aydınlatıyordu. Bahçeye ayrıca aydınlatmalar konulmuştu ve giriş, iki yandan dönmeli bir merdivene sahipti. Ardından büyük kahverengi kapısı vardı. Kapı duvar boyunca devam ediyordu. Akın'ın elini tutarak merdivenlere doğru ilerlerken elimdeki çantayı sıkıca kavradım. Camların ardındaki meraklı gözlerin dışarıdaki bu iki yabancıya takıldığını biliyordum.

Sarayın merdivenlerine doğru ilerlerken ardımızda kalan boğaz manzarası ve köprü parlıyordu. Akın'ın koluna tutunarak yavaş yavaş merdivenleri çıktım. Bir elimle önüme gelen saçımı geriye doğru bıraktım ve bakışlarımı hafifçe yukarı kaldırarak Akın'ın benim için büyük kapıyı aralamasına izin verdim.

“Leydim,” dedi bana ilk günkü gibi seslenerek. “Önden buyurun.” Eliyle benim için önü işaret ettiğinde gülümsedim ve içeriye doğru adımladım. Bizi karşılayan geniş alan sarayın iç merdivenlerine bakıyordu. Misafirlerin dinlenmesi için yerleştirilen koltuklar ve büyük aynalar bulunuyordu. Görevlilerden biri yanımıza doğru gelerek aceleyle konuştuğunda gülümsemem büyüdü.

“Maalesef yeni katılımcı alamıyoruz hanımefendi.” Başka bir şey söylemesine izin vermeden kürkümü çıkararak görevliye uzattım ve alıp almamasını umursamadan ellerimin arasındaki kürkü bırakarak yemeğin verildiği restoranda açılan

kapıya doğru ilerledim. Arkamdan ilerleyen Akın'ın yüzündeki ifadeyi tahmin edebiliyordum. Bir yanı bana anlamsız bir öfke taşıırken diğer yanı gururla beni izliyordu. Doğru kadınla yola çıktığını o da biliyor olmalıydı.

Sarayın içinde hâkim olan altın sarısı ve beyaz renkler restoran olarak tasarlanan bölümün içine girdiğimizde kahve rengiyle birleşiyordu. Yemek yiyen salon devam eden müziğe aldırmadan içeriye girişimize baktığında başımla salona selam verdim ve Akın'ın önüme geçmesine izin verdim. Hangi masaya oturacağımızı bilmiyordum. Salonun içinde otuza yakın masa vardı ve bunlardan yalnızca yedi tanesi camların tam önüne konulmuştu. Denizi filtresiz gören masalarda üslerin ve akademilerin temsilcileri oturuyordu. Bizim için ayrılan masada Uras'ın oturduğunu gördüğümde kaşlarım çatıldı.

Akın'ın buraya A.S.P. için geldiğini bilmiyorlardı, resmi olarak A.S.P. adına davete katılan kişi Ares'ti. Akın, davete kim olarak katılmıştı, ona bu özgürlüğü ve şov hakkını tanıyan akademi değilse neydi?

Akın, tam ortada bulunan üç kişilik masadaki sandalyeyi benim için geriye doğru çektiğinde sandalyeye doğru yerleştim ve otururken başımı geriye doğru kaldırarak yüzüne baktım. Ona gülümsedim. Yüzündeki ifadeyi izledim. Gözlerini benden ayırmıyordu. Etraftaki hiçbir şey umurunda değilmiş gibi davranıyordu. Hikâyenin baş kahramanı olmasaydım ben bile buraya yalnızca benim için geldiğine inanıyor olurum. İyi bir oyuncuydu.

Salondakilerin göğüs aramdaki damgayı konuştuğunu tahmin edebiliyordum. Masalarda kahkahalar içeriye girdiğimiz anda kesilmiş, yerini derin bir sessizlik almıştı ve şimdi o sessizliğin üzerini fısıltılar kapatıyordu. Tam da

KARANLIK SANRI

tahmin ettiğimiz gibi beni konuşuyorlardı. Hayallerinin çok daha ötesinde olan bu makineyi canlı canlı görmekten haz alıyorlardı.

Restoran olarak kullanılan odanın içi de yer yer boy aynalarıyla döşenmişti. Bu, ona bakmasanız dahi yansılardan insanları izleyebilmenize yol açıyordu. Yanımıza getirilen sehpa çantamı bıraktım ve önüme oturan Akın'a döndüm. Bir gözü yansılardaydı, biliyordum.

"Yemek servisi birazdan başlayacak ve ardından yanından kalkacağım," dedi Akın bana gülümserken. Gözleri yüzümdü. Elindeki son değerli parça benmişim gibi bakıyordu. "Ardından yanına gelecekler, seninle tanışmak isteyecekler."

"Beni incelemek isteyecekler," dedim kaşlarımı kaldırarak ve doldurulan kadehten bir yudum su aldım. "Beni parçalamak isteyecekler, yargılayacaklar, yok etmek isteyecekler."

"İdeolojilerinin tam karşısındasın," dedi Akın söylediklerimi inkâr etmeyerek. "Sömürdükleri her şeyin inkârısın. Makineleşmenin ve teknolojinin ötesindesin. Kendin gibi binlercesine sahip olabilirsin, yeni bir dünya yaratabilirsin. Kendini makineleştirebilirsin."

"Öleceğim," dedim ona bu gerçeği yeniden hatırlatarak. Öfkeyle parlayan gözlerinden hüznün geçtiğini hissettim. "Herkesten çok daha önce silineceğim dünyadan. Anne olamayacağım, hiç annem olamayacak, bir kardeşim olmayacak, aileye sahip olamayacağım. Ben hep bir tek kendime sahip olacağım ve sahip olduğum bu beden de çok geçmeden ölecek." Bütün bu gerçekler zihnimin içinde dönüp duran bir filmin replikleri gibiydi. Sessiz kaldı. Kurduğum cümlelere verecek bir cevabı yoktu veyahut beni dinlemiyordu. Bütün dikkati salondaydı fakat benimle konuşuyor gibi davranıyordu.

Masamıza yemek ve alkol servisi yapıldığında standart menü üzerinden ilerlendiğini anlamıştım. Masada onlarca farklı yemek çeşidi vardı. Kadehlerimize doldurulan şaraplara bakarak gülümsedim. Şaraplar bana akan kanı ve ölümü hatırlatırdı.

“Bu geceye leydim,” dedi Akın eline aldığı kadehi bana doğru kaldırarak.

“Hiçbir zaman savaşınızın bir parçası olmayışımıza,” dedim sağ elimle kavradığım kadehle onu karşılariken. Ben kaldırdığım kadehi dudaklarıma götürürken o mırıldandı.

“Savaşımız senin üzerinden dönüyor Mina, bir parçası olmazsın çünkü savaşın kendisisin.”

“Hangi taşı seçtin?” dedim konuyu değiştirerek. Benim oturduğum masaya onu da oturtmuşlardı. Seçenekleri neydi, bilmiyordum fakat hangi taşı seçtiğini merak ediyordum. İki kaşını yukarıya doğru kaldırdı, eline çatal ve bıçağını alarak önündeki eti özenle parçalamaya başladı.

“Hepimizin seçim hakkı olmadı.” Yalan söylediğini ima ederek güldüm.

“Herkesin seçim hakkı vardı. Hangi taşı seçtin?”

“Sence?” Gözlerimin içine baktı. Bu metaforik anlamda satranç masasında kurulmuş bir oyundu. Hepimize taşlar dağıtılırdı. Harcanır gördüğünüz piyonun bile bu masada hayati bir önemi vardı çünkü bir piyon şahı yenmeye yeterdi. Taşlar kim olduğumuzu belirlerdi, bu oyundaki yerimizi gösterirdi. Öldüğümüzde taşlarımız yok edilirdi çünkü bu masa bizden başkasının oturabileceği bir satranç masası değildi.

“Şah,” dedim kendimden emin bir şekilde. “Seçim hakkının olmadığına inanmıyorum, sen şahı seçtin çünkü yönetmek istedin. Çünkü kazanmak istedin.”

KARANLIK SANRI

Benimle alay edercesine gülümsedi. “Yalnızca gerçek satranç oyuncularını vezirin oyunu yönettiğini bilir Mina,” dedi ismimi fısıldayarak. Sanki ismimi kimsenin duymasını istememişti. Salondaki müziğin temposunu artırmasıyla yavaşça sandalyesinden kalktı.

Yüzündeki gülümsemenin silindiğini gördüm. Bu masadan kalktığı anda gözlerinde görmeye alışık olduğum öfke belirliyordu.

Küçük kızım, öfke yalnızca bizi büyütmedi, başka bir adamın yaşam amacı oldu.

Elime kadehimi alarak ayağa kalktım, normal akışına dönen salonda kaçamak bakışlarla bana bakan insanlara karşı kibirle gülümseyerek sarayın pencerelerinin olduğu tarafa doğru ilerledim. Topuklu ayakkabılarımın yemek yediğimiz salonda bıraktığı tok ses, içimdeki adrenalin duygusunun yükselmesine sebep oluyordu. Elimdeki kadehten birkaç yudum daha alarak pencerenin önünde durduğumda bakışlarım siyaha dönen denizde dolaştı. Camlar, boylu boyunca uzanıyordu ve iki yana ayrılmış perdelerin arasından gözüken boğaz manzarası büyüleyici duruyordu.

Bu gece içimde hangi duyguları beslediğimi bilmiyordum. Bir yanımda buruktu, diğer yanımda gururlu. Bu kalabalığın içinde çekiştirildiğimi hissediyordum. Üzerimde olan gözler içimdeki şımarık kızı mutlu ederken olgun kadını tedirgin hissettiriyordu. Yemekleri bitenler yavaş yavaş kadehlerini alıp ayağa kalktığında başımı çevirmeden göz ucuyla cam kenarına dizilen masalara baktım. Poyraz içeride tek olduğumuzu vurgulamıştı ama içeride Ares de vardı. İçlerinde bir yönetim kargaşası hâkimdi, bunun farkındaydım fakat boyutunun bu denli olduğunu hiçbir zaman düşünmemiştim.

Ares'i kendilerinden görmüyorlardı, ona güvenmiyorlardı ve bunu açıkça belli ediyorlardı.

Bu karmaşa böylesine ciddi bir yönetim için kırılma anına dönüşebilirdi. Hiç kimse bu kırılma anının önüne geçemezdi. Bir beden bana yaklaştığını hissettiğimde başımı sol yanıma doğru çevirdim ve arkamdan birinin olup olmadığına baktım. Ensemde hissettiğim nefesin sahibi Ares'ten başkası değildi.

"Sergilenmişsin Üç Yüz Seksen," dedi bu gece burada olmamın üzerine parmak basarak.

"Kelepçelerimden kurtuldum," dediğimde arkamdan ayrılmış, yanıma geçmişti. O da eline kadehini almıştı. Üzerinde içeridekilerin aksine beyaz bir takım elbise vardı. "İddialı bir seçim." Gözlerimle takım elbisesini işaret ettim.

"Elbise yakışmış," dediğinde gözleri göğüs aramdaki damgamdaydı. "Özenle seçilmiş belli." Ona bir cevap vermedim. "Bu gece dikkatli ol, hepsi yanı başında olacak."

"Sen burada değil misin?" dedim uyardığı tek kişinin ben olduğunu belirterek.

"Ben erken ayrılmak durumunda kalacağım," diyerek gülümsediğinde ne yapmaya çalıştıklarını anlamıştım.

"Siktir," dedim fısıldayarak. "Akademi adına sen katıldın. Akın ve ben akademiye dair hiçbir iz taşımıyoruz çünkü bu gece çıkan kaosun sorumlusu biz olacağız. Sen erken ayrılacaksın ve akademi bu işten sıyrılacak."

"Bayılıyorum zekâna," dedi Ares beni kendi tarzında onaylayarak. İçeriden dışarıya ulaşmamın bir yolu olmalıydı. Bunda diğerlerinin haberi olup olmadığını bilmiyordum. Ares elindeki kadehi bana doğru kaldırarak yeniden gülümse-di ve bir eli cebindeyken mırıldandı.

KARANLIK SANRI

“Bu geceye...” Ona gözlerimi devirdiğinde kaşlarını kaldırarak dudaklarını eğdi. “Ama üzülürüm Üç Yüz Seksen.” Dışarıdayken akademide olduğundan çok daha farklıydı.

Unuttum...

Burada insanlarla iki kere tanışırsın. Savaştan öncesi ve sonrası vardır. Kimseyi kaybettiğin yerde bulamazsın, bulduğun noktadan geriye baktığında o insanla hiçbir zaman tanışmamış olmayı dilersin.

“Kokteyl için sana eşlik edeyim,” dedi Ares kolunu bana doğru uzatarak. Elimdeki bardağı yanımızdaki masaya bırakarak onun kolunu kavradım.

“Akın nerede?” dedim gülümseyerek.

“Bilmem, şu an burada benimle ve akademimle hiçbir alakası yok.”

“Ares anladım, nerede diyorum.”

“Bacak boyunun bu kadar uzun olduğunu düşünmemiştim,” dedi konuyu değiştirerek. *Yavşak herif.*

“Bacak boyumu mu hayal ediyorsun?” Bana kahkaha atarak karşılık verdiğinde Akın’la girdiğimiz salonun büyük kapısından geçmiş, ana salona gelmiştik. Ares’le beraber merdivenlere doğru ilerlerken gözüm diğerlerinin üzerinde dolaştı. Farklı milletlerden yöneticiler bizimle aynı yolu izliyordu. Bu gece yemeğin ardından yapılacak olan toplantı önümüzdeki bir yılın müttefiklerini belirleyecekti. Masada kimin kime destek verdiği, insanlığın var olma mücadelesinde yön belirleyecekti.

Merdivenlerden inerken eteğimi kenara doğru toparladım ve ayakkabılarımın altına girmesine izin vermedim. Topuklu ayakkabılarım yavaş yavaş ayağımı acıtmaya başlamıştı fakat

uzun süre topuklu ayakkabı ile dolaşmaya alıştım. Merdivenleri inerken Ares'e yeni bir soru sordum.

“Taşları öğrenmek size ne katacak?”

“Aradığımız adamın doğru adam olup olmadığını anlamış olacağız,” dediğinde kaşlarımı kaldırdım.

“Kaleye sahip olmak neyi değiştirir ki?” dedim sanki Akın bana kaleyi aradıklarını söylemiş gibi. “Asıl olay vezirde.”

“Aradığımız taş zaten vezir Üç Yüz Seksen,” dedi Ares attığım oltaya düşerek.

“Pardon,” dedim yanılmış gibi. Merdivenlerin sonuna geldiğimizde ihtişamlı merdivenlerin tırabzanlarında kullanılan ışıklandırmaya baktım. “İyi seçim, doğru yönlendirmeyi bilerseniz sizi şaha götürür,” diye ekledim. *Ya da yakar, yok eder, oyunu bitirir.*

“Orası Akın'a kalmış.” Kapıdan içeri girerken yanımdan geçen garsonu durdurup elindeki tepsiden iki kadeh aldı.

“Umarım bu gece sarhoş olmayı düşünmüyorsunuzdur,” diye ona takıldım.

“Birkaç kadeh şaraptan mı?” Gülerek elindeki içkiden birkaç yudum aldı. “Bu şansımı başka bir zamanda, yalnızken denemek isterim.”

Ben de gülümserken başımı iki yana salladım. Onun yanından ayrılarak ilerledim, birkaç adım ardından yanıma gelen orta yaşlı adam adımlarımı yavaşlatmama sebep oldu.

“Efsun,” dedi sanki daha önce tanıştıyormuşuz gibi bir samimiyetle. Buradaki hiç kimse bana saygı duymuyordu. Çünkü yaratıcım olduklarına inanıyorlardı. O saygıyı boğazlarına pençelerimi dayadığım gece kazanacaktım.

Kaşlarımı kaldırarak adamın yüzünü inceledim. Beyazlayan saçlarını boyattığı belli oluyordu. Karizmatik duruyordu

fakat ellilerine merdiven dayamış olmalıydı. “Tanıyamadım?” dedim yüzüne doğru eğilerek.

“Arif.” Bana kibirle gülümsedi. “Herhangi bir akademiye bağlı mısın?”

Gülümsedim. “Ben tek başımayım Arif Bey, kimsenin altında çalışmıyorum.”

“Bu gece buraya gelmek büyük cesaret,” dediğinde açık-sözlülüğüne şaşırdım. “Mesela dönüş yolunda bindiğin o görkemli yatta bir patlama gerçekleşse ve sen kaybolsan ya da ne bileyim... Bindığın araba bozulsa ve yok olsan kim bulabilir seni?”

“Benim düşmanlarım ölmeme izin vermez Arif Bey,” dedim bakışlarımı yüzünden ayırmadan. “Sen öldürmeye kalkarsın bir diğeri engel olur. Sen elinde tutmak istersin bir diğeri kurtarır çünkü onun olayım ister. Ben bu savaşın verildiği o kutsal toprağım. Kanınız benim üzerime akar ama bana zarar veremezsiniz. Ölümünüz beni besler ama benden kopup gidemezsiniz.”

“İddialı küçük hanım,” dedi Arif ve gözlerini kapattı. Kırı-şık gözkapakları yaşını belli eden nadir fiziksel özelliklerinden biriydi. “Dilerim ki bu gece bittiğinde dedikleriniz gerçekleşmiş olur.” Ona bir cevap vermeden yanından geçerek ilerlediğimde içimde hafif bir huzursuzluk vardı. Konfor alanımın dışında hissediyordum. Yönetemiyordum, sahip olamıyordum, oyunu kuramıyordum. Akın, uzun süredir ortalarda yoktu ve ona ulaşamıyordum.

Salonun çıkışına doğru ilerlerken etrafta dolaşan garsonların yanındaki güvenlik görevlilerinin gözleri üzerimdeydi. Burada bir tehlike vaat ediyordum fakat asıl tehlike ben değildim. Merdivenlerin olduğu girişe döndüğümde gözlerim

etrafta gezindi. Burada bir adamı sıkıştırabileceği en iyi nokta sarayın alt kısmında bulunan yönetim odasıydı. Odaya girişler yasaktı, davetliler dahi giriş yapamazdı ve akşamları yönetim, sarayın içinde bulunmuyordu.

Aşağıya doğru inerken ayağıma dolanan elbisem sinirlerimin daha fazla gerilmesine sebep olmuştu. Salondan ayrılışım kimin dikkatini çekmişti, bilmiyordum fakat uzun süreli ayrılığımın ses getireceğine emindim. Yönetimin odalarının bulunduğu kısma doğru ilerlerken içeriden gelen ses kaşlarımın çatılmasına sebep oldu. Sesleri dinlerken durdum ve eğilerek yavaşça topuklu ayakkabılarımı çıkardım. Zemine değen çıplak ayaklarım tenimin ürpermesine sebep olurken göğüs altıma sakladığım bıçağım biraz olsun güvende hissetmeme sebep oluyordu.

“Doğru taşın sahibine hiçbir zaman ulaşamayacaksın,” dedi daha önce duymadığım kalın bir erkek sesi.

“Sikeyim!” dedi Akın öfkeyle. Ardından bir yumruk sesi ve çığlık işittim. “Şşş!” Akın yeniden konuştuğunda tüm dikkatimle onları dinliyordum. “Sessiz ol koca oğlan yoksa bu gece buradan çıkamayacaksın.”

“Çok eminsin kendinden,” dedi karşı taraftaki adam. “Bu seni bitirir.” Aklıma Akın’ın yatta bana söyledikleri geldiğinde kibirle gülümsedim. Ardından susturucu takılmış silahın hafif sesi yankılandı koridorun sonunda. Kalp atışlarım hızlandı, içimdeki adrenalin göğsümün sıkışmasına sebep olurken duvar dibinden yavaş yavaş ilerledim.

“Senin o tetiğe basan elinin amına koyacağım!” Akın’ın küfrü kaşlarımı kaldırmama sebep olurken içeriye girmenin doğru bir seçim olup olmadığından emin değildim.

“Önce buradan canlı çıkmayı öğren Safkan,” dedi adam.

Yine de o adımı attım ve ikisinin darmaduman ettiği odanın açık kapısının önünde belirdim. Hemen önümde arkası bana dönük olan Akın vardı. Karşısında yaşlı bir adam duruyordu. Yere düşen satranç taşının parlak rengi gözlerimi kısmama sebep olurken A.S.P.'ye ait olmadığını renginden anlamıştım.

“Üç Yüz Seksen,” dedi adam, bu gece bunu onlarca kez duyduğum için gerilen sinirlerim dişlerimi sıkıma sebep oldu. Adam bana bakarken boşluğundan yararlanan Akın, birkaç adım geri gelerek beni kolunun altına aldı ve başımı göğsüne yasladı. Kollarımı bir eliyle tuttuğunda ne olduğunu anlamaya çalışıyordum.

Beni kendi önüne siper etmişti.

Beni bir düşmanım öldürmeye kalkışsa diğeri kurtarır dediğimi anımsadım. Buraya geldiğim adam o düşmanlardan bir tanesiydi. Sırtımı göğsüne yaslayarak göğsümü, göğsüne siper etmişti. Karşısında eli silah tutan adam yaşananları anlamlandırmaya çalışırken Akın'ın eli göğsüme uzandı ve tenime dokunuyor olmasına aldırmadan göğsümün altına sakladığım o bıçağı eline aldı. Elbisemin kumaşının altından göğsümün altına değen eli başımı ona doğru çevirmeye çalışmama sebep olurken buna engel oldu.

“Üç Yüz Seksen ya da siktir olup gidişin,” dedi Akın adama benim üzerimden bir seçenek sunarak. Elindeki bıçağı boynuma dayadı. İçimdeki korku belirdi.

Ona *öleceğim* demiştim, ona her fırsatta ölmekten ne kadar korktuğumu ve bunu istemediğimi belirtmiştim.

Boynumda bir bıçak vardı, düşmanım elinde bıçağı tutuyordu. O bıçağı benim göğsümden çekip almıştı ve göğsümü kendi göğsüne siper yapmıştı.

“Onun ölmesine göz yumamazsın,” dedi adam. Beynimin uyuştüğunu hissettim, boynumun üzerindeki metal bu odaya girerek yaptığım aptallığı gözler önüne seriyordu ama bu gece benim yönetebileceğimden çok daha ötedeydi.

“Benim sınıırım yoktur Mete,” dedi Akın adamın ismini söyleyerek. Adamın gözlerinde endişe hissettim. Gözlerinden geçen korku bana zarar gelmesine izin vermeyeceğinin bir kanıtıydı fakat aynı korkuyu sırtımı göğsüne yasladığım bu adamda hissetmiyordum. Kalp atışlarım hızlandı. Harcanmak için burada bekliyorduk.

Küçük kızım, daha değil. Ölmemize izin vermeyeceğim.

Akın'ın yüzüne göremiyordum, yüzüne bakmama izin vermiyordu. Saçlarım kirli sakallarına değiyordu, bıçağın keskin ucu şahdamarımın üzerindeydi. Bir eli sıkıca boğazımı kavramıştı. Parmak uçlarını damarımın üzerine bastırıyordu.

Mete denilen adam elindeki silahı üzerime doğrulturken gözlerindeki korkuyu gördüm. Akın'ı mı deniyordu yoksa bunu gerçekten de yapacak mıydı, bilmiyordum. Her koşulda kaybederdik. Kurşun bu gece beni deler geçerdi, Akın kazanırdı. Bıçak kanımı akıttırdı, Akın kazanırdı. Şah olmaktan kaçtığım bu oyunda yine kayıp olan ben olmuştum.

“Silahı bırakmazsan boğazını keseceğim,” dedi Akın kendinden emin çıkan sesiyle.

“Üç,” dedi ve biraz bekledikten sonra ekledi. “İki... Bir.”

Küçük kızım, bir daha bizi harcanabilecek bir seçenek haline getirmelerine izin vermeyeceğim. Kanımızı akıtanların kanlarını kurutacağım.

“TEK KURŞUN”

Ölüm, en güçlü insanın bile alt edebilen bir yaşam dönüşü. Var olmanın bedelini yok olmakla ödüyorsun ve sonun baş etmeye çalıştığın doğanın içine karışıp yok olmak oluyor. Sahip olduğun her şeyi, amacını, inancını varlığıyla tükettiğinde gözlerin kapanıyordu.

Toprak ve ölüm.

Bu iki kelime zihnimin içinde yok oluşu ve sonsuzluğu sembolize ediyordu. Boğazımın üzerine dayanan bıçağı Akın ellerinde tutuyordu. Ölüme birkaç adım uzaklıktaydım. Sırtımı, göğsüne yaslamış, kalbimi kalbine siper etmişti.

Kalbimi, kalbine siper etmişti.

Bunu ölsem unutmazdım.

Avuçiçlerim stresten terlemişti. Kalp atışlarını ve kanındaki hızlanmayı hissedebiliyordum. Soğuyan tenime bastırıldığı bedeni irkilmeme sebep olurken karşımdaki adamın gözlerinin içine endişeyle bakıyordum.

“Yapamazsın,” dedim fısıldayarak. Sesimi yalnızca Akın’ın duyduğunu biliyordum. Bana bir cevap vermedi.

Sustu.

Ondan bana karşı daha ağır nasıl bir darbe gelebilirdi bilmiyordum.

“Silahını bırak,” dedi biraz önce Mete diyerek seslendiği adama. Bıçağın ucunu boğazıma doğru bastırduğunda tenimin

sızladığını hissetmeye başladım. Ellerim boğazıma sarılı olan eline yapıştı. Nefes alış verişlerimi düzeltmeye çalıştım. Ayağımı bacağının arkasına doğru yerleştirdim.

Mete'nin gözlerinde en az bende olduğu kadar panik vardı. Bu gece buradan sağ çıkmak istiyordu fakat Akın'ın buna izin verip vermeyeceğinden emin değildim. Mete'nin elindeki silaha güvenmiyordum. Kendi canı için her şeyi yapabilir gibi gözüküyordu.

“Bırak gitsin,” dedim Akın'a yeniden mırıldanarak. “Söz veriyorum hangi deliğe girersen girsin bulacağım onu. Bırak gitsin.”

Ölemezdim, şimdi değil.

Akın yeniden ses çıkarmadığında olacakları önemsemeden usulca bacağının arkasına yerleştirdiğim bacağımı öne doğru çektim ve bacağının kaymasına, kollarının gevşemesine sebep oldum.

“Ah!” Akın, sendeleyip arkasındaki duvara doğru düşerken dirseğimi göğsüne geçirerek elindeki bıçağı kendimden uzakta tutmaya çalıştım. Elinde silahla bekleyen Mete'nin gözlerindeki korku silinmişti.

“Siktir git şuradan!” diye bağırdım Akın yerinden doğrulurken. Elimini yüzüne doğru savurdum, attığım yumruğu tutarak beni geriye doğru ittiğinde Mete kapının pervazına yaklaşmıştı. Odanın içindeki büyük koltuğa çarpan sırtım acı içinde sızlarken boğazımdan aşağıya süzülen kanı hissedebiliyordum. Bıçağı bastırduğu boğazım hafifçe kanıyordu. Bıçak kesmemişti fakat kanatmıştı.

Gözleri odanın içinde son kez dolaştığında Akın'ın ona doğru hareket edeceğini sandım fakat üzerinde bir silah vardı ve Akın silahsızdı. “Büyük oynadın evlat,” dedi sanki birkaç

dakika önce korkulu gözlerle baktığı adam şu an küçümseyerek göz gezdirdiği adam değilmiş gibi.

Mete elindeki silahın emniyetini açtığı anda bakışlarım Akın'a döndü. Düştüğüm yerden kalkarak ona doğru atıldım ve Akın'ın kollarına tutunarak onu yere doğru çektim.

Odanın içine sıkılan kurşun bana tanıdık bir hissi miras bıraktı. Tek bir kurşunun ardından gelen boş emniyet sesi silahın içinin boşaldığını anlatırken Akın onu ittiğim yerden doğrularak kapıya baktı. Mete elindeki silahı odanın içine fırlatarak koridora doğru gittiğinde dudaklarımdan kısıp bir inilti döküldü. Elim, karnımın sağ bölgesine giderken diğer elimi yere yaslamıştım.

Yere yasladığım sağ kolum bedenimin ağırlığından ötürü uyuşurken Akın'ın kapıya tekme atarak bağırıldığını işittim. "Sikeceğim!"

Gözlerimi acının verdiği hisle sıkıca kapattım ve derin bir nefes alarak ayağa kalktım. Kurşun sıyırmıştı fakat tenim yanıyordu. Daha önce vurulduğum olmuştu, bu yüzden bu hissi tanıyordum. Tenimi yakan kurşunun orada kalıcı bir iz bırakacağını biliyordum.

Akın'ın bakışları bana doğru döndüğünde ayağa kalkmıştım. "Sen yaralandın mı?" dedi hiddetle bana doğru yürürken. "Amma koyayım, kurşun yarası mı o?" Akın telaşla koluma uzandığında geriye doğru adımladım.

"Siktir git," dedim tükürür gibi çıkan sesimle. Boynumda bastırıldığı bıçağın açtığı yaranın kan izi vardı. Elbisemin üzerinde sıyıran kurşunun akıttığı kanın lekeleri vardı ve kan lekeleri bacaklarıma doğru süzülüyordu.

"Senden hiçbir bok istemiyorum," dedim birkaç dakika önce sırtımı çarptığım tekli koltuğa oturarak. Elimin üzerinde

kendi kanım vardı ve kan akışını durdurmam gerektiğini biliyordum. Elim, elbisemin yırtmacına doğru uzandı ve iki elimle sıkıca kavradığım yırtmacı çekerek yırttığımda odanın içinde kumaşın sesi yankılandı.

“Aptallaşma,” dedi Akın bana karşı çıkarak. “Buradan yine benimle çıkacaksın.”

“Seninle hiçbir şey yapmayacağım!” Ona sesimi yükseltirken koparttığım kumaş parçasını karnıma doluyordum. “O siktiğimin bıçağını boğazımı dayadığın andan sonra seninle hiçbir şey yapmam.”

“Yeter!” dedi sinirle ve elleri kollarıma uzandı. “Sikeceğim seni de inadını da. Burada misafir değilsin, esirsin. Arkandaki hangi boka güveniyorsan bunu aklına soksan iyi edersin. Şimdi ölmek için benimle geleceksin.” Ağzımı açmama izin vermeden ekledi. “Seni öldürmeye de kalksam dediğimi yapmak zorundasın. Seni de güç gösterini de izlemeye vaktim yok!”

Onu ilk kez bu kadar gerçek gördüğümü hissediyordum. Kurduğu cümleler oynadığı oyunun sonuna geldiğimizi anlamama sebep olsa da geri adım atmadım. Kollarını tutan ellerinden kurtulmaya çalışırken sızlayan yaram ağzımdan bir çığlık dökülmesine sebep oldu.

“Orospu evladı!” dedim sinirle. Bedenimi tutan elleri sıkılaştı ve beni kucağına aldı. Ellerimde, gömleğinde, bacaklarımda kanım vardı. Üzerimdeki kan onun üzerine bulaşırken buna aldırmadan beni kucaklamıştı. Başımın ağrıdığını, karın bölgemin uyuştüğünü hissediyordum.

“Tekneyi yanaştırın, arka kısımdan çıkacağım. Otel kısmına geçip dışarıdan dolanacağım, otel görevlilerini halledin.” Akın boşluğa konuştuğunda kulağında kulaklık olduğunu

anladım. Bana içeriyle iletişimleri olmayacağını söylemişlerdi fakat zaten buna inanmamıştım.

Karnımdaki acının büyüdüğünü hissediyordum. Belime sıkıca bağladığım kumaş parçası kanamanın yayılmasını engellerken sağ bacağım çırılçıplak kalmıştı. Bu gece de ölmeyeceğimi biliyordum. Daha erkendi, şu an değildi.

“Çıkış yolu bulamasaydın, boğazımı kesecek miydin?” dedim merdivenlerden inen Akın’a. Ona karşı öfkem dinmeyecekti. Ona karşı hislerim değişmeyecekti. Bakışlarında anlamlandıramadığım bir belirsizlik vardı. Akın Karasu gerçek anlamda kimdi, çözemiyordum.

“Bundan emin olamazsın.” Sorumu kısık sesle cevapladı. “Buna inanmıyor olsaydın kurtulmaya kalkışmazdın,” diye ekledi. Dudaklarımda acı dolu bir tebessüm oluştu. Karnımdaki acıyı unutmaya çalışıyordum.

“İnanmamam için bana bir sebep vermedin,” dedim ona içten bir cevap vererek. Haklı olduğumu biliyordu. O ve ben iki ayrı kutuptuk. Esir gördüğü, kullanıp atacağı bir denektim. O ise yok etmeye kalktığım üssün bir askeriydi, parçasıydı ve hatta belki de çok daha fazlasıydı.

Sarayın içinden ayrıldığımızı tenimi ürperten rüzgârla anlamıştım. Gözlerimi, hissettiğim acıyı basturmak istercesine kapattım. Akın’ın cümleleri zihnimin içinde yankılanırken bu gece yaşanılanların bedelini ödeyeceğimizi biliyordum. Çünkü öldürmeyen her darbe bedel ödetirdi.

O bedeli ödemeye hazır mıydık, bilmiyordum. Kollarının arasında durduğum adam bir yabancıydı, bir düşmandı, nefretti. Tam karşımdaydı. Gözlerimi sıktım, bu acı tanıdıkta.

İlk kurşun, on beş yaşındayken kolumu sıyrıp geçmişti. Akademinin verdiği eğitimlerden birindeydim. O dönemde

A.S.P.'nin en büyük potansiyel silahıydım ve üretildiğim bu üste eğitiliyordum. Akademi, sekizer kişilik gruplar oluşturmurdu. Bu gruplarda eğitim alırdık fakat eğitim aynı zamanda bir yarış demektir. Eğitimi tek bir kişi tamamlayabilirdi. Tek kişi hayatta kalma şansını elde ederdi. Başarısız olanlar öldürülür ya da çalıştırılırdı. Her iki durumda da bir hiçten ibaret olurdunuz.

Bu kapının ardında hâlâ sosyalizmden, adaletten ve savaşlardan bahseden onlarca insan varken sizler bir ütopyanın içinde yok edilirdiniz. Gözlerimizden akan yaşları silerken başarısız olduğumuzda kapatıldığımız kapsüllerde sinir krizi geçirenleri hatırladım.

“Biz de bir annenin çocuğu değil miyiz?” diye ağlardı Fulya. Ve Uras ona sarılırdı.

Biz de bir annenin çocuğu değil miyiz?

Biz de bir babanın canı değil miyiz?

Bizim de bir kardeşimiz yok mu?

Birbirlerine tutunurlardı. O kapsülün içinde gözyaşları akarken sıkıca tutarlardı ellerini. Hepsi bir annenin evladıydı. Hepsi bir babanın can eviydi.

Bense yapayalındım.

Kabullenmek zor oluyordu fakat yok saymak kadar acıtmıyordu. Ben, bir amaç için vardım. Benim bir ailem yoktu, hiç olamazdı. Kalbimde bir boşlukla yaratılmıştım. Orada, anlamını hiçbir zaman kavrayamayacağım kelimeler vardı.

Aile. Kardeş. Anne. Baba. Dost.

İnsan.

İnsan olmak ne demek bilemezdim.

Bu yüzden acı beni güçlendiriyordu. Çünkü tutunacak bir dalım kalmadığında acıya tutunurdum. Kapsülün beyaz

KARANLIK SANRI

zeminine akan kanımda dolaşırdı parmaklarım. Bir hayal portresi çizirdim.

Küçük kızım, sen hayal kur, çiz dünyaya mutluluk portreni.

Bir gün herkes ödeyecek geçmişin bedelini.

Çok küçük yaşta öğrenmiştim acıyla baş etmeyi. Acıyı sahiplenmeyi. Sahiplendiğim acının beni büyüteceğini. Bu yüzden tenimi sıyrıp geçen kurşun bana yabancı değildi. Bu sızı yabancı değildi. Karnımı kanatan kurşunu, kollarında yürüdüğüm bu adamdan daha iyi tanıyordum.

Gözlerimi hafifçe araladığımda arka bahçeye yanaşan yata binmek üzere olduğunu fark ettim. Korumalardan biri bize doğru hareket etse de Akın'ın bakışları onu durdurdu.

"Aşağıda ilkyardım seti var Akın Bey," dedi takım elbiseli korumalardan bir tanesi. Gözlerimi yeniden kapattım. Yorgun hissediyordum. Acıyı hissetmeyi bırakmıştım çünkü alışmıştım. Fakat içimde teslim olmak istediğin derin bir uyku vardı. Gözlerimin önünde, odanın bir köşesinde dizlerine karnına doğru çekmiş siyah saçlı kız oturuyordu. Bacaklarında çizikler vardı. Yere kanı akmıştı. Kendi kanıyla oyunlar oynuyordu.

Bu anı gözümün önünden silemedim.

Bazen anılar, bir kurşundan izinden daha kalıcı daha can alıcı olurmuş, anladım.

Akın'ın yatın merdivenlerini indiğini hissettikten birkaç dakika sonra sırtım yumuşak yatak yüzeyiyle buluştu. Yatın alt kısmındaki odaya alınmıştım. "Acıyor," dedim kendime hâkim olamayarak.

"Şşş," dedi Akın ve gözlerimi araladım. Üzerinde yalnızca beyaz gömleği vardı. Siyah ceketini çıkarmış, kravatını gevşetmişti. Kol düğmelerini açmış, gömleğinin kollarını yukarıya

doğru sıyırmıştı. İlk yardım çantasının içinden malzemeleri çıkarırken derin bir nefes aldı. Bir eli kirli sakallarına uzandı ve çenesini sıvazladı. Oldukça gergin gözüktüyordu.

Boğazıma bıçak dayamışlığı vardı. Benim için neden endişelendiğini anlamlandıramadım. Oyun oynayacak bir konumda değildik. Bana iyi gözükmesi gereken konumda değildi. Ardından ne olduğunu kavrayamadığım malzemeler çıkardı. İçlerinden yalnızca sargı bezini tanıyabildim. Belki... biraz incelesem anlayabilirdim fakat acıdan hiçbir şey kavrayamıyordum.

Yatağın yanma doğru eğilerek yere, dizlerinin üzerine oturdu ve eli kendime sardığım elbisenin kumaşına uzandı. Kumaşı açarken bir eli sırtıma doğru uzandı ve sırtıma destek vererek yavaşça yatakta yükselmeme yardım etti.

“Elbiseni keseceğim,” dedi önden beni bilgilendirerek. Tepki vermedim, tepki verebilecek bir durumu içinde değilim. Tenimin yandığını hissediyordum. Yakıcı his, karnımın kasılmasına sebep olurken nefes alış verişlerim hızlandı. *Alıştım. Bütün bunlara alıştım.*

Akın ilk yardım kutusundan çıkardığı makasla elbisemi keserek kollarımdan sıyırdı. Elbise iki yanımdan yatağa düşerken yalnızca iç çamaşırlarımla kalmıştım. “Biraz acıyacak,” diye mırıldandı elindeki pamuğu yarama yaklaştıtırırken. Tenime değen pamuk yaramın yanmasına sebep olunca bedenim kasıldı.

“Ah!” Dudaklarımdan dökülen acı çığlık gözlerimi kapatmama sebep olurken başımı iki yana salladım. “Hayır,” diye mırıldandım. “Hayır, acıyor.” Yavaş yavaş alıştığım acı zaman zaman sızlasa da ilk dokunduğu andaki gibi hissettirtmedi. Eli, ince belimi kavradı. Bir diğer eliyle yaramı temizlemeye devam etti.

KARANLIK SANRI

“Sıkıntı yok, risksiz bölge, saracağım ve geçecek,” dedi çocuk avutur gibi. Aynı cümleleri on beş yaşına kurmak istedim. Bizim yaramızı saracak hiç kimsemiz yoktu. Kanımızla oyunlar oynar, ölmeyi beklerdik.

Küçük kızım, saracağım yaralarımızı. Öldüreceğim bize acı çektiren geçmiş.

Sargı bezini açarak karnımın üzerine koyduğunda zor kısmın bittiğini anlamıştım. Gözlerim kapalıydı fakat çıplak belimde elini hissedebiliyordum. Yavaşça belimi kaldırdı ve sargı bezini doladı. Ellerimi omuzlarına doğru uzattım. Büyük, geniş omuzlarına uzanarak tutundum. Sargı bezini birkaç defa bedenime sardı ve sonuna geldiğinde ucunu ustaca bağladı.

“Ufacık bir sıyrık,” dedi beni rahatlatmak istercesine. “Geçti gitti, sabaha unutacaksın.”

“Yalan söyleme,” dedim gözlerimi aralayarak. “Unutmayaacağım.” Kanım gömleğine bulaşmıştı. Ben çocukken kendi kanımla resimler çizerdim, şimdi bir başkasının gömleğinde benim kanım vardı. Bakışları gözlerimin takıldığı noktaya döndüğünde üzerindeki kana baktı.

“Sıkıntı edilecek bir şey değil,” dedi bunu dert ettiğimi zannederek.

“Akın Bey?” Kapı çalındığında eşzamanlı olarak ardından gelen ses ona cevap vermeme engel oldu. Akın ayağa kalkarak kapıya doğru ilerledi ve yatın kapısını kendisinin geçebileceği kadar aralayarak dışarıya çıktı. Bir eli aralık olan kapıdaydı, tamamen açılmaması için tutuyordu.

“Sahile yaşasın ve herkes yatı boşaltsın. Kaptan da dahil.”

“Ama...” Karşısındaki adam sözüne devam etmediğinde bunun bir emir olduğunu anlamıştım. “Hemen Akın Bey.” Açık olan kapıdan duyduğum sesler bir süre daha burada, onunla olacağımı anlamama yetmişti.

“Sen biraz dinlen,” dedi başını aralık olan kapıdan içeriye çevirerek. “Ben halledip geleceğim.” Ona bir cevap vermedim. Şimdi burada iki dost gibiydik. Fakat birkaç saat önce boğazıma bir bıçak dayamıştı. Onu yere çekmiştim, vurulmuştum. Bu yara, onun yüzünden açılmıştı.

Tanışalı neredeyse bir hafta olmuştu fakat çok uzun süredir varlığından haberdardım. Yolumuzun kesiştiği bir aralık gecesi, beni yağmurun yaptığı sert zeminden kaldırdığında bir düşman olarak tam karşımda duracağını biliyordum. Bir anın yaşanacağını bilmekle onu yaşamak aynı şey değilmiş. Bunu bir kere daha öğrenmiştim çünkü Akın Karasu benim bildiğimin çok daha dışındaydı.

İki farklı kutupta, aynı konumdaydık. Fikirlere inanan insanlar değil, fikirler kötüdür. Kurumlara çalışan insanlar değil, kurumlar kötüdür. A.S.P.’ye çalışıyor olmaları, orada görev alıyor olmaları hepsinin kötü bir insan olduğunu göstermezdi fakat iyi de olamazlardı. Herkes kendi doğruları için savaşıyordu.

Onlar insan ırkının başında olmak istiyordu. Her insanı potansiyel insan ve mekanizma haline getirmek, yönetmek istiyorlardı ve bunları isterken kendilerine göre haklı argümanları vardı. Savaşları bitireceklerdi çünkü tek olacaklardı. Yönetemedikleri herkesi yok edeceklerdi. Dünyada yalnızca klonlar kalacaktı ve neslin tükenmesi tehlikesi durumunda kontrollü doğumlar planlanacaktı. Ölüm, onların planları dahilinde gelişecekti. Tek bir dünya istiyorlardı, tek bir yönetici istiyorlardı.

Bizse bunun mümkün olmadığını, olduğu takdirdeyse var olma hakkına sahip bütün insanların yaşamlarının ve iradelerinin elinden alındığını düşünüyorduk. Yönetemedikleri ve

KARANLIK SANRI

tamamlayamadıkları Üç Yüz Seksen numaralı klon, onların tam karşısındaydı. Böyle tek adama dayalı yönetimdense neslin tamamen yok edilmesini savunurdum çünkü iradesi olmadığı sürece yaşamın bir anlamı yoktu.

Akın, bu kötülüğün neresindeydi, bilmiyordum. Tek bildiğim insanlığı, varlığı, çocukları hiçe sayan bu oyunun bir parçası olduğuydu. Bu oyuna hizmet edecek kadar kalbinde bencillik taşıdığıydı. İnsan olmadığımı ima ettiği ben bile onların yaşam hakkını savunurken o kontrollü yaşamın yanındaydı. Ve hatta belki de hepsini planlayan oydu. Bilmiyordum.

Yakuza kod adının arkasına saklanan bir canavar, bu sistemin başındaydı. Hiçbirimizin ulaşamadığı bir noktadaydı. Kimliğini bilmiyorduk. Neye benzediğini bilmiyorduk. Sadece savaşıyorduk. Hepimizin yaşam hakkı için yapıyorduk bunu.

Bense bütün bunların dışındayken yalnızca kendim için atıyordum adımlarımı. Yolun sonunda beni koruyup kollayan kuruma yaşam bedelini ödemek vardı. Normalleşmek istiyordum. Benden normal olma hakkını alan bu insanlara bedel ödetmek istiyordum.

Gözlerimi araladığımda yatakta tek başıma değildim. Çift kişilik büyük yatakta yanımda Akın uzanıyordu. Üzerindeki gömleği çıkarmıştı. Odanın içinde klima çalıştığı için odanın sıcaklığı normaldi ve ikimiz de üşümüyorduk. Üzerimde iç çamaşırlarım vardı. Kendimi geriye doğru çekmek istesem de karnımdaki sızı buna engel oldu. Birkaç güne geçecekti, biliyordum. Yanımdaki adama sormam gereken bir hesap vardı. Açtığı yarayı sardı diye ona minnet duymayacaktım.

“Uyandın mı?” Hareket etme çabamın ardından yanımda yatan Akın’ın uykulu sesi ilişti kulağıma. Uykusu oldukça hafifti.

“Su ver,” dedim derin bir nefes alarak. Bir elini başının altına koymuştu. Gözlerini hâlâ açmamıştı. Kaşlarını yukarı doğru kaldırarak gülümsediğinde kaşlarımı çattım. “Neden gülüyorsun, su versene.”

“Asabi haline döndüğümüze göre daha iyisin Mina,” dedi gözlerini açmadan.

“Aynen, çok iyiyim. Senin yemen gereken kurşun tenimi sıyırdı geçti. Baya iyiyim şu an. Öleceğim iyilikten.”

“Abartma da uyuyalım,” dedi kımıldamadan.

“Su versene insafsız herif!”

Gözlerini açarak bana doğru döndüğünde aramızdaki birkaç santimlik mesafeyi açamadım. Gözlerine ilk kez bu kadar yakından bakıyordum. Büyüyüp küçülen gözbebeğine takılan gözlerimi başka bir yana çeviremezken mırıldandı.

“Suya muhtaç olmama sebep olan kadın olacaktın.” Dün ona söylediklerimi yüzüme vuruyordu.

“Benim zehrim dilimde Akın,” dedim ona gerçekçi yaklaşarak. “Ama sen hiç konuşmazsın, böyle bir anda yaralarsın insanı.”

“Her yara öldürmez ama,” dedi elini saçıma doğru uzatırken. Çatılan kaşlarım gevşedi. Yüzüne baktım. O kadar gerçek bakıyordu ki karşımda değil, yanımda yürüdüğüne inanacağımı hissettim. Gözlerimin önüne düşen saçımı geriye doğru iterken mırıldandı.

“Bir damla.” Başparmağı gözümün altını okşuyordu. “Acıdan ölecektin ama bir damla yaş akmadı gözünden.”

“Öyle kolay ağlamam ben,” dedim gülümseyerek. Öyle hemen ağlayamam ben. O kadar çok ağladım ki ağlayacak hiçbir şeyim kalmadı benim.

“Acıdan kıvranıyordun Efsun,” dedi. “Acıdan iki büküm-dün bir damla yaşın akmadı.” *Yakalandın* dedi geçmişim.

“Suyumu verir misin?” dedim bu konuyu kapatmasını umarak. Derin bir nefes aldı ve başparmağını gözlerimin altından çekti. Yüzümde, dağılan makyajım vardı. Berbat gözükteğümü tahmin edebiliyordum. Üzerimde siyah iç çamaşırlarım vardı. Göbeğimi kapatan sargı bezi hafif kanlanmıştı. O bana su alırken fark ettiğim gerçekle mırıldandım.

“Biz hâlâ teknede miyiz?”

“Öyleyiz.” Elindeki küçük su şişesinin kapağını açarak bana uzattı. Elindeki suyu aldım. Odayı yeni yeni inceleyebiliyordum. Yataın alt katında bulunan çift kişilik odada geniş bir yatak ve küçük bir dolap bulunuyordu. Yatağın yanında küçük bir buzdolabı da vardı. Dolabın tam karşısını boydan boya ayna kaplıyordu fakat yatağın o tarafı görmüyordu. Bu yüzden yüzümü göremiyordum. Sudan birkaç yudum alıp kapağını kapatarak Akın’a döndüm.

“O bıçağı neden boynuma dayadın?” Boynuma pansuman yapmamıştık. Muhtemelen kabuk bağlamıştı.

“Uslu dursaydın hem adamı yakalayacaktım hem sana zarar gelmeyecekti,” dedi yatağa yeniden oturarak.

“Öyle kolay rehin alamazsın beni,” dedim onunla dalga geçerek. “Planını bana başından anlatsaydın sana uyum sağlardım ama o an güvenemezdin. Biz aynı yolda yürümüyoruz Karasu, unuttun galiba.”

“Aynı yolda yürümüyorsak...” Yüzünü bana çevirdi. “Neden beni korudun?” Bakışları yaramı işaret ettiğinde ona cevap verdim, bu sorunun başka bir cevabı yoktu.

“Çünkü o adamı kapıya ben götürdüm. Senin dengeni ben bozdum. Ölecekse bile o an benim yüzümden olmamalıydı.”

“Kurşunun sana gelme ihtimalini hesaba katamadın ama,” derken elimdeki su şişesini alarak yanıımızdaki mini buzdolabının üzerine koydu.

“Katmış olsaydım ölüyor olman umurumda olmazdı.”

“Çünkü ölmekten korkuyorsun.” Bu bir gerçektir fakat söylediği kadar yalın değildi.

“Yalnızca bedel ödetmeden ölmek istemiyorum Akın,” dedim ona dürüst davranarak. Bir süre bana cevap vermedi. “Yoksa ben her gün ölümün kıyısında dolaşıyorum.”

“Yara aldın,” dedi Akın ani bir farkındalıkla. “Akademi? Yaşam fonksiyonlarındaki durulma akademiyi etkiliyordu.”

“Konumum akademinin dışında.” Gülümsedim. “Merak etme, sıkıntı yoktur. Yalnızca merak ederler.”

“Kimler?”

“Bilmem?” Elimi iki yana açtım. “Belki arkadaşlarım, belki askerlerim. Ama bir savaştaysak benim de yoldaşlarım vardır.”

“Bu yolun nereye varacağını merak ediyorum,” dedi derin bir nefes alarak. “Sonunda ne olacak?”

“Kime?” dedim merakla. “Sana mı? Bana mı? Onlara mı?”

“Hepimize,” dediğinde gülümsedim.

“İkimizden biri kazanacak,” dedim. “İki taraftan biri yok olacak. Biri pes edecek ama kim kazanırsa kazansın iki taraf da büyük kayıplar verecek.”

“Değer mi bütün bunlara?”

“Bunu sorman gereken kişi ben değilim Akın. Kendinsin. Benim seçim hakkım yoktu. Ben bunun içine doğdum. Sense...”

KARANLIK SANRI

“Bense ne Mina?” Gözlerimin içine baktı. “Benim seçim hakkım olup olmadığı ne belli? Bense ne...”

“Şimdi bakmadan gitsen ardına, ne kaybedersin?” Belki önceden seçim hakkı yoktu fakat şu an vardı.

“Neyin içinde olduğumuzun farkında bile değilsin.” dedi. “Sen bu savaştan sıyrılmamı değil, senin tarafında savaşmamı istiyorsun. Bu soruyu aynı tarafta olsak bana sormayacaktın. Üstelik biliyorsun, şimdi arkama bakmadan gitsem cesedim ya bir göl kıyısında bulunur ya da talihsiz bir araba kazasında.”

“Haklısın belki.” Ona bir an için gerçekten de hak verdim. “Fakat yine de ölmek istemediğiniz hatta bir başkasının ölümü üzerine kurulu olan savaşınızı kabullenmeyeceğim. İnsanlığı yok etme çabanıza sessiz kalmayacağım.”

“Belki de bunları konuşman gereken tek yer akademidir Mina,” dedi Akın konuyu kapatarak. “Ben değilimdir. Spesifik olarak yalnızca neden beni hedef aldığını anlamıyorum, bu nefreti Ares’e gösteriyor musun? Ya da Beril’den böylesine nefret ettin mi?” Tam konuşacaktım ki parmağını dudakımın üzerine götürdü.

“Şşş,” dedi yeniden. “Dur ben söyleyeyim. Oyunu benim kurduğuma inanıyorsun. Ben yaptım sanıyorsun fakat her şeyin başında olmak için oldukça gencim.”

“Yönetiyorsun ama?” diye ona karşı çıktım. “İstediğinde kapının önüne onlarca araba diziyorsun. Böylesine önemli bir toplantıya belinle silahla giriyorsun. İstediğinde savaş açıyor-sun. Dur dediğinde duruyorlar, sınırları zorluyorsun.”

“Sen de yapıyorsun aynılarını?” dese de geri adım atmadım.

“Ben onların düşmanıyım Akın. Ben sizin karşınızdayım ve sizi tehdit ediyorum.” Kaşlarım kaldırarak güldüğünde mırıldandım. “Neye gülüyorsun?”

Bir cevap vermedi ve oturduğu yerden kalktı. “Sana yemek getireyim Mina,” dedi yalnızca. Ve buzdolabına doğru eğildi. Üstelemedim, ne demek istediğini sorarak onu zorlamadım. Bu gece konuşulanlarda eksik parçalar olduğunu hissediyordum fakat dile getirmedi.

“Sandviç var dolapta, uyar mı sana?”

“Denizin ortasında olduğumuza göre uymak zorunda gibi, saat kaç bu arada?”

“On bir olmak üzere,” dedi dolabın kapısını kapatırken.

“O kadar uzun süre uyudum mu?” Sorum üzerine başıyla beni onayladı.

“Arada sayıkladın gibi oldu ama anlayamadım ne söylediğini,” dediğinde omuz silktim. Eline aldığı sandviçle meyve sularını buzdolabının üzerine koyduktan sonra kollarımdan tutarak beni yukarıya doğru kaydırды ve sırtımı yatağın başlığına yaslamama yardım etti.

Sandviç paketini bana doğru uzattığında uzattığı paketi aldım. Ardından meyve suyunu açarak pipeti yerleştirdi ve önüme koydu.

“Vay be,” dedim gülerek. “Dün Çırağan Sarayı’nda yemekten bugün yatta meyve suyu ve sandviç talim.” Başını iki yana sallayarak güldüğünde açtığım sandviç paketinden bir ısırık almıştım. Soğuk sandviğin içinde kaşar peyniri ve salatalık vardı. Soğukluğundan ötürü dişlerim kamaşırken birkaç yudum meyve suyu içtim.

“Yemekleri sen yapsaydın iyiydi,” dedim ilk gün pişirdiği yemeği ima ederek. “Tam bir aile babası yemeğiymiş gerçekten.” Sandviçimden bir ısırık daha aldım.

KARANLIK SANRI

“Annem yapardı,” dedi beklemediğim bir yerden vurarak. Karnıma yumruk yediğimi hissettim. “Küçükken yani, severdi de yapmayı. Ben de severim, kolayıma geliyor yapması.”

“Aileni tanıyor musun?” dedim kuru fasulye meselesini bir kenara bırakarak.

“Hatırladığım kadarıyla,” dedi fakat bu sefer konuşurken bana bakmıyordu. Yediğim sandviçi bırakmıştım. İştahım kaçmıştı.

“Çocukken mi alındın?” Bu soruyu korkarak sordum.

“Bu işin içine doğdum,” dedi beni ikileme düşürecek bir cevap vererek. “Bunun için yaratılan tek çocuk sen misin sanıyorsun Mina?” Ona bir cevap veremedim. Neyin doğru neyin yalan olduğunu anlayamıyordum çünkü yumuşak karnıma oynuyordu.

“Her ne olursa olsun çocukluğun adına üzüldüm,” diye mırıldandım ve içten bir istekle ekledim. “Bana ailenden bahsetsene biraz.” Benden böyle bir şey isteyecek olsa yapar mıydım, bilmiyordum.

“Öyle çok tanımıyorum onları,” diyerek doğru olduğunu bilip bilmediğim bir cümle kurdu. Anlattıklarının doğruluğunu hiçbir zaman ölçemeyecektim fakat yalan ya da gerçek aile hikâyeleri dinlemeyi severdim. Bunun nasıl bir his olduğunu, nasıl bir tepki doğurduğunu anlamama sebep oluyordu.

“Annem uzun boylu, sarı saçlı bir kadındı. Doğal sarı saçları vardı. Güneşte altın gibi parlardı. Yüzü hafif yuvarlaktı. Çok uzun süre ikimiz tek başımıza yaşadık.” Koltuğun üzerinden sigarasını alıp bana doğru döndü ve devam etti. “Bütün derdi ve tek varlığı bendim çünkü benden önce doğan kardeşlerim ölmüştü.”

“Tanımıyor musun hiçbirini?”

“Hayal meyal hatırlıyorum.” Sigarasını yaktı. “Bende bir kardeş kavramı yok, yani ama anne kavramı var,” dedi ve sigarasını içine çekti.

“Sendeki anne kavramı nedir peki?” diye mırıldandım ve elim yatağın üzerine bıraktığı sigara paketine uzandı. Paketi kavrayıp içinden bir sigara çıkardım. Dudağımın arasına yerleştirdiğim sigarayı Akın elindeki çakmakla yaktı.

“Ona bu oyunda bir taş verebilecek olsaydım kaleyi verirdim.” Benim anlayabileceğim bir şekilde konuşuyordu. “Anne korumak demek. Zırh demek, yara almaman demek. Kanasa da acımaması demek.”

“Hiç yaran olmaz mı annen?” İçime çektiğim sigara ciğerlerimi doldururken sorduğum soru duraksamasına sebep oldu.

“Olur elbet Mina,” dedi mırıldanarak. “Ama benim annem olmadı, belki yaşasaydı olurdu ama bunun için ona bir fırsat bile sunulmadı.”

“Çocukken nerede yaşıyordunuz?” Derin bir nefes aldım. Elimdeki sigaranın külünü Akın’ın yatağın üzerine koyduğu karton bardağın içine silkeliyordum.

“Bir sahil kasabası,” dedi mırıldanarak ve kendisini sırtüstü geriye atıp yatağa uzandı. Gerilen karnında kasları belirginleşmişti. Üzeri hâlâ çıplaktı, elinde sigarası vardı. “Sahile inerdim çok, oyunlar oynardım. Annem yüzmeyi çok severdi. Hava genellikle sıcak olurdu. Benimle oyunlar oynardı.”

“Senin ailen iki kişilik miydi?” dedim bunun onu yaralayıp yaralamayacağını umursamayarak. “Hiç babandan bahsetmedin?”

“Babamı tanımadım çünkü,” dediğinde bunu anlamlandıramamıştım. “Bizi terk etmiş doğduğumda, yıllar sonra

KARANLIK SANRI

dönüp geldiğindeyse annemi yok etti. Şimdi nerede, ne yapıyor, bilmiyorum. Yüzünü hatırlamıyorum.”

“Anneni baban mı öldürdü?” İçim burkulmuştu. Bir aile isterdim. Böyle bile olsa bir aile isterdim. Bir yerlerde onlara kızgın olmak isterdim. Kaybetmiş olmak aynı zamanda bir zamanlar var olduklarının göstergesiydi. Ben kaybetmemiştim. Benim hiçbir zaman ailem olmamıştı ve Akın ya da bir başkası bu hissi hiçbir zaman anlamayacaktı.

Bana bir cevap vermediğinde cevabını kendi içimde ever olarak algıladım. Çünkü bilirdim, insan ağır gelen sorularını cevapsız bırakırdı. “Sen nasıl büyüdün?” dedi sanki bütün bunları hiç bilmiyormuş gibi. Beni cevapsız bırakmadığı için ben de birkaç cümle mırıldandım.

“Akademide açtım gözlerimi. Gözlerimi açtığımda dokuz yaşındaki bir çocuğun vücuduna, zekâsına, bilgisine sahiptim ama ondan öncesine dair hiçbir şey bilmiyor gibiydim. Bir makineye bağlı yaşadım yıllarca. Duydum, acıyı hissettim ama göremedim. Sesimi çıkaramadım. Üzerimde deneyler yapıldı, sustum.” Derin bir nefes aldım ve izmariti bardağın içine atarak yeni bir sigara yaktım.

“Sonra eğitim için bir gruba dahil edildim. Sekiz kişiydik. Sekiz çocuk, bir eğitime tabi tutuluyorduk fakat özünde yarıştırılıyorduk. Gün sonunda boyumuzdan büyük acılar çekiyorduk. Her başarısız olduğumuzda o kapsüllerde sabahlıyorduk. Çocukluğumdan beri dört bir yanım ölüm kokardı.”

Sigarası bittiğinde yenisini almadı fakat bana da bakmadı. Tavanı izlemeye devam ediyordu. Bir tepki vermedi.

“Ölümün bir kokusu olur mu diyor insan ama oluyor-muş. Sonra büyüdüm, büyüdük. Herkes birbirine sarıldı, ben kollarımı kendime sardım çünkü bütün bunların sebebi

benmişim gibi görülürdü. Ben yara alırdım, hepimiz cezalandırılırdık.” Emin olmasam da ona bir anımı açtım.

“İlk kez vurulduğumda on beş yaşındaydım. Diğerlerinden çabuk büyüdüğüm için yaşımı böyle söylüyorum. Yoksa bu gerçek yaşım değil. Artık hepsinin ablası gibiydim. İlk kurşun kolumu sıyırmıştı. Aynı kapsüle kapatıldım, ne pansuman ne başka bir şey. Kolumdaki kan yere akıyor. Diğer çocuklar bir köşede birbirine sarılmış korkuyor.” Elimdeki sigarayı bardağa atıp bir yenisini yaktım.

“Görsen herkes nasıl korkuyor, bense kanımla oynuyorum. Yere bir resim çizmişim. Annem var, babam var. Elimi tutan bir kardeşim var. Hayallerimi kendi kanımla, bir hapishanenin beyaz zeminine kazımışım. Kan kurumuş, sabah olmuş. Bayılmak üzereyken ölmemem için sarılmış kolum. Kan takviyesi yapılmış. On beş yaşında boyumdan büyük cezalar ödemişim.”

Elimi suratına koydum ve yüzünü bana doğru çevirdim. Bakışları gözlerime değdiğinde, “Bana neye dahil olduğunu bilmiyorsun diyorsun ya hani?” dedim hesap sorarcasına. “Asıl siz bilmiyorsunuz Akın. Neye dahil olduğunuzu. Kimlerin günahına girdiğinizi, hangi çocuğun hayalini çaldığınızı hiç bilmiyorsunuz.”

“Bilmiyoruz,” diye mırıldandı. “Hiç bilmiyoruz.” Çenesini kavradığım parmağıma değen sıcaklık içimdeki buzdağını yakıp kül ederken gözlerine baktım. Gözleri hafif kızarmıştı fakat gözünden yalnızca bir damla yaş süzölmüştü.

Tek bir damla.

Benim için miydi yoksa kendi geçmişi için mi?

Boğazını temizleyerek yattığı yerden kalktı. “Bu geceyi de burada geçirmeyelim,” dedi toparlanarak. Gözyaşı parmağında kaldı. “Ben kıyafet ayarlayayım sana.”

KARANLIK SANRI

Odanın içindeki dolaba doğru ilerlediğinde sesimi çıkarmadım. Dolabın kapağını açarak içindeki kıyafetlere göz attı. Eliyle birkaç göz karıştırdıktan sonra yatağın üzerine boğazlı bir kazak ve eşofman attı.

“Olur mu bunlar sana?”

“Olur,” diye mırıldandım. Üzerimize konuşulanların ağırlığı çökmüştü. Ardından bir kısa kollu tişört çıkardı dolaptan ve çıkardığı tişörtü üzerine geçirdi. Giydiği tişört ona dar geldiği için vücuduna yapışyordu. Siyah pantolonun üzerinde beyaz rengiyle parlıyordu.

“Sana yardım edeyim.” Bana doğru ilerleyerek eline kazağı alıp yanıma geldi.

“Kendim giyebilirim,” dedim daha iyi olduğumu belirterek. Elindeki kazağı alarak başımdan geçirdim ve karnımın hafif sızlamasına aldırmadan kollarımı geçirdim.

“Sargı bezini değiştirmedik, eve geçelim değiştiririz.”

“Ne evi?” Saçlarımı kazağın içinden çıkardım.

“Bugünlük üsse geçmeyeceğiz.” Bir tepki vermedim. Bu halde üsse gitmek isteyip istemediğimden emin değildim.

Eşofmanı giymek için ayağa kalktığımda yatağın başlığına tutunma ihtiyacı hissetmiştim. Yaram sızlıyordu fakat eskisi kadar acıımıyordu. Artık katlanılabilir bir acıydı. Verdiği siyah eşofmanı bacaklarımdan geçirerek giydiğimde bana döndü.

“Ben kıyıya yanaşayım, sen burada bekle,” dediğinde başımla onu onayladım. Şu an üşümek istemiyordum. Bir denizin ortasında, onunla bir başımaydım. Kanım akıyordu, canım çocukken olduğu kadar acıyordu. O, çocukluğumu dinliyordu. Savaş bizi hangi noktaya götürürdü, bilemezdim. Gün gelirdi boğazıma yasladığı o bıçağı saplamak zorunda

kalırdı. Gün gelirdi tek kurşun doğrulturdum göğsüne. Tek bir kurşun keserdi nefesini. Ama bu geceyi unutmazdım. Bana ailesini anlatmıştı, benim çocukluğumu dinlemişti.

Bir amaç uğruna dahi olsa bu geceyi unutmazdım.

Sen de unutma Akın. Bu geceyi sen de unutma çünkü zamanı geldiğinde birbirimize hatırlatmak zorunda kalacağız, biliyorum.

Yat iskeleye yanaştığında Akın bana bağırdı. “İskeledeyiz!” Akın’ın ceketini alıp odadan ayrıldım ve yavaş adımlarla trabzanlara tutunarak yataın üst katına çıktım. Halatları bağlayan Akın’a baktım. Onun olduğu tarafa doğru ilerleyince bağladığı halatı bırakarak elini bana uzattı ve elimi tuttuğunda ne olduğunu anlayamadan beni kucağına aldı.

Yata bindirdiğindeki gibi beni yattan indirirken ona bir tepki vermedim. Karnım çok zorladığımda acıyordu. “Eve geçince uyuşturucu krem süreceğim ve sargını temizleyeceğim,” dedi içimin rahat etmesini istercesine.

“Peki,” diye mırıldandım. İndiğimiz yer buraya gelirken kullandığımız Beykoz İskelesi’ydi. Akın, yol kenarındaki belediyenin park alanına park ettiği aracına doğru ilerlerken bana seslendi.

“Cebimden anahtarı alır mısın?” Elimi pantolonunun cebine sokarak dediğini yaptım ve arabasının anahtarını alarak o söylemeden kapıları açan düğmeye bastım. Ağırlığımı tek eline vererek arabanın ön kapısını açtı ve beni içeriye bıraktı.

“Amma ağırmışsın sen de,” dedi benimle dalga geçerek. Bir tepki vermeden arkama yaslandığımda kapıyı kapatmadan elini iki bacağımın arasından koltuğun altına uzattı.

“Ne yapı...” Cümlemi tamamlama izin vermeden koltuğu geriye yasladığında rahat etmem için koltuğu kaydırıldığını

anlamıştım. Bacaklarımı ileriye doğru uzattığımda kapımı kapattı ve soğuk havanın kesilmesine sebep oldu. Arabanın etrafında dolanarak sürücü koltuğuna oturduğunda aklıma gelen detayla ona döndüm.

“Sen karnına bıçak yedin?” dedim sorgularcasına.

“Hımm,” diye mırıldanırken arabayı çalıştırmıştı.

“Sıyıran kör kurşun beni iki büklüm ederken sen dün yediğin bıçak darbesinin izini bugün taşıyorsun. Saplayan acemiymi ya da seni çok seviyordu herhalde...”

“Bilmem,” dedi gülerek ve avuçiçiyle direksiyonu hareket ettirdi. Kolundaki saati yeni fark etmiştim. “Seviyor musun çok?”

Gözlerimi devirdim. Hâlâ aptal yalanını sürdürmeye devam ediyordu.

“Bayılıyorrum,” dedim onunla dalga geçerek ve gözlerimi kapattım. İstanbul’un sokaklarında son sürat ilerleyen arabanın hızını hissetmek bana keyif veriyordu. Akın’ın evine geçince elimi yüzümü yıkamak, mümkünse duş almak istiyordum. Son yirmi dört saat beklenilmedik şekilde olaylı ve yorucu geçmişti.

Akademiye döndüğümde hiç olmazsa biraz daha toparlanmış olmak istiyordum. Daha sonrasında ne yapacağımı ise şimdilik bilmiyordum. Hâlâ bizim taraftan hiç kimse bana ulaşmamıştı. Onlar haber verene kadar beklemek zorundaydım.

“Çocuğu kime teslim ettin?” dedi sanki aklımdan geçenleri duymuş gibi.

“Hangi çocuğu?” Gözlerimi açarak bakışlarımı ona çevirdim. Başım arkaya yaslıydı, bacaklarımı arabanın önüne doğru uzatmıştım.

“Mina,” dedi beni uyarırcasına.

“Kaçmasına yardım ettim, nerede bilmiyorum.”

“Akademiden çıkış yapmış olması mümkün değil Efsun, her nereye sakladıysan elbet bulunacak ya da açlıktan ölecek.” Ölmeyecekti, çoktan çıkarılmıştı. Bu konuda ona tek kelime etmezdim.

“Sizler de ölmesine göz yummayacak mıydınız zaten?” Ona meydan okuyarak devam ettim. “Bırakın ölecekse de ben öldürmüş olayım.”

“Sen bilirsin,” diye mırıldandı. “Söyleme bir şey. Açma ağzını, ben bilirim bulmasını.” Canıma minnetti. Elinde ne varsa sersin ortaya, yine de o çocuğa dokunamazdı çünkü çoktan akademiden gitmişlerdi.

Birkaç dakika sonra araba yavaşça durdu. Akın’ın arabayı park ettiğini geriye doğru yavaşça yanaşıyor olmamızdan anlamıştım. Gözlerimi yavaşça araladım. Aynı eve gelmiştik. İlk gün beni getirdiği iki katlı, küçük evin önündeydik.

“Başka evin yok mu senin?” Arabayı park ettiğinde kapıyı açarak dışarıya adım attım. Çıplak ayaklarıma batan taşlar canımı yaksa da aldırmadım. O gece de çıplak ayaklarla koşmuş-tum sokaklarda. Bana bir cevap vermeden o da arabadan indi.

“Gel buraya,” dedi koluma uzanarak.

“Sen iyi alıştın bana yardım etmeye,” diye onu alaya aldım. Sanki o kurşunun sebebi değilmiş gibi. Sanki boğazıma dayanan bıçağı tutan el ona ait değilmiş gibi.

Kolumdan tutarak benimle birlikte eve doğru yürüdü. Bu sefer kucağına almamıştı fakat ben de artık bunu istemiyordum. Akın Karasu, anlam veremediğim kadar iyi, anlam veremediğim kadar yanlıs doluydu. Bu dengesizlikte onu çözmeden daha fazla yakın olmak istemiyordum çünkü fazla yakınlığın ikimizden birini yok edeceğini biliyordum.

KARANLIK SANRI

Satranç tahtasının üzerindeysen durduğun kareye, mesafene dikkat etmek zorundaydın. Yanlış nokta sonun olurdu ve oyun bazen bir adımla kaybedilirdi. Evin kapısını cebinden çıkardığı anahtarla açtıktan sonra geçmem için kenara kaydı. Anahtarını kapının arkasına takarak içeriye doğru geçtiğinde onun ardından kapıyı kapatmıştım.

Üzerine giydiği ceketı çıkararak salondaki koltuğun üzerine bıraktı. O gün bu evi o kadar incelemiştim ki hâlâ her detayını hatırlıyordum. “Ben bir duş alacağım,” dedi bana bakmadan. “Ardından yaranı temizleriz, istersen saçlarını ve yüzünü yıkarız.”

“Olur.” Sessizce ceketini bıraktığı koltuğa geçerek uzandım. Üst kata doğru çıktığında odasına gittiğini anladım. Muhtemelen kıyafetlerini alacaktı. Birkaç saniye sonra tahmin ettiğim gibi kıyafetlerini alarak aşağıya indi ve mutfağın yanındaki kapıya doğru ilerledi.

“Ev biraz soğuk ama ısınır birazdan, doğalgazı açtım. Üşürsen şömineyi de yakarız,” dedi kapıdan girmeden önce ve ona cevap vermeme fırsat bırakmadan içeriye girdi.

Başımı soğuk kanepeye yasladım. Başım ağrımaya başlamıştı. Ona kendimi anlattığım için pişman olduğumu hissediyordum. Anlattığın acılar gün gelir yüzüne bir silah olarak doğrultulurdu. Asıl yara o silahtan çıkan kurşundan gelirdi. Onun anılarımı kalbime doğrultmasından korkuyordum. O silahtan çıkacak olan kurşundan korkuyordum. Bana anlattıklarının doğru olup olmadığını bilmiyorken ona bu sefer gerçekten de doğrularımı anlatmıştım. Bu sefer yalanım yoktu. Yalanlarım olmadığına savunmasız, yapayalnız kalıyordum.

O teknede kanım akarken yapayalnızdım. Yanımda uzanıyordu ama ben yalansızdım. Kendimi en çok korumam

gereken yer, en savunmasız kaldığım yer olmuştu. Bazen vurulduğunuzu anlamak için vakit geçmesi gerekirdi. Acı kendini zamanla gösterir, yara zamanla kanardı. Hasar almadan çıktığını sandığın savaş bittiğinde kanardı yaran. Bu yüzden onunla birlikte dün gece ağzımızdan dökülen kelimelerin bedelini ödemekten korktum. Bu korku içimdeki huzursuzluğu besledi.

Bacaklarımdan düşmek için direnen eşofmanının belini hafifçe sıkmıştım fakat hâlâ ayaklarımın altına kadar uzanıyordu. Boyu benden oldukça uzundu ki ben de kısa boylu biri sayılmazdım. Üzerimdeki kazağı en az altımdaki eşofmanı kadar boldu. İçinde kaybolduğum kıyafetlerin içinde boğulduğumu hissettiğimde sırtımı yasladığım yerden doğrultarak üzerimdeki kazağı başımdan çıkardım ve yeniden yalnızca sutyenimle kaldım. Çıkardığım kazağı koltuğun üzerine bırakarak yeniden arkama yaslandım. Mutfak arkamda kalıyordu. İlk geldiğim gün oturduğu tekli koltuk tam karşımdaydı ve şöminesi oturduğum koltuğun çaprazındaydı.

Banyonun kapısının açıldığını işittiğimde eşzamanlı olarak sesini duydum. “Üşümeyecek misin öyle?” Çıplak sırtımdan üzerimi çıkardığımı anlamış olmalıydı.

“Boğazlı olduğu için boğuyordu,” dedim ona cevap vererek. Başımı kaldırıp ona bakmamıştım. Elinde bir saç havlusuyla yanıma doğru ilerlediğinde yüzünü ancak görebildim. Sakalları nemliydi. Üzerinde siyah bir tişört ve şort vardı. Havlusunu saçlarında gezdiriyordu, saçlarını kurutma makinesiyle kurulamamıştı. Nemli olduklarını bile bile kaba ıslaklığı aldıktan sonra elindeki havluyu kazağın üzerine bıraktı.

“Saçımı ve yüzümü yıkamak istiyorum,” dedim ona bakarak. Bacaklarımda kurumuş kan lekeleri vardı. Saçlarım

KARANLIK SANRI

karmakarışık ve yüzümde dün gecedan kalma makyaj taşıyordum. Oldukça ağırlaşmış ve kirli hissediyordum.

“Olur.” Elini bana uzatınca uzattığı eli tuttum. Onu görmek, içimdeki huzursuzluk hissini çoğaltırken bu hissi bastırmaya çalıştım.

“Ben yardım edeyim sana, karnını zorlama.”

“İlk kez vurulmuyorum Akın,” dedim sanki o acıyı yaşayan ben değilmişim gibi.

“Benim yanımda ilk kez vuruluyorsun ama.” Mırıldanışına karşılık vermedim ve kolunu tutarak yavaş adımlarla banyoya doğru ilerledim. Banyonun tahta kapısını eliyle tutarak içeriye geçmeme yardım ettiğinde belimden düşmek için direnen eşofmanıma uzandı eli. Önden bağladığım ipi yavaşça çözerek belimden kaymasına sebep olduğunda bakışlarımı ona doğru çevirdim. Bacaklarımın arasında hissettiğim sızı içimdeki huzursuzluğun yerini heyecana bırakmasına sebep olunca yanlış bir adım attığını hissetmesine neden oldum.

“Pardon,” dedi kaşlarını kaldırarak ve bir adım geriledi. Bir cevap vermeden banyonun içindeki beyaz, eski küvetin içine geçtim ve oturdum. Akın suyu ayarlarken elime düş başlığını aldım. Karnıma gelmemesine özen göstererek suyu bacaklarımın arasına tutarken Akın küvetin dışındaki küçük sandalyeye oturdu ve düş jelini bana doğru uzattı. Uzattığı düş jelini aldığımdaya konuştu.

“Evde fazladan lif yok, kusura bakmazsın artık.” Kurduğu cümle gülümsememe sebep oldu, aldığım düş jelini elime sıkarak elimi bacaklarımın üzerinde gezdirdim.

“Ben olsaydım elimi bile kaldırmazdım senin için,” dedim ona gerçeği söyleyerek. “Şimdi bana kimsenin yapmayacağı yardımları yapıyorsun.”

“Benim gözetimim altındasın,” dedi tek sebebi buymuş gibi.

“Sıyıran kurşun öldürmez Akın,” dedim. “Akademi için öldürmeyecek kadar iyi baksan yeter.”

Bir cevap vermeden beni izledi. Bakışları ellerime kaydığında bacaklarım köpüklenmişti fakat kurumuş kan lekelerini çıkarmak için tırnaklarımı bastırmam gerekiyordu. Bacağıma bastırduğım tırnaklarım bacak aramın çizilmesine sebep olurken duş başlığını eline alarak yavaşça bacak arama tuttu.

Bir gün önce karnıma bir kurşun yememiş olsaydım ve karşımdaki adam bir başkası olsaydı bu konumda, çok daha farklı pozisyonlarda olabilirdik. Aklımdan geçmemesi için zorlandığım dürtüler kafamı karıştırdığında bacaklarımla uğraşmayı bıraktım.

“Çıktı kan lekeleri,” dedim bir açıklama yapma ihtiyacı duyarak. O da benden, benim ondan etkilendiğim gibi etkileniyor muydu? Yoksa karşısında gördüğü kadın tam da olması gerektiği gibi bir düşmandan mı ibaretti?

“Arkanı dön, saçlarını ben yıkayayım,” dedi bir öneride bulunarak. “Yoksa yaran ıslanır.” Başımla onu onaylayarak dediğini yaptım ve saçlarımı ona doğru çevirdim. Gözlerim artık banyonun beyaz fayansla örtülen duvarlarındaydı. Uzun siyah saçlarıma değen büyük elleri karnımın kasılmasına sebep olurken yaram acıdı ve ağzımdan ufak bir inilti döküldü.

“Su mu geldi?” dedi Akın ne olduğunu anlayamayarak.

“Yok.” Derin bir nefes alarak aceleyle ekledim. “Yani evet, biraz acıdı.”

“Daha dikkat edeyim.” Elindeki duş başlığını biraz daha geriye çekerek saçlarımı yavaşça ıslattı ve başlığı kenara bırakarak eline şampuanı aldı. Sağ eline aldığı şampuanı sol eline

dökerek saçlarımı karıştırdı ve elindeki şampuanın saçlarıma karışmasına sebep oldu. Şampuan şişesini küvetin içine hırakarak saçlarımı yıkamaya devam ettiğinde gözlerimi kapattım. Saçlarımın arasında dolaşan elleri bana masaj yapıyormuş gibi hissettirirken içimdeki hissi bastırmaya çalışıyordum.

İçimdeki bacaklarımı birbirine kapatmamı söyleyen bir his vardı ve bu hisse karşı direnmek saniyeler geçtikçe zorlaşıyordu. “Yıkasan mı artık?” dedim başka bir çare bulamayarak. “Üşüdüm banyoda.”

Bir cevap vermeden eline düş başlığını aldığı anda biraz olsun rahatladığımı hissetmiştim. Köpüklediği saçlarımı yavaşça duruladı ve suyu kapatarak ayağa kalktı. Birkaç saniye içinde elinde bir havluyla geldiğini anlamıştım çünkü havluyu saçlarıma sarmıştı. Ardından ayağa kalktım ve küvetin içinden çıktım. Küçük bir aynanın önüne kurulan küçük lavabonun önüne geçerek yüzümü yıkadım. Kenardaki pamuklardan alarak göz makyajımı sabunlu pamukla çıkarmaya çalıştım ve yüzümü güzelce yıkadıktan sonra başımı kaldırarak aynadaki görüntüme baktım.

Üzerimde kirlenmiş, siyah iç çamaşırlarım vardı. Yüzümden yorgunluğum belli oluyordu. Saçıma havlu sarmıştı ve hemen ardımda birkaç dakika önce beni yıkayan adam duruyordu. “Gel de yararı temizleyelim,” dedi yeniden beni yönlendirerek. Bir yandan da bana havlu uzatmıştı. Bedenime sardığım havluya rağmen saçlarımdan süzülen su damlaları yürüdüğüm yerlere izini bırakırken Akın’a döndüm.

“Koltuğun ıslanacak.”

“Islansın,” dedi sadece ve beni bırakarak orada olduğunu yeni fark ettiğim ecza dolabına doğru ilerledi. Dolap normalde olması gerektiğinden çok daha büyüktü ve her yerde bu

derece dikkatli olmasının sebebi muhtemelen doktor olmasıydı. O sargı için gerekli malzemeleri çıkarırken ben eski yerime oturmuştum.

Bugün bir daha hiçbir zaman yaşayamayacağımız kadar sınırları aşmıştık. Tam tersi olsaydı ben aynısını yapar mıydım, bilmiyordum. Ona bu denli yardım eder miydım, elinden tutar mıydım, düş almasına yardımcı olur muydum ya da onu evime götürür müydüm, bilmiyordum. O benim için yalnızca karşı kalenin askeriydi. Her ne olursa olsun yok edilmesi, etkisiz hale getirilmesi gerekiyordu. Yine de bazen içimizde doğru olduğuna inandığımız o sese kulak vermeden yaşayamıyorduk. Belki de bu gece onun için de bir istisnaydı. Belki de yalnızca içindeki o sesi dinlemişti. Bir tekrarı olmayacaktı.

Yaramı sarmak için geri geldiğinde ona yardımcı oldum. Elindeki küçük makasla sargı bezini keserek açtı. Kana bulan beyaz bez bedenimden ayrılırken dikişlerim hafif sızlamıştı fakat ses çıkarmamıştım. Elindeki beze bilmediğim bir sıvı sürerek yaramın etrafını ve kan bulaşan alanları temizledi. Eli bedenime her değdiğinde ürktüğümü hissediyordum. Sürdüğü ilaç yaramın hafifçe yanmasına sebep olurken mırıldandı.

“Şşş, geçecek şimdi.” Tırnaklarımı koltuğun süngerine bastırarak ona baktım. “Dikişini zorlamaman iyi oldu. Çabuk iyileşir,” dedi beni rahatlatmak istercesine. Eline sargı bezini alarak yeniden karın bölgeme sardı ve bezin uçlarını arka taraftan bağlayarak sıkılaştırdı.

“Şimdi sana iç çamaşırı ve kıyafet getireyim,” dediğinde kaşlarımı çattım.

“Kimin iç çamaşırlarını?” Bir başkasının kıyafetini giymezdim.

KARANLIK SANRI

“Hiç kullanılmamış iç çamaşırım var, sana onlardan vereceğim.”

“Ha,” dedim dalgınlıkla. “Anladım.”

Akın bir cevap vermeden merdivenlere doğru ilerlediğinde şömineyi yakmamıza gerek kalmadığını hissetmiştim. İçerisi yeterince sıcaktı ve üzerim çıplak olduğu halde böyle hissediyordum.

“Tişörtün ve pantolonun var ama pantolonun karnını sıkar!” dedi yukarıdan bağırarak.

“Sadece tişörtü getirsen yeterli!” Ona geri seslenerek cevap verdikten hemen sonra adım seslerini işittim. Odadan çıkarak aşağıya doğru ilerlediğinde elinde yeni iç çamaşırları ve tişörtle gelmişti.

“Ben mutfağa geçiyorum, sen üzerini giyin,” dedi kıyafetleri koltuğun üzerine bırakarak.

“Olur,” diye mırıldandım ve o mutfağa geçtiğinde ayağa kalkarak elimi sırtıma götürdüm. Sutyenimin kopçasını açıp çıkardıktan hemen sonra koltuğun üzerine bıraktığı iç çamaşırlarını alarak üzerime geçirdim. Ardından yavaşça külotumu çıkardım ve getirdiği kıyafeti giydim. Bol tişörtü de üzerime geçirdikten sonra çıkardığım kıyafetlerin hepsini elime alarak banyoya doğru ilerledim. Banyoya girdiğimde gözüme ilişen kirli sepetine elimdeki kıyafetlerle birlikte saçımdaki havluyu da bıraktım ve banyodan çıkarak mutfağa doğru ilerledim.

“Karnın aç mı?” dedi içeriye girdiğimi gören Akın. Akımda annesiyle ilgili anlattığı detaylar vardı. Aile benim hassas noktamdı ve Akın istemeden o noktaya parmak basmıştı. Artık onun yüzüne her baktığımda aynı zamanda geçmişini görecektim.

“Hayır, uyku var.” Tezgâhın üzerindeki elmalardan birini kendisi için dilimlemişti. Dilimlediği elmalardan birini bana doğru uzattığında başımı olumsuz anlamda hareket ettirdim.

“Gel seni yatağına götüreyim,” dediğinde güldüm.

“Üst katta mı yatacağım? Kendim çıkarım, yabancısı değilim sonuçta.” Ona laf attığımda güldü ve elindeki elmanın diğer dilimini de ağzına attı.

“O zaman iyi uykular Mina,” dedi kısık bir sesle.

“İyi uykular.” Bu iki günü hiç unutmuyacaktık. Bu iki günü hiç unutmuyacaktım. Ona arkamı dönerek merdivenleri yavaş yavaş çıktığımda hâlâ mutfaktaydı. Benimle birlikte salona gelmemişti. Odasının büyük, demir kapısını açarak içeriye girdiğimde bu evde anlam veremediğim bir kasvetin olduğuna kanaat getirmiştım. Kapıyı ardımdan kapatarak içeriye doğru ilerledim ve odanın içindeki gece lambasını sessizce yaktım. İçeriye aydınlatan cılız, sarı renkli ışık önümü görebilmemi sağlıyordu. Geniş yatağın üzerine otururken içim huzursuzdu.

Yapmamam gereken eylemler yapmıştım. Vermemem gereken tavizleri vermiştim. Şimdiyse kendimle baş başa kaldığım bu odada kendi içimden seçimlerimi sorguluyordum. Her anın, her hareketin bir bedeli vardı. Sardığı yaralarımın bir bedeli olacaktı. Boğazıma dayadığı bıçağın bir bedeli olacaktı. Tenimi sıyrıp geçen o kurşunun bir bedeli olacaktı.

Kendimi beyaz çarşafın içine doğru bırakırken baktığım beyaz tavanda geleceği sorguladım. O gün geldiğinde bedel ödemeye hazır olacak mıydık, bilmiyordum.

Yatağımın altına saklanırdı ruhumu kemiren düşünceler. Böyle kasvetli gecelerdeyse içimi bitirene kadar yer, beni

KARANLIK SANRI

huzursuzluğun dipsiz çukurunda bir başıma bırakırlardı. Birkaç dakika önce beni ölümün kollarından sarılıp alan o adam, şimdi birkaç adım uzağımdaydı ama içimde bir boşluk hissediyordum. Gözlerimi kapattım. Yarın, bugünden çok daha zor olacaktı.

Ninova

“NİFAK TOHUMLARI”

Sırtımda taşıdığın yük sana değil, inancına aittir. Bağ kurduğun ve sıkı sıkı sarıldığın o duygu seni ezer, altında kalırsın. Enkazın altında kalır hayallerin, dokunamazsın. Kendime bile sormaya korktuğum sorular vardı. Bu soruların başındaysa başka bir ihtimal olasılığı yer alıyordu. Her şeyin farklı olma ihtimali var mıydı? Bir hayal kurma şansım var mıydı? Yoksa ben yaratıldığı amaç uğruna savaşamayacak ve hatta belki de o amaca karşı direnemeyecek kadar yetersiz bir varlık mıydım?

Bu sorular kendime karşı dürüst davrandığımda içimde savaşıyor kızı ayaklar altına alıyordu. Hayallerim bir enkazın altında kalmıştı. Başka bir hayat düşüncesi bile geçemezdi zihnimden. Bir seçim hakkım olsaydı eğer, bırakıp gitmeyi isterdim. Yeni bir yaşam hakkım olsaydı üç yıl isterdim. Diğerleri gibi nefes alabildiğim, onlar gibi hissedebildiğim, herkes gibi olabildiğim bir yaşam hakkı isterdim.

Dışarıdan beni gören, gözlerime bakan, hakkımda fikir sahibi olduğunu iddia eden hiç kimsenin içimde biriktirdiğim bu soruları görebildiğini zannetmiyordum. Çünkü bana insan gözüyle bakmıyorlardı. Hepsinin bir hayatı, düşüncesi, yaşantısı vardı ama benim olamazdı. Akademinin içindeki doktorlar, akşam olduğunda odalarına çekilirdi. Evlerine, ailelerine giderlerdi. Herkesin öyle ya da böyle bir ailesi vardı fakat benim yoktu.

Bir annem olmadığı gibi çocuğum da olmayacaktı, bedenimde insanlara ait her şeyi mümkün kılan bu teknoloji bana anne olmayı bile hak görmemişti. Bir başımaydım. Yapayalnızdım ve bu yalnızlığı kabullenmek zorundaydım.

Merhamet gördüğüm bir gecenin sabahında, uyandığım bu tanıdık odada yeniden yalnızlığımınla yüzleşirken anladım. Ne kadar sevgi ve iyilik hissedersenem hissedeyim hiç kimse içimdeki boşluğu dolduramayacaktı. Hiç kimsenin gücü yetmeyecekti beni istediğim kişiye dönüştürmeye. Yüzümün değdiği soğuk çarşaf vücut ısımla ısınmıştı. Sırtüstü uzandığım yatakta uyuyakalmıştım. Üzerime bir şey örtmediğimden emindim fakat üzerime örtülmüş bir pike vardı. Muhtemelen pikeyi Akın örtmüştü. Bu merhametin sonunun ne getireceğini merak ediyordum fakat bir yandan yalancı bile olsa bir sevgi hareketi görmek beni besliyordu.

İçimde bu derece duygusal ve inançlı bir kız taşıyor olmak kısık sesli bir küfür mırıldanmama sebep oldu.

“Sikeyim böyle işi!”

Uyuşuk hareketlerle yataktan kalktığımda tahta zemine değen çıplak ayaklarım zeminin soğukluğuyla hafifçe titredi. Sürekli aynı konumda uyuduğum için ayaklarım uyuşmuştu. Karıncalanan ayaklarımın açılması için biraz bekledikten sonra yataktan kalktım ve yavaş adımlarla kapıya doğru ilerledim. İlaçların etkisi geçtiği için karnımdaki ağrı hafiften belirginleşmişti fakat artık o kadar zorlamıyordu.

Odanın kapısını açarak merdivenlerden indiğimde perdesi açık olan pencereden havanın kapalı olduğunu gördüm. Merdivenlerin sonuna geldiğimde bakışlarım salonun içinde dolaştı. Akın, eve girdiğimizde uzandığım üç kişilik geniş koltukta uyuyordu. Üzerinde ince bir pike vardı. Boyu uzun olduğundan

bedeni koltuğa tam olarak sığmıyordu. Odanın içindeki sehpa-
nın üzerinde bir kadeh bulunuyordu. Ben uyuduktan sonra al-
kol aldığını anlamıştım. Sigara paketi kadehin hemen yanında
bitmiş bir şekilde duruyordu. Odanın içinde daha fazla oyalan-
mayarak mutfığa geçtim. Çıplak ayaklarım zeminin soğuklu-
ğuna yavaş yavaş alışmış, ayaklarımdaki kanıncalanma açılmıştı.
Üzerimde dün gece giydiğim bol tişörtüm vardı. Tişört külotu-
mun üzerini kapatacak kadar uzundu.

Buzdolabının kapağını açarak dolabın içine göz attım.
Dolapta neredeyse bir evde olması gereken her şey vardı. Yu-
murtalar, süt stokları, kremalar düzenli bir şekilde dizilmişti.
Buraya devamlı olarak geldiğini dolabın düzeninden anlamış-
tım. Mutfak dolaplarını karıştırmaya başladım ve sütle birlik-
te gerekli malzemeleri çıkararak elime küçük bir tava aldım.
Kahvaltı için üç tane krep hazırlayıp tezgâhın üzerine koy-
duğum servis tabağına yerleştirdim ve buzdolabını yeniden
açarak içinden ağzı kapalı kâselere koyulmuş kahvaltılıkları
çıkardım.

Kahvaltılıkları mutfığındaki masasına yerleştirdikten sonra
tezgâhındaki ketıla su koyarak çayın suyunu hazırladım. Ardın-
dan tezgâha bıraktığım servis tabağını elime alıp onu da masaya
yerleştirdim. Saatin kaç olduğuna bakmamıştım. Direkt olarak
kendime ait bir telefonum olmadığı için telefonun varlığını bile
unutuyordum. Salona geçip duvara asılı olan büyük köstekli
saate baktım. Günü yarılarmış sayılırdık. Saat ikiye geliyordu
fakat hava o kadar kasvetliydi ki dışarıda güneşe dair hiçbir iz
yoktu. Gri bulutlar bütün gökyüzünü kaplamıştı.

“Akın!” Uyanması için Akın’a seslenerek koltuğun başu-
cuna geldiğimde Akın gözlerini yavaşça araladı. En ufak bir
seste uyanıyordu. Uykusu gerçekten çok fazla hafifti.

“Bir sorun mu var?” Yavaşça koltukta doğrularak mırıldandığında onu izledim. Muhtemelen beli ve boynu hafif tutulmuştu. Koca cüssesine küçücük gelen koltukta iki büklüm uyumuştı.

“Hayır, ağrıkesici soracaktım,” dedim onu kahvaltı için uyandırdığımı belli etmeyerek. Kendi içimde bir teşekkür etmiştim fakat bunu hiçbir zaman bilmeyecek, anlamayacaktı.

“Mutfakta var, vereyim dur.” Ayağa kalkıp esnediğinde onu izlemeye devam ettim. Kaslarını gererek kollarını hareket ettirdiğinde gözlerimi çevirmiş, peşinden ilerlemeye başlamıştım. Sesi uykulu çıkıyordu. Mutfığa girince masayı gördüğünden olsa gerek bir an duraksadı.

“Acıktım, sorun olmamıştır herhalde.”

“Yok.” Bardakları koyduğu rafı açıp bana oradaki ağrıkesiciyi uzattı. “Ben bir elimi yüzümü yıkayayım,” dediğinde ona bir cevap vermedim. O da en az benim kadar şaşkındı, durumu ikimiz de kavrayamıyorduk. Boğazıma bir bıçak dayadığında şimdiki kadar ne yapacağımı bilemez halde değildim çünkü bu ondan bekleyeceğim bir hareketti. O ya da bir başkası, ölmem için çabalayacaktı. Yeri geldiğinde beni kendisine siper edecekti.

Şimdiyse iki farklı kutupta birbirimizle öylesine bir gün geçiriyorduk, sabah yataktan kalkarken düşündüğüm normalliği hayatımın içine aldığımı hissediyordum. Sanki o, bir eğlence mekânında ya da üniversitede tanıdığım bir gençti. Evinde ilk kez kalıyordum. Birbirimizi tam anlamıyla tanı mıyorduk ama tanımak istiyorduk. Karnımdaki kurşun yarasını saymazsak son iki günümüz bu düzlemde normal geliyordu fakat bu bizim normalimizin o kadar dışındaydı ki yaşananları kabullenmekte zorluk çekiyorduk.

KARANLIK SANRI

Banyodan çıkıp mutfğa geri geldiğinde uykusundan ayrılmış gözüküyordu. “Kahvaltından yerim herhalde,” diye bana takıldı ve masadaki sandalyelerin birine geçerek oturdu.

“Zehirlenmen hoşuma giderdi ama şimdilik es geçtim.”

“Ağrıkesiciyi tok karnına iç,” dedi kurduğum cümleye cevap vermeyerek. Masada onun karşısına oturduğumda çatalı eline almış, önündeki tabağa ortadaki kreplerden birini çekmişti.

Sessizce kahvaltımızı yaparken aramızdaki sessizliği bozan ben oldum. “Bugün ne yapacaksın?” Önümdeki yeşil zeytinlerden birini ağzıma attım.

“Yapacaksın derken?” Tek kaşını kaldırdı. “Sen de benimle olacaksın. Üsse geçeceğiz.”

“Eğitim safsatasını atlattığımızı düşünüyorum Akın,” dedim ona karşı gelmeyerek. “Fakat sanma ki boğazıma dayadığın bıçağın hesabı sorulmayacak.” Bana herhangi bir tepki vermedi.

“Eğitim olmayacak,” dedi son cümlemi es geçerek. “Artık benimle laboratuvarda olacaksın.”

“Ne üzerine çalışacağız?” dediğimde yemeğini bitirmiş ve ayağa kalkmıştı. Önündeki boş tabağını servisiyle birlikte toparlarken bana cevap verdi.

“Projen üzerine. Mikro genetik için yaptığın çalışmaları izleyeceğiz. Akademiyi oyaladığını zannediyorsun fakat yalnızca doğru zamanı bekliyorlar.”

“Belki ben de doğru zamanı beklemişimdir Akın,” dedim altta kalmayarak. Önümdeki tabağı ve servisleri elime alıp lavabonun içine bıraktım. Akın benim bıraktığım tabaklarla beraber kendi tabaklarını da yıkadıktan sonra masanın

üzerindekileri kahvaltılıkların kapaklarını kapatarak dolaba yerleştirdi. Masanın üzerini de sildikten sonra elindeki bezi yıkayıp tezgâhın üzerine bıraktı.

“Üzerine kabanımı vereyim de çıkalım,” dediğinde onunla dalga geçtim.

“Ben alışveriş yapamayacak mıyım? Kargo da mı gelmiyor bu akademiye?”

“Aynen geliyor,” dedi Akın benimle mutfaktan çıkarken. “Sen iste yeter ki!” Sabır dilercesine konuştuğunda güldüm.

“Kabanı ver de çıkalım,” dedim üstelemeyerek. İlk gün geldiğimde çıktığı, merdivenin sol yanında, banyonun çaprazında kalan odaya girdiğinde kıyafetlerinin o odada olduğunu anlamıştım.

Odaya girdikten birkaç dakika sonra üzerinde siyah bir pantolon ve kazakla çıkmıştı. Elinde bana uzattığı siyah kabanı vardı. Kabanı alarak üzerime geçirdim ve benim üzerimde elbise gibi durmasına aldırmadan önündeki kemeri bağladım. Kabanın içinde kalan saçlarımı ellerimle dışarıya çıkardım.

“Yaran iyi gibi duruyor.”

“Ağrıkesici sızısını alıyor,” dedim dayanılmayacak bir ağrı çekmediğimi belirterek. Başıyla beni onayladı ve hızlı adımlarla kapıya doğru ilerledi. Kapının üzerine taktığı anahtarı çıkarak kapıyı açtığı anda ben de kapının önüne gelmişim. Kapının yanında kalan tahta ayakkabılığı açtık. Ona ayakkabılarını uzatırken ayakkabılıkta gördüğüm terlikleri önüme koydum. Çıplak ayakla kalmaktan iyiydi. Bana büyük gelen erkek terliklerine aldırmadan ayağıma geçirdim ve evden çıktım.

Benim ardından kapıyı kilitledi ve arabanın anahtarına basarak arabanın kilitlerini açtı. Siyah, lüks arabasına bindiğimde ön koltuğunun benim için yatırılmış olduğunu

gördüm. Koltuğa oturduktan sonra koltuğun duruşunu düzelterek normal bir hale getirdim. Akın sürücü koltuğuna oturup arabayı sessizce çalıştırdı.

Susmuştuk.

Belki de en başından beri yapmamız gereken buydu. Son yirmi dört saat hiç yaşanmamış sayılmalıydı. Benim karnımı bir kurşun sıyırmamalıydı, boğazımda bıçak olmamalıydı. Bacaklarımı ovalarken beni izlememeliydi. Benimle aynı yatakta uzanmamalıydı. Yaramı sarmamalıydı. Saçlarımı yıkamamalıydı. Belki de en başından beri olması gereken bu soğukluk ve mesafeydi fakat biz bunu koruyamamıştık.

Bundan sonra da koruyup koruyamayacağımıza emin değildim, insan sınırı bir kere aştığında devamına da cesaret buluyordu. İnsan bir kere güvendiğinde, bir kere bir başkası sayesinde iyi hissettiğinde hiçbir zaman öncesi gibi bakarmıyordu. Kendime kızdım. Kendi içinde kendisine yalanlar söyleyebilen ben böyle basit ve düz bir konumda zihnime söz geçiremedim.

Araba, artık tanıdığım yollarda hızla süzülürken bakışlarım camın dışındaydı. Bacaklarımı birbirine yapıştırmış, arkama doğru yaslanmıştım. Hava hâlâ oldukça kasvetliydi. Gökyüzünde gri bulutlar hüküm sürüyordu. Yağmur yağacak gibi hissediyordum fakat şimdilik gökte herhangi bir yağmur bulutu gözükmiyordu. Akademiye gittiğimizde neresinden başlayacağımıza emin değildim.

Mikro genetik üzerine çalışılacağını söylemişti. Bu çalışmanın elimden alınan proje olduğunu biliyor olmalıydı çünkü zaten projemi onlar almışlardı. Akın'ın projenin içeriğine ne kadar hâkim olup olmadığını bilmiyordum. O proje benim bu hayata tutunma sebebimdi. Birkaç yıl içinde

ellerimde tutamazsam bir daha hiçbir zaman hayalini kurduğum o hayata sahip olamayacaktım.

Kendim için bir adım atacağımı biliyordum. Kendim için bir şans yaratacaktım. Belki gerçekleşmesi imkânsızdı ama hayalini kurması bile yasak olmamalıydı. Beni içine çektikleri bu hayatı kendi ellerimle değiştirecektim. Akın, arabayı üssün ilk gelişimden aşına olduğum girişine doğru park ettiğinde mırıldandım.

“Artık bana daha çok güveniyor gibisiniz.”

“Belki,” dedi cevaben ve arabanın kapısını açarak dışarıya çıktı. Onun ardından kapımı açarak ben de arabadan indim. Anahtarı kapıdaki görevliye verdiğinde beraber alanın girişine doğru ilerledik. Ayaklarımda bana oldukça büyük gelen bir terlik vardı. Saçlarım, çünkü banyonun ardından taranmadığı için hafif karıştı. Üzerimde siyah uzun kabanı vardı. Nasıl bir imaj çizdiğim hakkında en ufak bir fikrim yoktu.

Güvenlikten geçerken Akın’ın üzeri aranmadı fakat askerlerden biri beni durdurarak elini bedenimde gezdirdi. Ardından eliyle işaret ettiği güvenlik cihazının içine geçtim. Ayaklarımı cihazda işaretlenen yerlere koyarak ellerimi cihazın iki yanındaki bölmeye yerleştirdim. Kısa bir süre sonra onay verildiğine dair ses etrafta yankılandı ve tek kelime etmeden cihazdan çıkarak ilerlemeye devam ettim. Akın’ı durdurmadıkları için birkaç adım önümden yürüyordu. Hızlı adımlarla ona yetiştim.

“Odaya geçelim,” dedi Akın ona bir soru sormama izin vermeden. “Üzerini değiştir, ardından Poyraz alacak seni, laboratuvara ineceğiz. Seni çalışacağımız ekiple tanıştıracayım.”

Ona bir cevap vermedim. Yine aramızda soğuk rüzgârlar esiyordu. Birbirimize karşı o kadar düzdük ki sanki dün gece

hiç yaşanmamış gibi hissettiriyordu. Asansöre doğru ilerleyerek içeriye geçtiğimizde Akın, odanın olduğu kata çıkmam için gerekli düğmeye basarak asansörün demirliklerine yaslandı. Onun önündeydim fakat arkam ona dönüktü. Akademi her zamanki uyumunda ve düzeninde gözüküyordu. Extrafta ellerinde bilgisayar ve belgeler olan insanlar dolaşıyordu. Öğrenciler en alt katta akademide olmalıydı.

Asansör inmem gereken kata geldiğinde Akın yeniden konuştu. “Hızlı ol, on dakika sonra odandan alınacaksın,” dediğinde bakışlarımı ona çevirdim. Bana uzattığı kartı elime alarak onu onayladım.

“Geleceğim,” dedim en son olayları yaşadığımız kata ineceğimizi bilerek. Asansörden çıkarak odanın olduğu tarafa doğru ilerlediğimde Akın çoktan gideceği kata tıklayarak inmeye başlamıştı. Odanın kapısına elimdeki kartı okutarak içeriye girdim. Elimdeki kartın Akın’a ait olmadığını biliyordum çünkü rengi siyah değildi. Tüm yetkilere sahip olan kartlar siyahtı ve Akın’da siyah kart vardı.

Odanın kapısından içeriye girdiğimde kabanın önündeki kemeri çözerek kabani üzerimden çıkardım. Boş odanın içine yayılan koku Akın’ın kabanına sinmiş olan parfüm kokusuydu. Kabani yatağın üzerine bırakarak ellerimi üzerimdeki tişörte götürdüm ve onu da çıkardıktan sonra iç çamaşırlarımdan kurtuldum. Kıyafetlerimi direkt olarak yere bırakmış ve banyoya doğru ilerlemeye başlamıştım.

Banyonun kapısını açarak içeriye girdiğimde yanan otomatik ışıklar etrafın aydınlanmasına sebep oldu. Gözlerimi sol taraftaki lavabonun arkasındaki aynaya çevirdiğimde duvarı kaplayan aynaya yansıyan görüntüm yüzümü buruştur-mama sebep oldu. Yüzüm solgun gözüküyordu, saçlarım karışık ve karnımda hafif kanlanmış bir sargı bezi vardı.

Suyu açarak banyo tezgâhına dizilmiş yüz yıkama jellerinden birini elime aldım ve yüzümü köpüklenerek yıkadım. Ardından elim büyük siyah tarağa gitti. Saçlarımı hızlıca tararken saç diplerim hafiften sızlıyordu fakat vaktim olmadığı için aceleci davranmaya özen gösteriyordum. Yere dökülen saçlara aldırmadan saçlarımı taradığımda tarağı lavabonun mermerine bırakarak içeriye geçtim. Dolaptan çıkardığım iç çamaşırlarını giydim ve üzerine siyah tişörtümle siyah taytımı geçirdim. Akın belli ki benim için birkaç parça eşya bıraktırmıştı. Karnımdaki sargının gözükmemesini istemediğim için geniş kısa kollu tişörtümü giymiştim.

Birkaç dakika sonra odanın kapısı tıklatıldığında gelenin Poyraz olduğunu anlamıştım. Oda nın kapısını açarak dışarıya çıktım. Ayağıma odaya benim için bırakılan spor ayakkabılardan bir tanesini giymiştim. Poyraz'ın yüzünde yine maskesi yoktu. Oda nın kapısını kapatarak ona baktığımda güldüm.

“Sen iyice alıştın yüzünü göstermeye komutanım,” dedim onunla dalga geçerek.

“Vurulmuşsun, geçmiş olsun.” Poyraz konuyu değiştirdiğinde birlikte yürümeye başlamıştık.

“Şerefsiz patronun sağ olsun,” dediğimde kaşını kaldırdı.

“Şerefsiz ve patron? Akın mı?”

“Neyin oluyor, yüzbaşın mı?” dedim asansörün önüne geldiğimizde. Omuz silkmesiyle bunun cevabını onun da bilmediğini anlamıştım.

“Bu yaştan sonra çalışan da olduk, hale bak.” Benimle dalga geçtiğini anladığımda yeniden güldüm.

“Umarım sigortanız ödeniyordur komutanım, emekli olmak zor şimdi.” Asansörün kapıları açıldığında içeriye

geçtim. Benim ardımdan o da geçti fakat laboratuvar katına basmamıştı.

“Önce diğerlerini alacağız,” dediğinde başımla onu onayladım.

“Harbi sen kaç yaşındasın?” dememle başını iki yana sallayarak güldü.

“Yirmi yedi Efsun Hanım.” Ona komutanım dememe gönderme yapmıştı.

“Yaşlanmışsın.” Arkama yaslanarak bu muhabbeti sonlandırdım. Poyraz beni eğlendiriyordu. Ares’le de konuşmaktan keyif alıyordum fakat garip bir şekilde ona tam olarak güvenemiyordum. Daha manipüle edilebilir duruyordu. Poyraz’sa kararlı gözüküyordu. Belki de ona daha çok güveniyor olmamın sebebi kararlı olması değil de kararlarının Akın’a dayanıyor olmasıydı. Bilmiyordum.

Asansörün kapısı akademi katında açıldığında karşımda Beril’i gördüm. Saçlarını arkasından atkuyruğu yapmıştı. Üzerinde akademi logolu üniformalar vardı. Siyah büstiyerin altına giydiği taytı fiziğini ortaya çıkarmıştı.

“Diğerlerinin erişim izni olmadığı için hepimizi sen götürüyorsun?” Gözlerimi kısarak sorduğum soruya bir onay almak için Poyraz’a baktım. Beril ses çıkarmadan asansöre binmişti. Poyraz beni başıyla onayladığında yeniden konuşmayacağını anlamıştım. Beril asansörde başka bir kata basarak kenara çekilmişti. Yanımızda başka kimlerin olacağım bilmiyordum. Fakat Uras ve Fulya’nın bu işe dahil olmasını istiyordum. Çünkü onların iletişiminin diğerleriyle devam ettiğini biliyordum. Asansörün kapıları açıldığında bu sefer içeriye Uras, Fulya ve Ares girdi. Dilek hakkımı bu kadar basit bir olaya kullandığım için yüzümü ekşittim. Onlar da asansöre bindiğinde tamamlanmış gözüküyorduk.

“Nasılsın?” dedi Fulya bana bakarak. Ona küçümseyici bir bakış attım. Beni kandıran, arkada bırakan bir insana nasıl davranmam gerekiyorsa o şekilde davranacaktım.

“Baya iyiyim,” dedim kaşlarımı kaldırarak. “Sen nasılsın? Ne ikna etti seni bu konuma düşmeye? Kaç para aldın bu iş için?” Gözlerimden öfkenin geçtiğini biliyordum. Kurduğum cümle Poyraz’ın bakışlarının bana dönmesine sebep olduğunda güldüm.

“Pardon,” dedim alayla. “Biraz ağır oldu sanki.” Uras cümlelerime hiçbir karşılık vermemişti.

“Zamanla bunun bir seçenek değil, mecburiyet olduğunu anlayacaksın,” dedi Fulya diğerlerine karşı durarak. “Sen de benim gibi, bizim gibi düşüneceksin. Çünkü olması gereken bu. Hep buydu.”

Ona bir cevap vermeden sağ tarafına döndüğümde Poyraz’ın önüne döndüğün gördüm. Fulya ve Uras bu oyunda beni sırtımdan bıçaklayan, yarı yolda bırakan insanlardı. Onlara karşı ağır, uzak ve tehlikeli durmak zorundaydım. Başka türlü hiç kimse için inandırıcı olmazdı.

Asansörün kapıları açıldığında önce onlar indi. Ardından Poyraz ve ben indik. Laboratuvarın kapısının önüne geldiğimizde Poyraz’ın gözlerini okuyan akıllı sistem girişi açtı ve hep birlikte içeriye geçtik. Ağır adımlarla tanıdık alanda ilerlerken Beril’in meraklı gözlerini üzerimde hissediyordum. Beni yaşayan bir efsane olarak görüyor olmalıydı.

Laboratuvar masalarının önüne geldiğimizde Beril derin bir nefes alarak ilk oturan kişi olmuştu. Ardından Fulya ve Uras onun yanındaki sandalyelere yerleşti. Ares ve Poyraz ayakta kalmıştı. O ikisinin burada tam olarak ne iş yapacağından emin değildim. Hepimizin bilimle bir alakası vardı

KARANLIK SANRI

ama o ikisi yalnızca askerdi. İyi dövüşebilir, silah kullanabilir, hatta bomba imha edebilirlerdi fakat deneylerle ilgili en ufak bir fikirleri olduğunu sanmıyordum.

Tuvaletin yan tarafında kalan odadan Akın üzerinde beyaz bir önlükle yaklaştığında hâlâ oturmamıştım. Bu masada, kendileri için anahtar niteliğinde olan bir proje için çalışacaklardı. Hatta çalışacaktık. Fakat sonucu ne olursa olsun o projeyi onlara bırakmamakta kararlıydım.

Akın diğerlerini inceledikten sonra bakışlarını bana çevirdi. Bakışları bir süre üzerimde gezindi. Buraya geldiğim günden beri ilk kez bu kadar özensiz giyindiğimi görmüş olmalıydı. Fakat canım acıyordu ve bu durumda kıyafet düşünecek değildim.

“Benimle gel,” dedi Akın diğerlerine aldırmadan ve çıktığı odaya doğru ilerlemeye başladı. Ses çıkarmadan sözünü dinledim. Davette yaşananların aramızda kalacağını anlamıştım. Birbirimize yazılı ya da sözlü bir söz vermemiştik fakat ben onun tavırlarından yaşananların bizim aramızda olduğunu anlamıştım.

Belki de o da benim kadar rahatsızdı yaşadıklarımızdan. O da benim kadar arafta hissediyordu. Ya da ben öyle zannediyordum. Odanın içine girdiğimizde içerideki asansörün önüne sensör yerleştirildiğini fark ettim. Artık burası da göz okuma sistemiyle açılıyor olmalıydı.

“Ne oldu?” dedim içeriye girdiğimizde.

“Üzerine önlük ve kask vereceğim,” dediğinde çalışmamız için gerekli önlemleri alacağımızı anladım. Eline aldığı beyaz önlüğü bana uzatınca, uzattığı önlüğü inceledim. Üzerinde akademiye ait herhangi bir logo bulunmuyordu. Bütün bunlar benim için miydi yoksa zaten içeride logosuz kıyafetler saklanıyor muydu, emin değildim.

Verdiği önlüğü giyerken göz ucuyla beni izlediğini gördüm. Önündeki masanın arkasındaki kolilerin içinden üç önlük daha çıkararak bana uzattığında uzattığı önlükleri aldım. “Diğerleri için,” diye açıkladı. Başım la onu onayladım. Göz koruyucu kaskları eline alarak masanın arkasından çıktı.

“O gün buraya benden başkası girmiş olabilir mi?” dediğimde duraksayarak bana baktı. Bıçaklandığı günden bahsettiğimi anladığında kaşlarını kaldırdı.

“Poyraz dışında hiç kimse giriş yapamaz.”

“Benim yapmadığımı biliyorsun,” dedim gözlerinin içine bakarak. Ona doğru birkaç adım attım. “Bu konuda yalan söylemiyorum. Ben yapmadım, biliyorsun.”

“Bilmiyorum Mina,” dedi gözlerini gözlerimden ayırmadan. “Yaran iyi mi?” Konuyu değiştirdiğinde alayla güldüm.

“Çok mu önemli?” Bakışlarımı üzerinden çekmedim.

“Önemli,” dedi beni şaşırtarak ve iç çeker gibi ekledi. “Çok önemli.” Kaşlarımı çatıp gözlerinin içine bakmaya devam ettiğimde ikimiz de gözlerimizi birbirimizden çekmedik. Ne yapmaya çalıştığını anlamıyordum. Artık ona ve davranışlarına anlam veremiyordum.

“İyi,” dedim ağrı çekmediğimi belirterek. “Akşam yine senden ağrıkesici alırım.”

“Olur, gelirsın odama.”

“Gelirim.” Onunla inatlaşmadım. Daha fazla beklemeden kapıya doğru ilerlediğinde ardından ben de ilerlemeye başladım. Gözlerim bir açık arıyordu. Bulmalıydım, taşların yerini bulmalıydım. Kim olduklarını bulmalıydım. Bir şekilde On Altı’yla iletişim kurmam gerekiyordu.

Masanın önüne geldiğimizde Ares ve Poyraz'ın hâlâ ayakta beklediğini gördüm. "Sizin vasfınız nedir tam olarak?" dedim onlara takılarak. Poyraz bir cevap vermezken Ares konuştu.

"Ortalığı patlatmaya kalkma, kimseyi bıçaklama diye özel koruman olacağız," diye beni iğneledi. Kaşlarımı kaldırdım.

"Sen ve Poyraz?" Yüzümü buruşturdum. İşaretparmağımı onların üzerinde gezdirdim. "Ne bu, bitirim ikili mi? Ayakta uyuturum ben sizi." Poyraz'ın yüzünde mimik oynamadı. Bakışlarını bana çevirmedi. Bu işte gerçekten profesyoneldi.

"Efsun sus," dedi Akın araya girerek. "Beril, DNA kodlarıyla ilgileneceksin, Poyraz sana birazdan bilgisayarı getirecek. Çalışmalarının notlarını yalnızca o bilgisayardan gerçekleştireceksin ve bilgisayar buradan çıkmayacak. Altı numaralı masadasın." Arkadaki masalardan biri gösterdi. Ardından Fulya'ya döndü. Fulya'nın hangi alanda çalışacağını tahmin edebiliyordum.

"Dörtte olacaksın. Kodlamaları ayarlayacaksın, bilgisayarlar buradan çıkmayacak. Bu hepiniz için geçerli."

"Kaç günümüz var?" dedi Fulya araya girerek.

"Otuz sekiz," dedi Akın ona cevaben. "Bitirmek ve ortaya bir şeyler koymak zorundayız."

"İlk deney nerede yapılacak?" Uras araya girdiğinde kaşlarımı çattım. Ne deneyiydi?

"Makedonya," diye cevapladı Akın, Uras'ın sorusunu. "Sen de Fulya ile olursun. Ne yapmanız gerektiğini biliyorsunuz." İkisi de cevap vermeden ayağa kalktığında Poyraz'ın herkesin masasına bilgisayarını bıraktığını fark etmişim. Ares köşeden hepimizi izliyordu fakat gözleri daha çok benim üzerimde dolaşıyordu. Ona bakarak göz kırptığımda bana gülümsedi.

“Efsun,” dedi Akın hemen ardından ve bakışlarımı ona çevirdim. “Sen benimlesin. Enerji üzerine çalışacağız,” dediğinde araya girdim.

“Benim teorilerin peşindesiniz sanıyordum.”

“Değiliz,” dedi Akın. Herkes işinin başına dönmüştü. Poyraz ve Ares bizi duyamayacak kadar uzaktaydı. “Senin zekânın peşindeyiz.” Gülümsedim.

“Peki.” Derin bir nefes aldım. “Ne olduğunu bilmem gerek öncelikle.” Kendi masasının üzerindeki bilgisayarı açarak kenara geçtiğinde onun yanına yerleştim. Bilgisayarını açtığı anda bizi siyah bir ekran karşıladı. Ekranı parmak izini okuttuğunda bilgisayar ekranını kaplayan sayısız klasörle karşılaştım.

İçlerinden bir tanesine tıklayarak oturduğunda sandalyemi ona doğru yaklaştırdım. “Atom bombasının on katı büyüklüğünde bir enerji potansiyeli var,” dedi ekranda açılan üç boyutlu projeyi göstererek. “Fakat nasıl açığa çıkacağını hiç kimse tasarlamıyor.”

“Tetikleyici hiçbir unsuru yok mu?” Gösterdiği projeyi inceliyordum.

“Bildiğimiz kadarıyla hayır,” dediğinde elimi farenin üzerine götürdüm ve Akın’ın önünden fareye dokunarak ekranda hareket ettirdim. Ellerindeki parça, atom parçasından fazlasıyla küçüktü. Fakat yıkıcı etkisinin çok daha geniş alanlara yayılacağı projenin sağ tarafına alman notlardan anlaşılabilirdi.

“Üzerinde çalışılması lazım,” dedim. “Maddenin incelenmesi gerek. Elinizde somut bir örnek var mı? Görmeliyim.”

“Var ama şu an çıkarılması mümkün değil.”

“Ne yapacaksınız bu patlayıcıyla?” Ona başka bir soru yöneltmiştim.

KARANLIK SANRI

“Yalnızca bir savunma mekanizması,” dedi ve ekledi. “Kullanılacağından değil. Tehdit unsuru. Bu yıkıcı etki diğer bileşenlerle temas ettiğinde yakıcı bir güç bulabiliyor. Uras’ın üzerinde çalıştığı proje bu maddenin insan genetiğine dayatacağı güçle ilgili...”

“Deneklere bu gücü aşılama çalışacaksınız,” dedim söylediklerini açığa kavuşturarak. “Peki ya kontrol edemezseniz ne olacak? Doğru kullanılmazsa ne olacak?”

“Beril bunun üzerinde çalışıyor,” diye açıkladı. “Yönetilecekler, bir kontrol merkezi olacak ve gerekirse imha edilecekler.”

“Anladım,” diye cevapladım. “Fakat dediğim gibi görmem, incelemem ve çalışmam gerek. Bir anda çözüm üretebileceğim bir şey değil.”

“Farkındayım,” dediğinde bakışlarımı ona çevirdim. Yüzündeki çizikleri yeni fark ediyordum. Bunlar o gece mi olmuştu? Karnımdaki yaradan ötürü Akın’ı incelememiştim. Gözlerimi Akın’a doğru kaldırarak sordum.

“Yaraların o gece mi oldu?”

“Bazıları evet,” dediğinde bir cevap vermedim. Bakışlarım laboratuvarın içinde dolaştı. Ares bir köşede telefonuyla ilgileniyordu. Poyraz’ın bakışları Beril, Fulya ve Uras’ın üzerindeydi. Fulya’nın elleri bilgisayarın üzerinde dolaşıyordu. Seri bir şekilde çalışıyor ve üretiyordu. Uras ise onun yanında durmuş, önündeki mikroskopla incelemeler yapıyordu. Beril’in bilgisayara aldığı notları parmaklarının hareketinden anlayabiliyordum.

“Bitecek mi otuz sekiz güne?” dedim ona bakarak.

“Bitmek zorunda,” derken aynı zamanda ayağa kalkmıştı. “Gelsene benimle.” Ben de ayağa kalkarak peşinden gittim. Ares’in bize baktığını fark etmiştim fakat aldırmadım.

Önlükleri aldığımız odanın içine girdiğimizde masasının üzerine kalçasını yaslayarak oturdu.

“Mümkün mü sence?” dedi içeride bahsettikleri hakkında konuşarak.

“Emin değilim. Mümkün olmayan hiçbir şey yok fakat bizim gücümüz yeter mi belirsiz.”

“Sabahları üzerinde çalışmak için burayı kullanabilirsin. Planlar benim odamda durur, istediğinde kapıyı çalarsın. Bu işi bitirmemiz gerekiyor.”

Başımla onu onayladım. “Sonrasında ne yapılacak?”

“Bilmiyorum,” dedi derin bir nefes alarak. “Akademi karar verecek.”

“Senin çıkarın ne olacak?” dediğimde mırıldandı.

“Ben akademi için çalışıyorum Mina. Bir çıkarım söz konusu olamaz. Ama asıl soru senin çıkarların bence.”

“Konuşmayacağım bunları,” dedim ilerlerken. “Çalışacağım şimdi izin verirsen.” Bir cevap vermediğinde onu ardımda bırakarak içeriye masaya geçtim ve bahsettiği projeyi incelemeye devam ettim.

Saatler sonra masadan kalkarken boynumun tutulduğunu hissediyordum. Karnımdaki ağrı artmıştı. Ağrıkesici etkisini yavaş yavaş azaltıyordu. Omuzlarımı arkaya doğru esneterek kaslarımı hareket ettirdiğimde sırtım sızladı. Fazlasıyla yorulmuştuk.

“Bugünlük yeter,” dedim oturduğum yerden kalkarken. Akın bizden önce çıkmıştı laboratuvardan ve ben buna ses çıkarmamıştım.

“Bence de,” dedi Beril ayağa kalkarak.

KARANLIK SANRI

“Güzelim?..” Uras, Fulya’ya seslendiğinde Fulya bakışlarını ona doğru kaldırdı.

“Bana uyar,” diyerek o da ayaklandı.

“Sıkıntıdan duvar yumruklayacaktım.” Ares araya girerek bana doğru yürümeye başladığında gözlerimi devirdim. Bir yanıma Ares, diğer yanıma Beril gelmişti. Uras ve Fulya arkadaydı. Uras’ın Fulya’ya sarıldığını tahmin edebiliyordum. Poyraz’sa hepimizin önünden ilerliyordu. Kapının önüne geldiğinde akıllı sistem geçiş onayı verdi ve hep birlikte laboratuvarı çıktık.

“Nasıl geçti?” diye Beril’e sordum.

“Bir şeyler yakaladım gibi hissediyorum.”

“Ben de ama emin değilim,” diye mırıldandım. “Başım ağrıyor.”

“Hem de nasıl, uzun zamandır bu kadar çalışmamıştım.”

“Sen öğrenci değil miydin?” dedim aklıma düşen ayrıntıyla.

“Evet ama kaldığım için ek olarak dövüş eğitimi alıyorum Ares’ten. Normal şartlarda eğitimimi tamamladım.”

“Ama Akın’m ekibindensin?” dedim onaylamak istercesine. Başıyla beni onayladı. Siyah, kıvrıkcık uzun saçlara sahipti. Yüzünde inanılmaz bir çekicilik vardı. Biçimli dudakları kalındı. Gözleri ışıltı ışıltı. Kesinlikle fazlasıyla dikkat çeken bir kadındı. Asansöre bindiğimizde Uras’ın Fulya’yı kendisine doğru çektiğini gördüm. Fulya’nın sırtı Uras’a yaslıydı.

“Konuşmuyor mu bu böyle?” Gözümle Poyraz’ı işaret ettim.

“Bizim yanımızda mı?” dedi Beril şaşkınlıkla. “Ancak Akın’la muhatap olur o.” Dudaklarımla sessiz bir *vaou* işareti yaptığımda güldü. “Yemek için nereye gidelim istersin?”

“İçerinin sistemini hiç bilmiyorum,” desem de sisteme fazlasıyla hâkimdim.

“Ah,” dedi şaşkınlıkla. “Burada sosyal hayatın idame edildiği bir kat var. Kadınlar için epilasyon merkezleri, estetik sistemleri, yapay bahçeler, kuaförler, hizmet alanı. Restoranlar, içeridekilerin çoğu dışarıya çıkamadığı için sosyal hayatlarına buralarda devam ediyorlar.”

“Çalışanlar nasıl seçiliyor?” dedim bunun cevabını bilsem de.

“Başarısız öğrenciler çalıştırılıyor,” diye cevap verdi. Asansör durduğunda hep beraber indik. Poyraz bizi beklemeden ilerlemeye başladığında bizimle gelmeyeceğini anlamıştım.

“Ee... Nerenin yemeği daha güzel, siz bilirsiniz artık.”

“Kesinlikle yemek işi benden sorulur,” dedi Ares ve ilerlemeye başladı.

“Arka tarafa geçeceğiz,” dedi Beril bana açıklama yaparak. Uras ve Fulya yalnızca birbirleriyle ilgileniyorlar ve bize uyum sağlıyorlardı. Birkaç dakikalık yürümenin ardından buğulu bir kapıdan parmak izlerimizi okutarak geçtik. Kapının açılışının ardından gördüğüm görüntü yeni bir düzen gibiydi.

Kilometrelerce devam eden alana yapılan kış bahçesi gerçek bir bahçeyi andırıyordu. Ulaşımın kolaylaşması için sağ taraftan ilerleyen bir tren vardı. Bunun dışında bahçede taşıt bulunmuyordu. Belirli bir düzende konumlandırılmış binalar bahçeyle uyum içindeydi. Akademinin karanlık yanının tam zıddı dekore edilmişti. İçeride büyük ağaçlar, renk renk çiçekler ve banklar vardı.

“Sevdin değil mi?” Beril’in konuşmasıyla bahçeyi incelemeyi bıraktım.

“Hoş duruyor,” diye mırıldandım.

KARANLIK SANRI

“Şefin pizzalarını tatmalısın,” dedi Ares ilerideki beyaz restorana ilerlerken.

“Efsun pizza yemez,” dedi Uras araya girerek. Güldüm.

“Baya yakından tanıyoruz birbirimizi,” diyerek ikisini de iğneledim.

“Unutun şu durumu da yemek yiyelim, n’olur?” Ares tartışmanın devamını kestiğinde derin bir nefes aldım.

“Başka bir şey söyleriz sana da,” dedi Beril ve hep birlikte restoranın içine girdik. Kapıda görevli olan kız tebessüm ederek Uras’a döndüğünde Ares’in gözlerini devirdiğini gördüm.

“Hoş geldiniz Uras Bey, hangi masaya alalım sizi?” Üzerimde dolaşan gözlerden kim olduğumdan haberdar olduklarını anlayabiliyordum.

“Cam kenarında beş kişilik bir masa olsun.”

“Üst kat mı efendim?” dedi kız aynı kibarlıkla. Sarı uzun saçları vardı. Üzerine siyah bir takım giymişti. Takımının yakasında restoranın ismi ve akademinin logosu bulunuyordu. Hafif basenleri vardı fakat fazla kilolu değildi. Yüzünde zorunda olduğu için yaptığı belli olan özensiz bir makyaj vardı.

“Evet.” Uras başını sallayarak kolunu Fulya’nın omzuna attı ve onu göğsüne doğru çekti. Burada kendi doğruları vardı. Kendi yaşamları, kendi düzenleri. Bütün insanlığın dışında korkunç bir düzen ve uyum içinde benliklerini kaybederek yaşıyorlardı. Önümüzden giden kızın ardından hep beraber hareket ettiğimizde Ares’in Beril’le konuştuğunu işittim.

“Nasıl gidiyor?”

“Bitmek üzere,” dedi Beril ona dönerek. “Senin?”

“Aynı sayılır. Yeni bir görev için dışarıda olacağım.”

“Çırağan nasıldı?” Beril’in sorusu üzerine Ares’in Beril’e anlatması gerekenden fazlasını anlattığını anlamıştım. Bu Beril’le yakın olmam için iyi bir sebepti.

“Kaos, kan ve vahşet,” dedi Ares göz ucuyla bana bakarken. Beril’in de bakışları bana dönmüştü.

“Kaosu kimin çıkardığını tahmin etmek zor değil,” dedi hafifçe gülümseyerek ve merdivenleri çıkmaya başladık. Ona gülümsedim. Yaşanılanlardan Ares’in az çok haberi olmalıydı. Oradan çıkarken Akın’la iletişim kurmuş olabilirlerdi.

“Sen neden katıldın sahi?” dedi Beril masanın önüne geldiğimizde.

“Akademi adına orada ben vardım. Akın bireysel bir katılımcıydı. Yaptıkları bizi, yani A.S.P.’yi bağlamıyordu,” diyerek Ares bildiğim cümleleri kurmuştu.

“Nasıl kabul ediyor anlamıyorum...” Beril’in mırıltısının ardından Uras’ın bize masaya kadar eşlik eden kıza teşekkür ettiğini işittim.

“Bunu ona sorman gerek.” Ares’in kısa cevabı beni tatmin etmezken bu konu üzerine biraz daha konuşmalarını istedim. Akın’ın kabul ettiği neydi? Herkesten farklı olarak sahip olduğu ve yaptığı ne olabilirdi?

“Neyse,” dedi Beril konuyu kapatarak. Bu konunun üzerinde duracaktım. Bir şekilde öğrenecektim.

“Ben köfte kâsesi alayım,” dedim menüye göz gezdirmekten yanıma gelen garsona.

“Bize her zamanki gibi dört orta boy pizza,” dedi Uras diğerlerinin gözlerine bakarak. Onay aldığı anda garsona dönüp ekledi. “Bir de varsa soğuk çay alayım.”

“Ben de,” dedi Fulya ona katılarak.

KARANLIK SANRI

“Ben portakal suyu istiyorum.” Beril’in ardından Ares ekledi.

“Bira.” Garson elindeki tablete siparişleri girerken bana döndü.

“Ben de sıcak şarap alayım,” dedim. Garson siparişlerimizi aldıktan sonra yanımızdan ayrıldı.

“Nasıl gitti çalışmalarınız?” Fulya, Beril’e dönerek konuştuğunda Beril olan cevap verdi.

“Emin değilim. Üzerinde çok çalışmak gerekiyor. Elimdeki DNA’ların kopyasını oluşturmamız gerek. Ardından kontrollü bir alanda parçalanmalı.”

“Uzaktan kontrolü mümkün mü?” dedi Uras, Beril’e.

“Mümkün ama o ısıdayken herhangi bir teknoloji çalışabilir mi, emin değilim. Yerin binlerce metre altından bahsediyoruz.” Fulya, Beril’in yerine cevap vermişti.

“Deneyip göreceğiz,” dedi Uras derin bir nefes alarak.

“Hasan bakacak çalışmalara.” Duyduğum isim kaşlarımın çatılmasına sebep olurken bakışlarım Ares’e döndü.

“Kim söyledi bunu?”

“Akın,” dedi Ares bana kaşlarını kaldırarak. Bu, *hesabını ona sor* demenin farklı bir yoluydu.

“Peki.”

“O nerede?” dedi Uras ve garson içeceklerimizi getirerek birer birer önümüze koydu.

“Yemek yemeye gelir birazdan,” dedi Ares de. Üst kat, aşağıyı tamamıyla görüyordu. Aşağıda yemek yiyenler laboratuvarlarda ve akademinin içinde çalışan insanlardı. Askerler dışında herkes alt katta yemek yiyordu. Yalnızca askerler kendilerine ait hücrelerde yemek yiyordu çünkü yüzlerinin diğerleri tarafından görülmesi yasaktı.

Poyraz, bu yasağın dışında kaldığı için yemeğini nereden yiyordu, emin değildim. “Bu kata yalnızca sizler mi çıkabiliyorsunuz?” diye sordum. Bana Fulya cevap verdi.

“Biz, Ebru, yönetim kurulunda gördüğün herkes ve Poyraz.” Kaşlarımı kaldırdım.

“Onun özelliği ne?”

“Akademi ikiye ayrılır,” dedi Beril önündeki portakal suyundan alırken. “Akın’ın ekibindekiler ve diğerleri. Akın ve ekibi akademinin içindeki bir başka güç. Ne tam olarak kopuk ne tam olarak bağlı. Hiçbirimizle aynı yerde değil. Ne üstümüzde ne de altımızda. Kendi sistemi var.”

“Neden?” Kaşlarımı kaldırdım.

“Bu şartla kabul etti çünkü burada çalışmayı. Ve Yakuza da kabul etti,” diyerek Ares araya girdi.

“Akademide Yakuza’yı gören tek kişinin o olduğu söyleniyor,” dedi Beril onun ardından.

“Ne?” dedim şaşkınlıkla. Bu işleri değiştirirdi. Bu elinde olan taşı da görevini de değiştirirdi.

“Beril!” dedi Ares onu uyarırcasına ve Beril sustu. Bu kadarı bile benim için yeterliydi. Bakışlarımız Fulya ile kesiştiğinde onun da bu durumu bilmediğini anlamıştım. Garson elinde büyük bir tepsiyle yanımıza geldiğinde yemeklerin geldiğini gördüm. Diğerlerin önüne pizzalarını bırakırken benim önüme büyük köfte kâsemi bıraktı. Önümüzdeki servisi poşetlerinden çıkararak açtığımda Beril bana döndü.

“Çok güzel duruyor.”

Ares ona önündeki sosları uzatırken, “Bi’ gözün doysun be kızım!” dedi.

Burada başka bir dünyanın içindelerdi. Yaptıkları, üzerine çalıştıkları işleri bilmesem onları zararsız, sıradan gençler

olarak nitelendirirdim. Merak ediyordum, farklı bir hayat isterler miydi? Hiç yolları buraya düşmeseydi yine de bu işe dahil olmak isterler miydi?

Ben istemezdim.

İnsanlık yok olsa dahi elimi sürmek istemezdim. Eğer varlığımı bu amaca borçlu olmasaydım dönüp bir kere daha bakmazdım.

Önümdeki kâsedan aldığım köfteyi kâsenin içindeki bulgura ve sosa batırarak ağzıma götürdüğümde diğerleri hâkim olmadığım bir konu hakkında konuşuyordu. Bakışlarımı restoranın içinde dolaştırdım. İçimin daraldığını hissediyordum. Bugün Fulya ile bir şekilde iletişim kurup diğerlerine ulaşmaya çalışacaktım. Merdivenlerden gelen sesler başımı merdivenlere çevirmeme sebep olurken gözlerim üst kata çıkan bedenlere takıldı. Akın ve Ebru restoranın içine giriyordu. Ebru, Akın'a heyecanla bir şeyler anlatıyordu. Akın onu dinliyor muydu, emin değildim. Gözleri yerdeydi, daha çok bir şey düşünüyor gibi gözüküyordu.

“Burada mısın?” Beril’in bana seslenmesiyle odaklandığım yerden ayrılarak Beril’e döndüm.

“Hımm,” dedim önümdeki sıcak şaraptan bir yudum alırken.

“Hangi katta kalıyorsun sen?” Beril ona cevap vermemi bekliyordu. Neredeyse hepsi yemeğini bitirmek üzereydi. Bense daha çeyreğini bile yememiştim.

“Bilmiyorum ki. Akın’ın yanındaki oda,” dedim göz ucuy-la onlara bakarken. Duvar kenarında iki kişilik bir masa oturmuşlardı. “Sigaranız var mı ya?”

“Bende var,” dedi Beril ve ayağa kalktı. “Ben de sigaraya çıkacaktım, gel beraber gidelim.”

“Olur,” diye onayladım. Oldukça heyecanlı, hareketli bir kızdı. Zekiydi fakat yolun çok başındaydı, toydu. Onunla biraz konuşmak işime gelebilirdi.

“Personellerin bir arka kapısı var mı?” dedim masadan kalkarken.

“On dakikaya geliriz.” Beril masadakilere ithafen konuşup bana dönerek ekledi. “Evet ama arka kısımda kalıyor. Bahçe de de içebiliriz.”

“Kimsenin olmadığı bir yer olursa daha iyi olur.”

Başıyla beni onayladı. “Peki.”

Merdivenlerden inmeden önce son kez Akın ve Ebru’ya baktım. Yanlarında bir garson vardı, sipariş veriyor olmalılardı. Aşağıya indiğimizde garsonlara gülümseyerek mutfak tarafına doğru ilerledik ve demirden yapılmış, üzerinde personel yazısı bulunan kapıdan dışarıya çıktık. Burada binaya monte edilen yangın merdivenleri ve ardında büyük duvar vardı. Gri duvar öyle yüksekti ki arkasını görebilmemiz mümkün değildi. Binadan daha yüksek inşa edilmişti.

Yangın merdivenlerine oturdum ve benim ardımdan Beril de oturdu. Cebinden çıkardığı sigarasını bana doğru uzattıktan sonra çakmağını da verdi. Uzattığı sigarayı alarak çakmakla sigaranın ucunu ateşledim ve nefesimi çekerek sigaranın yanmasını sağladım. Ardından çakmağı Beril’e geri uzattığımda kendi sigarasını yaktı.

“Ebru’yu görmek sinirini bozdu, değil mi?” dedi buraya inmemizi kastederek.

“Ebru mu?” Fark etmemişim gibi davrandım. “Yemekten sonra sigara ve kahve yapmayı seviyorum,” diye mırıldandım.

“Kötü biri değil, yalnızca fazla kurallarına düşkün.” Kurduğu cümle gülmeme sebep oldu.

“Nasıl sağlandığını çözümediğim bir sistem. İsyana çok müsait ama hiç kimse isyan çıkarmamış, şaşırtıcı.” Omuz silktiğinde güvenini kazanmak isteyerek geçmişine bir kapı açmak istedim. “Sen nasıl dahil oldun bu sisteme?” dedim onu merak ediyormuş gibi. Bir insanı tanımanın en güvenli ve kolay yolu geçmişini bilmektir. Hatırladığı anılara ve anlara sahip olmaktır.

“Çocukken getirildim. Okulumuz devletin düzenlediğı bir teknoloji fuarına katıldı ve ben de fuar için proje üreten öğrencilerden biriydim. Projem seçildi, ardından aileme yatılı okuldan kabul aldığıma dair bir belge gönderildi ve akademiye alındım.”

“Ailen sorgulamadı mı?” Gözlerinin içine baktım. Bir an için duraksadı.

“Bir süre belirli aralıklarla görüştük. Yurtdışındayım sanıyorlardı. Ardından İstanbul’a döndüğümüz iddia edilen uçak yere düşerek parçalandı ve fuardan seçilen bütün öğrencilerin aileleri çocuklarının öldüğü zannetti.”

“Seni geçtim Beril ama...” Derin bir nefes alarak ekledim. “Ailene bunu yapmalarına nasıl izin verdin?”

“On bir yaşındaydım,” dedi sessizce. “Olması gereken oldu. Hiçbir şeye izin veremeyecek yaşta değildim.”

“Aynı eğitimlerden geçtin, değil mi?” Bize uygulanan eğitimleri kastediyordum. “Grubunuzdan kaç kişi hayatta? Kaç kişi şu an seninle. Yalnızca sen mi?”

“Boş versene.” Ayağa kalktı. “Geçmişi konuşmak istemiyorum. Yaşandı ve bitti. Fazlası yok, bu konumdayız hepimiz. Ve artık bir seçim şansımız yok.”

“Peki.” Onu zorlamadım. Çıktığımız personel girişinden içeriye girerken zihnimde yaşanılacakları şekillendirmeye çalışıyordum.

“Yapın seçiminizi.” Onunla savaşmadım. “Günü geldiğinde sonuçlarına katlanmak zorunda olacaksınız ama yapın seçimlerinizi.”

“İçimize bir şeyler koparmak için geldiğini anlamadıklarını mı sanıyorsun?” Gözlerimin içine baktı. “Senin derdin ne? İnsanlık mı? Hiç sanmıyorum...”

“Benim derdim yaşamak,” dedim bir hasta gibi. “Bunu hepiniz biliyorsunuz. Bu akademinin her köşesinde anım var. Benim derdim yalnızca yaşamak. Ölümümün önüne geçtiğimde ne sizinle ne dünyayla bir derdim kalacak.” Ondan yeni bir sigara alırken bir cevap vermesini umarak sordum. “Akın’ı sizden ayıran ne?”

Gülümsedi. “Konumu. İçerideki sistemin farkındasıdır. Fulya ve Uras bizim üstümüz. Ebru da öyle. Ares askerlerin başında fakat Poyraz’ın kendine özel bir asker birliği var. Akın’ın Yakuza ile olan alakasını bilmiyor hiç kimse. Fakat bana sorarsan resmi bir kayıt olmasa dahi bu sistemin en başında olan, Yakuza’nın altında ismi yazılan adam Akın. A.S.P.’nin içinden A.S.P.’den ayrı bir birliği var.”

“Aranızda bir çizgi var ama bu çözemediğim bir sistem. Fulya üstüm diyorsun ama onunla aynı masada yemek yiyebiliyorsun. Ya da ona özel bir tavrın olmuyor. Ares’le yatıyorsun?” dedim sorarcasına. “Nasıl bir sistem olduğunu kavrayamadım hâlâ.”

“Buradaki sistem kimseyi aşağıya çekmeye yönelik değil. Ares’le ilişkim olabilir. Uras’la da Akın’la da olabilir. Fakat konu görevlere geldiğinde sözünü dinlemek zorunda kalırım. Konu A.S.P.’ye geldiğinde kişisel hislerimizin bir anlamı kalmaz. Fulya ya da Uras’a hitap ederken isimlerini kullanırım ama emir verdiklerinde yerine getirmek zorundayımdır.”

“Nasıl sağlandığını çözemediğim bir sistem. İsyana çok müsait ama hiç kimse isyan çıkarmamış, şaşırtıcı.” Omuz silktiğinde güvenini kazanmak isteyerek geçmişine bir kapı açmak istedim. “Sen nasıl dahil oldun bu sisteme?” dedim onu merak ediyormuş gibi. Bir insanı tanımanın en güvenli ve kolay yolu geçmişini bilmektir. Hatırladığı anılara ve anlara sahip olmaktır.

“Çocukken getirildim. Okulumuz devletin düzenlediği bir teknoloji fuarına katıldı ve ben de fuar için proje üreten öğrencilerden biriydim. Projem seçildi, ardından aileme yatılı okuldan kabul aldığıma dair bir belge gönderildi ve akademiye alındım.”

“Ailen sorgulamadı mı?” Gözlerinin içine baktım. Bir an için duraksadı.

“Bir süre belirli aralıklarla görüştük. Yurtdışındayım sanıyorlardı. Ardından İstanbul’a döndüğümüz iddia edilen uçak yere düşerek parçalandı ve fuardan seçilen bütün öğrencilerin aileleri çocuklarının öldüğü zannetti.”

“Seni geçtim Beril ama...” Derin bir nefes alarak ekledim. “Ailene bunu yapmalarına nasıl izin verdin?”

“On bir yaşındaydım,” dedi sessizce. “Olması gereken oldu. Hiçbir şeye izin veremeyecek yaşta değildim.”

“Aynı eğitimlerden geçtin, değil mi?” Bize uygulanan eğitimleri kastediyordum. “Grubunuzdan kaç kişi hayatta? Kaç kişi şu an seninle. Yalnızca sen mi?”

“Boş versene.” Ayağa kalktı. “Geçmişi konuşmak istemiyorum. Yaşandı ve bitti. Fazlası yok, bu konumdayız hepimiz. Ve artık bir seçim şansımız yok.”

“Peki.” Onu zorlamadım. Çıktığımız personel girişinden içeriye girerken zihnimde yaşanılacakları şekillendirmeye çalışıyordum.

Karanlık bir gecenin sabahında bu yola çıkmıştım. Küçük adımlarla ilerlediğim yolda göğsümde bir silah gibi taşıdığım duygu acıydı. Acım beni büyütmüştü, acım beni yaşatmıştı. İçimdeki sızıya inat nefes almıştım. Göğüs kafesimdeki kemikler birbirine geçerek kalbimi sıkıştırdığında içimdeki acıya tutunmuştum. Bu oyuna ilk kez dahil olduğumda içine sürüklendiğim karanlık, gözlerimi açtığım dünyadan daha kötü değildi.

Ben zaten bu karanlığın içine doğmuştum. Ben zaten bu karanlığın bir parçasıydım. Üzerimde oynanan savaş beni yaralasa da korkmuyordum çünkü kanayan yara öldürmezdi. Asıl kanatmayandan korkacaktın.

Zihnimin içindeki puslu anılar bana bir benlik verememişti. Geriye dönüp baktığımda anılarımın da bana baktığını hissettim. Yüzümü geçmişe döndüğümde gördüğüm yalnızca boşluktu. O boşluğun içinde süzülüyordum.

Efsun Mina Öner.

Üç kelime, bir nefes.

Onun bir geçmişi yok, onun bir geleceği yok. Yalnızca üç kelime, on üç harf. Onun kendine ait hiçbir anısı yok.

Merdivenlerden yukarıya doğru çıktığımızda göğsümün üzerindeki ağırlık büyüdü. Artık bitmeliydi, artık daha büyük adımlar atılmalıydı. Artık ne görmeye ne de yaşamaya katlanabiliyordum. Masaya göz gezdirdiğimde Ares'in masada olmadığını gördüm.

“Ben bi Ares’e bakayım.” Beril’in sesini işittim fakat ona bakmadım. Yanımızdan ayrıldığında masada üç kişi kalmıştık. Fulya, Uras ve ben. Hemen karşımda kalan masada, bakışlarımı kaldırdığımda göz göze geldiğim Akın, Ebru ile beraber yemeğini yiyordu.

“Buranın kütüphanesi var mı?” dedim Fulya’ya dönerek.

“Kitap okumaktan hoşlandığını bilmiyorduk,” diye mırıldandığında gözlerinin içine baktım. Dinleniyor olabilirdik. Akademinin her alanında güvenlik kameraları ve ses cihazları vardı. Onlarla normal bir iletişim kurmam mümkün değildi.

“Var.” Uras, Fulya yerine bana cevap vermişti. On Altı’ya ulaşmam gerekiyordu. Onunla iletişim kurmadan hareket edemezdim çünkü benim her adımda kameralarla ilgilenen o oluyordu.

“Kaçıncı katta?”

“Eksi üç, sol koridor.”

“Anladım, girişler kartla mı?” Başını olumsuz anlamda salladı.

“Güvenlik kameraları ve görevliler var,” dediğinde onu onayladım ve masadan kalktım. Ayaktayken ikisine doğru döndüm.

“Sizinle hesaplaşmadık,” dedim herhangi bir dinleme cihazına karşı oynayarak. “Gün geldiğinde hesaplaşacağız ama şimdi değil. Bu iş bittiğinde pişman olacaksınız.” İkisinden de bir cevap gelmediğinde arkamı dönerek restoranın merdivenlerinden indim. Akın’ı ardımda Ebru ile bir yemek masasında bırakmıştım.

O kadında anlamadığım bir şeyler vardı. İçinde bana karşı bir öfkesi vardı. Bu öfkeyi besleyen ne olduğunu bilmiyordum ve umurumda da değildi. Başa çıkamayacağım biri değildi. Restorandan çıkarak hızlı adımlarla kış bahçesini çıkışına geldiğimde kapı yüzümü okuyarak açıldı. Muhtemelen nereye gittiğim kameralardan takip ediliyordu. On Altı’nın içeriye hâkim olup olmadığından emin değildim.

Kat asansörlerinin olduğu kısma geldiğimde benimle asansöre binen laboratuvar görevlilerinin bakışları üzerimde dolaştı. Herkese açık olan asansör oldukça büyüktü. Bakışlarına aldırmadan sırtımı asansörün demirliklerine yasladım. Asansör, kütüphanenin bulunduğu katta durduğunda diğerlerine bakmadan asansörden indim ve Uras'ın tarif ettiği yöne doğru ilerledim.

Büyük, boydan camla kaplı olan otomatik kapının önüne geldiğimde kapı açıldı ve beklemeden içeriye girdim. Girişin sağ tarafına kurulmuş olan danışma masasındaki görevli bana doğru döndüğünde ona gülümsedim.

“Üç Yüz Seksen,” dedi beni tanıdığını belirtircesine. Gözlüklü, kısa boylu bir kızdı.

“Kitap alıp çıkacağım,” dediğimde başıyla beni onayladı. İçeriye doğru geçerek büyük kütüphanenin içine girdiğimde gözlerim sıra sıra dizilmiş olan kitaplıklarda gezindi. Harf verilerek kodlanan kitaplıkların aralarından geçerek “H” harfinin verildiği kitaplığın önüne geldiğimde elim raflarda dolaştı. Bu rafta bilimsel kitaplar ve makalelerin yer aldığı yazılar vardı. Kitapların sırt kısmında ellerimi gezdirerek on altıncı kitabı elime aldığım da derin bir nefes aldım.

Kitabı nerede inceleyeceğimden emin değildim. Odamın kameralarla izlendiğini tahmin edebiliyordum. Beyaz kapaklı olan kitabı elime alarak arkamı döndüğümde gözlerimin önüne düşen beden kaşlarımı çatmama sebep oldu.

Üzerini değiştirmişti. Siyah bir tişört ve pantolon giyiyordu. Saçları hafif nemli gözüküyordu, duş aldığını anlayabilmiştim. Kaşlarımı yukarıya doğru kaldırdım.

“Pardon?” Gözlerinin içine baktım. Kahve gözleri dikkatle üzerimde dolaştı. Kalın dudakları aralandı.

“Ne işin var kütüphanede?” dedi duruşunu bozmadan. İki sıra rafın arasındaydık. Gözleri yavaşça elimdeki kitaba doğru indi.

“Kitap almak da mı yasak Akın?” diye sordum. “Asıl senin ne işin var burada? Yemeğin çabuk bitmiş.” Yanından geçecektim fakat bana izin vermeyeceğini tahmin edebiliyordum. Rafların arasındaki dar girişi geniş bedeni kaplamıştı.

“Yemeği seninle yemediğim için bu öfke galiba?” dedi benimle alay ederek. Ona güldüm. Kütüphanede bir çalışma alanı olmaması ses çıkarmamızın sorun teşkil etmemesine sebep oluyordu.

“Lütfen,” dedim ona dudaklarımı büzerek. “Bir kere yemek yesene benimle.”

“Olur güzelim,” dedi anlam veremediğim bir tavırla. “Onu da yaparız.”

“Çekil önümden,” dedim sertçe. Geriye doğru adımlamaya başladığında yanından geçerek kütüphanenin çıkışına doğru ilerledim. Kütüphane görevlisi beni görünce ayağa kalkmıştı ki ardımdaki Akın’ı gördüğünden olsa gerek yeniden oturdu. Kapıdan çıkarak asansöre doğru ilerlemeye başladığımda Akın ardımdan seslendi.

“Benim odama geçeceğiz.” Etrafımızdaki insanların bize baktığını görsem de onlara aldırmadım. Aptal.

“Sağdaki asansörü kullan,” dedi kendi bindikleri asansörden bahsederek. Ne adımlarımı yavaşlattım ne de dönüp ona baktım. Sessizce söylediğini yaparak onların kullandığı asansörün önünde durdum.

Asansörün kapılarının açılması için Akın kartını okuttuğunda içeriye geçerek sırtımı asansörün demirliklerine yasladım. Elimde sıkıca tuttuğum kitap vardı. Akın elimdeki kitaba uzandığında ona izin verdim ve elimdeki kitabı aldı.

Kitabın sayfalarını açarak içine baktığımda gülümsedim. “Bu kadar mı korkutuyorum seni?” dedim üzerine giderek. “Bir kitap Akın, size ait bir kitap.”

“Ne araştırdığını merak ettim,” dedi rahat bir tavırla ama içinde bir şeyler aradığını biliyordum. Kitabı bana geri uzattığında elinden çekerek aldım. Asansör odalarımızın bulunduğu kata geldiğinde kapıları açıldı ve önce Akın, ardındansa ben indim. Odasına doğru ilerlerken katta hiç kimse olmadığını fark ettim. Muhtemelen odadaki insanların rahatlığı düşünümlerek içeriye girişler sınırlandırılıyordu.

Akın’ın odasına girdiğimizde derin bir nefes alarak ona döndüm.

“Ne yapacağız burada?”

“Yarana bakacağım.” Ayakkabılarını çıkararak odanın içine doğru ilerledi. Yaramın varlığını bile unutmuştum. Zaman zaman sızlamasa var olduğunu hatırlamayacaktım. Elimdeki kitabı yatağının üzerine bırakarak ben de ayakkabılarımı çıkardım.

“Acıttım, iyileştiririm diyorsun yani,” dedim yatağın üzerine otururken.

“Acıtan ben olmasaydım da iyileştirirdim,” diye mırıldandı. Kaşlarımı kaldırdım, banyoya doğru ilerlediğinde yatağına uzanmıştım. Buraya ilk geldiğim gece beni bu odaya getirmişti. Beni aldığı kapsülden diğerlerine dokunmadan ayrılmıştı çünkü bu dünyada iyilik bile sınıfsaldı.

Banyodan elinde sargı beziyle geri döndüğünde sargı bezi ni değiştireceğini anladım. Başımı koyduğum yumuşak yastık biraz rahatlamama sebep olurken başımın tamamen içine gömülüyor olması beni rahatsız etmişti. Bir elim saçıma uzandı ve tokamı çıkardım.

“Düzgün dur,” dedi Akın devamlı hareketlerimden rahatsız olarak.

“Yastığında ne var senin?” Başımın gömüldüğü yastıktan hafifçe kalktım. Yastığı kaldırarak diğer tarafına çevirecektim ki altındaki küçük flaş bellek kaşlarımın çatılmasına sebep oldu. Belleği elime alırken yatağın kenarına oturmuş sargı için gerekli malzemeleri ayarlayan Akın’a döndüm.

“Bu senin mi?” Onun olduğuna ihtimal vermiyordum.

“Ne benim mi?” Bakışlarını bana doğru kaldırdığında elimdeki siyah belleği gördü. Yüz hatları gerilirken mırıldandı. “Nereden buldun onu?”

“Yastığının altından.”

Elindeki sargı bezlerini bırakarak ayağa kalktığında ben de yattığım yatakta doğruldum. Dolabının kapağını açarak içinden dizüstü bilgisayarını çıkardı.

“Odana herhangi biri girebilir mi?” dedim kaşlarımı kaldırarak.

“Senden başka hiç kimse.” Sesi soğuk çıkmıştı. Kaşlarım alayla kalktı.

“Önce karnına yediğin bıçak, sonra bellek,” dedim gülererek. “Her boku benim üzerime mi yıkacaksın böyle?”

“Yapmadığın hiçbir şeyin hesabını sormuyorum sana!” Sesini yükseltmişti. Bilgisayarı yatağın üzerine bıraktığında açılan ekranına baktım.

“Siktir git!” dedim sinirle. Elimdeki belleği bilgisayarının klavyesinin üzerine fırlattığımda bana bakmadan belleği aldı ve bilgisayarın girişine yerleştirdi.

“Eğer Mina,” dedi kısık sesle. “Bu da senin başının altından çıkan bir şeyse...”

“Ne olur?” Devam etmesine izin vermedim. “Ne bok yiyebilirsin? Asıl eğer bunu da benim üzerime yıkmaya kalkarsan görürsün savaş neymiş.” Bilgisayarı kendime doğru çektim. “Sen ben sustum diye çok yüz buldun,” dedim ona karşı çıkarak. “Bıçak yarası neymiş, hangi yara can acıtmış, daha bilmiyorsun.”

“O bıçağı sen sapladın ve hâlâ üste çıkmaya çalışıyorsun,” dediğinde kısık sesle söylendim.

“Amına koyacağım böyle işin!” Bilgisayar ekranında açılan klasöre girerek dosyayı açtığımda karşılaştığım siyah ekranlı bir videoydu. Bakışlarım yavaşça Akın’a döndü. Aynı zamanda oynatma tuşuna bastım. Bilgisayar ekranını kaplayan görüntü biraz önce kurduğumuz cümleleri anlamsız kılarken olanları kavramaya çalıştım.

Görüntü Akın’ın laboratuvarından çıktığım saate aitti. Ben odaya girdiğimde beni fark eden Akın eşya dolabına doğru ilerliyor ve dolabın içinden çıkardığı bıçağı karnına saplıyordu. Gözlerinde gördüğüm öfkenin kime karşı olduğunu bilmiyordum ama bu saatten sonra benim öfkemin kime karşı olacağını biliyordum.

İçimde yeşermeye başlayan güven tohumları bilgisayar ekranında oynayan videoyla birer birer çürürken kalbimi çevreleyen nefret, o öfkenin bir silah gibi Akın’a dönmesine sebep oldu.

Akın Karasu, o laboratuvarda kendi kendisini bıçaklamış ve suçu benim üzerime yıkmıştı.

Her zaman sana yalan söyleyen birinin söylediği yalan bir ihanet midir, bilinmez. Fakat biliyordum ki bütün gerçek savaşlar ve sevgi ihanetle başlar.

KARANLIK SANRI

İçimdeki güven suları kururken gözlerine baktığım, yatağında uyuduğum, yaralarımı sarmasına izin verdiğim bu adama artık hiçbir zaman güvenemeyeceğimi biliyordum.

“Üç,” dedi zihnimdeki ses beni boğazımdaki bıçağı tuttuğu o geceye götürerek. “İki,” diye mırıldandı ve kafamın içinde dönüp duran köstekli saat içimdeki korkuyu besledi. “Bir.”

Sen, fiiller bıçak yarısından keskin olamaz mı sanıyorsun?

Öldürdü içimde ona inanmak için bekleyen küçük kızı.

“KORKULAR VE KAYIPLAR”

Karanlığın içine sızan cılız bir ışık gibi kalbini kaplayan inanç insanlara olan güveninden geçer. Bağların güvenle oluşur. Sevgin güvenle oluşur. Önce inanır, sonra o inanç uğruna feda olursun. Hislerin zaafın olduğunda içindeki savaş sona erer. Artık geriye ne güven kalmıştır ne de inanç.

Kırık bir aynada paramparça olan yüzün vardır. Sen var-sındır. Hiç olmadığın kadar kendinlesindir fakat yine de gördüğün yüzde en çok kendini ararsın. Cama yansıyan yüzün kırıkların arasında kalır. Görüntün parçalanır, canın acır. Ellerini yasladığın lavabonun soğuk zemini tenine geçer, hâlâ nefes aldığını ve yaşadığını hatırlatır. Gözlerini kapatamazsın, gerçekliğini sorgularcasına izlersin kendini.

Tam o noktada verdiğin kayıplar birer birer gün yüzüne çıkar. Aynaya yansıyan yüzünde biriken hüznün senin değil, verdiğin kayıpların eseridir. O kayıplar seni sen yapar. Artık görmek istediğin geçmiş yoktur. Bir hayalin yoktur, geleceğin yoktur. Dünün ve yarının silinir zihninden. Yalnızca sen kalırsın. Kim olduğun kalır. Bugünün kalır. Elinde yalnızca şu an vardır, bir de parçalanmış, silik bir yüz.

Küçük kızım, şimdi bir kere daha inan seni avutmak için yazdığım masallara. Sarıl satırlara akıttığım gözyaşlarına. Biz seninle masallara inanacağız. Geçmişi yeniden yazacağız. Yarınları unutacağız, kendimizi yalanlarla avutacağız.

Göğsümün arasında hissettiğim keskin acı üzerimize çeken karanlığın ve kırılan inancımın bir yansımasıydı. Bilgisayar ekranında oynayan görüntüler önce içimdeki öfkeyi beslemiş, ardından o öfkeyi nefrete dönüştürmüştü.

“Sen yaptın,” dedim kabullenerek. Bu, bir itham değil, kabullenişti. Gördüklerimi kendime anlatıyordum. “Üstelik sonunun beni etkileyeceğini bile bile o suçu üzerime attın. Yalan söyledin, yalan söyledin ve söylerken o kadar kendinden emindin ki...” Bakışlarım yüzünde dolaştı. Birkaç dakika önce yüzünde olan öfke silinmiş, yerini düz bir ifadeye bırakmıştı. Gözleri bir boşluğa bakıyor gibi bakıyordu. Bir eli yavaşça kirli sakallarına uzandı. Sakallarını sıvazladı. Ne yapacağını bilemiyor gibi gözüküyordu.

“Neden?” Bir adımı daha geride bıraktım. Kabullenmiştim ve artık sırada sorgum vardı. Bu sorgulamanın yerini alacak olan duygu öfkeydi. O öfkeyi tanıyordum. Önündeki her şeyi inancıyla birlikte yakar, yok ederdi. “Bunu neden yaptın, bu sana ne kattı?”

“Ben sana hiçbir şeyin sözünü vermedim,” dedi ayağa kalkarak. Düz çıkan sesi daha fazla gerilmeme sebep olurken kaşlarımı sinirle kaldırdım.

“Bir insana ihanetin sözünü veremezsin zaten Akın.”

“Kimden hesap soruyorsun sen?” Bakışları beni küçümserken sesini yükseltti. İçimde bilmediğim bir his oluştu. Karnımda hissettiğim ağrı göğüs kafesimi kaplarken kabullendim. Bu öfke değil, kırgınlıktı.

“Ben senin dostun muyum? Ben senin yoldaşın mıyım?” Kendisini haklı çıkarmak için sesini biraz daha yükselttiğinde oturduğum yataktan kalkarak ona doğru ilerledim.

KARANLIK SANRI

“Bu işten böyle sıyrılamazsın,” dedim çıplak ayaklarım zemine değerken. Yüzünde gülümseme oluştu. Dudakları kıvrıldı, gözleri odanın içinde dolaştı. Benimle alay ediyordu.

“Ne bu Efsun?” Bakışlarını yüzüme indirdi. “Neyden sıyrılacam ben? Sen bazen unutuyorsun,” diye ekledi. “Biz seninle yağmurlu bir gecede ben evine adamlarımı gönderdiğimde tanıştık. Biz seninle soğuk bir gecede, boş bir inşaat alanında seni esir alırken tanıştık. Biz seninle seni kendi çıkarlarım uğruna harcadığım gece boğazına bir bıçak dayadığımda tanıştık.” Acımasızlığı gözlerimdeki hüznü beslerken karnımdaki ağrı büyüdü.

“Ben bunu hatırlarsam Akın,” dedim tane tane konuşarak. İşaretparmağımı kaldırarak göğsünün üzerine bastırdım. “Bir daha hiç unutmam ve ben bunları unutmazsam sen beni bir sabah, gözlerinin içine bakarak yarattığım kıyametten tanırırsın.”

“Büyük duvarların var gibi davranıyorsun,” dedi içime dokunarak. “Ama o duvarların önünde küçük bir kız çocuğu oturuyor. Sen bir silah değilsin, hiçbir zaman olamazsın çünkü namlunun hisleri yoktur Mina,” dedi bana ikinci adımla seslenerek. “Kurşun hislerle hareket etmez, doğrulttuğun hedefe saplanır, düşünmez. Sandığının aksine sen bir asker değilsin, hiçbir zaman olamadın çünkü inancın var. Asker dediğin inanmaz, yönetilir.”

“Sen nesen peki Akın?” dedim alayla. Sorduğum soruya verecek bir cevabı var mıydı? “Sen bu oyunun neresindesin? Senin hislerin nerede, senin kalbin nerede?”

“Ben bu savaşın içindeyim. Ben senin aksine hedefe doğrultulan silahım. Bir silahın tetiğini çektiğinde kurşun kalbine saplandı diye nefret edemezsin.”

“Ben o silahı hiçbir zaman avcuma almadım.” Derin bir nefes aldım. Tırnağımı ince tişörtünün üzerinden göğsüne doğru bastırdım. “Ben o tetiği çekmedim. Ama çeken eli kırmasını da bilirim.”

Gözleri göğsünün üzerine koyduğum işaretparmağıma düştüğünde elimi göğsünün üzerinden çektim. “Neden yaptığını öğreneceğim,” dedim sessizce. “Artık neden yaptığının hiçbir önemi yok ama sebebini öğreneceğim. Ve bu saatten sonra benimle hiçbir zaman aynı yolda yürümeyeceksin.”

Gözlerimin içine bir kurtuluş arıyormuş gibi baktı. Çıkış yolu bulmaya çalışırcasına baktı. Cümlelerim ona ne hissettirdi, bilmiyordum fakat onun kelimeleri göğüs kafesimi sıkışmasına sebep olmuştu. Bana bir kelime daha etmeden odanın kapısına doğru ilerlediğinde ardından seslendim.

“Kaç,” dedim ve sesimi yükselterek ekledim. “Kaçabildiğin kadar kaç çünkü karşına dikildiğimde bundan öncesinde gördüğün beni göremeyeceksin.”

Ardına bakmadan kapıyı üzerine çarparak çıktığında bakişlarım yatağın üzerindeki bilgisayara kaydı. Bilgisayara takılı olan belleği olduğu yerden çıkararak elime aldığımda öfkeyle yatağının kenarına tekme attım. Yatağın tahta zeminine çarpan ayağım acırken içimdeki kurgunluk yerini öfkeye bırakmıştı. Hissettiğim öfke acımın önüne geçerken derin bir nefes aldım.

“Orospu çocuğu!” diye bağırdım bana kurduğu cümleleri hatırlayarak. Yatağının karşısındaki çalışma masasına bıraktığı sigara paketine uzanarak balkona doğru ilerledim. Balkonun kapısını açarak içeriye sızmasına izin verdiğim soğuk hava hafif titrememe sebep olsa da aldırmadım. Soğuk zemine temas eden bacaklarım titrerken kendimi siyah sandalyenin

üzerine bıraktım. Elime aldığım sigarayı yuvarlak, küçük masanın üzerindeki çakmakla ateşlerken zihnimde onlarca soru vardı.

Bir çıkmazın içinde gibi hissediyordum. Çok kısa sürede, çok yakından tanımıştı beni. Dikkatliydi, temkinliydi, gözlemliyor ve harekete geçiyordu. Belki de yalnızca bir avdan ibarettim. İyi bir avcının avına yaklaştığı gibi sakın, sessiz ve şefkatli yaklaşıyordu bana. Ben onun tavırlarını anlamaya çalışırken o, elindeki zehri boynuma saplıyor, kalbimi sökmek için doğru zamanı kolluyordu.

Bir oyunu öğrenmenin en doğru yolu yenilmektir. Kaybettiğin savaşlar, öğrenmeyi bilersen sana neyi yanlış yaptığını anlatırdı. Bu akademiden içeriye ilk kez girdiğimde bunun benim verdiğim ilk savaş olduğunu biliyordum. Tecrübesizdim ama korkmak için zamanım yoktu. Öğrenmek için başka bir şansım yoktu. Kaybedemezdim, tökezleyemezdim.

Küçüktüm, çok küçüktüm. Yalnızca on beş yıldır nefes alıyordum. Yalnızca on beş yıldır yaşıyordum. Aynı zamanda bedenimde büyük bir kadın taşıyordum. O kadının yıpranmış saçları vardı. Kızarık gözleri, yorgun bir yüzü ve yaşının verdiği kırışıklıkları vardı.

Artık aynaya baktığımda kimi görmem gerektiğini bilmiyordum. İçimdeki küçük kızla aynaya yansıyan görüntümden gördüğüm kadının savaşıydı bu. Yenilmek için oyunun sonlanması gerekirdi. Satrançta kaç taş kaybettiğin değil, kimin şahı devirdiği önemliydi. Ardıma sakladığım o şah daha devrilmemişti.

Elimdeki sigara paketinden bir sigara daha çıkarırken bakışlarım balkonun kapısına doğru kaydı. İçeriden balkona sızan cılız ışık dışında balkonu aydınlatan bir ışıklandırma

bulunmuyordu. Karanlığın içindeydim. Bu karanlığa ihtiyacım vardı. Karanlığın beni saklamasına, koynunda büyütmesine ihtiyacım vardı. Derin bir nefes aldım. Biraz daha sakinleşmiş hissediyordum. Daha sağlıklı düşünebiliyordum.

Eğer bu işin peşine düşeceksem en başta o belleği oraya kimin koyduğundan başlamam gerekiyordu. Akın'ın da söylediği gibi bu odaya bizden başka hiç kimse girmiyorsa bellek içeriye neden, nasıl koyulmuş olabilirdi? Yaşadığımız anın ağırlığından içeride unuttuğum kitabım aklıma geldiğinde oturduğum yerden kalktım.

Yavaş adımlarla biraz önce çıktığım odaya geri girerek yatağın üzerindeki kitaba uzandım ve kitabı elime alarak Akın'ın çalışma masasına doğru ilerledim. Masa lambasının ışığını yakarken gözlerimi kısıtım ve masanın önündeki sandalyeyi çekerek oturdum. Masanın çekmecesine asıldığım da içeride birkaç kalem, defter ve kâğıttan fazlası olmadığını gördüm. Bu odada çalışmayacak kadar zeki bir adamdı Akın. Kendisini bıçaklayacak, suçu bana atacak kadar zeki bir adamdı.

Kitabın kapağını araladığımda gözüme çarpan ilk yazı kitabın iç tarafına yerleştirilmiş olan etiketti. Kütüphanenin isminin bulunduğu etiketin altında kitabın kütüphaneye yerleştirilirken verilen seri numarası bulunuyordu. Sayıların üzerimde gözlerimi gezdirirken açtığım çekmecedен bir kalem ve kâğıt çıkararak sayıların denk geldiği harfleri birer birer kâğıda yazmaya başladım. Bu bana yapmam gerekeni gösterecekti. İçeride iletişimimizin kesildiği olası bir durum için ayarladığımız iletişim yöntemleri vardı. Bunlardan bir tanesi de kitapların içerilerine kodlanan mesajlardı.

KARANLIK SANRI

Kâğıdın üzerine çizdiğim harflerin oluşturduğu cümleler kaşlarımın çatılmasına sebep olurken yazmaya devam ettim.

Sana söylemiştim, tek başınasın. Güvenme, inanma.

Rossie.

Notun sonundaki isim bana tanıdık gelse de benim ekibimin bana böyle bir not bırakmayacağını biliyordum. Biri, iletişim halinde olduğumuzu biliyordu. İçimde bir korku belirdi. Bu yakalanmak üzere olduğumuzu hissettiğim için yaşadığım tedirginliğin doğurduğu bir korkuydu. Elimdeki kâğıdı buruştururken ayağa kalktım ve balkona doğru ilerledim. Soğuk havaya aldırmadan masanın üzerine bıraktığım çakmakla elimdeki kâğıdın ucunun tutuşmasını izledim.

O gün, Akın'ın arabasına bindiğimde torpidosunda bir not bulmuştum. Notu sesli bir şekilde okuduğumda hızla arabanın yönünü değiştirmiş, bizi inşaat alanına götürmüştü. Profesörün öldüğüne dair haberleri dinlemiş ve tepki vermişti. Profesörle nasıl bir bağı olduğunu bilmiyordum fakat planımızın tamamen işe yaradığını biliyordum.

Profesör ölmemişti, o ölüm haberini bizler planlamıştık. Çünkü yıllardır ilmek ilmek işlediğimiz bu projenin başında olan kişi profesörün kendisiydi. Fakat şimdi, ellerimin arasında tutuşan bu kâğıtta okuduğum notu yazan kişinin kim olduğunu bilmiyordum. İçerisine dahil olduğum ekipte Rossie kod adında hiç kimse bulunmuyordu. Tek başıma kaldığımı ima ediyordu. Gerçekten tek başıma kaldığımı söylüyordu ve içimden bir ses o belleği oraya bırakanın da bu notları yazan kişi olduğunu söylüyordu.

Elimdeki kâğıdı demir masanın üzerine bırakarak balkondan çıktım. Düşen yağmur damlaları yazı yazdığım kısmı yanan kâğıdı söndürürken yatağın yanına bıraktığım

ayakkabıları elime alarak ayağıma geçirdim ve odanın kapısını açarak dışarıya çıktım. Kapıyı açtığımda beni yeniden askerler karşılamıştı. Fakat bu sefer tutumları daha önce olduğu kadar kibar değildi.

“Çıkamazsın,” dedi sağ ve sol yanda bulunan askerlerin arasından bana doğru ilerleyen Poyraz.

“Ne?” Kaşlarımı kaldırarak ona baktım.

“Odadan çıkamazsın,” diye yenilediğinde duyduklarımı idrak etmeye çalışıyordum.

“Beni?” dedim işaretparmağımla kendimi göstererek. “Buraya kapatabileceğini mi sanıyorsun?”

Yüzünde maskesi, üzerinde askeri üniforması vardı. Diğer askerin üzerinde silahları vardı, ellerindeki silahları sıkıca kavramış, dik bir pozisyonda bekliyorlardı.

“Ben değil,” dedi Poyraz sert bir sesle. “Akın emrediyor. Derdini ona anlat.”

“Ulaşırsam anlatacağım.” Gözlerimi devirdim. Gerçekten sinirlendiğimi hissediyordum. “O piçe söyle, bana zorluk çıkartmasın.” Askerlerin gözleri Poyraz’a dönerken Poyraz’ın gözlerindeki parıltıyı gördüm. Eli başındaki siyah maskeye uzandı ve maskesini yüzünden çıkararak eline aldı. Diğer eli cebine uzanırken telefonunu alacağını anladım. Tahmin ettiğim gibi eline telefonunu alarak Akın’ı aradı ve telefonunu kulağına götürdü. Derin bir nefes aldım. *Sıkılmışım.*

“Akın,” dedi birkaç adım ileriye giderken. Onun ardından ben de ilerledim. Askerler benimle birlikte hareket ettiğinde Poyraz elini kaldırarak onları durdu. Askerlerden uzaklaştığında yalnızca bizim duyabileceğimiz bir şekilde konuştu.

“Aynen şöyle dedi kardeşim,” dedi Poyraz konuşmasına devam ederek. “O piçe söyle, bana zorluk çıkartmasın.”

Söylediklerimi tekrar ettiğinde kaşlarımı kaldırarak hafifçe gülümsedim.

“Sıkıyorsa sen söyle,” dediğinde Akın’ın ona bir emir verdiği anlamıştım. “Ben uğraşamam bu deliyle.” Bana deli demesinin üzerine elimi telefona doğru uzatarak kulağındaki telefonu çektim ve elime aldım.

“Eğer askerlerinin boğazını kesmemi istemiyorsan ya buraya geliyorsun,” dedim tane tane konuşarak. “Ya da ben yanına geliyorum.”

“Bir saat sakın duramadın değil mi?” dedi bana karşı konuşarak. “Bir saat yalnız kalamadın.”

“Aynen kalamadım, ölüyorum aşkından.”

“Poyraz’a söyle, getirsin seni.” Ona bir cevap vermeden telefonu yüzüne kapattım ve Poyraz’a uzattım.

“En nefret ettiği şey telefonun suratına kapanmasıdır,” dediğinde gülümsedim.

“Peki, daha sık yaparım o halde.”

İlerlemeye başladığımda Poyraz da benimle birlikte ilerlemeye başladı. “Çalışma yerlerinize dönebilirsiniz!” dedi askerlere ithafen ve askerlerin kapının önünden ayrılmasına sebep oldu. Yazık, bostan korkuluğu gibi kullanıyorlardı koca adamları.

“Nereye gideceğiz?” Sorduğum soruyla Poyraz bana cevap verdi.

“Çalışma odasına.” İyi bir mekân seçimiydi. Orada kamera olduğunu zannetmiyordum. Poyraz’ı takip ederek ardından ilerledim. Bu sefer asansöre yönelmemişti. Çalışma odası aynı kattaydı.

“Odaya herhangi bir giriş yapılmış olabilir mi?” Poyraz’ın yaşanılanları bildiğini tahmin ediyordum.

“Yok ama araştırıyorum,” dedi ve ekledi. “Sen ve Akın dışında hiç kimse içeriye girmedi.”

“Ebru?” Tek kaşımı kaldırdım. “O kadın Akın’ın olduğu her şeye dahil olmak istiyor gibi.” Poyraz güldüğünde kaşlarımı çattım. Komik bir şey söylememiştim.

“Akın’ın odası,” dedi kartını odanın kapısına okuturken. Önünde durduğumuz kapı yatak odalarının aksine siyah-tı. Kapı açıldığında içeriye önce Poyraz, daha sonra ise ben girdim. Akın, masanın çaprazındaki koltukta oturuyordu. Önündeki sehpanın üzerinde bir bilgisayar vardı. Oturduğu yerden kalkarak bana doğru döndüğünde gözlerinin içine baktım. Poyraz aramızdan çekilmiş, masanın önündeki sandalyelerden birine oturmuştu.

“Biri var,” dedim onunla konuşmaya mecbur olduğumu bilerek. “O belleği oraya koyan, seninle olan iletişimimin sar-sılmasını isteyen.”

“Kim?” Akın bunu şu an neden sorguladığımı bilmek istercesine bana cevap verdiğinde ona doğru ilerledim.

“Hatırlıyor musun? Bir not bulmuştum. Profesörün öldüğü gece torpidonda. Bana torpidoyu açmamı söylediğinde.” Başıyla beni onayladı. Kaşlarını çattığını gördüm. Alın çizgileri belli oluyordu. “Yeni bir not gönderdi,” dediğimde araya Poyraz girdi.

“Akademideyken mi?”

“Evet,” derken Poyraz’a değil de Akın’a bakıyordum. Akın’ın bir eli yüzüne gitti. Sol eliyle alnını sıvazlarken mırıldandı.

“Nasıl?”

“Söylemem ama bana sana güvenmemem gerektiğini söyledi.”

KARANLIK SANRI

“Akademinin işi olabilir mi?” dedi Poyraz anlam veremediğim bir şekilde. Gözlerimi Poyraz’a çevirdim.

“Akademi sizden ayrı mı işliyor?” Akın’ın bakışlarıyla Poyraz’ı susturduğunu anladığımda derin bir nefes aldım.

“Poyraz çık!” Akın benimle yalnız konuşmak istediğini belirtmişti. Poyraz, Akın’ın sözünü ikiletmeden ayağa kalktı ve birkaç saniye içinde kapının kapanma sesi duyuldu. Odanın içinde yalnız kalmıştık. İçerisi diğer odaların aksine siyah döşenmişti. Akın’ın konfor alanının burası olduğunu anlamıştım.

“Sana nasıl ulaştı?” Gözlerimin içine bakarak yüksek sesle sormuştu.

“Bana sesini yükseltme!” dediğimde derin bir nefes aldı ve sinirle başını sağ tarafına çevirdi.

“Mina,” dedi sakinleşmek istercesine. “Şu işi düzgün anlat.”

“Bilmiyorum. Bir not bırakmış senin odana. Belleği de aynı kişi yerleştirdi muhtemelen. Odana başka hiç kimse giremez mi?” dedim ona doğru ilerlerken.

“Giremez,” dedi kesin bir dille. “Senin dışında hiç kimse giremez.” Kaşlarımı kaldırdım.

“O bıçağın hesabını neden bana kestir?” Ona bir kere daha aynı soruyu yönelttim. Kurduğu cümlelerin altında kalmış hissediyordum.

“Artık tamamen benim konumsun,” dediğinde kaşlarımı çattım. “Bir başkasının değil. Diğerleri senin hakkında karar alamaz.”

“Bunun için yaptın yani?” dediğimde daha demin kalktığı koltuğa oturdu. Onun yanına otururken gözlerimi üzerinden almadım. “Tek sebebi buydu?” Söyledikleri beni tatmin etmiyordu.

“Buydu Efsun, senden kurduğum cümleler için özür dilemeyeceğim. O cümlelerin arkasındayım. Yalnızca bunun içindi. Sen bana lazımsın,” dediğinde derin bir nefes aldım.

“En başından benimle bir anlaşma yapabilirdin.” Ona lazım olduğum konunun ne olduğunu bilmiyordum. “Belki ben kabul ederdim seninle oynamayı.”

“Güvenemezdim,” dediğinde baktığım aynada bir çatlak daha oluştuğunu hissettim. “Hâlâ güvenemem.”

“Neyin peşinde olduğumuzun farkında bile değilsin,” dedim ona karşı çıkmadan. “O kadar büyük ki harita. Biz ne kadar güçlenirsek güçlenelim gün sonunda harcanan bir taş olacağız.”

“Bir cümle kurmuştun,” dedi bana daha önceden söylediğim cümleleri hatırlatarak. “Sen savaşın verildiği o kutsal topraksın,” dedi. Göğüs kafesimin sıkıştığını hissettim. “Senin üzerinde akar kanı kralların ama sana zarar veremezler. Gün sonunda kim kazanırsa kazansın ölümler seni besler.”

“Böyle mi düşünüyorsun sen de?” Devam etmesini istiyordum. Önce sessiz kaldı, ardından konuştu.

“Ne düşündüğümün değil, ne olduğunun önemi var Mina.” Derin bir nefes aldı. “O yüzden bırak aksın kanımız. Bırak savaşalım, yıkım ne kadar büyük olursa o kadar beslenirsin.”

Savaşın yaşandığı kutsal toprak.

Ben tam olarak buydum.

“Yıkımlar bazen toprağı kurutur,” dedim ona cevap vererek. “Çiçek açmaz toprağımda. Güneş görmez yapraklarım.”

“O zaman yalnızca ruhun için savaş.”

Yalnızca ruhun için savaş.

KARANLIK SANRI

“Ne için savaşırsak savaşalım kendimizi kandırmış olacağız,” dedim. “Sen de gerçeği biliyorsun. Bu bizim savaşımız olmayacak. Akademilerin savaşı olacak. Bu sahip olmak isteyen şahların oyunu olacak. Gün sonunda ya A.S.P. kazanacak ya da M.A.F., bunun önüne geçemeyeceğiz.” Ona karşı ilk kez kartlarımı bu derece açık oynamıştım.

“M.A.F.,” dedi tek kaşını kaldırarak. M.A.F. Türkiye’de illegal olarak kurulan ikinci akademiydi. Ve biz ne yaparsak yapalım savaş bu iki akademi arasında sürecekti. Kazananı da kaybedeni de onlar belirleyecekti.

“Onlara mı çalışıyorsun?” Akın geldiğim günden beri kendi içimde kendime yalanlar söylememe sebep olan gerçeği dile dökmek istiyordu.

“Hayır.” Ona bir kere daha yalan söyledim. “Ben kimseye çalışmam. Ben bir savaşta taraf olmam.” Olurdum, olmak zorunda kalırdım. “Ama sen buraya çalışıyorsun,” dedim A.S.P.’yi kastederek. “Ve zamanı geldiğinde diğer akademiye yok etmek istiyorsun. Ne olursa olsun da bunu yapacaksınız. Benim nerede, kiminle olduğumun hiçbir önemi yok.”

“Seni burada tuttuklarına göre var Mina,” dedi bana karşı çıkararak. “Seni burada tuttuğumuza göre yıkım gerçekleştiğinde o tarafta olmanı istemiyoruz demektir.”

Ya ben yıkarsam sizin evinizi başınıza?

Ya ben öldürürsem sizi öyle bir başınıza?

Sustum. Bazen sessiz kalmak gerekirdi.

“O zaman şimdi bana yardım edeceksin,” dedim konuyu değiştirerek. “O notları yazan her kimse bulacağız, sebebini öğreneceğiz.”

“Artık burada kalmayacağız,” dedi Akın söylediklerime yanıt vermeyerek.

“Ne?”

“Akademi seni içeride istemiyor. Dışarıda olacağız, bana ve Ebru’ya yardım edeceksin.” Son cümlesi kaşlarımı çatmama sebep olurken ayağa kalktım.

“Ebru’ya yardım edeceğim?” dedim dalga geçercesine. İşaretparmağımla kendimi gösterdim. “Ben?”

“İş yapacaksınız diyelim,” derken eğlendiğini anlamıştım. “Senin bu kadınla derdin ne?” Sorusuyla gözlerimi devirdim.

“Beni geldiğim gün kapsüle kapatması dışında mı? Bir derdim yok canım, ne olacak? Neyse,” dedim konuyu kapatarak. “Kim olduğunu bulmak zorundayız. Bu siktiğimin yapısında güvenlik önlemleri bu derece az mı?”

“Sen geldiğinden beri bir gariplik var ama çözemedim,” dedi bana yeniden laf atarak. “Güvenlik önlemlerini benden çok biliyor olmalısın. Dışarı çıktığımızda kimle görüşeceksen görüş, nereden yardım alacaksan al. İlk bulduğun not arabada duruyor, onu da kasaya kaldıralım.”

Başımla onu onayladım. “O notu o gün neden hiç umursamadın?” dedim aklıma gelen soruyla.

“Bir kayıp vermiştim,” dedi derin bir nefes alarak. “O kayıp üzerimdeyken boktan bir not kâğıdını umursamadım. Eğer o gün gerçek bir kayıp vermemiş olsaydım sen de arabayı alıp gidemezdin.” Kaşlarımı kaldırdım. Hâlâ koltukta otuyordum.

“Cesedi gördün mü?” diye sordum. “Ve kimdi o adam, sendeki önemi neydi?”

“M.A.F.’in başkanıydı.” Bunu zaten biliyordum. Fakat profesör ölmemişti. O da en az Fulya ve Uras kadar benim yanımdaydı.

KARANLIK SANRI

“Senin için ne gibi bir önemi vardı?” dedim dudaklarımı büzerek. Bana cevap vermediğinde üstelemedim. Yalnızca ölüp ölmediğinden emin olmak istiyor olmalıydı. Profesörle başka bir bağı olmuş olsaydı bunu bilirdim.

“Bir saat önce sana asla kurulmaması gereken cümleler kurdum,” dedi konuyu değiştirerek. “Şimdi karşımdasın. Oysa o an oldukça öfke doluydun.”

Kaşlarımı kaldırdım. İçimdeki öfkeyi görmüş olması beni şaşırtmıştı. Bana bakıyor ama beni görmüyor gibiydi. “Her şey söylediklerinden ibaret,” dedim ona karşı çıkmayarak. “Haklıydın, haklısın. Ama yanıldığın tek bir nokta var ve o da hislerimle hareket ediyor olduğum.” Gözlerinin içine baktım.

“Bu gözlerde ne görüyorsun sahiden?” Çenemi kaldırdım. “Ben baktığım aynada bir boşluk görüyorum. Bomboşum. Cümlelerin beni yaralar mı sandın? Ne söylersen söyle karşımdayım, yanımdayım çünkü attığım her adımın bir amacı var.” Ona, onu ve diğerlerini ulaşmak istediğim hedefe ilerlediğim yolda kullandığımı ima ederken kaşlarını kaldırdı.

“Öyle olsun Efsun,” dedi derin bir nefes alarak. “Umarım ki öyle olsun. Sen hiç duygularınla bütünleşme. Sen hiç geçmişini önemseme.”

Geçmiş.

Şimdi içi boş, donuk bir kalpten ibaret.

Benim bir geçmişim yok, bir dünüm veya yarınım yok.

Ayağa kalktığında ona arkamı döndüm. “Buradan ayrılacaksak evime gideceğiz,” dedim yüzüne bakmadan. “Kendi kıyafetlerimi istiyorum. Kendi düzenimi istiyorum.”

Gülüşü kulaklarıma ulaştığında tek kaşımı kaldırarak hafifçe ona doğru döndüm. “Olur güzelim,” dedi başını eğerek. “Olur, onu da yaparız.”

Başımı sola doğru eğerek ona burun kıvırdığımda bir elini cebine koymuş, eğlenen bakışlarla beni izliyordu. Onu ardımda bırakarak kapıya doğru ilerledim. Kapıyı açtığımda karşımda yalnızca Poyraz vardı.

“Evine götür,” dedi Akın ardımdan Poyraz’a emir vererek. “Başka kimse olmasın, ardından kalacağımız eve döndür.” Poyraz başıyla onu onayladığında önünden ilerlemeye başlamıştım.

“Üzerine mont alalım, hava soğuk.” Yanımdan ilerlerken kurduğu cümleye cevap vermedim ve ilerlemeye devam ettim. Tepkisiz kalışıma aldırmadan o da yürümeye devam etti. Asansöre geldiğimizde söylendim.

“Bu amına koyduğumun akademisinde merdiven yok mu?”

“Gel,” dedi eliyle bana yön göstererek ve asansörü beklemeyen merdivenlerin olduğu tarafa doğru ilerledik. Merdivenleri hızlı adımlarla inerken zihnimde bundan sonra yaşanacakları nasıl yöneteceğimi düşünüyordum. Akademiden istediğimi tam anlamıyla alamamıştım.

Giriş katına geldiğimizde kapının önündeki askerler başlarıyla Poyraz’ı selamladı. Omzundaki simgeler rütbesini gösteriyordu ve anladığım kadarıyla Ares’le Poyraz akademinin en yüksek rütbeli askerleriydi. Dönen kapıdan çıkmadan önce Poyraz’ın koluna dokundum. Dokunuşumla birlikte bana doğru döndüğünde kaşlarımı çattım.

“Dur bi bakayım,” dedim üzerindikileri incelerken. “Sen her yere bu kombinle mi gidiyorsun gerçekten?” Poyraz tek kaşını kaldırarak bana baktığında güldüm. “Savaştan kaçmış gibisin, üzerinde siyah askeri bir üniforma var, üstelik üzerinde Türk bayrağı bile yok?”

Omzunun kenarından tutarak üniformasını çektiirdim. “Delirdin mi?” dedi Poyraz derin bir nefes alarak. “Akın’ın başıma bela ettiği deliye bak. Sırayla verseler sizi bana keşke!”

“Ayıp ediyorsun kardeşim,” dedim dalga geçerek ve elimi üzerinde gezdirdim. “Ben seni dostum sanmıştım.”

“Ya bi’ siktir git.” Benden uzaklaşarak üniformasını ellerimin arasından kurtardı. Beni ardında bırakıp normal kapıya doğru ilerlediğinde kaşlarımı kaldırarak gülümsedim.

“Bir kadına nasıl davranılacağını hiç bilmiyorsun,” dedim ve daha kısık bir sesle ekledim. “Pardon, bir leydiye.” Döner kapıya doğru adımlarken kapının içindeki sistemin üzerimi arayacağını biliyordum. Herhangi bir sorun çıkmadan yüzümde bir gülümsemeyle akademiden ayrıldığımda Poyraz da yan tarafımdaki sürgülü kapıdan çıkmıştı.

Kapının önünde duran görevliler Poyraz’a arabasının anahtarını uzatırken önümüzde duran büyük araca baktım. Siyah bir Range Rover’ı vardı. Araba oldukça asil duruyordu ve muhtemelen özel olarak tasarlanmıştı. Ön kapıyı açtıklarında başımla selam vererek koltuğa oturdum ve ardından kapıyı kapatmalarına izin verdim. Dışarıya çıktığımda vücudumu saran soğuk, arabaya binince bir nebze olsun azalmıştı.

Poyraz da arabanın etrafında dolaşarak benimle arabaya bindiğinde ona bakarak gülümsedim. Üzerindeki kalın ceket üşümesine engel oluyor gibiydi.

“Arabanın içi çok soğuk,” dedim huysuzlanarak.

“Motor ısınsın, açacağım klimayı.” Bana cevap verdiğinde ona karşı çıktım.

“İnsanlık bitmiş.” Başımı iki yana salladım. “İnsan ceke-tini verir.”

“Beş dakikada ölmezsin Efsun.” Tavrıma anlam veremiyor gibiydi fakat ona aldırmadan kollarımı vücuduma sardım.

“Sana söylemiştim,” dedi gözlerini hafifçe bana kaydırarak. Derin bir nefes aldı ve pes ederek üzerindeki askeri üniformaya dahil olan ceketini çıkardı. Ceketin altına giydiği dar, siyah tişörtü vücuduna yapışarak kaslarının belli olmasını sağlıyordu. Tek eliyle direksiyonda hâkimiyet kurarken bana doğru uzattığı ceketini aldım ve bana oldukça büyük olmasına aldırmadan ceketini üzerime giydim.

“Centilmenliğinden biraz puan kırdım ama helal olsun,” dedim ona göz kırparak. Başını iki yana sallayarak kısık sesli bir küfür mırıldansa da ona aldırmadım. Ceketini biraz olsun ısınmama yardımcı olmuştu. Ellerimle yakalarını kaldırdıktan sonra bir elim bacaklarımın arasından koltuğun yanına uzandı ve koltuğu yatar duruma getirdim. Ellerimi ceketinin cebine soktukten sonra koltuğa yayılarak cama doğru döndüm ve Poyraz’a arkamı vererek ceketin içine doğru sokuldum. Ceketini bana büyük olduğu için üzerimin büyük bir kısmını örtüyordu.

Elimi soktuğum cebinde ellerim ısınırken birkaç dakika sonra Poyraz klimayı çalıştırmıştı. “Çok gidecek miyiz?” dedim uykulu bir sesle.

“Yarım saat,” diye mırıldandığında ona cevap verdim.

“Bana yeter de artar bile.”

Yolculuğun geri kalanında gözlerimi kapatırken uyuyormuş gibi derin nefesler alıp verdim ve konuşmadım. Poyraz kısık sesli bir müzik açmış, sessizce yolu izlemişti. Camdan görebildiğim arabalar hızla yanımızdan geçip giderken gözlerim ışıklara daldı. O an Poyraz’ın ailesini merak ettim. Onun geçmişini duymak istedim. Onun bir ailesi var mıydı? O bu işe nasıl girmişti?

KARANLIK SANRI

Sesimi çıkarmadım çünkü uyuduğumu zannediyordu. Yolculukları sessiz geçirmeyi seviyordum. Araba tanıdığım sokaklara girdiğinde aklıma ilk gece düştü. Sırtımı yasladığım sert zemin, yüzüme düşen ilk yağmur, bedenime değen ilk el.

O gece bu oyunu başlattığımız geceydi. Karanlık yeryüzünü kapladığında, bir aralık gecesinde onun arabasının önünde gözlerimi kapattığımda ve bilincimi kaybettiğimde saniye saniye planladığımız bu oyun başlamıştı.

Satranç masasına oturduğunuzda oynadığınız oyunun bir matematiğı vardır. Satranç sanılanın aksine bir şans değil, zekâ oyunudur. Rakibinin hamlesini tahmin eder, taşını ona göre oynarsın.

Ortaya attığın ilk taş çoğı zaman piyondur ama görkemli zaferleri sevenler büyük riskler alır. Karşımdaki adamın kral olduğunu biliyordum. O şahtı. Elinde zaferi taşıyordu ama gücü ne kadar büyük olursa olsun bu oyunda bir adımdan fazlasını atamazdı. Gözünün içine bakarken ona sıktığım kurşuna dur diyemezdi. Görkemli bir zafer için büyük bir adım attım.

O gece, oyunun en kaliteli taşı olduğumu bile bile ilk adımın beni şahın önüne atmak olmasına izin verdim. Önünde, yağmurun altında öylece yatıyordum fakat onun gücü beni yok etmeye yetemedi çünkü her zaman birkaç adım gerisinde durdum.

Bu saatten sonraysa bu sabah gördüklerimden, hatta duyduklarımdan sonra ona yaklaşmanın yanmak demek olduğunu bir kere daha anladım. Her ne olursa olsun o bu oyunun kralıydı. Şah olmak, ölüm demekti. Oyunun bitmesi için ya onun ya da benim kalemin yerle bir olması gerekiyordu. Her ne olursa olsun ona karşı duvarlarımı indiremezdim. Ona güvenemezdim, ona inanamazdım. Ona acıyamazdım.

Gözlerinde baktığımda görmem gereken tek gerçek duygu savaş ve kaostu.

Biz o kaostan beslenirdik.

“Efsun.” Poyraz’ın boğuk sesi kulaklarıma ulaştığında gözlerimi hafifçe araladım. Gözlerimi ne zaman kapattığımın farkında bile değildim.

“Geldik mi?”

“Evinin önündeyiz,” dedi. Bu evi de bulduklarını biliyordum. Bana ait olan hiçbir şeyi dokunmadan, yok etmeden bırakmayacaklardı. Arabanın kapısını açarak dışarıya indiğimizde üzerimdeki cekete bakarak Poyraz’a döndüm.

“Vereyim mi?” dedim daha önceki tavrımın aksine. “Üşüdüysen yani.”

“Kalsın.” Evin girişine geldiğimizde kapıdaki sistem yüzümü tarayarak açıldı ve bahçe kapısından içeriye girdiğimizde yavaş yavaş bahçenin aydınlatmaları yandı. Hava karanlıktı. Saatin kaç olduğu hakkında en ufak bir fikrim yoktu. Zaman algımı kaybetmiş gibi hissediyordum.

Evin kapısını açarak içeriye girdiğimde ardımdan Poyraz girdi. Ona aldırmadan üst kata, odama doğru ilerledim ve merdivenleri çıkarak odama açılan kapıdan girdim. Hızlı adımlarla perdenin arkasındaki bavuluma uzandığımda Poyraz’ın yukarıya çıkmadığını anlamıştım. Üstümdeki ceketin cebine bıraktığım diskı bavulum içine koyarak ceketi üzerimden çıkardım ve yatağa bıraktım. Dolabımdan çıkardığım kıyafetleri büyük bavuluma apar topar yerleştirirken merdivenlerden gelen adım seslerini işittim.

“Müsait misin?” Poyraz’ın sorusuna dolabımdaki kıyafetleri alırken cevap verdim.

KARANLIK SANRI

“Müsaitim, gel.”

Odamın kapısı aralanarak içeriye girdiğinde önce gözleri odanın içinde dolaştı. Yere açtığım büyük valizde kıyafetlerim vardı. Onun yanına açtığım bavula ayakkabılarımı koyuyordum. Ceketini yatağımın üzerindeydi.

“Tatile mi gidiyorsun?” dedi klişe bir şekilde bana takılarak.

“Aynen,” derken dolabımı boşaltmaya devam ettim. “Seni ve Akın’ı yüzdüreceğim derin sularda.”

“Bana uyar.”

“Hım,” dedim ona yüzümü ekşiterek. Bavuluma kıyafetlerimi yerleştirdiğimde kapağını üzerine atarak fermuarını çektim ve dolabımın yanından diğer bavulu çıkararak içine makyaj malzemelerimi koymaya başladım.

“Savaşıyoruz ama kız makyaj malzemesi topluyor,” dedi Poyraz bana takılmayı bırakmayarak.

“Ne derler bilirsiniz komutanım,” dedim ona takılarak. “Savaşın nerede çıkacağı, sevişmenin nerede olacağı hiç belli olmaz.” Bana gülerek karşılık verdiğinde makyaj malzemele-
rimi küçük bavuluma yerleştirmiştim. Bütün valizlerin kapağını kapatarak Poyraz’a döndüğümde yatağın üzerindeki ceketini almış, üzerine giymişti.

“Umarım ceketime bir bok yapmamışsındır,” dedi uyanıyla.

“Ne gibi?” Ona şüpheli bir cevap verdiğimde sesini uyanıyla yükseltti.

“Efsun!”

“Sana dokunmam Poyraz’ım,” dedim gülerek. “Benim tenim yaksa yaksa Akın’ı yakar.” Bir şey söylemeden uzanıp bavulları aldı ve merdivenlerden indirmeye başladı. Onun ardından ben de odamın kapısını kapattım ve aşağıya indim.

Bu evi özlemiştim. Kokusunu bile özlemiştim çünkü burası fazla bana ait hissettiriyordu. Duvarındaki ahşaplarından aynalarına kadar her detayını ben seçmiş, dizayn ettirmiştim.

“Otoparka geçelim,” dedim Poyraz’ı yönlendirerek. “Kendi arabama koyacağım bavulları.”

“Adamın başıma yıktığı işe bak ya!” diye söylendi. “Bebek bakıcılığı yapıyorum.”

Poyraz’a cevap vermedim. Bavullarımı benim ardımdan otoparka, evin arka bahçesine çıkardığında bizi karşılayan soğuk hava kollarımı bedenime sarmama sebep oldu. Siyah Porsche’nin anahtarını alarak arabanın kapılarını açtığımda Poyraz’ın dudaklarından hafif bir ıslık yükseldi. Bavulları arabama yerleştirmeye başladı.

“Abla,” dedi bana bakarak. “Kraliçe,” diye ekledi ve derin bir nefes alarak devam etti. “Senin böyle bir hazinen mi vardı?”

“Korumalarına bile siyah Mercedes alan Akın olamadım ama,” diye ona takıldığımda kaşlarını kaldırdı.

“Akın görse feci yükselir,” dediğinde kaşlarımı çattım. “Akın’ın tek dünya zevki arabalar ve kendi arabaları. Başka hiçbir şeye böyle bebeği gibi baktığını görmedim.”

“Vay,” dedim arabaya doğru ilerlerken. “Şaşırtıcı, çizeyim bir ara arabasını.” Kapının önüne geldiğimde konuyu değiştirdi.

“Akın, aradan kaçacağını tahmin etti. Beni hiç yorma, nereye gidiyorsan git, daha sonrasında haberleşirsiniz,” dediğinde başımla onu onayladım. Elbet bu eve gelmemizin de bir sebebi vardı.

“Tamamdır,” dedim ve arabama bindim. Arabayı çalıştırırken motorun içeride bıraktığı ses içimdeki hazzın

KARANLIK SANRI

yükselmesine sebep oldu. Özgürce araba kullanmayı ve yükselmeyi özlemiştim.

Evin bahçesinden çıkıp giderken bir elim radyoya uzandı ve listemden karışık bir müzik açtım. Tanıdık melodi keyfinin artmasına sebep olurken mırıldandım.

Elimle direksiyonun üzerinde ritim tuttum ve şarkı sözlerini mırıldandım.

“Tam kurtulduğunu düşündüğünde,”

Tam kapını kilitlediğinde.

Sana şimşek çakması gibi geliyor,

Ve gökyüzü parçalandı.”

Gökyüzünde derin bir şimşek sesi işittim ve ardından arabanın camlarından aşağıya süzülen yağmur damlaları o sesi takip etti. Şarkıya eşlik ederken gaz pedalına biraz daha yüklendim.

Şarkının sözlerini dinledim ve derin bir nefes aldım. Melodiye eşlik eden iç çekişler kulaklarımı tırmalarken yağan yağmur içimdeki huzursuzluğu artırdı.

Arabanın hızını artırdım.

Şarkıdaki gibi bir savaşın içindeydik ve ben bunu bedellerini ödeyerek öğrenmiştim. Ben daha başlamamış bir savaşın kaybının bedelini ödemiştim.

Bu savaşın sesiydi.

Gökyüzünden süzülen yağmur taneleri, bir kasırganın habercisi gibi çarpan şimşekler ve araba lastiklerinin yolda bıraktığı derin, tiz ses... Bu bizim savaşımızın sesi.

Benimle aynı anda otoyola çıkan aynı plakadaki dört araç otobanda ilerlerken bakışlarım sağ ve sol yanımdaki araçlara

* Tommee Profitt adlı sanatçının “Sound of War” şarkısı. -y.n.

kaydı. Arabaların hepsi aynıydı. Hiçbir farkı yoktu. Ön koltuklarında siyah, uzun saçlara sahip kızlar oturuyordu. Gü-lümsedim. Bu oyunu bu kadar kolay kazanacağını düşünüyör olamazdı.

Ben M.A.F.'e doğru ilerlerken diğer araçlar farklı yollara saparak gözden kayboldu ve yaklaşık bir saatin ardından toplantı alanına ulaştım. M.A.F.'in merkezi, A.S.P.'nin aksine İstanbul'da değildi çünkü İstanbul'da yapılaşabileceği genişlikte gizli kalabilecek bir alan yoktu.

Toplantı için seçtiğimiz alana girdiğimde aracımın plakası kameralar tarafından okundu ve önümdeki büyük siyah demir kapı aralandı. İçeriye bir bilgi götürüyordum. Onlardan bir bilgi alacaktım. Ardından kapanan kapıya aldırmadan arabadan inerek bagajı açtım ve beyaz bavulumu aralayarak içindeki diski elime aldım. Çip ellerimin arasında kaybolurken hızlı adımlarla önümdeki büyük eve doğru ilerledim. Dışarıdan villa gibi gözüken bu evin içi bir ofis olarak tasarlanmıştı.

Evin önündeki güvenlik görevlileri beni başlarıyla selamladıklarında ben de başımı eğerek onları onayladım ve içeriye girdim. Kapıdan geçtiğimde beni tanıdık giriş karşıladı. Aşağıya doğru inen merdivenlerin ardından geniş bir bekleme alanı vardı. Gitmek istediğim odanın alt katta olduğunu biliyordum. Derin bir nefes alarak merdivenlere doğru ilerledim ve merdivenlerin yanındaki duvara monte edilen kütüphaneye uzanarak yanındaki rafı kendime doğru çektim. Raf dönerek açıldığında aşağıya inen merdivenlerle karşılaştım. Bu merdivenleri tanıyordum. Bu evi tanıyordum. Yıllar olmuştu ama girdiğimde bir başka hissettirmişti. Yuva gibi hissettirmişti.

KARANLIK SANRI

Merdivenleri yavaş yavaş inerken merdivenlerin sonuna geldiğimde rafın geri kapanış sesini duydum. Merdivenleri aydınlatan ışıklar, adımlarımla birer birer yanarken sona geldiğimde beklemeden önümdeki kapıyı açtım ve odaya girdim. İçeride bir masa, iki sandalyeye vardı.

Oyunu başlattığım oda.

Taşımı seçtiğim oda.

Kim olduğumu öğrendiğim oda.

Sandalyede beni akademide bir başıma bırakan o adam oturuyordu. Yüzünde her zamanki durgun ifadesi vardı. Yıllar geçmişti ama ne bakışı ne o değişmişti. Yalnız kasları biraz daha belirginleşmişti. Yüzü olgunlaşmıştı. Artık ne o ne ben çocuktuk.

“On Altı.” Başımı sağa doğru eğerek ayağa kalkmasını bekledim.

“Küçük kız.” Bana yılları hatırlatmak istercesine seslendiğinde kalbimin ezildiğini hissettim. Yıllar olmuştu. Sesini unutmuştum. Sesinin keskin tonunu, yüzündeki çizgileri, karnındaki izleri unutmuştum.

Ayağa kalktığı anda ona doğru birkaç adım attım ve beklemeden kollarımı boynuna doladım. Benden oldukça uzun olduğu için parmak uçlarımda yükselmek zorunda kalmıştım. “On Altı,” dedim ona yeniden bu kod isimle seslenerek. O da beklemeden kollarını bana sardığında içimdeki yalnızlık ve güvensizlik hissi bastırıldı. Buradaydı, kollarımın arasındaydı, benimleydi. Her şey bittiğinde yeniden aynı noktada olacaktık.

“Çok özledim.” Derin bir nefes alarak kokusunu içime çektim. “Parfümünü değiştirmemişsin,” dediğimde bir elini saçımda hissettim.

“Kim olduğumu unut,” dedi bana söylediği cümleleri tekrar ederek. “İsmimi unut, kokumu unutma.”

“Yalan söyledim,” dedim kollarımı daha da sıkarken. “Ben o kokuyu hiç unutmadım. Kendime bile yalan söyledim.”

“Sen yalan söylemeyi böyle öğrendin Mina.” Mırıldanışı kulağıma bir ninni gibi gelirken gülümsedim.

Özlem. Dipsiz bir kuyuda karanlığa karşı verdiğin savaşın bir diğer yüzüydü. Aynaya yansıyan kırık parçalarımın birinin birleştiğini hissettim. *Hislerim*, dedi bir yanımda. Hislerime yeniliyordum ve bu beni içinde bulunduğum durumdan sıyrılıyordu.

Askerlerin hisleri olmaz.

Senin hislerin olamaz.

Kendi içimde kendime tekrar ettiğim cümleler büyürken kollarımı ona daha sıkı sardım. Bedeninden bana yayılan sıcaklığında beş yılımız gizliydi. Şu an kalbimin üzerinde özleminden başka hiçbir his yoktu.

Zihnimde ise yalnızca Akın'ın bana söylediği cümleler dolaşıyordu. *Yenildin*, diyordu. Orada bir yerde gözleri vardı. Kahve gözleri alayla bana bakıyordu. *Ruhun için savaş*, diyordu.

Ruhun için savaş.

“Şşş...” Derin bir nefes aldığımda saçlarımda dolaşan ellerini durdurarak beni avutmak istercesine mırıldanmıştı. Gözüm-den tek bir damla yaş akmazdı ama iç çekişleri içinde büyük bir yangın taşırdı. Bunu en iyi o bilirdi. Buraya gelebilmek için pek çok şeyi feda etmiştik. Kendimizi yok etmiştik. Benim savaşım benden daha çok sahip çıktığı anlar oluyordu.

“Getirdim,” dedim benden istedikleri belleği kastederek.

“Biliyorum.” Birkaç adım uzaklaştı.

“Sen getirdin mi?” derken gözlerinin içine baktım. Mavi gözleri odanın içindeki aydınlatmanın yüzüne yansımalarıyla parlıyordu. Pürüzsüz yüzü ona ayrı bir hava katıyordu. Üzerinde üniforması vardı.

İki farklı kutup.

Akın'ın A.S.P'deki konumu her ne ise On Altı'nın M.A.F'teki konumu oydu. İki uç noktada iki farklı adam. Avcumun içindeki belleği ona uzatırken konuştum.

“Verdiklerini alayım.”

“Üst kurul sana değerli bir dosya gönderdi Mina,” dedi bana ismimle seslenerek. Bu isim artık bana Akın'ı hatırlatıyordu.

“Efsun,” diye düzelttiğimde kaşlarının çatıldığını gördüm.

“Peki,” diye mırıldandı ve masanın üzerindeki belgeyi elimdeki belleğe bakarak bana uzattı. Kalbim, yaşanılacak olan ihtimallerin altında ezilirken elimdeki belleği aldı ve ben de onun elindeki siyah dosyayı kavradım.

Onlara bir parça vermiştim. Bana savaşım için bir parça vermişlerdi. M.A.F'e dahildim fakat hiçbir zaman onların olmamıştım. Benim savaşım herkesten ayrıydı. *Savaşlarda hislere yer veremezsin* derler.

Benim savaşımı hislerim başlattı.

Benim savaşımı geçmiş başlattı.

Karşımdaki adama aldırmadan dosyanın üzerinde yazan isme baktığımda yüzümde düz bir ifade oluştu. Yaşanılacakları görebiliyordum. Yıkımı hissedebiliyordum. O yıkımın altında kalacağımızı biliyordum. Fakat sonu ölüm bile getirse vazgeçmeyecektim.

Dosyanın üzerinde siyah beyaz bir fotoğraf vardı. Fotoğraftaki tanıdık yüz bana nefretle bakıyordu. Altında yazılı olan isme ve soy isme baktım.

Akın Mir Safkan

13 Ocak 1991

Tam kurtulduğunu düşündüğünde,

Sen şimşek çaktı zannediyorsun,

Ama gökyüzü yırtılmış,

Akıyor zafer kanları toprağa.

Dolu bir silah gibi arkanda geçmiş,

Sen bitti sanıyorsun.

Şimdi derin bir nefes al, nefes al.

Kaçamazsın,

Saklanamazsın,

Nefesini tut,

Gözlerini kapat,

Gökyüzünden yüzüne akan kanı hisset.

Bu savaşın sesi.

Savaş daha yeni başladı.

“MASKELELER”

Hiç bilmediğim bir şehrin daha önce görmediğim sokaklarında dolaşırken öğrendim yalnızlığın öldürmediğini. Dönüp baktığımda ardımda bıraktığım anılarda acıdan başka hiçbir şeye yer yoktu. Gözleri öfke dolu bir kız çocuğuna bakıyordum. Ellerinde kan, vücudunda derin yaralar. Artık öğrendik. Kanayan yara öldürmez. Sen içine akanlardan kork.

Kustuğun acı bir daha acıtmaz. Sen kalbine gömdüklerinden kork. Ağlatan anı sızlamaz, sen ağlayamadıklarından kork. Bir damla gözyaşı akmadı gözlerimden. Beni hiçbir anı ağlatacak kadar acıtmadı. Ya da o kadar acıdı ki ağlamaya yer bulamadım. İki büklüm kaldım geçmişime döndüğümde yüzümü. Bir başıma kaldım. Karşımda küçük bir kız çocuğu. Elim uzatsam tutamaz, dokunsam yakarım. Yüzümde bir tokat izi. Elimde kan lekeleri. Artık ölelim, bitsin bu savaş.

Eğer bağlı olmasaydım bu kadar geçmişe, şimdi bir yarınım olmazdı. Bir savaşım olmazdı. Bir inancım olmazdı. Ben hiç kimseye inanmadım, ardımdan bana nefretle bakan küçük kızdan başka. O küçük kıza sarılacağım, ellerimi uzatacağım, onu kurtaracağım. Yaşayamadığımız bir çocukluk, koşturamadığımız sokaklar, oynayamadığımız saklambaçlar var. Bir gün kâbusum olmaktan vazgeçecek. Çiçekli elbiselerini giyecek, koşturacak sokaklarda. Bana seslenecek. Ben onu değil, o beni büyütecek.

Karşımdaki adam geçmişimden bir parçaydı. O küçük kızı acısından tanırdı. Gözlerinden tanırdı. Yanımda benimle birlikte büyüdü. Ellerimden tutardı. Hiç dizlerim kanamadı ama çok kurşun yarası gördüm. On Altı, o küçük kızın önünde bir kalkandı. Büyüdüm, benim önüme geçti. Nefesini hissedirdim ensemde, korurdu.

Ellerimin arasına bıraktığı siyah dosyada Akın'ın geçmişi vardı. Onun hayatı vardı. Ona dair her şey vardı. Geçmişini bilmenin bir insanın geleceğine açılan kapı olduğunu bilirdim. En iyi silah anılardı çünkü hüznün de sevinç de orada saklanırdı. En saf halinle geçmişe saklanırdın. İnsanları acıları onları vurabileceğin en iyi noktaydı. Ellerimin arasındaki dosya ile ne yapacağımdan emin değildim. Şimdi, anılarını bir silah gibi onun yüzüne doğrultabilir, ondan bir parçayı avcumun içine alabilirdim.

Onu yönetebilirdim.

Şahı yönettiğim bir oyunda, şahı devirmeme gerek kalırmıydı?

Gözlerim karşımdaki adamın gözlerine doğru kalktı. İsmi zihnimde bile şekillendirmeye gücüm yoktu. Çünkü On Altı, benim herkesten sakladığım taşımdı. Oyun bitti sandığınızda ortaya çıkacak ve asıl yöneteni onlara öğretecekti. Ona güveniyordum, kendimden bile çok. Onu seviyordum, kendimden bile çok. Onu kendi önüme koyuyordum. Bu, savaş meydanında olan bir askerin son hatası olurdu çünkü her ne kadar kaçamak istesem de *Akın Mir Safkan* haklıydı. Savaşlarda hislere yer yoktu. Bunu unutamazdım. Eğer sen de bu savaş meydanının içinde olsaydın sen de unutamazdın çünkü ilk kurşun, acıyı hissettiğinde sıkılırdı. Öğrenirsin. Öğretirler.

KARANLIK SANRI

“Akademi ne durumda?” dedim elimdeki dosyayı parmaklarımın arasında sıkıştırarak. Sanki açmak istemiyordum. Parmaklarımın arasındaki dosyayı öyle bir sıkımtım ki bu, orada göreceklelerinden korkmamdan ileri geliyordu.

“İrtibatımız kesildi,” dedi kalın sesi odayı doldururken.

“Fulya ve Uras içeride kaldı.” Gözlerinin içine baktım.

“Güvenme Mina,” diye mırıldandı. *Mina, Mina, Mina.* Bu isim yalnızca onun dudaklarından döküldüğünde bu kadar anlamlı oluyordu çünkü o içimdeki küçük kızı tanıyordu. Onun dışında bu ismi kullanan tek bir kişi vardı, o da Akın’dı.

Dudaklarından Mina ismi dökülürdü. Sanki o kızı tanıyormuş, biliyormuş gibi sesleniyordu fakat kim olduğum hakkında en ufak bir fikri bile yoktu. Beni yalnızca kendi zihninde sandıklarından ibaret sanıyordu.

“Kime?” dedim On Altı’ya cevap vererek.

“Kimseye.”

“Bunu zaten uzun süre önce öğrendik,” dediğimde gü-lümsedi.

“Ama sen güvenmekten hiçbir zaman vazgeçmedin. Hep inandın. Fulya’ya dikkat et. Yeri geldiğinde Uras’a da dikkat et. Akın’ın çevresinden ayrılma. O eve ilk girdiğinde öğrenmişsin,” dedi Akın’ın beni götürdüğü evini kastederek. “Akın şah. Akın kralı ellerinde tutuyor. Akın kralı yönetiyor. Akın savaşı yönetiyor ama savaş onun savaşı değil. Akın’ı öldürdüğünde satranç masasına uzanan eli kesmiş olacaksın. Ve oyunu şahı devirmekten bitireceksin çünkü şahı oynatan bir beyin olmayacak.”

Ölüm.

Bir gece yarısı, tek kurşuna bakar nefesinin kesilmesi. Bir bıçak, kalbinin tam üstüne. Tek bir bıçak yeter savaştığı bu

oyunun bitmesine. Fakat biliyordum ki her seçimin bir bedeli olurdu. Onu öldürmenin bize ödeteceği bedele hazır değildik.

Akın Karasu.

Gerçek ismiyle Akın Mir Safkan.

Akademideki hiç kimse tarafından tam anlamıyla tanınmıyordu çünkü hiçbir zaman gerçek soy ismini kullanmıyordu, o soy ismin ona getireceği laneti biliyordu. Yakuza'yı tanıyan, gören ve bilen belki de tek insandı. Çünkü Yakuza yüzünü gören herkesi ölüme mahkûm ediyordu.

Yakuza'nın tek vârisi.

Savaşın ortasında duruyor, silahını düşmana doğrultuyordu ve kazanmak için her şeyi yapabilecek bir ruha sahipti. Yine de hiç kimse tarafından görülüyordu çünkü ne kadar saklanırsan o kadar aranırdın.

Akın Mir Safkan o kadar düşmanlarının içindeydi ki hiç kimse onu önemli bir taş olarak görmüyordu. Sona bıraktıkları piyonun, üzerinde at koşturdukları satranç tahtasını küle çevirebilecek gücü olduğunun farkında değillerdi.

Onun hakkında bildiğimiz çok az şey vardı. Kimliğine dair ulaşabildiğimiz tek net veri soyadının "Safkan" olduğuydu. Yıllar önce Türkiye'ye yerleşmişlerdi. Babası, uluslararası bir bilim-silah endüstrisinin iç yapısında kod adı "Yakuza" olan, çok güçlü bir oluşumun parçasıydı. Ne var ki Yakuza yalnızca bir isimdi. Bu ismin arkasındaki kişi ya da kişiler hakkında gerçek bilgiye ulaşmak neredeyse imkânsızdı. Kurdukları düzen, birçok devletin üstünde hareket eden, görünmeyen ancak hükmeden bir sistemdi.

Akın'ın annesi Türk'tü. Babasının onu sistemin dışında tutmak istemiş olabileceği ihtimali vardı. Veya bu da sadece planın bir parçasıydı. Onların dünyasında rastlantı diye bir şey yoktu.

KARANLIK SANRI

Yakuza'nın temsil ettiği yapı, yalnızca güç isteyenlerden oluşmuyordu. Onlar aynı zamanda geçmişini olmayan bireyler yaratıyor, duyguları bastırıyor ve insanı, işlevsel bir makineye dönüştürmeye çalışıyor. Bu sistemde aile yalnızca bir biyolojik kodlamadan ibaretti. Akın da buna uygun bir şekilde yetiştirilmişti.

O gece bana sahil kasabasındaki çocukluğundan bahsettiğinde ona gerçekten inanmıştım. Annesiyle bir anısı olduğuna inanmak istemişim. Ama ellerimin arasında duran dosya, bütün bunların ve gözlerinden süzülen tek damlanın bile- yalan olduğunun kanıtıydı.

Onun geçmişi de anlattıkları da sahteydi. Tıpkı sahil kenarında uydurduğu masal gibi.

Ben o gece onunla hesaplaşmıştım. O benim yalan söylediğimi iddia ediyordu ama artık biliyordum ki en büyük yalan, o tek damlaydı.

Kelimeler nankördür, yalanlar söylerler.

Peki ya gözyaşların Safkan?

İnsanın yaşları yalan söyler mi?

Tekrar ettim. Ağlatan acı sızlatmaz. Sen ağlatmayandan kork. Gözüken yara öldürmez. Sen içine akanlardan kork.

“Güvenmiyorum kimseye,” dedim dakikalar sonra konuşarak. “Hiç kimseye güvenmiyorum. Bu oyunda ne A.S.P. var ne de M.A.F.; yalnızca sen varsın On Altı, bir de ben varım. Acımız var. Bizden alınan bu hayat var.”

“Bitecek,” dedi bana umut vererek. “Usul usul gireceksin içlerine, yakacaksın canını. Sonrasındaysa her şey planladığımız gibi olacak. Onu öldüreceksin, suçunu akademinin üzerine yıkacaksın. Leviler ve Kohenler birbirine düşecek.

Onlar bir vârisin hesabını görürken biz çok uzakta olacağız. Birbirlerini yok edecekler.” Oyunun başlaması için geri sayım yapacak ve kenara çekilecektik. Dahil olduğumuzu sandıkları bu oyunu onların ellerine bırakıp kaçacaktık.

Bahsettikleri iki ayrı gruptu. Biri güçle, diğeri inançla hareket ediyordu ama her ikisinin de vardığı sonuç aynıydı: Kontrol. Artık dinler ya da ideolojiler değıl; strateji, bilgi ve güç konuşuyordu. Bu nedenle dünya, bir görüşten değıl, çıkar birliğinden ibaretti.

Yakuza’nın dahil olduğu yapı da bunu temsil ediyordu. İnancı bir araç haline getirmişlerdi. Mezhepler, cemaatler yalnızca birer maske gibiydi. Altında ise mutlak irade vardı. Akademileri devre dışı bırakmak için çalışıyorlardı çünkü akademiler bireye düşünmeyi öğretiyordu. Onlar ise itaat istiyordu. Kurdukları düzende düşünce suça, özgürlük tehdide dönüşüyordu.

Her yerde adamları vardı. Ulaşamadıkları hiçbir yer yoktu. Üstelik bu yapıya biat edenler, yalnızca inançla değıl, korkuyla da bağlanıyordu.

Hiçbirimiz içten bir şekilde hiçbir şeye inanmıyorduk. İnanc, çoktan yerini kontrol mekanizmalarına bırakmıştı.

Akın’ın da bir şeye inandığını zannetmiyordum. Yalnızca babasının ait olduğu yapı ona büyük bir miras bırakmıştı ve o, ellerine bırakılan bu gücü elinin tersiyle itmiyordu. Yine de kalbinin geldiğı hale acıdım. Elindeki gücü korumak adına bu düzene ayak uyduruyordu. Çocukların kimsesiz kalmasına yardım ediyordu. İnsanların köleleştirilmesine ve yok edilmesine göz yumuyordu.

O da bu oyunun bir parçasıydı.

KARANLIK SANRI

Belki de oyun onun kendisiydi. Fakat içimden bir ses durmadan onun sandığım o adam olmadığını söylüyordu. Gözlerinden merhametin geçtiğine çokça kez şahit olmuşum. Kalbi katran karası bir adamın gözlerinde merhamet bulabilir miydiniz? Ben bulmuşum. Bu oyunu bitirense benim gördüğüm merhamet olacaktı.

“Bitecek,” dedim gözlerimi daldığım yerden kaldırarak. “Bitireceğiz.”

“Şimdi yanlarına dönme zamanın.”

Başımı olumsuz anlamda salladım. “Birkaç kişi birlikte bir eve çıkacağımızdan bahsetti. Ebru diye bir kadın var. Kadın aradığınız kişi olabilir ama emin değilim. Akın’la farklı bir ilişkileri var. Ona âşık mı yoksa onu korumak mı istiyor, bilmiyorum.”

“Belleğin içinde içerideki herkese dair bilgi var, değil mi?” dedi söylediklerime cevap vermeyerek. Usulca başımı salladım.

“Var. Ama önemli olan Poyraz. Akın’ın önemseddiği tek kişi o bence. Ona güveniyor.”

“Bir Safkan hiç kimseye güvenmez Mina,” dedi bana karşı gelerek. Bir Safkan hiç kimseye güvenmez. *Tamam*, dedi iç sesim, öyle olsun. *O hiç kimseye güvenmesin*. Güven, yeri geldiğinde insanın sımsıkı tutunduğu ve ellerini bırakamadığı bir halat olur. Yeri geldiğinde o halat boğazına dayanır, seni boğar. Nefesini keser. Bedel ödetir. *Tamam*, dedim bu yüzden. *Tamam, o hiç kimseye güvenmesin*.

“Yine de sen gözlerini Poyraz’dan çekme,” diye mırıldandım. Başıyla beni onayladı. “Belleği teslim edecek misin?”

“İstediğim kadarını,” diye mırıldandığında gülümsedim. Arkamızda M.A.F. vardı ama buyola ilk çıktığımda söylemiştim.

Ne olursa olsun ben bu oyunun içinde bir başımaydım. Onunla bir başımaydım. Benden alınanları, bizden koparılanları sormak için tam karşılarındaydım.

Çok küçüktüm ama öğrenmiştim. İntikam, yalnızca kalbi yananın yoluydu. Hesap soracağın yolda bir başkasına ihtiyaç duymazdın. Kalbi yanmayandan, seni anlamasını bekleyemezdin. Bu, kendini kandırmaktan ileriye gitmezdi.

“Şimdi telefonumu açayım,” dedim. Yeşil gözleri parıldı. Çok özlemiştim. Öyle özlemiştim ki bu ayrılık yeniden kalbimin burkulmasına sebep olmuştu. “Merak etmiştir, yazmıştır. Bırakmaz beni tek.”

“Aç,” diye mırıldandı. “Buradan çıkınca yani. Bir sonraki emre kadar da benimle görüşmeden hareket etme.”

Arkamı dönüp gidecektim ki aklına gelen detayla ona döndüm. “Bu arada,” dedim bakışlarını bana çevirmesine sebep olarak. “Rossie neyin kod adı olabilir?”

“Ne?”

“Akın’ın arabasına bindiğim ilk gün torpidodan bir not çıktı,” dedim ona yaşananları anlatarak. “İçinde *küçük fare bu sefer gerçekten de yapayalnız kaldı* tarzı bir şey yazıyordu. Altında bu isim vardı. Ardından Akın’ın kendisini bıçakladığı bellek konuldu Akın’ın odasına ve sizin not bırakmanız gereken yerden yeniden bu kod isimle bir not çıktı. *Kimseye güvenme* diyordu.”

“Ne zaman oldu bütün bunlar ve neden yeni haberim oluyor Efsun?” Bana yalnızca sinirlendiğinde bu ismimle seslenirdi.

“Söylemek için iletişimimiz olmalıydı aptal,” dedim ona çıkışarak.

“Araştıırırım, böyle bir sistemimiz yok. Sana öğretilenler dışında hiçbir şeye inanma Mina.”

KARANLIK SANRI

“İnanmam.” Ona arkamı döndüm. Bir kere daha sarılmadım çünkü biliyordum, sarılırsam bırakmak istemezdim. Odadan dışarıya çıktığımda aydınlanan merdivenlerden yukarıya doğru tırmandım ve doğru noktaya bastırarak kapının açılmasına sebep oldum. Parmaklarımın arasındaki dosyayı hâlâ sımsıkı tutuyordum. Evin içinden çıkarak arabama doğru ilerlerken beni karşılayan soğuk hava üzerimdeki kıyafetlere sarılmama sebep oldu. Arabamın kapılarını açarak içeriye geçtim ve rüzgârı kesmek adına kapıyı hızla kapattım. Evin önünden ayrılmadan gözlerim elimdeki dosyaya kaydı.

Arabayı çalıştırmadım. Yalnızca elimdeki siyah dosyanın kapağına baktım. Tırnaklarımın arasına sıkıştırdığım dosya buruşmuştu. Ellerim hâlâ sıkıca dosyayı tutuyordu. *Bir insanı vurmanın en kolay yolu onun geçmişidir*, dedi geçmişim. Bunu en iyi biz bilirdik. Anıları elindeki silahın şarjörüne doldurur, acıları o anılarla yaratırsın. Kurşun yarası kapanır ama anıların yarattığı boşluk bir ömür seninledir.

Dosyayı aralayarak gözlerimi kaldırdığımda bakışların Akın’ın biyometrik fotoğrafının üzerinde dolaştı. *Akın Mir Safkan*, yazıyordu fotoğrafın altında ve yanına doğum tarihi atılmıştı. 13 Ocak 1991.

Anne ismi: Açelya (Soyadı bilinmiyor, hiçbir zaman bir Safkan olmadı çünkü Akın evlilik dışı doğan bir çocuktur.)

Baba: Yakuza (Gerçek ismi bilinmiyor)

Sayfayı çevirdim. Ardından karşıma Akın’a ait bir çocukluk fotoğrafı çıktı. Akademideydi, üzerinde akademinin logosu olan bir kıyafet vardı. Eğitim aşamasında olduğu belli oluyordu. Yaşı ya beşti ya da altı. Akın da benim gibi doğduğundan beri bu işin içindeydi. Ve o kötü olan taraftaydı. Kalbi kan pıhtılarıyla dolmuştu.

Akın Mir Safkan, akademide bilinen adıyla Akın Karasu. Yakuza'nın herkesten sakladığı oğlu. Tek vârisi. Kardeşi yok, annesi Akın beş yaşındayken öldü. İntihar ettiği biliniyor. Soyadına, resmine, kim olduğuna ulaşamıyor. Akın beş yaşında akademiye verildi. Yakuza tarafından eğitildi. Orada yetişti ve başkan olarak akademide göreve başladı. Elindeki taş şah. O, bu oyunun sahibi gibi gözükmüyor ama asıl kralı arkasında saklıyor. Yakuza'nın yüzünü gören ve hâlâ yaşayan tek kişi olduğu söyleniyor.

Aşağıda bir fotoğraf vardı. Bir kız çocuğu fotoğrafıydı ve altında ismi yazılıydı. Gözlerim siyah beyaz olan bebeklik fotoğrafında gezindi. Yüzü net olarak seçilmiyordu fakat yüzünün tanıdığım birini andırdığını fark ettim.

Aden Korhan.

21 Mart 1997.

Akın'ın geçmişinde bulabildiğimiz tek isim. 2017'de öldü. Ölüm sebebi kronik rahatsızlık. Doğduğundan beri çeşitli hastalıklar taşıyormuş. Zaman zaman Akın'ın Beykoz'daki evinde kalıyormuş. Babası bilinmiyor, annesi Belinay Korhan. Elimizde olan tek fotoğrafı bu fotoğraf. Hakkındaki bütün bilgiler Akın tarafından ölümünden sonra yok edilmiş.

Aden Korhan ismini zihnimin bir köşesine kazıdım. Bu isim işime yarayabilirdi. Bir yandan da kızın kim olduğunu merak ettim. Akın'ın hayatındaki yeri tam olarak ne olabilirdi? Yaralı, hasta ve kısıtlı bir kız Akın'ın hangi konumda işine yarayabilirdi? Sayfanın altındaki yazıyı okumaya devam ettim.

Poyraz Korhan.

2 Şubat 1993.

Kaşlarımı çattım. Poyraz, Aden'in kardeşi miydi?

Akın ve Poyraz'ın arasında iki yaş olduğunu bilmiyordum. Yazıların devamını okudum.

Aden Korhan'la olan akrabalık bağı karışık. Aden, Korhanların tek kız çocuğu. Poyraz'ın babası Ekin Korhan. Safkan'ın Korhan'la olan ilişkisinin sebebi bilinmiyor fakat derin bir mesele olduğu kesin. Şimdilik bulabildiklerimiz bu kadar.

Elimdeki dosyayı kapatıp yan koltuğa fırlatarak arkama doğru yaslandım. Akın'ın Korhanlarla olan ilişkisi neydi? Bu kâğıtta yazılanlar uğruna bir insan ölebilirdi. Öyle gizli, değerli bilgilerdi hepsi. Bir sır gibi saklanıyordu Akın Mir Safkan. Elindeki imparatorluğu böyle yönetiyordu. Babasına böyle yardım ediyordu. Akademideki ayrıcalığı bundan ileri geliyordu. Fakat Korhanları bu işe sokmasının sebebi neydi? Ve babası bu durumu nasıl kabullenmişti?

Artık Akın'a karşı olan silahımın ne olduğunu biliyordum. Bana hislerimle hareket ettiğimi ima ediyordu fakat o ardında duygu yüklü bir geçmiş taşıyordu. O geçmişten kopamadığı, bütün bunların üzerini kapatmak için verdiği çabadan belliydi. Akın, en az benim kadar geçmişine saplantılıydı. Geçmişte yaşayan insanlar bilirdi. Orada her zaman geleceğine saplanacak bir bıçak vardı. Eğer sen de geçmişten bir parçayı kalbinde taşıyor olsaydın bilirdin. Anıların, geleceğinin katilidir. Öğrenirsin. Öğretirler.

Derin bir nefes alarak torpidoyu açtım ve oraya bıraktığım telefonu elime aldım. Artık ezbere bildiğim numarasını tuşlayarak telefonun rehberine kaydettim ve mesajlar kısmına girerek ona mesaj attım. Yanma gitmeden önce yanımdaki belgeyi yakacak, yok edecektim.

Efsun: Konum gönder.

Birkaç saniye içinde mesajıma cevap geldiğinde sinirli olduğunu anladım.

Akın: Neredesin sen? Yine hangi siktiğimin deliğine girdin?

Efsun: Böyle olmaz Akın, çok merak ediyorsan yakalamalısın.

Akın: Konum gönder, seni alayım.

Efsun: Bulunduğum yere gelemezsin. Konum gönder ya da siktir git.

Akın: Poyraz piçinden iste.

Ona bir cevap yazmadım. Poyraz'ın telefonunun bende olmadığını biliyordu. Birkaç dakika sonra başka bir numaradan konum geldiğinde kaşlarımı çattım. İnat etmiş, konumu Poyraz'a göndertmişti. Poyraz'a bir cevap yazmadan konumu açtım ve telefonu önüme konumlandırarak arabayı çalıştırdım. Ormanlık alandan çıkış yaparken gözlerimi yoldan ayırmadım. Bugün, bu savaş gerçekten de başlamıştı. Artık avcumun içindeydi. Ne onu ne de geçmişini sağ bırakacaktım. Arkasına sakladığı gölgeyi bulacak, ışığını çalacaktım.

Bir elim arabanın camına uzandı. Soğuk havaya rağmen camı hafifçe araladım. İçeriye sızan rüzgâr ince kıyafetlerimden içeri, tenime sızarken gaz pedalına biraz daha yükledim. Hız ibresi yükselirken tenime değen rüzgârın şiddeti arttı.

Bugün, onu bu savaşa dahil edecektim. Bugün onu benim için bir adım atmaya zorlayacaktım ve bu adımda yanında benden başka hiç kimse olmayacaktı. Bugün bir kurşun da benim için sıkacaktı. *Ruhun için savaş*, demişti bana. Bugün

ruhum için savaşıma başlatacaktım. Bugün ruhum için sıkılan ilk kurşunu ona sıktıracaktım.

Telefondaki konumu takip edip yolda hızla ilerlerken önümdeki arabaları sollayarak geçtim. Asfaltın üzerinde kayan makine bana daha fazla haz veriyordu. Gittiğimiz yerin neresi olduğunu tahmin edebiliyordum. Ormanlık alandaki villalarından birine gidecektik. Akın, bu şehrin ve hatta ülkenin en zengin adamının oğluydu. Gün içinde hesaplarına giren milyon dolarların bir sınırının olduğunu zannetmiyordum ve yine bu ülke üzerinde satın alamayacakları herhangi bir şey yoktu.

Dünyayı artık görünürdeki güçler değil, perde arkasındaki sistemler yönetiyordu. Yönetim biçimi ne olursa olsun, savaş kapımızdaydı ve dost dediğimiz herkes sessizdi. Güç savaşları yalnızca kendi içlerinde değil, insanlığa karşı da sürüyordu.

Devletlerle olan derin ilişkilerini hepimiz tahmin edebiliyorduk. Devlet artık yalnızca bir tiyatrodan ibaretti. Öne bir adam konulur, halkın karşısına çıkarılırdı. Ama o adamın hükmü yoktu. Arkadaki yapı ne istiyorsa o uygulanırdı.

İnsanların ellerinde hiçbir şey kalmamıştı. Yalnızca var olduklarını sanıyorlardı. Gerçekte ise her şey çoktan ellerinden alınmıştı.

Arabayı konumun gösterdiği villanın önünde durdurduğumda zemine sürtünen tekerleklerin çıkardığı ses boş alanda yankılandı. Vakit kaybetmeden arabadan inerek kapıyı ardımdan kapattım. Evin önündeki korumalar bana başlarıyla selam verdiklerinde anahtarımı onlara doğru fırlattım. Son anda yakaladığı anahtara bakarken seslendim.

“Bavullarımı eve taşırsınız.” Açılan bahçe kapısından içeriye doğru ilerledim. Soğuk tenimin uyuşmasına sebep oluyordu

fakat inatla üzerime hiçbir şey giymemiştim. Üşümeye alıştı-
ğımdan olmalıydı. Soğuk bana yaşadığımı hatırlatıyordu.

Evin önüne geldiğimde kapı bir görevli tarafından açıldı.
Şimdiye kadar pek çok eve sahip olmuşum. Banka hesabım-
da Türkiye'deki pek çok işadamından daha fazla para olduğu
olmuştu fakat burası benim elimdekilerin çok daha fazlasıydı.
Bir şato gibi inşa edilmişti. İçeriye girdiğimde beni karşılayan
salonun tavanı o kadar yüksekti ki evin içine alışmakta zorluk
çektim.

"Efsun?" Poyraz'ın sesini işittiğimde bakışlarım ona doğru
döndü.

"Nerede Akın?" Onu görmek istediğimi belirterek direkt
konuya girdim.

Kaşlarını kaldırdı. "Ne bu şiddet?" dedi ondan bekleme-
diğim bir alayla.

"Yalnızca sen mi varsın burada?" Ebru'nun buralarda olup
olmadığını merak ediyordum.

"Kimi aradığına göre değişir," dediğine gözlerimi devirdim.

"Piçlik yapma bana."

"Akın ve ben varız. Bir de çalışanlar. Alt katta, spor yapı-
yor." Başımınla onu onayladım ve onu ardımda bırakarak mer-
divenlere doğru ilerledim. Evin içine girdiğinizde sizi büyük
bir salon karşılıyordu. Başınızı kaldırdığınızda evin yüksek-
liğini görebiliyordunuz. Odalar sağ ve solda olan koridorla-
rın sonunda olmalıydı. Gördüğüm kadarıyla yukarıda üç kat
vardı. Trabzanları saymıştım. Aşağıya doğru kaç kat olduğu-
nu bilmiyordum fakat tek olmadığına emindim. Evin içinde
muhtemelen asansör de bulunuyordu fakat açık bir alanda
değildi. Merdivenlerden aşağıya inerken aşağıdan gelen sesin
kum torbasından çıktığını tahmin edebiliyordum.

KARANLIK SANRI

İndirdiği sert yumruklar kum torbasının arkaya doğru savrulmasına sebep oluyordu. Merdivenlerin sonuna geldiğimde beni içeride yalnızca sarı led ışıkların yandığı büyük bir alan karşıladı. Bu katta buradan başka bir oda yokmuş gibi duruyordu. İçeride bir spor salonu açabilecek kadar makine vardı. Gözlerim kum torbasının önündeki bedene döndü. Üzerinde siyah bir şort vardı. Üstüne başka hiçbir şey giymemişti. Karından süzülen minik su damlalarından uzun süredir burada olduğunu anlayabiliyordum.

Yanına doğru yaklaştırmaya başladığımda başını hafifçe sağa yatırarak bana doğru baktı fakat durmadı. Kum torbasına bir yumruk daha indirerek bacaklarını araladı. “Öfkeni böyle çıkaramazsın,” dedim hemen karşısında kalan duvara yaslanarak.

Bir cevap vermedi. Fakat art arda indirdiği yumruklarını yere indirerek kum torbasını kendi haline bıraktı. *Akın Mir Safkan*, dedi zihnindeki ses. İsmi tekrar ettim zihnimde, defalarca. *Akın Mir Safkan, Akın Mir Safkan...*

Elindeki eldivenleri çıkararak yere bıraktığında onu izlemeye devam ettim. İlerideki koşu bandının üzerine bıraktığı havlusuna uzandı ve önce saçlarındaki, ardından vücudundaki teri sildi. Sonrasında yerdeki su matarasına uzanarak eline aldı ve yaklaşık bir litrelik olduğunu düşündüğüm matarayı kafasına dikti. Onu izlemeye devam ettim. Öfkeliydi fakat neye olduğundan emin değildim.

“Neredeydin?” dedi bana doğru. Elindeki matarayı yere bıraktı. Bütün suyu bir içişte bitirmiş miydi?

“İşim vardı Akın,” dedim tek kaşımı kaldırarak.

“Peki şimdi neden buradasın?” Alayla güldüm. Benimle dalga mı geçiyordu?

“Çünkü sizinle bir anlaşmam var,” dedim yüzümdeki alaylı ifadeyi değiştirmeden. Bana doğru birkaç adım attı. Hemen önümde durduğunda gözlerim üzerinde gezindi. Güzel vücudu vardı. Karın kasları kendisini gösteriyordu ve geniş sırtı... Derin bir nefes aldım. *O kasları yatakta nasıl kullandığını merak etmeden duramadım.*

“Neden buradasın, dedim Efsun.” Başıyla olduğumuz konumu gösterdi. Kaşlarımı kaldırdım.

“Seninle işim var çünkü,” diye açıkladım neden yanına geldiğimi sorguladığını anlayarak. Derin bir nefes aldı ve bana arkasını dönerek salonda ilerlemeye başladı. Sırtımı yasladığım yerden ayırdım ve onun gittiği yöne doğru ilerledim. Salonun diğer ucuna doğru ilerliyordu. “Bana bak!” Dönüp bakmadı. Salonun diğer ucuna geldiğimizde sandığımın aksine bir oda daha olduğunu fark ettim. Siyah kapıyı açarak içeriye girdiğinde ardından kapattığı kapıya uzanarak açtım ve ben de içeriye girdim.

İçeride duşkabin ve küçük bir klozet vardı. Aynanın karşısına geçerek kendisine baktığında kaşlarımı çatıttım. “Beni dinleyeceksin,” dedim sert bir tavrıyla. Kaşları havalandı.

“Konuş.”

“Ne senin bu tavrının sebebi?” Koluna uzandım. Terinin soğuğu elime temas ettiğinde irkildim. Onu kendime doğru çevirerek gözlerinin içine baktım. Boyu benden uzun olduğu için başımı yukarıya doğru kaldırmam gerekmişti.

“Yalancı.” Gözlerinin içine baktım. Bana beni anlamaya çalışırcasına baktı.

“Ne?”

“Bana derdin yalancı.” Cümlemi baştan kurdum. “Ama gördüm ki asıl yalan sensin Akın Karasu,” dedim soyadı

olarak bilinen ismini bastırarak. Kaşları çatıldı, bu beklediğim bir tepkiydi.

“Konu bıçak yarasıysa,” dediğinde sözünü kestim.

“Oyunun içindeysen geçmişini söküp atmalısın,” dedim. Elim hâlâ kolunun üzerindeydi. “O geçmiş zihninde taşıdığına sürece öldüremezsın ve düşman merhamet taşımaz *Akın Mir Safkan*.” Saatlerdir zihnimin içinde dönüp duran ismi dudaklarımdan döküldüğünde kolumdan kurtularak elini çeneme uzattı ve çenemi avuç içine aldı. Sıkıdığı eline inat gözlerinin içine bakmaya devam ettim. Çenemi sıkıca kavramıştı.

“Bugün bana yardım edeceksin,” dedim inatla ona karşı durarak. “Bugün kendi piyonlarından birini feda edeceksin. Bugün benim *ruhum için savaşacaksın*.” Son cümlem yüzünde bir gülümseme oluşmasına sebep oldu. Bana doğru birkaç adım daha attı ve bedenlerimizin arasındaki mesafeyi kapattı. Göğsüm, çıplak göğsüne temas ediyordu.

“Mina,” dedi gözlerimin içine bakarken. “Mina, Mina...” diye tekrar etti kısık bir sesle ve ekledi. “Ruhun için savaşır mıyım bilmem ama beden için sana *çok güzel şeyler yapabilirim* şu an.” Kurduğu cümle bedenimin irkilmesine sebep olsa da tavrımı değiştirmedim. Çenemi elinden kurtarmak için geri çekilmeye çalıştığımda büyük eli boynuma doğru kaydı ve buna izin verdi. Yüzünü yüzüme doğru yaklaştırdı. “Ruhun için tek kurşun sıkar mıyım bilmem ama senin için bu banyonun duvarlarına zevk çığlıkları bırakmanı sağlayabilirim.”

Derin nefeslerim göğsümün göğüs kafesimi zorlamasına sebep oluyordu. Ne yapmaya çalışıyordu bu adam?

“Git kendine göre birini bul.” Kendimi bir kere daha geri çekmeye çalıştım. Yeniden alayla baktı bana.

“Sen öyle uygun görüyorsan,” dedi başını eğerek ve kollarının arasından kurtulmama izin verdi.

“Artık avcumun içindesin Akın,” dedim geri adım atmayaarak. “Sen karşımdasın. Geçmişin karşımda. Sakladığın kimliğin karşımda. Söylesene, Korhanlara bu derece takıntılı olmanın sebebi neydi?” Sustu, bir cevap vermedi. Biraz uzaklaştı ve duşkabine doğru ilerledi. Suyu açtığına kaşlarımı çattım.

“Ne isteyeceksin?” dedi suyu ayarlarken. “Beni rehin alıp babama karşı mı kullanacaksın?” Açık açık benimle dalga geçiyordu. Banyonun içindeki beyaz dolabın kapağını açtığına elim açtığı kapağa uzandı ve kapağı kapatarak elimi dolabın üzerinden çekmedim.

“Ne yapıyorsun sen?”

“Duş alacağım izninle,” dedi gözlerini üzerimde gezdirirken.

“Akın!” dedim sert bir sesle. “İnan bana kim olduğun umurumda değil. Çıkacak olan savaş umurumda değil. Ölecek olmam umurumda değil. Bir an düşünmeden ateşin içine atarım seni. Tek bir lafım yeter kargaların leşinin üzerine üşüşmesine.”

“Tamam,” dedi gözlerini benden ayırmadan. “Ne istiyorsun söyle? Bütün bu çabaya girmenin sebebi ne?” Sonrasında elini dolabın kapağındaki elimin üzerine koydu ve elimi kavrayarak dolabın kapağından ayırdı. “Ya da şöyle mi sormalıyım güzelim?” Hâlâ elimi bırakmamıştı. İstemsizce birkaç adım geriledim. “O akademiye girme sebebin ne? Şimdi bana gerçekleri söyle.”

“Yarın akşam 21.00,” dedim ona bir anlaşma sunarak. “Fatih Doğan’ın evinde bir kokteyl düzenlenecek. Yalnızca özel davetlilerin alındığı bir davet.”

“Biliyorum,” diye cevapladı.

“O davete katılacağız. Fatih’i öldüreceksin,” dedim ona emir vererek. İşaretparmağımı kaldırdım. “Tek kurşun.” Ve parmağımı göğsünün üzerine doğru bastırdım. “Göğsüne.”

Kaşlarını kaldırdı. “Kendi taşımı feda edeceğim,” dedi durumu açıklayarak. Fatih’in onların oyununda olduğunu biliyordum. Bir piyondan ibaretti ama şahı çevreleyen taşlardan biriydi. Satranç masasında iki taş aynı anda yiyemezsiniz. Şahı yakalamak istiyorsanız önce piyonları devirirdiniz. Eğer devirdiğiniz piyonu doğru seçmeyi başaramazsanız, sonraki adımda ölen siz olurdunuz. Zafere gittiğini zannettiğiniz yolda devirdiğiniz piyon ölümünüz olurdu. Bu yüzden ona kendi taşını imha ettirecektim.

“Neden sen yapmıyorsun bunu Mina?” dedi bana karşı çıkmadan.

“Kralın eylemlerinin bir bedeli yoktu,” dedim zaten bildiği şeyleri tekrarlayarak. “Ama benim sıkıttığım her kurşunun bir bedeli olur. O bedeli ben ödemeyeceğim.”

“Beni paralı askerin yapıyorsun yani?” Hafifçe gülümsedi. “Oldu o zaman,” diye mırıldandı ve dakikalardır akan suya doğru elini uzattı. “Yapalım güzelim, onu da yapalım.”

“Göreceğim,” dedim. “Cesedini göreceğim. O davetten ölüsünü görmeden ayrılmayacağım.”

“Nasıl istersen,” diye mırıldandığını duydum. “Şimdi eğer seni de suyun altına almamı istemiyorsan banyodan ayrılırsan iyi edersin.” Ona bir cevap vermeden arkamı döndüm ve banyonun kapısını kapatmadan dışarıya çıktım. Bir daha arkamı dönmeden merdivenlere doğru ilerlerken zihnimde yarın yaşanılacakları öngörmeye çalışıyordum. Oldukça rahat gözüküyordu fakat tedirgin olduğunu biliyordum. Belki de Akın’ı şimdi gerçekten tanımaya başlıyordum.

Merdivenleri yavaş yavaş çıkarken salondan gelen sesi işittim. Poyraz salondaki koltuğa yayılmış, *Playstation* oynuyordu. Karşısındaki büyük ekrana dikkatle bakıp küfrettiğinde gözlerimi devirdim.

“Çağının yüzyıl ilerisinde teknolojiye sahipsin ama hâlâ *Fifa* mı oynuyorsun?” Yanına oturdum. Salonun ortasında büyük bir oturma alanı vardı. Karşısındaki devasa ekranın altındaki dolaplarca CD’ler ve plaklar olduğunu görebiliyordum. Akın’ın nostalji sevdiğini evlerinin tasarımından anlamıştım.

“Sus biz kızım ya!” dedi Poyraz bana çıkışarak. Tepkisine karşılık kısa bir kahkaha attım.

“Ne o, yeniliyor musun?”

“Aynen amına koyayım.” Karşı taraf bir gol daha attığında daha da keyiflenmiştim.

“Akademideki yargı makinesine bakın ya, ergenliğine döndü üç saatte.”

“Orada bir karizmamız var,” dedi elindeki *joystick*’i daha sıkı kavrarırken. Oturduğu yerde dikleşti ve gözleri ekrana kitlendi. Hırs yaptığını anladığımda onu izlemeye başladım. Karşı kaleye gol attığında derin bir nefes alarak bağırdı. “Budur!”

“Şans getirdim diye yorumladım.” Şans getiremediğim tek kişi kendimdim. Maçın bittiğini ve Poyraz’ın yendiğini ekrandan anladığımda ona doğru döndüm. “Daha önce gelmiş miydin buraya?”

“Arada geliriz.” Poyraz elindekini koltuğun üzerine bırakarak arkasına yaslandı. “Önceden daha sıkı da artık işler daha karışık ve yoğun.”

“Akademideki halinle aranızda dağlar var,” dedim tavrından bahsederek. “Ve Akın’ın da öyle. Psikolojik sorunlarınız olabilir mi?” Poyraz kahkaha attığında kaşlarımı çattım. Dirseğimi koltuğun sırt kısmına dayamış, başımı ise elime koymuştum.

“Ne oldu, Akın sana *ailevi sorunlarım var benim* mi dedi?” Söylediği cümle onu daha çok keyiflendirirken kaşlarımı çattım. Üzerini ilk kez sivil görüyordum ve bunu yeni fark etmiştim. Siyah bir eşofman ve tişört giymişti. Üzerine yapışan kısa kollu tişörtü ona biraz küçük geliyor gibiydi. “*Kızım sorun sende değil bende. Bizden olmaz, anlamıyor musun sen?*” Akın’ı taklit ettiğinde kaşlarım havalandı.

“Oha?” dedim şaşırdığımı belli ederek. “Aynı sesi çıkardın, oha!..” Sesimi daha da yükselttiğimde güldü. “Bir daha yap-sana n’olur?”

“Ne söyleyeyim?” dediğinde güldüm.

“Şey de...” Biraz düşündükten sonra, “Dur aklıma bi fikir geldi, bekle,” diyerek hızla oturduğum yerden kalktım ve gi-rişe bırakılan çantama doğru ilerledim. Çantamın içinden te-lefonumu alarak geri geldim. “*Efsun Mina Öner’in önünde diz çöküyorum* desene.” Söylediğim karşısında kahkaha attığında omzuna vurdum. “Hadi ya!” Akın’ın sesinin birebir aynısını yapıyordu. Bu nasıl bir yetenektir gerçekten?

“Tamam, tamam.” Oturduğu yerde dikleşti. Telefonun mesajlar kısmına girip ses kaydetme kısmını açtım. “*Efsun Mina Öner’in önünde diz çöküyorum,*” dediğinde kaydı kapat-tım ve bir kahkaha attım. Kaydı gönder tuşuna bastığımda Poyraz bana baktı. “Akın’a atmadın umarım o mesajı?”

“Bilmem, belki.”

“*Poyraz’ın ebesini sikeceğim.*” Yeniden Akın’ın sesiyle ko-nuştuğunda yeni bir kahkaha attım.

“Yemin ederim çok iyi özellik. Hayata üstün gelmişsin.” Birkaç dakika sonra telefonumun ışığı yanıp söndüğünde Akın’ın gönderdiği mesaja girdim. Birebir aynısını yazmıştı.

Akın: O orospu çocuğuna söyle, ebesini sikeceğim.

Efsun: Küseceksen oynamayalım :)

Akın: Bu arada...

Akın: Sen istediğini söyleseydin ben önünde diz çökerdim güzelim.

Akın: Hem de seve seve.

Yazdığı mesajlar dudaklarımın şaşkınlıkla aralanmasına sebep olurken gözlerimi kısıarak ona cevap yazdım.

Efsun: Bu kadar iletişim yeterli, hem sen duş almıyor muydun?

Akın: Sen mesaj atınca fikrin değişti sandım.

Akın: Duş konusunda.

E ama yuh! Ona kısa bir cevap yazıp telefonun ekranını kapattım.

Efsun: Mart ayında da değiliz ki... Niye azdın böyle, anlamadım gitti.

“Sayende çok iyi küfürler yemiştir annem,” dedi Poyraz bana göz ucuyla bakarak.

“Yedi gerçekten de. Boş ver Akın’ı, sen böyle herkesi taklit edebiliyor musun? N’olur başkasını da etsene.”

KARANLIK SANRI

“Bugünlük bu kadar eğlence yeter,” dedi bıkkınlıkla.

“Ne olur ya?” diye üstelemeye devam ettim.

“Yok kızım, rahat bırak beni.”

“Mızıkçısın,” dediğimde bir cevap vermedi. Alabileceğim en yüksek verimi almış sayılırdım. “Hani Ebru gelecekti?” Aklımda dolaşan soruları Poyraz’a sormuştum.

“Gelecek ama bu eve değil,” dediğinde kaşlarım çatıldı.

“Başka bir yere mi geçeceğiz?” Başını olumsuz anlamda salladı.

“Sen, ben ve Akın burada kalacağız. Askerler arsının içindeki prefabrik eve yerleşecek. Fulya, Uras, Beril ve Ebru ise başka bir evde kalacak. Buradan yürüteceğiz her şeyi.”

“Her şey dediğiniz ne?” Poyraz’ın gözlerinin içine baktım. Akın’ın ona neyi ne kadar anlattığını merak ediyordum. Akın’ın bu oyunda güvendiği biri var mıydı, bilmek istiyordum.

“Orasını Akın’a sorarsın,” dedi. “Ve bu taklit işini herkesin yanında açmazsan iyi olur. Burada olanlar burada kalsın.”

“O iş bizde komutanım.” Elimi alnıma doğru kaldırarak ona asker selamı verdim.

“Odama çıkayım ben, nereye yerleştirildi eşyalarım? Zeynep!” Poyraz içeriye doğru sert bir sesle bağırdığında kapıda beni karşılayan hizmetli salona geldi ve Poyraz’a bakarak cevap verdi.

“Buyurun Poyraz Bey.”

“Efsun’u odasına götür,” dedi Poyraz sert bir sesle. Tavrı anında değişmişti.

“Hayvan,” diye mırıldansam da dönüp bana bakmadı.

“Tabii Poyraz Bey.” Hizmetlinin cevabına karşılık ayağa kalktım ve önden ilerleyen kadını takip ettim. Otuz yaşlarında

olmalıydı. Üzerinde beyaz bir gömlek ve siyah kısa kalem etek vardı. Merdivenlere doğru ilerlediğimizde onun ardından merdivenleri çıktım. İlk kata uğramadan ikinci kata çıktık ve trabzanlardan aşağıya doğru baktım. Buradan salonu, salonda oturan Poyraz'ı görebiliyordum.

“Bu taraftan.” Zeynep beni yönlendirdiğinde ona uyararak sol tarafa doğru ilerledim. Koridor boyunca bir oteli andıracak şekilde dizayn edilmiş oda kapıları bulunuyordu. Koridorun sonundaki odanın önüne geldiğimizde kapıyı aralayarak eliyle içeriye geçmem için beni yönlendirdi.

“Teşekkür ederim,” diyerek odanın içine geçtim. Oda akademideki odaların aksine beyaz döşenmişti. Duvarlar beyaz renkteydi ve yer yer açık kahve şeritler çekilmişti. Şeritlerin üzerinde tablolar bulunuyordu. Yatağın arkasına asılan büyük tabloda bir satranç masası bulunuyordu. Üzerindeki taşlar yerli yerinde duruyordu fakat iki tarafın da şahı tam ortada birbirlerine bakıyordu. Aralarında bir mesafe yoktu. Oyun sırası kimdeyse o kazanacaktı.

“Bir şeye ihtiyacınız olursa düğmeye basıp seslenmeniz yeterli,” dedi yatağın yanında bulunan siyah düğmeyi göstererek. Başımla onu onayladım ve kapıyı kapatarak çıkmasına izin verdim. Bavullarım kaldırılmış, kıyafetlerim dolaba yerleştirilmişti. Yalnızca kol çantam aşağıda bırakılmıştı ve ben çıkarken yanıma almayı unutmuştum. Üzerimdeki kıyafetleri çıkarıp yere bıraktım ve telefonumu yatağın üzerine fırlattım. Dolaba doğru ilerleyerek içinden evin içinde rahat olabileceğim bir şort ve büstiyer aldım. Odanın içinde bir kapı vardı ve kapının ardında banyo olduğunu tahmin edebiliyordum.

Banyoya doğru ilerleyerek kapıyı açtım, ardından üzerimdeki iç çamaşırlarını çıkararak kirli sepetinin içine bıraktım.

Banyonun içinde yüz kremleri, vücut losyonları da dahil olmak üzere ihtiyacım olabilecek bütün her şey bulunuyordu. Duşkabinin içine girerek suyu açtım. Sıcak su bedenimin gevşemesine sebep oldu ve saçlarımın ıslanmasını beklerken gözlerimi kapattım.

Gözümün önünde beliren yüz, kalp atışlarımın hızlanmasına sebep olunca dilim dudaklarımın üzerinde gezindi. Kaosun içindeydik. Bir fırtınanın ortasında kalmıştık. Zarar görmeden kurtulmamız mümkün değildi. Ellerini anımsadım. Kolumu sertçe tutan ve daha sonrasında sakallarında usulca gezdirdiği ellerini. Kalp atışlarımın hızlandığını hissettim. Birkaç saat önce banyoda bana yaptığı imalar zihnimde gezerken onunla bir birliktelik yaşamının nasıl bir his olduğunu merak ettim. Sert bakışları, hoyrat tavrı ve güçlü kolları zihnimde usulca dolaştı. Akın Mir Safkan kesinlikle sert seven bir adam olmalıydı.

Yüzümden aşağıya süzülen su damlaları vücudumu okşarken başımı iki yana sallayarak gözlerimi araladım.

Sert sevişiyor olmasının seni ilgilendiren kısmı nedir Mina?

Hiçbir kısmı ilgilendirmiyordu. Ya da pek çok kısmı ilgilendiriyordu. Bilmiyordum. Elimi duşkabinin içindeki bölmede bulunan şampuana uzattım ve saçlarıma sıkarak yerine bıraktım. Ellerim saçlarımda dolaşırken duş almama yardımcı olduğu gece geldi aklıma. Saçlarımda dolaşıp tenime baskı yapan büyük elleri bacaklarımın arasının sızlamasına sebep olmuştu. Akın'da beni etkileyen, kendisine çeken bir yan vardı ve ben bu yanını artık yok sayamıyordum. Çok büyük elleri vardı, avuçiçi yüzümü kaplayabilir, tamamen kapatabilirdi. Sırtı ölçüsüz bir güce sahip olduğunu anlatırcasına genişti. Vücuduna fazlasıyla iyi bakmış gözüküyordu. Duşun altında

bu adamı düşünüyor olmamın sağlıklı hiçbir yanı yoktu fakat kendimi durduramıyordum.

Saçlarımdaki şampuanı duruladığımda derin bir nefes alarak elimi duş jelime uzattım. Düşüncelerimin irkilmesine sebep olduğu göğüs uçlarıma duş jelini sürerken derin bir nefes aldım. Etkilenmişim, yükselmişim ve bunu yalnızca *onu düşünerek* yapmışım. Üzerimi duruladıktan sonra daha fazla duşkabinin içinde durmayarak dışarıya çıktım. Vücudumdan aşağıya süzülen su damlalarını banyodaki havlulardan biriyle kurulayarak üzerime şortumu ve büstiyerimi giydim. Evin içinde iç çamaşırı giymekten hoşlanmazdım.

Banyodaki aynanın karşısına geçerek duvara monte edilen kurutma makinesini, yerleştirildiği yerden çıkardım ve saçlarımı kurulamak için açtım. Elim saçlarımda arasında dolaşırken aynada gördüğüm bedende gezindi gözlerim. Hafif kilo vermişim fakat karın kaslarım hâlâ kendisini belli ediyordu. Kalçalarım sıkılığını koruyordu. Yıllarca yaptığım sporun ekmeğini yiyordum. Tenimin solgunlaştığını hissettim. Banyonun kapısının aralandığını kurutma makinesinden çıkan ses-ten örürü fark etmemiştim. İçeriye süzülen beden aynadaki yansımamın yanında belirlediğinde aynadan gözlerinin içine baktım.

Akın gelmişti. Üzerinde beyaz kısa kollu bir tişört ve siyah bir şort vardı. Saçlarını benim aksime kurutmamıştı. Islak saçları alnına düşüyordu. Kirli sakalları nemliydi. Saçlarımı kurulmaya devam ettiğimde bana doğru birkaç adım attı. Aynadan onu izlemeye devam ettim. Tam arkamda durduğunda aynaya yansıyan gözlerinin içine baktım ve duraksadım.

“Küçük kız,” dedi gözleri gözlerimdeyken. Kaşlarım çatıldı, onu izlemeye devam ettim. Elimdeki makine çalışıyordu

fakat elimi hareket ettirmiyordum. Eli elimin üzerine doğru uzanıp elimdeki makineyi eline aldı.

“Ben yaparım.” Ona karşı çıksam da bakışları buna izin vermeyeceğini belli eder nitelikteydi. Bir eli lavaboya uzandığında onu izledim. Lavabonun üzerindeki organizerden tarağı aldı ve kurutma makinesini saçlarımda gezdirirken diğer eliyle saçlarımı taramaya başladı. Saç diplerime değen tarak irkil-meme sebep olunca, zihnime birkaç dakika önce banyonun içinde düşündüklerim düştü. Bacaklarımı yeniden birbirine bastırma ihtiyacı duysam da buna engel olmayı başardım.

Tarağı değdirdiği saçlarımı elleriyle düzeltiyor, aynadaki görüntüme bakmadan saçlarımı taramaya devam ediyordu. Kurutma makinesini yerine bırakarak kapattı ve saçlarımı taramaya devam etti. Saçlarımdaki ıslaklık gitmişti fakat hâlâ hafif nemliydi. Yüzüm, dakikalardır saçıma üflen-en sıcak havadan ötürü biraz kızarmıştı. Bir eli saçlarımı tararken diğer eli açık olan göbek deliğime doğru uzandı ve belimi kavradı. Gözlerimi aynadan çekerek aşağıya doğru indirdim ve belimi kavrayan büyük ellerine baktım.

“Şimdi,” dedi Akın kulağıma doğru fısıldayarak. “Burada bitirsem bu savaşı, çıksa elim yukarıya doğru.” Göğüslerim-den bahsettiğini anlıyordum. Beni kendisine doğru çektiğinde elindeki tarağı da lavaboya bırakmıştı. Artık gözleri tamamen aynadaki yansımadaydı. Kalçalarım tenine değiyordu ve sırtım göğsüyle bir bütün olmuştu. “İstemez misin bunu Mina?” Aynadaki yansımamdan tepkimi ölçüyordu. “İstemez misin burada sabaha kadar benimle olmayı? Vücudunu ezberlememi.”

“Ne değişti?” Sesim fısıldarcasına çıkmıştı. Ne sorduğumun farkında bile değildim fakat devam ettim. “Dünden bugüne ne değişti?”

“Çok şey küçük kız,” dedi Akın kulağıma doğru fısıldarken. “Çok şey ama sen bir adım atmadan dokunmam sana. Yine de biliyorum bunu istediğini.”

“Dokunma.” Yutkundum. Dokunmadan bu haldeyse kasıklarım, dokunduğunda nasıl bir yangın başlatırdık bilmiyordum.

“Saat geç oldu.” Elini çıplak tenimden çekti. İçimde iç çamaşırlarım yoktu ve kabaran göğüs uçlarım ince büstiyerimden belli oluyordu. Ondan etkilendiğimi gözleriyle görmüştü. “Uyu çünkü yarın uzun bir gün olacak. Uyu çünkü yarın istediğin şeyi yapacağım.”

Sanki onu buna mecbur bırakmışım gibi değil de o bu oyunu oynamayı seçmiş gibi konuşmuştu ve beni bir başıma aynanın karşısında bırakarak banyodan çıktı. Uyu küçük kız. Uyu çünkü yarın bu savaşın gerçek anlamda parçası olacağız. Duyduğumuz bu haz, insani arzular ve yırtıcı yürek yakan arzunun savaşımızdaki yerini bilmiyordum. Ama öğrenecektim. Bacaklarımı birbirine dolayan, nefesimi kesen, göğüs uçlarımı dikleştiren ve ben alaşağı eden bu hisle baş etmeyi öğreneceğim.

Kelimeler nankördür, size yalanlar söyler. Bir gün eviniz yaptığınız bir isim gün gelir düşmanınız olur. Kalbinizde sakladığınız hazine bir çöp yığınına dönüşür. Paslanmış bir demir parçası kadar değersizleşir, yok olur. Kelimeler büyülüdür, sizi en savunmasız anınızda yakalar, kendisine çeker. İnandırır. Ve yarı yolda bırakır. Çünkü kelimeler herkese aittir ve keskindir. Bugün kendinize sakladığınız, yarın bir başkasının dilindedir. Acıtır, yalnız hissettirir. Bu hisle baş etmeyi öğrenemezseniz tüketir, öldürür.

KARANLIK SANRI

Bu yüzden kelimelere olan güvenimi yıllar önce kaybetmiştim. Söylenen cümlelerin kalbime ulaşmasını bir şekilde engellemiştim. Zaten böyle bir hayatın içinde hiç kimsenin de gerçek anlamda kalbime ulaşma çabası olmamıştı. Hiç sevgilim olmamıştı, hiçbir adamla ya da insanla aynı yolda yürümeyi hayal etmemiştim. Kimse için yükselmemiştim. Kimseyi bir banyo köşesinde, üzerimden aşağıya soğuk su akarken zihnimde tutmamıştım. Çünkü kelimeler zehirlidir ve sana ne hissettireceklerini bilemezsin. Aşk tutkudan beslenir ve bugün seviştiğin o beden yarın can evin olur. Savaşın ortasındayken bir de aşkı düşünemezdim. Böyle bir kaosun ortasında kimseyle sevişemezdim. Ya da kaos tutkuyu beslerdi. Belki de savaşın ortasında sevişmek her zamandakinden daha ihtiraslı, daha derin olurdu. Bilemezdim.

Değişen düşüncelerim bana meydan okurken geçmişime tutunmaya çalıştım. Hayatımda bir erkeğe yer yoktu. Hayatımda bir insana yer yoktu. Bu tek gecelik bir ilişki olsa bile yoktu. Bedenim ve ruhum yalnızca savaşmak için yaratılmıştı, ben de bu amaç uğruna emin adımlarla yürümeye devam ediyordum *olmalıyım*.

Öyle olması gerekiyordu. Fakat artık olacak mıydı, o kadar da emin değildim.

Üzerinde uzandığım beyaz çarşaftan ayrılırken bacaklarımın uyuştüğünü hissetmiştim. Rüyalar görmüştüm. Daha önce görmediğim kadar derin, anlamlı rüyalar görmüştüm ve kalbimin göğüs kafesimi delmek istercesine hızla attığını hissediyordum. Saat kaçtı, emin değildim fakat öğle saatlerini geçtiğimizi tahmin edebiliyordum. Telefonuma uzanmadan dolabıma doğru yürüdüm. Gece için giyecek bir kıyafetim olduğuna bile emin değildim. Derin bir nefes alarak

banyoya doğru ilerledim. Lavabonun önüne geçerek suyu açtım ve yüzüme soğuk suyu çarparken aynadaki yansımama baktım.

Gözümün önüne dün gece bir hayal gibi arkamda beliren bedeni geldi. Karnımda ellerini hissettim. O iç gıdıklanmasını yaşadım. Etkilenmişim. Kabullenmesi zordu fakat fazlasıyla etkilenmişim ve belki de bu yıllardır kaçıyor olmamdan ileriye geliyordu.

Suyu kapatarak yanımdaki havluyla yüzümü kuruladım ve daha fazla düşünmek istemeyerek banyodan ayrıldım. Yavaş adımlarla odamdan çıkarak aşağıya doğru ilerledim ve merdivenlerden aşağıya doğru baktım. Salonda hiç kimse yoktu. Olsaydı onları görebilirdim. Etrafta olup bitene aldırmadan merdivenler inmeye devam ettim. Mutfağın nerede olduğundan emin değildim fakat evin üst katları yalnızca oda ve yemek katı olarak tasarlandığı için salonun olduğu katta olduğunu düşünüyordum. Giriş katına indiğimde salonun yanında kalan kapıdan içeriye girdim. Tahmin ettiğim gibi mutfak bu alandaydı. Buzdolabına doğru ilerleyerek dolabın içinden kendime kaşar peyniri, domates ve salatalık çıkardım. Ardından masanın üzerindeki ekmek sepetinden ekmek alarak çekmeceleri karıştırdım, ekmek bıçağını alarak kendime büyük bir dilim kestim. Çıkardığım malzemeleri ekmeğin içine yerleştirdikten sonra masanın üzerindikileri toparlamadan mutfaktan ayrıldım. Yalnızca açlığını bastırarak olması yeterliydi. Zaten çok fazla yemek tüketen biri değildim.

Elimdeki sandviçle salona geçerek koltuğa oturup bacaklarımı önümdeki sehpa uzattım ve koltuğun üzerindeki kumandayı alarak öndeki büyük televizyonu açtım. Televizyonda kanallar yoktu fakat internete bağlanmıştı ve neredeyse

bütün özel uygulamalar içine yüklenmişti. Klip izleyerek müzik dinleyebileceğim bir uygulamaya giriş yaparak kumandayı yanıma bıraktım. Sandviçimi ısıtırken gözlerim ekranda dolaştı. Dizi ve film kesitlerinden yapılan klipleri seviyordum.

Merdivenlerden gelen ses birinin aşağıya iniyor olduğunu anlamama yetmişti fakat başımı çevirip bakmamıştım. Zaten ortadaki boşluktan burada olduğumu görmüş olmalıydı. Birkaç saniye sonra adım sesleri daha da yaklaştı ve Poyraz'ın sesini işittim. "Erkencisin baya." Benimle dalga geçtiğinin farkındaydım. Uyandığımda neredeyse gün sonuna yaklaşmıştık.

"Öyleyimdir," dedim sandviçimin son parçasını yerken. Yanıma geçerek oturduğunda gözleri televizyon ekranındaki klibe kayd, ardından yeniden bana döndü.

"Söyleseydin yemek hazırlarlardı."

"İndiğimde kimse yoktu ama zaten çok yemek yiyen biri değilim," dedim ona bakarak. "İstemem yani."

"Sen Akın'ın yemeklerinden yesen..." Poyraz parmak uçlarını birleştirerek elini salladı. "Bambaşka bir mevzu." Hafifçe güldüm.

"Yemiştin," dedim ilk gün yaptığı kuru fasulyeyi hatırlayarak.

"Ne ara?"

"Kuru fasulye yapmıştı. Beni evine götürdüğü ilk gece."

"Hay amına koyayım," dedi Poyraz bir şey hatırlamış gibi. "Sen o gece Ares'i odaya kilitlemiştin değil mi? Ben o ite iş verilmemesi gerektiğini belirttim ama dinleyen kim."

"Sen de bir açıldın tam açıldın Poyraz," dedim çok konuşuyor olmasından bahsederek. "Akademide ağzından cımbızla laf alıyordum. Karizman yerle bir oldu şahsen."

Tek kaşını kaldırarak ciddi bir ifadeyle bana baktı. Yüzü eski monoton haline döndüğünde kaşlarımı çattım. “İstediğin an buzdağına döneriz yeğenim,” dedi benimle dalga geçerek. “Şaka bir yana, savaş başkadır, hayat başka. Hayatıma hoş geldin ama inan savaşında yer almak istemezsin.” Tahmin edebiliyordum. İyi bir komutan olmasa Akın onu bu kadar yakınında tutacak bir adam değildi.

“Tahmin edebiliyorum,” diye mırıldandığımda konuyu değiştirdi.

“O beyni yarımı nasıl kapattın odaya? Biz o salağa zaten kaçmanı söylemiştik ama biz söylemesek bile sen kaçacakmışsın, amına koyayım.”

“Kumar oynadım,” dedim doğruyu söyleyerek. “Yoksa fena değildi. Kaçamazdım yani, sadece şanslıydım. Amatör değildi.”

“Amatör olanın akademide yeri ne zaten?” O sırada içeriye Akın girdi. Bakışları Poyraz’ın ve benim üzerimizde gezindi.

“Hazırlan,” dedi bana bakarak ve ekledi. “Sen de Poyraz. Bu geceye birlikte katılıyoruz.”

“Üçüncü davetiye?” dedi Poyraz ona dönerek.

“Yok, kapıda olacaksın ama gerektiğinde müdahale edersin.” Poyraz başıyla onayladığında oturduğum yerden kalkarak Akın’a doğru yürüdüm. Üzerinde siyah bir eşofman ve siyah kısa kollu tişört vardı. Şaşırmamıştım çünkü genellikle siyah giyiniyordu.

“Plan yaptın mı?” dedim ona doğru yönelerek. Dün yaşananlardan sonra onunla konuşurken daha gergin hissediyordum. İstemsizce birkaç adım geride durmak istiyordum, sanki yanımızda bulunan herhangi bir kişi yaşananları anlayacakmış gibi geliyordu. Bundan neden çekindiğim hakkında

hiçbir fikrim yoktu. İstediğim kişiyle sevişirdim. Fakat yine de arasına sızdığımı iddia ettiğim akademide öldürmek istediğim adamın oğluyla yatmak çok da hoş değil gibiydi.

Siz yatmadınız ki Mina, dedi iç sesim. Biz hiçbir şey yaşamadık ki. Fakat aynı zamanda çok şey yaşamıştık.

“Bir plana ihtiyacım yok,” dedi Akın bana bakarak. “O benim piyonum, istediğim zaman harcarım.” Kaşlarımı kaldırdım.

“Şah oyunu yönetmez Akın,” dedim ona karşı çıkarak. Güldüğünü gördüm fakat bir cevap vermedi. Poyraz koltukta oturmaya devam ediyordu.

“Hazırlan Efsun,” dedi Poyraz Akın’ın söylediğini tekrarlayarak. “Çıkacağız bir saate, ayarladım adamları.” Fazla özenmeyecektim, yalnızca siyah mini elbiselerimden birini giyecek, saçlarımı dalgalandırarak, hafif bir makyaj yapacaktım. Ayağıma dolgu topuk giymeyi düşünüyordum, bu olası bir durumda rahat hareket etmemi sağlardı.

Safkan’a güvenilmiyordu. Bunu Çırağan Sarayı’na gittiğimiz gece bizzat yaşayarak öğrenmiştim. “Silahım olacak içeride,” dedim ve onlara bir cevap hakkı tanımadan merdivenlere yönelerek odama çıktım.

Üzerimi değiştirerek hazırlanmam yaklaşık kırk dakikamı almıştı. Oldukça şık gözüküyordum ve abartılı değildim. Bu gece de bakışların üzerimde olacağını biliyordum. Bu yüzden üç yüz seksen yazan dövmemi kapatıcıyla kapatmıştım. Üzerimde göğüs dekolteli siyah mini bir elbise vardı. Elbisenin ön kısmı iki taraftan çapraz gelerek birleşiyordu. Yüzümde hafif bir makyaj vardı fakat dudaklarımın öne çıkması için kırmızı rujumu sürmüştüm. Ayaklarıma dolgu topuk ayakkabılar giymiştim. Üzerime siyah kürkümü alarak odadan çıktım ve

merdivenlere doğru ilerledim. Topuklu ayakkabılarımın sesi boş zeminde yankılanırken Akın'ın hazırlanıp çoktan aşağıya indiğini biliyordum, salonda takım elbisesiyle ayakta dikildiğini görebiliyordum.

Ayakkabılarımın çıkardığı ses boş evin içinde yankılanırken Akın'ın bakışları merdivenlere doğru döndü. Yukarıya doğru kaldığı gözleri beni bulduğunda kaşlarının havalandığını gördüm. Yüzünde hafif bir gülümseme oluştu. Kolundaki saate çevirdi bakışlarını ve ardından yeniden bana baktı.

Çok karizmatik gözüküyordu.

Merdivenleri birer birer inerken Poyraz'ın salonda olmadığını fark ettim. Akın'ın tam önünde durdum ve onu süzdüm. Takımının içine klasik, beyaz bir gömlek giymişti. Kolundaki gri saat uzaktan bile parılıyordu. Saçlarını özenle taramıştı. Kalın dudakları aralandı. "Leydim," dedi iç çekercesine. "Bu gece sizin için savaşıyoruz." Kolunu bana doğru uzattığında ona bir tepki vermedim. Sevgilimmiş gibi davranıyordu. Sanki bir savaşın değil de romantik bir dram filminin içindeydik ve o benim sonsuza kadar bağlı kalacağım başroldü. Kolunu hafifçe tuttum ve birlikte kapıya doğru ilerledik.

"Tek kurşun," dedim adımlarımı kesmeden. "Bu gece benim için tek kurşun eksilecek silahından."

Derin bir nefes aldı fakat bana cevap vermedi. Öyle sakin, öyle sıradan davranıyordu ki bu durum beni tedirgin ediyordu. Dışarıya çıktığımızda soğuk hava çıplak bacaklarımı sarak bedenimde dolaştı. Akın beni yönlendirerek önümüzdeki arabaya doğru götürdüğünde arabasını inceledim. Daha önce bindiğim araba değildi. Yine siyah bir Mercedes'ti fakat modeli farklıydı. Akın benim tarafıma doğru ilerleyerek kapımı açtığında ona şaşkınlıkla bakarak ön koltuğa oturdum. Kapıyı

KARANLIK SANRI

kapatarak şoför koltuğuna geçti. Kemerimi bağlarken Akın arabayı çalıştırmıştı.

“Ne yapacağız içeride?” dedim gözlerimi yoldan ayırmadan. Açılan bahçe kapısından ayrıldığımızda bana cevap verdi.

“Sen keyfine bak, eğlen. Bugün işler bende.” Arkamızdan gelen arabalar muhtemelen korumalarına ve Poyraz’a aitti.

“Sarhoş olursam zor toparlarsın beni,” dedim onunla dalga geçerek. Sarhoş halim gerçekten de çekilmiyordu fakat böyle bir gecede sarhoş olmazdım.

“Toparlarım.” Bakışlarını kısa bir süreliğine bana çevirdi.

“Beni tedirgin ediyorsun,” diye itiraf ettim.

“Neden?”

“Benimle flört etmeye çalışıyorsun ve bir gündür hiçbir şeyi ciddiye almıyorsun.”

Derin bir nefes aldı ve hafifçe güldü. “Seninle flört etmem seni tedirgin etmiyor, heyecanlandırıyor bence Mina,” diye mırıldandı tavrını devam ettirerek.

“Yalnızca tedirgin ediyor.” Ona karşı çıkmaya devam ettim.

“Öyleyse bedenim bana yalan söyledi.” Dün akşam aynanın karşısında verdiğim tepkiyi dile getirdiğinde sustum. İç çamaşırı giymem gerekiyordu.

“İsteddiğini yapıyorum,” dedi yeniden söze girerek ve yolu kontrol ederken ekledi. “Bana bir şart koştun ve kabul ettim. Benden bir karşılık istedin ve kabul ettin.”

“İtiraz bile etmedin,” dedim durumun garipliğini ona açarak.

“Belki benim de canım bir piyon feda etmek istiyordur Mina,” dedi. “Belki de canım bu gece o adamı öldürmek istemiştir.”

“Sen böyle her canının istediğini yapar mısın?”

“Oyun benimse evet,” diye mırıldandı. “Bu oyun benim oyunum ve canım bu gece o kurşunu sıkmak istiyor.”

“Satranç tek kişilik bir oyun değildir,” dedim ona varlığını hatırlatarak. Başını olumsuz anlamda iki yana salladı.

“Satranç tam olarak iki kişilik bir oyundur güzelim.” Direksiyonu avuçiçiyle sağa doğru kırdı. “Satranç yönetenin oyunudur, sen iki kişi oynuyor sanırsın ama bir taraf diğerini avuçiçine almış yönetiyordur. Ve beklemediğin bir anda oyunun sahibi olduğunu gösterir.”

“Kimbilir,” diye mırıldandım. “Belki de bu söylediklerinin aksine yalnızca ikimizin oyunudur.”

Araba Sarıyer taraflarında bir yalının girişine yanaştığında kapıdaki güvenlik Akın’ın açtığı camdan içeriye doğru baktı ve Akın’ı gördüğünde gülümseyerek selam verdi.

“Hoş geldiniz Akın Bey.” Akın başıyla güvenliği onayladı ve siyah filmlerle kaplı olan camı kapatarak açılan bahçe kapısından içeriye girdi. Arabayı yalının önündeki park alanına bırakırken bana doğru döndü.

“Torpidodaki silahı al.” Sözüünü dinleyerek torpidonun kapağını açtım ve içerideki silahı elime aldım.

“Çantayı arkaya mı bıraktın?” dedi başını arka koltuğa çevirerek. Başımla onu onayladığımda arkaya eğilerek çantamı bana uzattı ve verdiği silahı çantamın içine yerleştirdim.

“Davetiyeler?” diye ona sorup ona baktım.

“İhtiyacımız yok.” Bir cevap vermedim ve arabanın kapısını onu beklemeden açarak indim. O da arabadan inerek arabanın kapılarını kilitledi ve yanıma doğru gelerek bana yeniden elini uzattı. Uzattığı ele bir süre baksam da elini nazıkçe tuttum.

KARANLIK SANRI

Bu adamı öldürmek bana bu gece bir kapı açacaktı. Türkiye'deki fuarların başında bu adam vardı. Düzenlediği teknoloji fuarlarında onlarca çocuğun A.S.P. tarafından kaçırılmasına müsaade ediyordu. Bir köle gibi çalıştırılmalarına izin veriyordu. Bu gece, tek kurşun onlarca çocuğun ahını taşıyacaktı. O kurşunu sıkın el bana ait olsun isterdim fakat biliyordum ki bu kendimi bir yangının ortasına atmam demekti.

Böyle bir adam için, bu kadar basit bir taş için kendimi yakmazdım.

Evin içine girdiğimizde içerideki yüksek sesli müziğe aldırmadan gözlerim etrafta dolaştı. İçeride onlarca adam ve kadın vardı. Pek çoğu bu oyunun bir parçasıydı. Bu yüzden yüzlerini ezberlemek istedim. Yüzlerini ezberlemek için üstün bir çaba sarf ettim. Bazı genç adamlar vardı fakat bu adamların yalnızca vâris olduğunu tahmin edebiliyordum. Yanlarındaki güzel kızları yalnızca bu davetler için kullanıyor ve belki de sevişerek aldıkları yere bırakıyorlardı.

“Sevdin mi?” dedi Akın ortamı incelediğimi fark ederek.

“Banal,” diye mırıldandım. Eğlenceli bir yanını bulamamıştım. Uzun, yuvarlak masalar vardı ve insanlar ellerindeki içecekleri o masalara bırakıyordu.

“Gel.” Akın'ın beni yönlendirmesiyle masaları birer birer geçip arka taraftaki masalardan birinin önüne yerleştik. Boş olan masanın önünde durduğumuzda yanımızdan geçen garsonu durdurarak bizim için birer içki aldı ve benim için aldığı şarabı önüme bıraktı.

“Güzel olmuşsun,” dedi elindeki içkiden bir yudum alırken. Diğer eli pantolonunun cebindeydi.

“Sen de fena sayılmazsın.” Kadehimden birkaç yudum aldım. “Benim için her seferinde şarap seçiyor olman şaşırtıcı,” diye ekledim ardından. Gülümsedi.

“Şarap seversin çünkü,” dedi kendinden emin bir şekilde. Tek kaşımı kaldırarak ona baktım.

“Bu çıkarımın sebebi nedir?”

“Bilmem,” diye mırıldandı. “Belki bir gün öğrenirsin.”

“Öyle olsun.” Merak ederek sordum. “Sen sevmez misin şarap?”

Başını olumsuz anlamda iki yana salladı. “Daha sert seviyorum,” dediğinde bardağımdan bir yudum daha aldım.

Daha sert seviyorsun.

Peki.

Bakışları sağ tarafına doğru döndüğünde sarı saçları ve kirli sakallarıyla yaşına rağmen karizmatik duran o tanıdık yüzü gördük. Aradığımız o adam tam karşımızdaydı. Bu yalının ve planlanan fuarların sahibiydi. Bu oyunun bir parçasıydı. Piyondu fakat oyuna dahildi. Ve benim taş sahibi olan herkese soracak bir hesabım vardı.

“Oyun şimdi başladı,” diye mırıldandığımda Akın’dan bir *cık* sesi duydum.

“Çok erken konuştun.” Bitirdiği bardağı masanın üzerine bıraktı. “Ben başladı demeden başlamaz.”

Ona cevap vermeme fırsat vermeden beni yalnız bırakıp adama doğru ilerlediğini gördüm. Yüzünü paramparça etmek istiyordum. Cesedini kargalar eşelesin istiyordum. Bütün kötülükleri hak ediyordu. Fatih, Akın’ı görmesiyle gülümseyerek dostça elini Akın’ın omzuna uzattı ve omzunu tuttu. Şahın Akın’da olduğunu biliyor olmalıydı. Hiç kimse Akın’ın Safkan olduğunu bilemezdi ve hiç kimse Yakuza’nın tek vârisini bu şekilde oyuna dahil edeceğini düşünemezdi ama Akın’ın tek başına da bilinen bir adı vardı.

KARANLIK SANRI

Çünkü şahın sahibiydi.

O ölürse oyun biterdi.

Akın geniş bir şekilde gülümsediğinde elimdeki şarabı yudumlayarak onu izledim. Gülüşü uzaktan ilgi çekici gözüküyordu. Onu hiç tanımıyor olsaydım çok prestijli bir doktor olduğuna inanırdım. Hatta bambaşka şartlar altında tanışmış olsaydık ona kapılabilirdim. Tavırları, konuşma tarzı, kendine has özgüveni onu diğerlerinden birkaç adım önde tutuyordu. Takım elbisesi bedenini sararken fiziğini ön plana çıkartıyordu.

Fatih'le birlikte salonun iki yanında bulunan merdivenlere doğru ilerlediklerinde zamanının geldiğini anlamıştım. Gülümsedim. Elini koyduğu omza, sırtını yasladığı göğse dikkat etmeliydi insan. Etten kemikten sandığı bir beden ceset torbasında yatan cansız bedeninin sebebi olabilirdi.

Onlar üst kata çıktıktan sonra öylece masada oturdum ve alkol almaya devam ettim. Kanıma karışan alkol gevşememe sebep olurken yaklaşık yarım saat sonra yanımda beliren beden Poyraz'dan başkasına ait değildi.

“Senin ne işin var burada?” dedim şaşkınlıkla. Bana bir cevap vermedi. Onun da üzerinde takım elbise vardı fakat Akın'inkiyle aynı tarzda değildi. Onun takımı tamamen siyahtı.

“Yukarı çıkacağız,” dedi bana dönerek ve ona uyum sağladım. Birlikte diğerlerinin arasından geçerek merdivenlere yöneldiğimizde Akın'ın istediğimi yaptığımı anlamıştım.

Hangi oda olduğunu sormama gerek kalmadan Poyraz'ın beni yönlendirmesiyle ilerledim. Aşağıda müzik devam ediyordu. İnsanlar eğleniyor ve tanışıyorlardı. Yıllar sürecektir ortaklıkların ilk adımlarını atıyorlardı, bütün bunlar bu adamın verdiği davette ve evinde yaşanıyordu.

Fakat Fatih Doğan şu an gözlerimin önünde, yatak odasında, kendi yatağında, kalbinden tek kurşunla öldürülmüştü. Karşısında silahı tutan el Akın Mir Safkan'a aitti.

Bugün, bizim için tek bir kurşun sıkılmıştı Akın.

Benim ödemekten kaçtığım bedelleri ona ödetmek için ellerinin arasına dolu bir silah bırakmıştım.

Onu bu oyuna mecbur bırakmıştım.

Bakışları önce bana, ardından arkamdaki Poyraz'a döndü. Beyaz yorgana bulaşan kanda dolaştı gözlerim. "Bir sır," dedi Akın derin bir nefes alarak ve Poyraz bizi yalnız bırakıp odadan çıktı. Kapıyı kapattığında kapının önünde beklediğini anlamıştım. "Tek kurşun, tek nefes."

Ona doğru birkaç adım attım. "Bir sır," dedim gözlerinin içine bakarak. "Tek kurşun, binlerce çocuk."

"Kim olduğum bu kadar önemli mi sanıyorsun?" Bana bakmaya devam ediyordu. Kravatını gevşetmiş, gömleğinin önündeki birkaç düğmeyi açmıştı, üzerinde ceket yoktu.

"Önemli değil mi?" Tam önünde durdum. "Açık bir hedefsin Safkan," diye mırıldandım ona soy ismiyle seslenerek. "Sen, Korhanlar, Aden?" Tek kaşımı kaldırdım. Daha ileriye gittiğimi fark ettiğinde bana bir adım attı ve aramızdaki mesafeyi sıfıra indirdi.

"Küçük kız." Eli, açık bıraktığım uzun siyah saçlarıma uzandı. "Bu oyunun sahibi benim."

Başımı yatağın üzerinde yatan bedene doğru çevirdim. Ölü bedeni göstererek mırıldandım. "Ama ben yönetiyorum oyunu."

"Ben istediğini yaptım, sen hamleni yaptın." Elini saçlarımda gezdirdi. Dün gece taradığı saçlarımda. "Şimdi sıra

bende Efsun Mina Öner.” Sesi yorgun çıkıyordu fakat gözleri bir şeytanın gözleri gibi parıldıyordu.

“Bir sır,” dedi ve beklemeden ekledi. “On Altı.” Duyduklarım la dudaklarım şaşkınlıkla aralandı. Gözlerimdeki korkunun önüne geçmek istedim fakat kalp atışlarım hızlanmıştı bile. “Bir kayıp, bir saklanış. Söylesene, benim bir Safkan oluşum mu daha değerli yoksa senin abin mi?” Korku bütün bedenimi sararken kaskatı kesildim. “Ben mi açık hedef olurum yoksa abin mi?” Gözlerimin içine acımasızca baktı, büyük elleri çenemin ucunu tuttu. Sıkıca kavradı.

“Bu oyun benim oyunum. Cehennemime hoş geldin. Şimdi yanma sırası bizde.” Ona bir cevap veremedim. Ne diyeceğimi bilmiyordum çünkü korkuyordum. Bir insanı kaybetmekten korkmak, kendi ölümünden korkmaktan çok daha fazlasıydı.

“Savaş yeni başladı güzelim ve sen artık benim avcumun içindesin,” dedi gözlerini gözlerimden ayırmadan.

Sustum.

Kalbim, göğüs kafesimin içine sığmazken yalnızca sustum.

İçinde hissettiğin bu korku,

Çocukken dinlediğin ninniler birer avuntu,

Sus. Kaç. Koru.

Puslu bir gecede.

“KAFES”

Bitti sandığın noktada yeniden başlayan savaş, kaybedeceğine emin olduğun savaştır.

Nasıl bir hamle yaparsan yap, içine dahil olduğunun farkında bile olmadığın o savaş kaybedersin. Elinde kalanlarla birlikte kurşun sıktığını zannettiğin anda namlu kalbinin üzerindedir. Hissettiğin kalp atışlarının sebebi korkularındır. Ve bilirsin, savaşları bitiren kayıpların değil korkularındır. Kötü olanlar korkmaz. Kalbinde kötülüğe ait en ufak bir kırıntı taşıyan insanlar korkmaz çünkü korkunu besleyen koruduklarıdır. Gerçekten kötü olanlar, savaş başlatanlar, kendilerine kaybedecek hiçbir şey bırakmaz. Bu yüzden inancını kaybetmek istemesen de bilirsin, savaşları yalnızca gerçekten kötü olanlar kazanır.

Abim derdi ki: *Ailenin olmaması bir ceza değil, lütuf. Çünkü savaş senden herkesi alır ve kaybedecek hiç kimsesi olmayanlar savaş kazanır.* Küçükken ona inanmak isterdim. Karşıma geçerci, gözlerimin içine bakardı.

“Hiç kimsen yok,” demesiyle kalbim kırılırdı.

“Peki ya sen?” derdim o kırgınlığı bastırmaya çalışarak.

“Ben hiç yokum Mina,” derdi. “Ben hiç yokum, hiç olmadım.”

Bir ailem olsun isterdim. Küçüktüm, ona tutunmak isterdim ama beni geride bırakırdı. “Gitme,” derdim gözlerinin

içine bakarak. O kapı suratıma bir kere daha kapanmasın isterdim ama o giderdi. Ben abimi benden gidişleriyle tanıdım. Ben abimi beni yarı yolda bırakışlarıyla tanıdım. Daha sonra bunun bir terk ediş olmadığını anladım çünkü olmadığını zannettiğim zamanlarda bile onun bir eli benim üzerimdeydi. En yok sandığım zamanda bile benimleydi. Bunu kabullenmem de öğrenmem de zaman aldı. Acıttı.

Gün sonuna geldiğimizde zihnimde bana, beni kandırmak için kurduğu cümleler gelirdi. *Aile lanettir. Bağlar seni dizginler. Savaşacaksan iplerin olmamalı. Kopamayacağın kimse olmamalı.* Şimdi On Altı. Verdiğin bütün öğütlere ve beni terk edişlerine rağmen tam karşımdasın. Benimlesin. Sen varken nasıl savaşacağım. Seni korurken nasıl kazanacağım?

Bu soruları ona yönelttiğimde, “*Ben yokum,*” derdi. “*Hiç olmadım. Sesimi unut, yüzümü unut ama kokumu unutma. Aradığın ev, göğsündeki hazinede saklı.*”

Abim benim evimdi. Çocukluğumdu. İnancımdı. Sevgimdi. Hâlâ iyi kalan tek yanımdı.

Dışarıya karşı olan ölüm sessizliği benim karşıma geçtiğinde son bulurdu. İnsanlara karşı takındığı mesafeli duruş giderdi. Zaman aldı, can yaktı ama On Altı benim abim olmayı öğrendi. Bense hep onun kardeşiydim.

Şimdiyse Akın’ın gözlerimin içine bakarak yaptığı hamle benim bütün hayatımı içine alınıyordu. Bu savaşta kaybetmeye göz yumamayacağım tek kişiyi hedef alıyordu. Abimi hedef alıyordu. Eğer hedef tahtasında abim değil de ben olsaydım bir an bile düşünmeden koparırdım ipleri. Fakat şimdi düşünmek zorundaydım. Boyun eğmek zorundaydım.

“Yapamazsın,” dedim aşağıdan yükselen müzik sesine aldırmadan. Bir uğultu gibi aramıza giriyordu. Eli yüzüme

doğru uzandı. Büyük elleri yeniden çenemi kavradı ve hafifçe sıkı. Gözlerimi üzerinden ayırmadım.

“Eşitiz.” Savaşı baştan kaybetmişim ama direnmekten vazgeçmedim. “Sen Safkan oluşunu saklayacaksın, ben abimi. Aynı noktadayız.”

“Öyle mi?” Yüzünü yüzüme doğru yaklaştırdı. Nefesi yüzüme değiyordu. “Bence değiliz Mina çünkü Safkan oluşum sikimde bile değil.” Ona bir cevap vermediğimde gülümsedi ve çeneme baskı yapan parmaklarını gevşetti. Bunu fırsat bile rek geriye doğru çekilerek çenemi ellerinden kurtardım.

“Kimse kurtaramaz seni onların elinden?” Yeniden şansımı denedim. “Hayatını elinden alırlar, kim olduğun seni hiç kimse yapar Akın.”

“Bi’ sikim yapamazlar,” dedi eliyle sakallarını sıvazlarken. Bu hareketi devamlı olarak yapıyordu. Bakışlarım yatağın üzerinde yığılı olan bedene döndü. Onu gerçekten de öldürmüştü.

“Peki,” dedim kabullenerek. “En başından beri her şeyi biliyorsan neden kendi taşını öldürdün? Onu ne uğruna feda ettin?” Zihnimde onlarca senaryo dolaşıyordu. Hiçbirinde beni tatmin eden cevapları bulamıyordum.

“Güzelim,” dedi bana gülümseyerek. “Sana söylemiştim. Belki de canım o adamı öldürmek istiyordur. Belki de savaşı kazanmak için piyonları feda etmem gerekiyordur.”

“Anlamıyorum.” Geriye doğru birkaç adım attım. Sıkışmışım. Bir kafesin içine hapsedilmiş gibi hissediyordum. Dört yanımda demir parmaklıklar vardı, seçim hakkım yoktu. Konu abimdi.

“Anlayacak hiçbir şey yok.” Sert bir sesle ekledi. “Bundan sonra benimlesin.” Kapıya doğru ilerlemeye başladığında sus-

tum. Kurduğu cümle içimdeki korkuyu beslerken kapıyı açtı ve Poyraz içeriye girdi. Poyraz bana doğru ilerlemeye başladı.

“Siktirme belanı!” Beni götüreceğini anladığımda ona doğru dönerek gözlerimi devirdim ve ona izin vermeden kapıya doğru ilerledim. Adım atarken Poyraz’ın arkamdan geldiğini biliyordum. Odadaki cesedi öylece bırakacaklardı çünkü onu Akın öldürmüştü. Canının bir önemi yoktu. Bedel ödemek zorunda değildi. O, tam da söylediği gibi bu oyunun sahibiydi.

Merdivenlerden birer birer inerken müzik sesi daha da yükseldi. İçerideki insanlar eğleniyor, gecenin tadını çıkarıyordu. İçkilerini yudumluyorlardı. Bir şansım olsaydı bu gece bu evi ve içindeki herkesi yok etmek isterdim. Bedenlere çarpmadan çıkışa doğru ilerlemeye çalışırken Akın’ın kapıdan çıktığını gördüm. Beni beklemeden gidiyordu, peşinden geleceğime emindi. Bu bir seçim değil, zaruriyetti.

Bu hayatta herkesin kaybetmeye gücü yetebilirdi ama benim kaybetmeye gücüm yetmezdi. Onu ardımda bırakamazdım. Onun nefesini kesen kurşun beni kanatırdı. Akın’ın bunu yapmasına izin vermezdim. Kapıdan dışarıya çıktığımda bedenimi saran soğuk kürkümü içeride unuttuğumu bana hatırlatırken soğuğu umursamamaya çalıştım. Akın’a yetişerek arabanın ön koltuğuna oturdum. Kapıyı kapattığım anda daha fazla beklemeyerek arabayı çalıştırdığında gözlerim daha demin ayrıldığım yalının kapısına kaydı. Poyraz’ın dışarıya çıktığını gördüm.

Akın arabayı ustaca park ettiği yerden çıkardığında bahçe kapısının önündeki korumalar arabanın içine doğru baktı. Bu tarz etkinliklerden erken ayrılamazdınız. İzin vermezlerdi ve şüphelenirlerdi. Akın kendi tarafındaki camı hafifçe indirerek, “Açın kapıyı,” dedi. Kapının önündeki koruma onu

ikiletmeden dediğini yaptığında parmak ucuyla camını kapattı ve gaza basarak boş yolda ilerlemeye başladı. Saat gece yarısını geçiyordu, yollar bomboştu ve İstanbul'un üzerinde karabulutlar dolaşıyor gibi hissediyordum.

“Ne isteyeceksin benden?” dedim ona doğru dönerek. “Bedeli ne olacak?”

“Pek çok şey Mina.”

“Ne pek çok şey?” Ona sesimi yükselttim. “Ne farkın var diğerlerinden ya? Sen kimsin? Ha sen öğrendin ha başkası, ne fark eder?”

“Ben onu öldürmem,” dedi net bir sesle. “Ben onu sana karşı kullanırım ama diğerleri bunu yapmaz. Sadece seni tüketmek için bile canını alabilirler.”

“Yaparsın,” dedim üstüne giderek. Söylediği cümleler kalbimin paramparça olmasına sebep olmuştu. “Sen de yaparsın Akın. Sana güvenmem, güvenemem.”

“Yapacak olsam inan bana yapardım Efsun,” dedi sert bir sesle. “Şimdi elinde cesedi olurdu. Babam sana alayla gülerdi.” Babam kelimesi tetiklenmeme sebep olurken durdum. Oturduğum yerde kıpırdayarak ona doğru döndüm.

“Sana güvenmiyorum,” dedim arabayı sürüyor olmasını umursamayarak.

“Doğru karar,” demesiyle elimi yüzüne götürdüm ve bana yaptığı gibi çenesini kavradım. Panik olmamıştı, hâlâ direksiyonu avuçiçiyle çeviriyordu. Bakışları yoldaydı. Tırnaklarımı kirli sakallarına bastırarak tenini kavradığımda yüzünü hafif buruşturduğunu gördüm.

“Ne yapıyorsun amına koyayım?” dedi şaşkınlıkla. “Ölelim mi istiyorsun?”

“Bana uyar.” Geri adım atmadım. “Seninle bir anlaşma yapacağız Safkan,” diye ekledim ona soy ismiyle hitap ederek.

Yüzündeki gülümsemeyi gördüm. Direksiyon hâkimiyetini elime almak için parmaklarımı yüzünden çekip direksiyona çevirdiğimde bir eliyle elimi kavrayıp uzaklaştırmaya çalıştı. “Rahat dur!”

“Beni dinleyeceksin.”

“Dinliyorum Mina.” Derin bir nefes aldı. Sabrını zorladığımın farkındaydım fakat geri adım atmadım. Sinirleniyor olması umurumda değildi.

“Kimse bilmeyecek,” dedim ona bütün zaafılarımı açarak. Benim yumuşak karnım ailemdi. Abimdi. “Her ne sikim istiyorsan yapacağım. Kazanmak mı istiyorsun? Yardım edeceğim ama hiç kimse bilmeyecek. Onun varlığını öğrendikleri andan itibaren beni hiçbir şey durduramaz Akın. Sen bile durduramazsın. Yakarım, yok ederim.” Değerli bir taşımı değil, oyunu kaybediyordum. Abim son noktaydı. Abim benim ruhumun tutunduğu tek daldı. Onu kaybedersem ne oyunun ne de savaşın bir anlamı kalırdı çünkü onunla inancımı da kaybederdim.

Teslim olmuştum. Silahlarımı indirmiştim. Artık savunmasızdım. Tam karşısındaydım, bana istediği her şeyi yapabilecek güce sahipti.

“Derdim ne seninle ne de abinle.” Arabanın hızını artırdı. “Ama ne kadar korumaya çalışırsan çalış, bu işin içindeyse bir noktada bir seçim yapmak zorunda kalacaksın. İsmi saklayarak, gözlerini kapatarak, fotoğraflarını gizleyerek yapamazsın bunu.”

“Bu konuda bana öğüt verecek son kişi bile değilsin.”

“Haklısın,” dedi anlamlandıramadığım bir kabullenişle. “Ama aynı yollardan geçmiş bir adam olarak söylüyorum. Bir

savaşa katıldıysan ölümü kabullenmelisin Mina. Abinin ölme ihtimalini kabullenmelisin.”

“Kabullenmeyeceğim!” Ona karşı çıkarak bağırdım. “Ne aynı yoldan geçtin ya? Sen ne anlarsın kaybetmekten Akın? Sen hiç kimsesiz kaldın mı?” Bakışlarının donuklaştığını gördüm. Araba boş yolda kayarken bize eşlik eden gece bugün kalplerimizin üzerini de örtmüştü. Karanlıkta kalmıştık. Ve bu karanlığa ihtiyacımız vardı.

“Sağ koltuğa umarsızca fırlattığın o dosyada kaybettiklerim açıkça yazıyordu Mina,” dedi. “Aden Korhan.” Bildiğim bir ismi tekrarladı. “Nasıl öldü biliyor musun sen?” Arabayı boş yolda kenara çekerek durdurduğunda sesi yükselmişti. Bana doğru döndü. “Canlı canlı yaktılar bedenini!” Gözleri üzerimde dolaştı. “Küllerini topladım ben o kızın. Sen kayıp ne demek biliyor musun Mina? Benim annem kendisini bu savaş uğruna feda etti. Yalnız kalmak ne demek biliyor musun sen?” Sesi gitgide yükselirken duyduklarıma inanmak istemedim.

Yalan söylüyordu. Yine... yeniden yalan söylüyordu. Onun gözyaşları bile yalandı, acıları bile yalandı. Ona nasıl güvenecektim? Bana nasıl güvenecekti? İkimiz de yalandan ibarettik.

“O zaman neden bana aynı boku yapıyorsun it herif?” Ben de onunla birlikte sesimi yükselttiğimde elini sinirle direksiyona vurdu. Korna sesi boş alanda yankılanırken başını iki yana esnetti. Belirginleşen damarlarını görebiliyordum.

“Boş versene amına koyayım,” dedi kafasını eğerek. “Kime ne anlatıyorum ben. Ne dediysem yapmak zorundasın. Benimlesin. Abin de kayıpların da kimsesizliğin de umurumda değil.” Kalbim cümlelerinin altında kalırken gözlerimi kapatarak derin bir nefes aldım ve sırtımı koltuğa yasladım. Yorulduğumu hissediyordum. Seçimlerimiz bedel ödetirdi. Bir

ölüm istemiştim, bir seçim yapmıştım ve şimdi bedelini hayatımdaki en değerli varlıkla sınanarak ödüyordum.

Kelimeleri kalbimi incitirken sessiz kaldım. Canımı yakan kurduğu cümlelerden çok, haklı oluşuydu ve benim kazandığımı zannettiğim bu savaşta kaybediyor oluşumdu. Savunmasızdım. Kapana kısılmıştım. Susmak ve boyun eğmek zorundaydım. Bu gerçekler beni bir gecede yapayalnız, işe yaramaz ve değersiz hissettirmeye yetiyordu.

Araba tanıdık evin önünde durduğunda geldiğimizi anladım. Ona bakmadan arabadan indim ve Poyraz'ın arabasının çoktan bahçeye park edilmiş olduğunu gördüm. Midemin kasıldığını hissediyordum. Fazla üzüldüğüm gecelerde ağlayamazdım. Gözümden tek bir damla akmazdı ama sabaha kadar midemde ne varsa dışarıya çıkarırdım. Evden içeriye girdiğimde etrafa aldırmadan ayakkabılarımı çıkardım ve salonun ortasında öylece bırakarak mutfığa doğru ilerledim. Midemdeki hissi yok saymaya çalışıyordum.

Mutfığa girdiğimde içeride hiç kimsenin olmadığını fark ettim. Gözlerim etrafta dolaştı. Akın ardından eve girmiş miydi, emin değildim. Dikkat etmemiştim. Dolaba doğru ilerleyerek büyük dolabın kapağını açtım ve içinden cam viski şişesini çıkardım. Gözlerim, karanlığı aydınlatan buzdolabı ışığına kayd ve gözlerimi kısmak zorunda kaldım. Hiçbir ışık yanmıyordu. Etraf zifiri karanlıktı. Dolabın kapağını kapatarak mutfaktan ayrıldım ve çıplak ayaklarımla birer birer merdivenleri çıktım. Odamın bulunduğu kata geldiğimde evinin içindeki ölüm sessizliği içimdeki yangını hatırlamama sebep oldu.

Kapana sıkıştırılmış hissediyordum. İçimde acı vardı ve kurtarmak istediğim o küçük kız artık acıdan besleniyordu.

Odamın kapısını açarak içeriye girdiğimde kapıyı ardımdan kapatmadım. Karnımdaki ağrı büyüdü, içimde ince bir sızı dolaşırken boğazıma gelen acı tat banyoya doğru ilerlememe sebep oldu. Elimdeki şişeyi banyonun fayansına bırakarak klozete doğru eğildim. Midem kasılırken ağzımdan dökülen öğürme seslerinin sonucu boşluktu. Kusamıyordum. Yalnızca midem kasılıyor, canım yanıyordu ama kusamıyordum.

Ağlayamıyordum. Kusamıyordum. Acımı dışarıya atamıyordum. İçimde biriken acı yıllardır beni çürütüyor, yok ediyordu. İzin veriyordum. Ellerimi yasladığım klozetin kenarlarından kaldırdım ve burnumu çekerek başımı iki yana salladım. Lavabonun önüne geçerek soğuk suyu açtım. Avuçiçime doldurduğum soğuk suyu yüzüme çarptıktan sonra elim kapağını açmadığım viski şişesine uzandı. Şişeyi kavrayarak yere çömeldim ve sırtımı banyonun soğuk fayansına yaslayarak derin bir nefes aldım. Yüzüme değen su, makyajımın akmasına sebep olmuştu. Gözlerimden aşağıya süzülen rimelim gözlerimin yanmasına sebep olsa da umursamadım.

Elim yanımdaki şişenin kapağına gitti. Şişenin kapağını açarak içkiyi başıma diktiğimde gözümde aşağıya süzülen su damlaları ağlıyormuşum gibi hissettiriyordu. Bir damla gözyaşına o kadar ihtiyacım vardı ki o gözyaşı için dünyayı karşıma alabilirdim. Kalbimdeki sızının büyüdüğünü hissettim. Karın ağrım büyüdü, içimdeki yangın büyüdü.

Üzerime kaybın acı gölgesi düşmüştü. İçimde başlayan yangın, savaşı kaybettiğimin bir habercisiydi fakat bu noktada umurumda olan savaş değildi. Kaybedeceğim insandı. Abim, ben küçükken beni kabullenemezdi. Bunun ikimize de zarar vereceğine inanırdı. Çünkü biz ailesiz doğmuştuk. Bizim hiç kimsemiz yoktu ve savaşta kimsesiz olmak kazanmaya giden en büyük adımdı.

Fakat ne yaparsak yapalım ikimiz de içimizdeki boşlukla savaşamadık. O benim abimdi. Diğer yarımды. Tek ailemdi. İnancımdı. Onu benden koparıp alamazlardı.

Şişeyi bir kere daha ağzıma götürdüğümde ağzımdaki acı tat gözlerimi yummmama sebep oldu. Ağlamak istiyordum. Sabaha kadar fütursuzca ağlamak istiyordum. Baş edemediğimi hissediyordum. Acı her yerdeydi. Başa çıkamıyordum. Kafamın yavaş yavaş uyuştüğünü hissetsem de şişeyi elimden bırakmadım. Yan tarafımda hissettiğim hareketlilik bakışlarımla sağ yanıma kaymasına sebep olurken kapının pervazına yaslanan bedene göz ucuyla baktım.

Sırtını kapı pervazına yaslamış, bana bakıyordu. Üzerini değiştirmemişti, hâlâ önünde birkaç düğmesi açık olan beyaz gömleğini ve siyah pantolonunu giyyordu. Gömleğinin üzerindeki kan lekelerini yeni fark etmiştim. Elini bana doğru uzattığında elimdeki şişeyi istediğini anladım. Birkaç yudum daha alarak şişeyi ona uzattığımda o da şişeyi ağzına götürerek kafasına dikti.

“Ne istiyorsun?” Gözlerim tam karşımdaki duşkabine sabitliydi. Gözlerimi olduğu noktadan ayırmadım fakat bana uzattığı şişeyi alarak birkaç yudum daha almaya devam ettim. Başımın uyuştüğünü hissediyordum.

“Özür dilerim,” dedi beklemediğim bir şekilde. “Ağır konuştum.” Bakışlarımı olduğu noktadan alıp ona doğru çevirdim.

“Önemli değil.” Burnumu çektim. “Kelimelerine bana zarar verebilecekleri kadar değer vermiyorum. Bir düşman nasıl davranırsa öyle davrandın.”

Yalan söylüyordum. Kelimeleri beni kırmıştı. Ağzından çıkanlar kalbimin sızlamasına sebep olmuştu.

“Kırıldın Mina.” Elini bana doğru uzattı. “Görmediğimi mi zannediyorsun?” Sesi yorgun ve boğuk geliyordu. Şişeyi

ona verdim. Birkaç yudum alarak devam etti. “Ve belki de düşman değilizdir güzelim,” dedi gözlerini üzerimde dolaştırırken. “Belki de en başından beri aynı yerdeyizdir.”

“Oyunlar oynama bana,” dedim söylediklerine anlam veremeyerek. “Yapma bunu, bu gece değil.” Elimdeki şişeden birkaç yudum daha aldım.

“Çok peşin hükümlüsün ama dikkatsizsin de.” Yüzüme dikkatle baktı. “O arabayı çalıştırıp gideceğini anlayamayacak kadar aptal mı duruyorum? O gece gideceğini biliyordum.” Kaşlarım çatılırken elimdeki şişeden birkaç yudum daha aldım. Başımın döndüğünü, zihnimin uyuştüğünü hissediyordum.

“Neden izin verdin o zaman?” Kelimeleri zihnimde toparlamakta zorluk çekiyordum. Şişe aramızda dolaşmaya devam ediyordu.

“Çünkü kazandığını zannetmeni istedim. O kadar kendinden emindin ki yaşananlara benim izin verdiğimi fark etmedin bile.”

“Aden’e ne yaptılar?” dedim konuyu değiştirerek. Bugün kaybettiklerimle yüzleşmeye mecalim yoktu.

“Yaktılar,” dedi bana yeniden aynı cümleyi kurarak. “Canlı canlı. Hiç acımadan. Ve o senin abinin aksine hiç bu işe bulaşmamıştı. Bu işte hiçbir yeri yoktu.”

“Peki neden?” Gözlerimi ona çevirdim. Bakışlarını duvara sabitlemiş, ayaklarını uzatmıştı. Başı arkasındaki kapıya yaslıydı. Yorgundu.

“Bedel ödetmek istediler Mina. Bu savaşta senin ödeyeceğin bedelleri sevdiklerin öder.”

“Kimdi o kız?” Bu, içimi kemiren bir başka soruydu. “Sana ödetilen bedelin sebebi neden oydu? Neden hayatındaki yeri bu kadar büyüktü?”

“Bilmem,” diye mırıldandı. “Dostumdu, oyun arkadaşım-
dı, bazen en yakın arkadaşım. Ben sandım ki ona baktığımda,
onunla konuştuğumda her şeyi unuturum. Savaş biter. Öyle
hayat doluydu ve bu işin dışındaydı ki. Sonra buranın bir ce-
hennem olduğunu öğrendim. Bir kere girdiğinde göğsünün
içindekilerle birlikte yanmadan kurtulamıyorsun.”

“Hayır.” Başımı iki yana salladım. Midemin yeniden ka-
sıldığını hissettim. “Hayır, abime bunu yapmalarına izin ver-
meyeceğim.”

“Ben mi izin verdim yaşananlara?” Kaşlarını kaldırdı.
“Suçlusunu ben miydim her şeyin?” Sustum. Abim vurulsa tek
bir kurşunla, ölse gözlerimin önünde. Benim yerime bir bedel
ödetilse ona, suçlusunu ben mi olurum? Kabullenmesi için can
verdiği kardeşi mi olurdu sonu?

Suslunluğumun kalbindeki acıyı artırdığını yaktığı sigara-
dan anladım. Bazen kelimeler yetmezdi.

“Belki de çok uzak noktalarda değilizdir Mina,” dedi siga-
rasının dumanını içine çekerken.

“Başım dönüyor,” diye mırıldandım alakasız bir şekilde.
“Sen de içtin ama benim başım dönüyor. Başım neden dönü-
yor?” Hafifçe gülümsediğini işittim.

“Yavaş git biraz.” Başımı iki yana sallayarak şişeyi kafama
diktim.

“Nasıl aynı noktada olabiliriz Akın?” dedim ona cevap ve-
rerek. “Sen her neredeyse ben tam karşıdayım. Sen karşı
tarafıdasın, hep öyleydin.”

“Bizlerde soy ve din anneden devam eder,” dedi Akın ağ-
zının içinde mırıldanarak. “Benim annem bizden değil. Bunu
hiç düşündün mü? Babamın beni nasıl kabullendiğini hiç dü-
şündün mü?”

“Dinden bir şey anlamıyorum,” dedim ona açık konuşarak. “Tek bildiğim din adı altında empoze edilen düşünce sistemleri ve güç gösterisi.” Sigarasını bir kere daha içine çekti. Şişenin dibini görmek üzereydim.

“Ben hiçbir zaman karşında olmadım ama savaşta kendi askerine de güvenemezsin. Sana güvenemem Mina. Bu bir oyun değil. Yirmi dört yaşındasın ama hayat tecrüben çok az. Hâlâ kavrayamıyorsun ama bu gerçek bir savaş. Dünyanın sonunu getiriyoruz, hep birlikte.”

“Taşın hangi renk Safkan?” dedim elindeki satranç taşından bahsederek. Hepimize bu oyundaki yerimizi belirleyen taşlar dağıtılırdı. Lacivert ve beyaz olan taşlar kim olduğumuzu gösterirdi. Bu savaşta yerimizi öğretirdi.

“Lacivert,” diye mırıldandığında gözlerimi kısıtım.

“Yalan söylüyorsun.”

“Sana söyledim. Ben karşında değilim, hiçbir zaman olmadım ama yanında da değilim. Yanında da olmam. Abine de acımam, sana da acımam. Bu bir savaş ve ben bu savaşı yönetiyorum.” Sözlerinin acımasızlığı şişenin dibindeki son yudumu da ağzımın içine yuvarlamama sebep olurken içimde endişe vardı. Abimi düşünüyordum. Ona gelebilecek olan zararı düşünüyordum.

Akın’la aynı renk taşlara sahiptik.

Akın’la aynı taraftaydık.

Eğer doğru söylüyorsa biz aynı kaleyi koruyorduk.

“Baban?” Gözlerinin içine baktım. Yalan söylüyordu. Ona inanmıyordum. Gülümsedi ve elini cebine götürdü. Cebindeki beyaz veziri çıkararak parmak uçlarının arasında döndürmeye başladı. Sigarasını iki dudağının arasına sabitlemişti.

“Ben iki taşın da sahibiyim Mina. Ben iki kalenin de ferdiyim. Kim kazanırsa kazansın benim bir yanımla hep kaybolacak ve bir yanımla hep zafer bayrakları asacak.”

“Olamaz,” diye mırıldandım. “Bunu yapmana izin vermezler.”

Taşı ikimizin arasına koyarak yere bıraktığında gözlerim parlayan beyaz satranç taşında dolaştı. Bu taş pek çok kapının anahtarıydı.

“Bu benim savaşım. Ve ben sonucu ne olursa olsun kazanacağım. Sen de abini koruyamazsın. Ne yaparsan yap alırlar elinden, kurtaramazsın. Ama eğer bir şans istiyorsan ben dokunmayacağım abime. Söylediklerimi yaptığın sürece elimi sürmeyeceğim.”

“Neden anlatıyorsun bunları bana?” Ona doğru yaklaştım. Sigarasını bitirmiş ve banyo fayansının üzerine bastırarak söndürmüştü. “Neden şimdi bana kendini böyle açıyorsun?”

“Çünkü artık benim kafesimin içindesin. Ben kimseye güvenmem Mina. İçeriye soktuğun kulaklığın da iletişiminin de farkındaydım. Kameralarla oynadığının da öyle. O küçük kızı, ben kendi bedenime bıçak saplamamış olsaydım kaçırabilir miydin sanıyorsun?” Kaşlarımı çattım.

“Bu ne demek?”

“Karnımda bir bıçak vardı. Seni yakalaması gereken ekip benim yanıma geldi ve sen o sırada ortadan kayboldun. Görtünü kurtarmasaydım ikiniz birlikte hücrenin içindeydiniz.”

“Benim yaptığımı anlamaları zor olmasa gerek, neden sonrasında hücreye almadılar?” diye sordum ona. Derin bir nefes aldı.

“Askerlerin seni yakalaması başka, bizim tahminimiz başka. Suçüstü yakalanan birini askerlerin gözü önünde cezasız

bırakamazsın. Bu onlara suç işleme hakkı verir. Ama istediğinde bir suçu göz ardı edebilirsin, küçük kız umurlarında bile değildi.”

“Teşekkür mü etmeliyim?” dedim ona bakarak. “Kendini bıçaklayarak suçu bana attığın için...” Kaşlarını alayla kaldırdı ve gülümsedi.

“Etsen fena olmazdı.”

“Alkol istiyorum,” dedim gözlerimin kaymasını umursamadan.

“Sızacaksın birazdan, hâlâ alkol diyorsun.”

“Alkol istiyorum.” Ona doğru yaklaşarak başımı bacaklarının üzerine koydum ve sırtüstü yere uzanarak gözlerinin içine baktım. Kısa elbisem kalçalarımın üzerine kadar sıyrılmıştı. Göğüslerim elbisemin ön kısmından dışarıya çıkacak gibiydi.

“Benimle neden flört ediyorsun?” dedim gözlerinin içine bakarken. Gözlerim kayıyordu, göz rengini seçemiyordum. Banyonun soğuk zemininde öylece oturuyorduk. Kulağıma gülüşü geldi.

“Güzelsin çünkü,” dedi mırıldanarak. “Çok hem de.”

“Yalancı,” dedim kayan sesimle. “Çok daha güzel kızlar tanımışsındır sen.” Bir şey diyeceği sırada elimi kaldırarak dudacağının üzerine koydum. “Ama ben de güzelimdir şimdi.” Elimini dudacağının üzerinden çektim. Derin bir iç çektiğini işittim.

“Güzelsindir Mona.” Elim boynuna doğru uzandı.

“Sen de güzelsin ama.” Ne dediğimi bilemiyordum. “Yakışıklısın yani,” diye mırıldandım.

“Sen sarhoşken biraz içindekileri tutamıyor musun?” Başımı olumsuz anlamda salladım ve işaretparmağımı kaldırdım.

“Hayır,” dedim mızızlanarak. “Yok öyle bir şey. Ne var güzelsin dediysem, güzel olmasaymıydın sen de.”

Güldüğünü işittim. Biz ne yaşıyorduk? Biz neredeydik? Ben acının içinde kıvrılırken nasıl bu konuma gelmiştik? Ellerimi yeniden boynunda dolaştırmaya başladığımda mırıldandı.

“Yapma Mina,” dedi kısık bir sesle.

“Neyi?” Parmak uçlarım gömleğinin açık düğmelerinden tenine değerken bacaklarının gerildiğini hissettim.

“Yapma Mina,” dedi yeniden.

“Hım,” diye mırıldandım. Midemin kasıldığını hissediyordum. Yüzünü bana doğru yaklaştırdığında gözlerim hafifçe aralandı. Gözlerimin önüne düşen kalın, biçimli dudaklarına baktım. “Estetik mi yaptırdın sen?” Ne sorduğumun farkında bile değildim.

“Ne?” dedi Akın şaşkınlıkla.

“Çok güzel dudakların.” Kulağıma yeniden gülüşü ulaştı. Çok güzel gülüyordu.

“Hım,” dedi benim gibi mırıldanarak. “Yaptırdım.”

Büyük ellerini bacaklarının üzerine yasladığım sırtıma geçirerek beni kucağına doğru çekti. Elbisem gitgide daha da açılırken artık kollarının arasındaydım. Kalçalarım bacaklarının üzerindeydi. Sırtım geniş kollarına yaslıydı, yüzümüz aynı hizadaydı. Bir elimi boynuna doğru attım. Gözleri yüzümde dolaştı.

“Çok mu güzelim?” Gözlerinin içine baktım. Midemin streslen kasıldığını hissediyordum. “Çok güzelsem abime bir şey yapma Akın,” diye mırıldandım gözlerimi kapatırken. “O benim her şeyim. O benim tek ailem. Ona acıma ama bana acı. Ne istersen yaparım. Her ne istersen yaparım, abime dokunma.”

“Dokunmam güzelim,” diye mırıldandı. “Sen benimle kaldıkça ben abime dokunmam da dokundurtmam da.”

“Bazen iyi biri oluyor gibi oluyorsun.” Kanıma karışan alkol yüzünden kelimelerimi toparlayamıyordum. “Ama sadece oluyor gibi, hiç tam iyi olmuyorsun.” Gülümsedi. Bu gece onu çok kez gülümsetmiştim ama o benim kalbimi kırmıştı. Kalbimin acıdığını hissediyordum. Üzüntüden midem bulanıyordu. Boynumdaki ellerimi tenine bastırduğimde bir küfür mırıldandığını işittim.

“Siktir... Yapma Mona.”

Mona kimdi?

“Neyi yapmasın?” dedim gözlerimi hafifçe aralarken. Doğrudan gözlerinin içine bakıyordum.

“Mona,” diye mırıldandı ve ekledi. “Ulaşılamaz arzu.”

“Ben buradayım,” dedim neyden bahsettiğini kavrayamayarak. Başım ağrıyordu, midem bulanıyordu. “Ben buradayım. Uzakta değilim ki kimi arıyorsun?” Dudaklarına baktığımda onun da dudaklarına baktığını gördüm. Kırmızı rujum yüzüme vurduğum su sebebiyle dağılmıştı, biliyordum. Kalçalarımın altındaki his belirginleşirken başını bana doğru eğildi.

“Sabah kafamı sikeceksin,” dedi başımı bana doğru eğerek. “Ama buna degecek gibi hissediyorum.” Dudaklarını dudaklarımın üzerine kapattığında yıllardır bu anı bekliyormuşum gibi ona uyum sağladım. Üstdudağımı hoyratça kavradı ve çekiştirdi. Dili ağzımın içine girdiğinde başımın döndüğünü hissettim. Ağzımda bıraktığı ekşi tat ısırıldığı dudaklarımdan geliyordu.

Ellerim boynunu kavradı ve onu kendime doğru çektim. Daha da bastırdım. Kalp atışlarını kalbimin üzerinde hissetmek istercesine kendime doğru çektim. Dudağımı çekiştirdiğinde ağzımdan kısık sesli bir inleme döküldü. Beni bırakmadan yere doğru uzattığındaysa başım halının yumuşak

dokusuna değdi ve sırtım sert zeminle buluştu. Ağırlığını üzerime vermeden bana doğru yaslandığında nefes alış verişlerimi düzene sokmakta zorlandım. Dili ağzımın içine dolaşırken bütün hâkimiyet ondaydı ve ne yaptığını çok iyi biliyor gibi davranıyordu.

Yarın sabah yaşanılanların beni pişman edeceğini biliyordum. Kanımda dolaşan alkol zihnimin uyuşmasına, irademin kırılmasına sebep oluyordu ve bacaklarımın üzerinde hissettiğim şişkinlik içimdeki arzuyu besliyordu. Ellerimi boynunda birleştirerek onu kendime doğru daha çok bastırdığımda hafifçe bana sürtündü. Ağzımdan yeni bir inleme döküldü ve bu sefer bir önceki kadar kısık sesli değildi.

“Bebeğim,” dedi bana ilk kez bu şekilde seslenerek. Dudakları dudaklarımdan birkaç milim ötedeydi ve konuşurken dudakları dudaklarıma değiyordu. “Biraz daha burada, bu şekilde devam edersek seni burada çırlıçıplak bırakacağım ve sabah sonuçları hiç iyi olmayacak.”

“Abime dokunma,” dedim söylediklerini tam olarak algılayamayarak. Dudakları benden uzaklaştığında içimdeki o boşluk yeniden baş gösterdi. Beni yeniden öpsün istedim. “Yapma, yaşayamam.” Midemin kasıldığını hissettim. İçimde bitmek tükenemez bir mide bulantısı vardı.

“Uslu bir kız olacaksın.” Derin bir nefes aldı. “Kimseye hiçbir şey olmayacak. Uslu bir kız olacaksın ve söz dinleyeceksin.”

“Akın,” diye mırıldandım içimdeki bulantı çoğaldığında. Bacaklarımın arasının sızladığını hissediyordum.

“Akın...” Yüz ifademden midemin bulandığını anladığında üzerimden kalkarak beni kucağına aldı ve klozetin yanına götürerek dağınık olan saçlarımı tuttu.

“Şşş,” diye mırıldandı ben ismini sayıklarken.

“Abim,” dedim ardından mırıldanarak. “O olmadan yapamam.”

Öğürdüğümde kendimi onun elinden kurtarmaya çalıştım. Ağzımın içinden çıkanlar klozetin içine boşalırken kendimi çekmeme izin vermedi. Elleri saçlarımdaydı.

“Şşş,” diye mırıldandı yeniden. “Kus da rahada.”

“Çok kötüyüm,” diye mırıldandım ve cümlemi tamamlamadan yeniden öğürdüm. Akın eline aldığı peçeteyi bana uzattığında ağzımı silmeye çalıştım.

“Çok kötüyüm. Acıyla başa çıkamıyorum. Hayatla savaşamıyorum. Ben artık dayanamıyorum.”

“Sakin ol bebeğim,” dedi eli saçlarımda dolaşırken. “Sakin ol Mona. Kus da rahatla, ağlayamıyorsun bari kus.” Ağlayamıyordum. Strese bağlı mide bulantım vardı ve yalnızca çok üzüldüğümde kusuyordum. Sarhoş olmamla hiçbir alakası yoktu bu mide bulantısının. Savaşamadıklarım beni hasta ediyor, içimi çürütüyordu.

Ellerimi klozetin taşlarına yaslarken mırıldandım. “Bırak beni Akın...”

“İğrenmiyorum ben,” dedi saçlarımı tutmaya devam ederken. “İyi misin? Duş al istersen.”

“İstemiyorum,” dedim başımı iki yana sallayarak. Peçeteyle ağzımı yeniden sildim ve peçeteyi klozetin içine attım. Akın sifona basarak beni kollarımdan tutup lavabonun önüne getirdi. Suyu açarak yüzümü büyük elleriyle yıkadı. Ayakta duracak gücü kendimde zor buluyordum. Ne vardı bu kadar içecek?

Havluyu alarak yüzümü kuruladı ve beni kucığına alarak banyodan çıkardı. Yatağın yumuşak zeminini hissettiğimde odanın zifiri karanlık olduğunu görebiliyordum. “Uyuma,”

dedi bana emir vererek fakat onu dinlemeden yatağa öylece uzandım. Akın'ın dolabımın kapaklarını açtığımı işittim.

Birkaç dakika sonra tenimde hissettiğim büyük ellere rağmen gözlerimi açmadım. İçimde yalnızca külotum vardı. Akın elbisemin fermuarını açarak çıkardığında üzerime kısa kollu bir tişört geçirmişti. Ona izin verdim, ses çıkarmadım. Zaten ses çıkarmaya halim de yoktu. Yorganı açarak beni yorganın içine koyduğunda gözlerimi hafifçe araladım. Üzerindeki gömleği çıkardı ve ardından pantolonunu indirdi. Gözlerimi tam olarak açamayacak kadar yorgun hissediyordum. Yanıma uzanarak yorganı kendi üzerine de örttü ve beni göğsüne doğru çekti.

Akın Mir Safkan bu gece benim yalnızlığıma eşlik etti.

Elleri saçlarımı okşadı, uykumun arasında hissettiğim elleri yalnızlık hissimi ve korkumu bastırdı. Hem yaralar hem iyileştirirdi.

Yatağın içinde dönüp dururken sıcak tenini hissettim. Hissettiğim sıcaklık huzur verirken o huzuru Safkan'dan alıyor oluşum içimdeki korkuyu besliyordu. Fakat biliyordum, bu gece uzun süre sonra ilk kez gerçekten huzuru hissederek uyuyordum. Elim gece boyunca teninde dolaştı. Yatağın içinde dönüp durdum. Ona temas etmek, varlığını hissetmek için yer aradım. Sabah olduğunda bütün bunları hatırlamamayı diledim çünkü hatırlarsam hissettirdiklerinin bana açacağı savaştan korktum.

Akın Mir Safkan.

Yaramın sahibi, yaramın merhemi.

O içimde sakladığım ve baş edemediğim arafın kendisi.

Küçük kızım, bu gece yatağının altında sakladığın canavarlar onun göğsünün altında can verdi.

Başımın içindeki ince sızı dün gece ardını düşünmeden kafama diktiğim şişenin getirisiydi. Başımın ağrıdan uyuyuşunu hissediyordum. Gözlerimi aralamaya mecalim yoktu. Elim yatağın içinde dolaştı, telefonumu aradım fakat bulamadım. Zihnime yavaş yavaş düşen anlar gözlerimin hafifçe aralanmasına sebep oldu. Üzerimde dün gece Akın'ın giydirdiği tişört vardı. Altımda ise yalnızca siyah külotum vardı. Elbisenin içine sutyen giymemiştım. Akın'ın odada olmadığını fark ettiğimde derin bir nefes aldım. Dün gece ne yaşanmıştı?

Yaşanılanları hatırlıyordum fakat hatırlamak istemiyordum. Dudaklarımı ağzının içine alırken bıraktığım kısık sesli inlemeleri unutmak istiyordum. Saçlarımı kaldırdığı anı ve benim midemi klozete bıraktığım anı hatırlamak istemiyordum. Bana yalanlar söylediği, beni yalanlarıyla avuttuğu anları unutmak istiyordum.

Dün gece yaşanmamış olmalıydı fakat kalbimin içindeki sızı bunun tam tersini söylüyordu. Bana iyi hissettirmişti. Korkularımı kollarının arasına almış, boğmuştu. Gözlerimi odada dolaştırdığımda yatağın yanındaki komidinin üzerine bırakılan siyah sigara paketini gördüm. Akın'ın çakmağı da paketin hemen yanındaydı. Sigarası fazlasıyla ağırdı ama burada kendi sigaramı bulamadığım için onun sigarasını kullanıyordum.

Paketin içinden çıkardığım siyah sigara dalını elime alarak yataktan kalktım ve boydan camın önüne geçerek camı araladım. Eline aldığım çakmakla sigarayı tutuştururken bakışlarım ormanlık alanda gezindi. İçeriye sızan rüzgâr bacaklarımın üşümesine sebep olmuştu.

On Altı, bu işe dahil olduğunda ona karşı çıkmıştım ama biz tanışmadan önce en az benim kadar buraya sürüklenmişti. Ona abi demem yasaktı. İsmi bilmem yasaktı. Kim olduğunu hatırlamam yasaktı. Eğer yaşamasını istiyorsam, bu savaşta göğsüme doğrultulan bir silah olmasından kaçmak istiyorsam boyun eğmek zorundaydım.

Bu yüzden eğer bir şansım olsaydı baştan başlamak isterdim. Abimle küçük bir dairede her şeyden habersiz yaşıyor olmak isterdim. Elimdeki sigaranın sonuna geldiğimde camın önündeki demirliklere bastırarak söndürdüm ve izmariti mermerin üzerine bıraktım. Soğuk biraz olsun kendime gelmeme sebep olmuştu fakat hâlâ bir kahveye ihtiyacım vardı. Dolabı açarak içinden kumaş şortlarımdan birini ve büstiyerimi aldım. Ardından banyoya doğru ilerledim. Zihnimde canlanan anıları düşünmemek için dikkatimi dağıtmaya çalıştım. Yerde viski şişesi vardı. Dibini gördüğüm şişe, öylece yere devrilmişti. Klozetin kapağı açıktı fakat içi temizdi. Akın sifona basmış olmalıydı çünkü o an bunu akıl edebilecek durumda değildim. Daha fazla beklemeden duşkabinin içine girerek ılık suyla duş aldım.

Duştan çıkınca biraz daha gevşemiş ve rahatlamış hissediyordum. Alkolün en kötü yanı ertesi sabaha uyanması ve bu ağrıyı çekmesiydi. Odadan çıkarak merdivenleri hızlı adımlarla indim ve mutfığa geçtiğimde karşıma çıkan kıza seslenerek mırıldandım.

“Zahmet olmayacaksa bana buzlu *americano* getirebilir misin?”

“Tabii Efsun Hanım.” Başıyla beni onayladığında mutfaktan ayrılarak salona geçtim ve geçen gün Poyraz’la oturduğumuz koltuğa geçip uzandım. Sırtımı koltuğun koluna

yaslamıştım. Elimdeki telefonu açarak sosyal medya hesaplarıma girdim. Hesaplar kendi adıma değildi. Yalnızca Türkiye gündemini kontrol etmek için kullanıyordum. Bir profil fotoğrafım bile yoktu. Birkaç dakika önce seslendiğim kız kahvemi önüme bıraktığında içeriye onunla birlikte Akın'ın da girdiğini gördüm. Başımdaki ağrı artarken karnımın kasıldığını hissettim. Onu görmek bana yaşananları hatırlatıyordu.

“Günaydın,” diye mırıldandığında yüzüne bakmadım. Konuyu açıp açmayacağından emin değildim.

“Günaydın,” dedikten sonra kahvemi elime alarak birkaç yudum aldım. Yanıma gelip oturduğunda sesimi çıkarmadım.

“Ağrıkesici var evde,” dedi kısık sesle. “Zor ayıltır o seni. Kahven bitince ilaç al.”

“Olur,” diye mırıldandım. Ayağımla yerde ritim tutuyordum çünkü stresli hissediyordum. Dün gece yaşanmaması gereken anlar yaşanmıştı ve bu yalnızca aramızdaki çekimle ilgili değildi. Kapatıldığım kafeste ona içimi açmıştım. Bana kendisini anlatmıştı. Yalan ya da doğru anılar vardı zihnimde. Hiçbiri yaşanmamış olmalıydı.

“Ben...” dediğimde benimle aynı anda konuştu.

“Sabah...”

“Sen devam et.” Ne diyeceğini merak ediyordum.

“Spor yapmaya indim,” diye açıkladığında kaşlarım çatıldı.

“Anladım,” dedim kısa keserek. Aramızda garip bir gerginlik vardı. Aynı kız içeriye girerek Akın'a kahve bıraktığında bana ağrıkesici de getirmişti.

“Sesinizi duydum Akın Bey,” dedi durumu açıklayarak.

Bakışlarımı ona kaldırarak gülümsedim. “Teşekkür ederim.” Başıyla selam verdikten sonra odadan ayrıldı. “Ne

yapacağız?” diye mırıldandım elimdeki kahveyi içerken. “Ne isteyeceksin benden?”

“Zaman gösterecek,” dedi Akın kahvesinden içerken. Benim aksime Türk kahvesi içiyordu ve tahminime göre şekersizdi. “Ama zorlanacaksın. Sınırlarını kaldırmak zorunda kalacaksın.”

“Dün izin vermeyeceğim dedin Akın.” Yüzünde ufak bir tebessüm gördüm. Herkese bu kadar çok gülüyor muydu yoksa bütün gülümsemeleri bana mıydı?

“Sen her verilen söze inanır mısın böyle?” dediğinde hazırlıksız yakalandım.

İnanmam. Ben hiçbir cümleyi sahiplenmem. Kelimeleri evim yapmam. Ama sen... Ama sen öyle içten söyledin ki içimde bir parça güvendi kelimelere. Yine de öğretirim o parçaya kelimelerini yüreğime sokmamam gerektiğini. Becerebilirsem eğer söz geçirmeyi kendime.

“Anlaşma yaptık Akın.”

Başını sallayarak beni onayladı. “Yaptık.” Kahvesini içmeye devam etti. “Herhangi bir hamlede bulunmayacağım. Ama sözümü dinleyeceksin. Her ne istersem yapmaya hazır mısın?”

“Zorundayım,” diye mırıldandım. “Yaparım.”

“Önce aklındaki intikamı sil,” dedi kesin bir dille. “Unut hesap sormayı. Soracağın tek hesap benim hesabım artık. Alacağın tek intikam benim intikamım. Eğer abini koruyacaksan attığın her adımı benim için atacaksın.”

“Benim yolumun sana zararı ne?” Gözlerinin içine baktım. “Her ne olursa olsun bir yanım kaybedecek dedin, iki taşım var dedin. Birini her türlü kaybedeceksen eğer, kaybettiğin parça benim olduğum taraf olmasa ne olur Akın?”

“Belki o yanımı kaybetmek istemiyorumdur Mina. Bu benim oyunum ve sen dahil olmayı kabul ettin. İstedtiğin

an çekip gidebilirsin, hiçbir şey yapmayacağım. Ama kapıyı kapattığında artık karşıda benim olduğumu, ensende ölümü taşıdığını hiç unutmayacaksın.”

“Tamam.” Derin bir nefes aldım. “Fazlasını istemiyorum, tamam ama ne istiyorsun? Öylece burada oturacak mıyız?”

“Önce bir adamı ortadan kaldıracamız,” diye mırıldandı. “Ama hisselerinin benim üzerime geçmesi gerek. Bunun için bana yardım edeceksin.”

“Neden?” Kaşlarımı çatıttım. “Servetine servet mi katacaksın?”

“Öyle yapacağım Efsun?” dedi sorarcasına tek kaşını kaldırarak. “Bir problem mi var? Keyfim bütün ülkeyi satın almak istiyor ve ben de satın alacağım.”

“Tamam. Nasıl yapacağımızı, ne yapacağımızı anlat.”

“Çıkmam gerekiyor,” diye mırıldandı kolundaki saate bakarak. “Poyraz’la konuşursun. Odası seninle aynı katta, beyaz kapılı oda.” Ayağa kalktığında ben de kalktım. Arkasını dönmek üzereydi ki ona seslendim.

“Akın...”

“Hım,” dedi bakışlarını bana çevirirken.

“Dün gece çok sarhoştum,” diye mırıldandım. “Başka bir şey düşün istemem. Kötüydüm sadece.”

“Ne düşünmeliyim ki?” Bakışlarını üzerimde gezdirdi. “Benden etkilendiğinin hep farkındaydım, fazlasını da mı hissediyorsun yoksa?”

Kaşlarım çatıldı. Ne demek istiyordu?

“Ne fazlası?” Ona doğru yürüdüm. “Siktir git ya.” Yanından geçerek merdivenlere doğru ilerledim. Hizmetlinin getirdiği ilacı masada bırakmışım.

“Sabır,” diye mırıldandığını işittim. “Sabır.”

“Asıl sana sabır,” dedim merdivenlerden çıkarken. “İnsan gibi konuşsan ölürsün.” Bana cevap vermeden çıkışa doğru ilerlediğinde onun evden çıkmasını beklemeden hızlı adımlarla üst kata çıktım ve bahsettiği kapının önüne gelerek kapıyı tıklattım.

İçeriden ses gelmediğinde kapıyı hafifçe araladım. Poyraz’ın kulağında kulaklıkları vardı. Üzerinde tişörtü yoktu fakat altında eşofman vardı. “Müsait misin?” dedim elimi sallayarak. Eli kulaklıklarına uzandı ve kulaklıklarını çıkararak bana doğru döndü.

“Bir şey mi oldu?”

“Yok.” Dün gece onunla da aramıza bir mesafe koymuş gibi hissediyordum. Abimden haberi var mıydı? Onlara nasıl güvenecektim?

“Akın mı gönderdi?” Yeniden açık bıraktığım kapıya baktı. Başımla onu onayladığımda, “Gelsene,” diye beni içeri davet etti. Aramızdaki gerginliği o da sezmiş olmalıydı.

Odasındaki masaya doğru ilerleyerek masanın üzerindeki dosyayı eline aldı ve yanıma doğru geldi. O dosyayı alırken ben yatağına oturmuştum.

“Kafamı sikme sakın Efsun.” Elindeki belgeyi bana uzattı. Ne demek istediğini anlamadan uzattığı belgeyi elime aldım.

“Bi’ bok anlamıyorum sizden,” dedim derin bir nefes alarak.

“Sabahları başım ağrıyor,” diye açıkladığında ona cevap vermeden sayfaları çevirdim. “Adam bu.” Sayfayı okuduğumda neden soru sormamı istemediğini anladım.

Hisselerini Akın’ın üzerine geçirip öldüreceğimiz adam Ekin Korhan’dı.

Poyraz Korhan’ın öz babasıydı.

KARANLIK SANRI

“Bu amına koyduğumun ailesinde ne dönüyor?” dedim şaşkınlıkla. Poyraz bana cevap vermediğinde üstelemedim.

Poyraz, neden babasının öldürülmesine göz yumuyor ve hatta yardım ediyordu? Gözlerim dosyada yazanlarda dolaşırken bu işe ne kadar dahil olmadığımı anlıyordum.

Akın ve ben bu işin iki uç noktasındaydık. Bana *neye bu-laştığın hakkında hiçbir fikrin yok* derken ne demek istediğini şimdi daha iyi anlıyordum. Sandığımın aksine yaşananlar sadece gelecekte ibaret değildi.

Akın Mir Safkan’ın soracak bir hesabı vardı.

Yakmak, yıkmak istediği bir geçmişi vardı ve o geçmiş Korhanlardan geçiyordu.

“SAVAŞIN ÇOCUKLARI”

Gördüklerin yerine hissettiklerine inanmaya başladığında göğsünden sana ait bir parça kopar. Bir hastalık gibi vücuduna yayılan ince sızıları başta görmezsin, duymazsın, hissetmezsin. Ama yıllar ve zaman, içinden kopan parçanın bedelini yavaş yavaş çeker alır senden. Fark etmezsin.

Göğüs kafesin daralır. Durduramazsın. Yıkımlar başlar, yeniden başlayamazsın. Geriye dönüp bakmak için çok geç, yola devam etmek içinse çok geridesindir. Kaybedersin. Önce kendini, sonra hislerini. Senden kopan parça bir gün yeniden, sanki hiç oraya ait değilmiş gibi göğüs kafesine saplanıp seni öldürene kadar devam etmeye çalışırsın.

İnsanın göğüs kafesinde sakladığı hazine ailesidir çünkü hiç kimseyi onlardan çok sevemezsin. Hayatına kim girerse girsin sana onların verdiği sonsuz sevgiyi veremezler fakat yine de bilirdin. Bazı çocuklar ilk annelerinden vazgeçmek zorunda kalırlar. İlk onları söküp atmak isterler kalplerinden. Bir gün o parçanın göğüs kafesine saplanıp onları öldüreceğini bile bile ayrılmaya çalışırlar.

Bazı çocukları anneleri öldürür. Annelerinin göz yumdukları öldürür. Annelerinin gözyaşları öldürür.

Doğumlar ve ölümler.

Başlangıçlar ve sonlar.

KARANLIK SANRI

Anneler ve doğumlar.

Anneler ve ölümler.

Dilimin ucunda birkaç kelime. Zihnimin içinde bir fırtına. Seni en iyi ben anlarım çünkü acının ne olduğunu en iyi ben bilirim. Zihnindeki fırtınadan kurtulamamanın ne hissettirdiğini anlarım. Gözlerini kapattığında yüzleştiğin karanlığın artık kötü hissettirmeyecek kadar içine işlemiş olmasını anlarım.

Bir insan nasıl vazgeçer ailesinden? Ellerimizin arasındaki kâğıt bana Poyraz'ın babasının ölüm emrini verirken Poyraz'ın gözlerinde hiçbir duygu yakalayamadım. Üzülmedi, şaşırmadı, sorgulamadı. Yalnızca kabullendi. Bir evlat nasıl kabullenir babasının ölümünü?

Onları bu konuma getiren, bu savaşa sürükleyen neydi? "Nasıl yani?" dedim yeniden Poyraz'a seslenerek. Bana baktı. Bir cevap vermedi. Belki de onun da verecek bir cevabı yoktu. Belki de o da en az benim kadar zorlanıyordu kavramakta.

"İlk Ekin Korhan'ı bitireceğiz. Fakat önce elindekileri almamız gerekecek. Oyunu bitirmek için buna ihtiyacımız olacak."

"Anlamıyorum," dedim Poyraz'a bakarken. Bu kafesin artık tenime geçtiğini hissediyordum.

"Elindeki taşı alacağız. Ardından öldüreceksin."

Kaşlarımı çattım. "Neden ben yapacağım?"

"Çünkü ben ona hiçbir zaman öldürebilecek kadar yaklaşmam." Gözlerine düşen nefret kalbimi soğuturken yaşananları bir yere koymaya, anlamaya çalışıyordum.

"Akın?" dedim tek kaşımı kaldırarak.

"Senin yapacağını söyledi." Dosyayı avcumun içinde sıkıştırdım.

"Tamam," dedim kabullenerek. Bir adamı öldürebilirdim, bu benim için zor değildi fakat bunun bana bir bedel

ödeteceğini de bilirdim. Bir kurşuna karşılık bir kurşun istemişti Akın. Önce Ekin Korhan'ın onların hayatındaki yerini öğrenmeliydim. Önce yaşanılanların sebebini bilmeliydim.

“Neden peki?” Poyraz'a baktım. “Neden babanın öldürülmesine göz yumuyorsun?”

“Benim bir ailem yok Efsun,” dedi. “Askerlerin aileleri olmaz, sevgilileri olmaz. Düşmanları ve dostları vardır. Ekin Korhan benim düşmanım.” Kaşlarımı kaldırdım.

“Peki,” diye mırıldandım. “Nasıl diyorsan öyle olsun. Fakat bil isterim, yola bir kere çıkarsam o yoldan dönmem.”

“Dönme.” Başımı eğerek ona arkamı dönüyordum ki yeniden bana seslendi. “Haberleri aç istersen,” dedi. “Ya da internet gündemine bir göz at. Seninki şu an bütün ülkenin konusu.”

Akın'ın öldürdüğü adamdan bahsettiğini anladığımda ona bir cevap vermeden odasından ayrıldım ve yavaş adımlarla kendi odama doğru ilerledim. Aynı zamanda elimdeki dosyaya göz atıyordum.

Ekin Korhan

Korhan Holding yönetim kurulu başkanı ve kurucu üyesi.

Altmış dört yaşında.

A.S.P.'nin kimyasal maddelerini karşılıyor.

Devlet kasasından para akladığı biliniyor.

Her gece uğradığı bir gece kulübü var. Ortaköy'de NEXT.

Ayrı bir evi var. Kasası o evde bulunuyor. Kardeşi Cem Korhan'ın yaptığı usulsüzlüklerin belgelerini o kasada saklıyor. Ve şirketi tek başına yönetiyor olma sebebi bu.

21 Şubat 2020'de genel kurul toplantısı var. Yurtdışındaki bir şirketin ihalesine katılacak. İnfazının bu tarihten önce gerçekleşmesi gerekiyor.

KARANLIK SANRI

Kaşlarımı kaldırdım. Ocak ayının sonundaydık. Onu öldürmek için bir ayım vardı. Bu adamı bu derece önemli bir noktaya koyanın Korhan Holding'in karşıladığı kimyasal madde olduğunun farkındaydım. Ekin Korhan biterse aradaki kimyasal akışı biterdi. Üstelik sahip olduğu taş, Ekin ölmediği sürece başkasına geçmeyecekti. Akın, aradaki boşluktan yararlanmak istiyor olmalıydı fakat kafamdaki parçaların eksik yanları vardı. Akın, bu boşluğu ne için kullanacaktı, bilmiyordum. Neden böyle bir boşluğa ihtiyaç duyuyordu? Amacı neydi?

Odama gireli daha birkaç dakika olmuştu ki odanın kapısı hafifçe tıklatılarak aralandı. İçeriye girenin Akın olduğunu gördüğümde elimdeki dosyayı yatağa bırakarak bakışlarımı ona çevirdim. Yavaş adımlarla yanıma doğru geldi. Üzerinde sabahki kıyafetleri yoktu. Ne zaman eve girdiğini bilmiyordum fakat üzerini değiştirdiğini anlamıştım.

"İnceledin mi?" Elimdeki dosyayı işaret etti. Başımın onu onayladım.

"Adamı öldüreceğim," diye mırıldandım ölümü kabullenerek. Normal bir hayatın içinde olsaydık ne hissederdik? Bir kurşun yeter bir insanın nefesini kesmeye. Peki ya tetiği çeken ne hisseder ölümünün ardından?

İlk öldürdüğüm adam bir askerdi. Bir amaç, bir inanç uğruna duruyordu karşımda. Çok küçüktüm. Yaşamak için öldürmeye ihtiyacım vardı. *Ölümler ve doğumlar* dedi içimdeki ses. Bu yüzden bu kadar kutsallar.

"Bugün her zaman yemek yediği restorana gideceksin." Akın ne yapacağımı açıklayarak yatağımın kenarına oturdu. "Bir şekilde radarına gir, kadınları sever. Sevişmek isteyecektir seninle."

Alayla gülümsedim. “Karizmatik biri mi bari?” dedim onunla dalga geçerek. Kaşlarını kaldırdı. Yüzündeki ciddi ifadeyi bozmadan beni incelemeye devam etti. “Ne?”

“Sana dokunmayacak,” derken oldukça ciddi gözüküyordu. Kaşlarımı kaldırdım.

“O zaman bir yem olarak önüne atmayacaktın beni,” dedim başımı sağa doğru eğerek. Yüz hatlarının gerildiğini fark ettiğimde onu incelemeye devam ettim.

“Bir yem değilsin Efsun, öyle mi hissettirdim?” Elini çeneme doğru uzattığında gözlerim büyük ellerine kaydı. Sürekli çenemin ucunu kavırıyordu. “Sadece benimlesin. Sana dokunmayacak. Dokunacağını zannetmesini sağla ama elini sürerse elini sikerim o piçin.”

“Şşş,” diye fısıldadım çenem elinin arasındayken. “Sakin, tamam, dokunmayacak.”

“Güzel.” Elini çenemden çekti. “Akşam için alışverişe gideceğiz, hazırlan.”

“Dolapta bir sürü kıyafet var,” desem de ayağa kalktı.

“Alışverişe gideceğiz Efsun,” dedi itiraz kabul etmeyen bir sesle. Bu adam gün içinde beş kere kişilik değiştiriyordu ve ben artık dengesizliğine yetişemiyordum.

Ona cevap veremedi odadan ayrıldığında oturduğum yerden kalkarak dolaba doğru ilerledim. Alışverişe gideceksek kıyafet denemem gerekecekti ve beni kıyafet denerken zorlamayacak bir şeyler giymek istiyordum. Dolabın kapağını açarak içinden siyah bir tayt ve bol kazağı aldım. Üzerimdeki kıyafetleri çıkararak dolaptan aldıklarımı giydikten sonra montlardan birine uzandım ve saçlarımı yukarıdan sıkıca bağladım. Kısa siyah botları ayağıma geçirerek yatağın üzerindeki telefonumu montumun cebine koydum.

Odadan yavaş adımlarla ayrılırken dosyayı yatağın üzerinde bırakmıştım.

Merdivenlerden inerken montumun cebindeki telefonumu çıkardım ve gözlerim telefonda dolaştı. Bilmediğim bir numaradan gelen birkaç arama vardı. Numaranın üzerine tıklayarak mesajlar kısmına girdim ve numaraya soru işareti gönderdim. Ardından ülke gündemine göz gezdirdim. Poyraz'ın neyden bahsettiğini sosyal medya uygulamalarında gördüğüm başlıklarla anlamıştım.

Ülkenin gündeminde yatağında ölü bulunan işadamaı vardı. Bazı sayfalar el altından yürüttüğü işlerden bahsederken bir kısmı da başarısından bahsederek taziyelerini sunuyorlardı. Yüzümde bir gülümseme oluştu. Kaybetmiş olmak umurunda değildi. Hepsi teker teker ölecekti ve beni besleyen onların ölümleri olacaktı. Çocukken başımı koyduğum yastıkta, yatağımın altına saklandığına inandığım o canavarları yaratan herkesi birer birer bulacaktım.

Onları, beni inandırdıkları masallarla öldürecektim.

Salona indiğimde Akın'ın üzerinde kot pantolon ve siyah kazakla oturduğunu gördüm. Gözleri karşısındaki televizyondaydı ve açık olan haber kanalında sosyal medyadan takip ettiğim gündemin birebir aynısı vardı.

“İyi iş çıkarmışsın,” diye mırıldandım dikkatini çekmek istercesine.

“Aynı performansı bekliyorum,” dediğinde konuyu değiştirdim.

“Hazırım ben, çıkalım.”

Ayağa kalkarak bana doğru döndüğünde kısa bir an üzerimi inceledi. Başıyla beni onaylayarak kapıya doğru ilerlediğinde kabanımı getiren hizmetliden kabanını aldı ve evin

büyük kapısı aralanırken içeriye sızan soğuğa aldırmandan dışarıya çıktı. Onun ardından ben de çıktığımda bu sefer lacivert arabasını çıkardığını gördüm. O arabasına doğru ilerlerken ben de ona yetiştim ve ön kapıyı açarak arabanın içine yerleştim. Kemerimi takarken Akın bindiği arabada koltuğunu ayarlıyordu. Uzun bacaklarını sığdırabilmek için koltuğu arkaya doğru çekmesi gerekmişti.

“Nereye gideceğiz?” dedim Akın’a dönerek.

“Sarıyer.” Hangi alışveriş merkezine gideceğimizi anladığımda başımla onu onayladım. Arabayı çalıştırırken sağ ve sol yanını kontrol etti. Ardından usta bir şekilde geriye doğru giderek direksiyonu döndürdü ve açılan bahçe kapısından geçerek evden ayrıldı.

“Ne yapmam gerekecek?” dedim akşamdan bahsederek.

“Rezervasyon yaptırdığı masanın tam karşısında oturacaksın. Tek başınasın, birini bekliyorsun ama gelmedi. Sinirlendin, garsonlarla tartışacaksın, dikkatini çekecektir.” Gözüm yolu takip ederken onu dinlemeye devam ettim. “Yanına gelecek ya da seni çağırttıracak. Çağırttırsa gitme.”

“Neden?” Kaşlarımı kaldırdım. “Amacım yakınlaşmak değil mi?”

“Sabaha ismini unutsun istemiyoruz Efsun. Şirketine gireceksin, evine gireceksin,” dedi kelimelere bastırarak.

“Merak etme Akın.” Ona döndüm. “Geceyi birlikte de geçirsek sabaha ismimi unutmasına izin vermezdim.”

“Saçma sapan konuşma!” Beni azarladığında yüzünü inceledim.

“Neye sinirleniyorsun bu kadar?”

“Altmışını geçmiş bir adamla yatak fantezisi kurmana,” dediğinde güldüm.

“Niye, seninle de öpüşmedim mi?” Bu konuyu yeniden bu şekilde açacağımı ben de tahmin etmiyordum. Fazlasıyla ağır olmuş olabilirdi. Ya da umurunda bile olmayacaktı.

“Ne?” Kısa bir an bana döndü. “Beni o amına koyduğunun bunağıyla bir mi tutuyorsun?”

“Otuz yaşında değil misin sen de? Yolun yarısı gitmiş.”

“Siktir git.” Başını iki yana salladı. Onunla dalga geçiyordum fakat sinirlendiğini belirginleşen damarlarından anlayabiliyordum. Gülmemek için kendimi tutmaya çalışırken dudaklarımdan kaçan kahkaha yeniden bana dönmesine sebep oldu.

“Yola bak,” dedim gülüşlerimin arasından.

“Neyse.” Derin bir nefes alarak devam etti. “Numarasını verirse alma. Geçştir, daha sonra yine karşısına çıkmanı sağlayacağım.”

“Bu adam beni tanımıyor mu?” diye sordum merakla. “Yani klon olduğumu, A.S.P. ile iletişim halinde olduğumu bilmiyor mu?”

“Sandığın kadar büyük bir taş değil ama güçlü,” dedi Akın durumu açıklayarak. “Seni tanımıyor, yüzünü bilen pek insan yok. Üniversitede kullandığın kimliğin sende değil mi?” Başım la onu onayladım.

“Güzel,” diye mırıldandı. “Onunla takılacaksın onun yanında.”

“Göğüs aramdaki dövmeyi kapatmam gerekecek,” dedimde kaşlarını çatarak bana döndü.

“Gerek yok.” Yükselen sesinden sinirlenmeye başladığımı hissediyordum.

“Bu adam aptal değil ya, anlar görünce.”

“Görmeyecek Mina,” dedi kısık sesle. “Göğüs aranı görmeyecek o piç. Ne hayal ediyorsun, bilmiyorum ama seni bir orospu çocuğuna satmıyorum. Altı üstü bir adam öldüreceksin.”

Tavrına karşılık sustum. Daha fazla onunla tartışmak istemiyordum. Göğüs aramı görmesi için herhangi bir şey yapmamıza gerek yoktu çünkü ben zaten derin dekolterler giyiyordum. Araba alışveriş merkezinden içeriye girerken Akın etrafa göz gezdirdi. Saat ikiye gelmek üzereydi. Otoparka doğru ilerlerken kemerimi çıkardım.

“Nasıl bir elbise bakacağız?” diye mırıldandım Akın’a dönerek.

“İddialı ama günlük. Dolap abiyelerle dolu, özellikle hazırlanmış belli olmasa iyi olur.” Başımla onu onayladım.

“Kafamda bir şeyler canlandı bile,” diye mırıldandım. Akın arabayı bıraktığında kapımı açan valeye tebessüm ederek indim ve Akın anahtarı valeye bırakarak yanımdan ilerlemeye başladığında onunla ilerledim.

“ATM’ye uğrayalım,” dedim Akın’a.

“Ne için?”

“Yanımda telefon dışında bir şey olmadığı için,” dediğimde kulağıma gülüşü ulaştı.

“Bir elbiseyle bitiremeyeceğin bir servete sahibim güzeelim.” Yüzümü buruşturdum.

“Aman,” dedim başımı çevirerek. “Sana kalsın servetin.”

Dışarıdaki büyük, lüks mağazalardan birine girdiğimizde Akın’a aldırmadan kıyafetlere doğru ilerledim. Görevlilerden biri yanıma doğru ilerlediğinde Akın yanımdan ayrılmış, diğer taraftaki kıyafetlere bakmaya gitmişti.

“Merhaba.” Bana gülümseyen görevliye bakarak tebessüm ettim. “Nasıl yardımcı olabilirim?”

“Biraz daha gündelik ama şık bir şeyler bakıyorum,” diye açıkladım. “Tercihen koyu renkler.”

“Tabii, üst kata bakarsak daha yararlı olur.” Başım la kadını onayladım ve onunla birlikte ilerlemeye başladım. Akın ardımızdan bizi takip etmeye başladığında kısa bir an dönüp ona baktım. Elinde herhangi bir kıyafet yoktu. Mağazanın içindeki asansörün önüne geldiğimizde görevli geçmemiz için eliyle bizi yönlendirdi ve Akın’la birlikte asansöre bindik. Ardımızdan kadın da binerek bir üst kat için tuşa bastı.

“Seninle böyle bir an yaşayacağımızı hayal etmezdim hiç,” diye mırıldandım Akın’a doğru. Kaşlarını kaldırdı, iki eli cebindeydi.

“Nasıl şeyler hayal ederdin mesela?” diye fısıldasa da sesini görevli kadın da duymuş olmalıydı ki gözlerini kaçırdı.

“Aptal,” dedim karnına hafifçe vururken.

Akın başını diğer tarafa doğru çevirdiğinde asansör durmuş ve kapıları aralanmıştı. Bizi beyaz ve altın sarısı tonlarında döşenmiş olan koridor karşıladığında görevlinin ardından ilerlemeye devam ettim.

“Elbise alacağım,” diye açıkladım Akın’a. “Kısa ama desenli olsun istiyorum.”

“Beyaz da yakışır sana,” dediğinde ona cevap vermedim.

“Burada yeni sezon ürünlerimiz var,” dedi kadın önümüzde asılı olan elbiseleri gösterirken. Ellerim elbise askılarında dolaştı. Siyah üzerine beyaz kareleri olan elbiseyi elime aldım. Kalın bir kumaşı vardı, kolları uzundu fakat göğüs kısmında dekolte vardı. Elbiseyi görevli kadına uzatarak diğerlerini incelemeye devam ettim. Akın yanıımızdan ayrılmıştı. Muhtemelen bekleme alanında oturuyordu. Askıların arasından birkaç elbise daha alarak kadına uzattım ve elbiseleri koluna astığıında sordum.

“Takım yok mu?”

“İsterseniz önce bunları deneyelim, sonra takımlara bakalım,” dedi bana tebessüm ederek.

“Olur.” Başımla kadını onayladım ve önden ilerlemesine izin vererek onu takip ettim. Merdivenlerden yavaş yavaş inerek prova odalarına ilerledim. Elindeki askıları özenle yerleştirdiğinde tebessüm edip odanın içine girdim. Kıyafeti denememiz için içeride küçük bir oda vardı. Koltuk ve boy aynası bulunuyordu. Çantamı ve üzerimdekileri asmam için ayaklı bir askılık bırakılmıştı. Yerde, ayakkabılarımı çıkardığımda giymem için bırakılan otel terlikleri paketli bir şekilde duruyordu.

Üzerimi çıkararak askılığa astım ve çantamı koltuğun üzerine bıraktım. Elbise deneyeceğim için botlarımı çıkarma ihtiyacı duymadım. Astığı elbiselerden birini alarak üzerime geçirdiğimde sırtımda kalan iplerini bağlamak için ellerimi arkaya doğru uzattım. Aynadaki görüntüme bakarken üzerime giydiğim mavi ve beyazın hâkim olduğu elbisenin bana yakışmadığını hissettim. Çantamdan telefonumu çıkararak aynanın önüne geçtim ve bir fotoğraf çekip Akın’a gönderdim. Birkaç dakika içinde cevap gelmişti.

Akın: Dışarı çık da canlı canlı göreyim.

Efsun: Ben niye ayağına geliyorum, sen buraya gel.

Kaşlarımı çatarak yazdığım mesaja hemen cevap gelmişti.

Akın: Hay hay leydim.

Akın: Hay hay.

Birkaç dakika sonra kapım tıklatıldığında anahtarı çevirerek odanın kapısını açtım. Akın içeriye geçerken birkaç adım geriye çekildim. Elbise mavi zemin üzerine geniş beyaz çiçeklere sahipti. Arkaya doğru ipleri uzanıyordu ve sırt dekoltesi vardı. Kumaşı kış ayı için inceydi fakat kabanla halledebilirdim. Boyu oldukça kısaydı ve bedenimi tamamen sarıyordu.

“Daha iyisi olabilir,” dedi Akın koltuğa doğru ilerleyerek oturduğunda.

“Ben de öyle düşündüm.”

“Kırmızıyı denesene.” Başıyla askıdaki kırmızı elbiseyi gösterdi.

“Çık,” dedim elimi sırtımdaki iplere uzatırken. Ayağa kalkıp arkama geldiğinde aynanın önündeydim. Elleri elbisemin iplerine uzanarak çözdüğünde tenimin karıncalandığını hissettim.

“Ben hep içeri dışarı mı yapacağım böyle?” dedi kısık sesle. “Sen çağırdın, çıkmam.” Aynaya yansıyan yüzünü inceledim. Eli hâlâ elbisemin iplerindeydi. Onun da bakışları aynadaki yansımamızdaydı.

Aynalar. Aynalar bana yalanlar söylerlerdi. Beni masallarla avuturlardı. Sen, sen hiç korkmadın mı yansımandan? Aynada göreceklerinden, yüzleşeceklerinden.

“Çıkmıyorsan çıkma,” dedim üzerimdeki elbiseyi çıkarırken. Birkaç adım geriye çekildi ve koltuğa geçerek oturdu. Bakışlarının vücudumda dolaştığını hissedebiliyordum. Çıkardığım elbiseyi yerine bırakarak diğer elbiselere uzandım. Onun söylediğinin aksine siyah elbiseyi aldığım anda aynadaki yansımadan takip ettiğim yüzünde kaşlarını kaldırdığını gördüm.

“İnat edeceksin illaki,” dedi bana doğru.

“Etmezsem olmaz,” dedim sert bir sesle ve elimdeki elbiseyi başımdan geçirdim. Elbise, içeride elime aldığım ilk elbiseydi. İçlerinden en çok bunu beğenmiştim. Kumaşı kalındı. Belden oturtmalıydı fakat etek kısmı pileliydi. Burada olduğumu gösterirken aynı zamanda günlük duruyordu, ne çok iddialıydı ne çok düz. Belirgin olan kalçalarımı daha da ortaya çıkarmıştı. İçine siyah ince bir çorap giyerdim çünkü eğildiğimde kalçalarımı kurtarmamın başka bir yolu olamazdı.

Akın’ın gözleri yalnızca üzerimde dolaştı. “Güzel,” diye mırıldandı. Kaşlarımı kaldırarak ona döndüm.

“Yalnızca güzel mi?”

“Ne söyleyeyim istersin?” Tek kaşını kaldırdı.

“Bilmem.” Ona doğru ilerledim. “Ben sanki gözlerini almadın gibi hissettim.” Yüzünde geniş bir gülümseme oluştu. Bacaklarını iki yana doğru açtı ve elini koluma uzatarak beni kolumdan yakaladı. Kucağına doğru çekerken ne olduğunu anlayamadım ve ondan kurtulamadım. Elbisenin alt kısmı yukarı doğru çıkarken kucağına oturmuştum.

“Onun elbiseyle hiçbir alakası yok gibi duruyor güze-
lim,” dedi bakışları şaşkın yüzümde dolaşırken. “İçindekiyle
alakası var.”

“Öyle mi?” dedim kendimi toparlayarak.

“Öyle.”

Kulağına doğru eğildim. “Sen hep böyle mi tavlarsın kızları?”

“Genelde gerek kalmaz,” dediğinde sesli bir şekilde güldüm. Hakkı olabilirdi. Yakışıklıydı, parası vardı ve bir kadını nasıl etkileyeceğini biliyordu. Normal şartlarda tanışmış olsaydık onunla yatmak isterdim. *Sanki şimdi istemiyormuşum gibi.*

KARANLIK SANRI

Bacaklarının üzerindeki kalçalarımı fazla hareket ettirmeye çalıştım. “İzin verersen üstümü değiştireceğim,” dedim gözlerimi kısarak.

“Ya vermezsem?”

“Ekin Korhan’la sen yemek yersin artık.” Gülümsedim ve alayla ekledim. “Kırık kışına meraklı olduğunu hiç sanmam ama.” Yüzünde ciddi bir ifade oluştu fakat alınmadığını biliyordum.

“Kırık kışım?” Kaşlarını çatı.

“Hım,” diye mırıldandım. Kendimi geri çekerek ayağa kalkmaya çalıştım fakat izin vermedi.

“Bu götün peşinde kaç kadın koşuyor biliyor musun sen?” Söylediği cümleye kahkaha atarak karşılık verdim.

“Akın,” dedim isminin son hecesini uzatarak. “Ekin Korhan’la sevişmeyi bu kadar istediğini bilmiyordum. Siz çıkın yemeğe...”

Yüzünü buruşturduğunda kahkaha attım. “Ne hayal ettin?” dediğimde beni bıraktı ve kucığından kalkmama izin verdi.

“Son libido bükücüsün gerçekten,” dedi derin bir nefes alırken.

“Bir şey derdim de,” diye mırıldandım ve üzerimdeki elbiseyi çıkararak önümdeki askılığa yerleştirdim. Çıkardığım kıyafetleri geri giyerken Akın’a döndüm. “Son giydiğimi alalım.”

Başıyla beni onayladı. Buradan alacağı herhangi bir elbisenin bir servet değerinde olduğunu biliyordum. Dünyaca ünlü markalardan birindeydik.

“Çıkıyorum.” Odanın kapısını açtım. Kapıdan çıktığımda beni karşılayan kadın, kıyafetler için yardımcı olan görevliydi.

“Matmazel,” dediğinde tebessüm ettim.

“Beyefendi halledecek.” Bekleme alanına doğru ilerledim. Deri beyaz koltuklara geçerken Akın ödeme kısmına geçmişti. Kadının elinde elbiseler vardı. Akın’la konuştuğunu anladığımda telefonumu elime alarak telefonla ilgilenmeye başladım.

Abimle hiç konuşmamıştık ve bir süre daha görüşemeyeceğimizi biliyordum. Onu düşünmek kalbimdeki boşluk hissini artırırken gözlerimi telefonumda gezdirmeye devam ettim. Bu savaştan biz sağ çıkacaktık. İkimizden birinin harcanmasına izin vermeyecektim. Kaybolmamıza izin vermeyecektim. Ölmeyecektik. Sonu ne olursa olsun ölmeyecektik.

Kalbimde bir çukurla yaşıyordum. Orada hiç yaşanmamış olan anılarım vardı. Geçmişim bana yalan söylüyordu. Ben kendime yalan söylüyordum. İçimdeki küçük kıızı o yalanlarla avutuyordum. Bitti sandığımda yeniden başlıyordu savaşım. Düşüyordum. Ama bırakmıyordum. Çünkü yananlar bilir, ateş kalbine ulaşıp oradakileri kül etmeden kaybetmiş sayılmazsın.

Abim ölmeden kaybetmeyecektim. Kaybetmiş sayılmayacaktım.

Kalp atışlarım hızlanırken telefonun ekranına boş bir şekilde baktığımın farkında bile değildim. Yazılanları okumuyordum. Parmağım sosyal medya hesabında aşağıya doğru kayıyordu fakat fotoğrafları görmüyordum. Aklımda yalnızca kalbimden geçenler vardı. Hislerimi yönetemiyordum.

Ekin Korhan’ın masasına otururdum. Ben, beni cehenneme çeken adamların masasına oturmuştum. Ben A.S.P.’ye çalıştığını bildiğim Mir’in kucağında kendimi kaybetmiştim. Onun dudaklarına tutunmuştum. Tanımadığım bir piç kurusunun masasına oturmak benden hiçbir şey götürmezdi. O masaya oturur, onu izlerdim. Onunla güler, konuşurdum.

Gün sonunda silahı boğazına dayar, onu öldürürdüm fakat artık attığım adımların bana getireceklerinden korkuyordum. Çünkü işin ucunda yalnızca ben değil, abim de vardı.

Akın önümde durduğunda bakışlarımı boş boş baktığım telefondan kaldırdım ve ona çevirdim. “Elbise nerede?” dedim elinin boş olduğunu gördüğümde.

“Arabaya gönderttim.” Başımı salladım ve oturduğum yerden kalktım.

“Ayakkabı bakacak mıyız?” dediğimde kısaca cevapladı.

“Ben hallettim.”

“Buradan mı?” diye sordum yanında ilerlemeye devam ederken. Başıyla beni onayladı. “Saat daha erken,” diye mırıldandım. “Nereye geçeceğiz?” Bir gözü sağ kolundaki saatine kayd.

“Yemeğe gideriz,” dedi. “Sonra hazırlanırsın, çıkarız.” Yüzünde ciddi bir ifade vardı. Dışarıda, insanların içinde benimle baş başa olduğu zamanki gibi davranmıyordu. Şimdi anlıyordum, ben onunla konuşurken, onu tanıdığımı zannederken defalarca kez yanılmıştım. Akın, şu an bana karşı içinden geldiği gibi davranıyordu çünkü avcunun içindeydim. Bir kafesteydim, ondan dışarı çıkamazdım. Bana güvenmiyordu fakat elindeki koza güveniyordu. Bu bana karşı açık olmasına sebep oluyordu. Fakat dışarıya karşı o duvarlarını hâlâ koruyordu.

Bir yanım benim de ona karşı duvarlarımı indirdiğimi biliyordu. Bunu, ona bir tuvalet köşesinde içimi açtığımda görmüştüm. Bunu, o gece dudaklarını sıkıca kavradığımda anlamıştım. Bunu bana böyle davranmasına izin verdiğimde anlamıştım.

Onun elinde bir silah vardı ve namlunun ucu bana dönük-tü. Güvendiği şey içinde sakladığı kurşundu.

Peki sen Mina? Sen ona karşı gardını indirirken neye güveniyorsun?

Bilmiyordum. Buna bir cevabım yoktu. Çıktığım yoldan sapalı çok oluyordu. Bazen yol, gitmek için değildi. Yalnızca öğrenmen içindi. Neden kalman gerektiğini.

Vale arabanın kapısını açtığı anda tebessüm ederek arabaya geçtim. Koltuğa oturduktan sonra emniyet kemerimi bağladım. Akın cüzdanından çıkardığı doları valeye doğru uzattığında adam teşekkür ederek parayı aldı. Akın bir karşılık vermeden arabayı çalıştırdığında bakışlarım arka koltuğa kaydı.

“Siktir,” dedim arka koltukta gördüğüm poşetlere bakarak. “Mağazayı mı satın aldın?” Bana cevap vermeden direksiyonu döndürdüğünde kemerimi zorlayarak arkaya doğru eğildim. Hepsi aynı markanın poşetleriydi.

“Seçtiğin kıyafetlerin hepsini aldım,” diye mırıldandığında koltuğa tekrar yaslanarak ona döndüm.

“Ne gerek vardı?”

“Hangisini daha çok sevdiğime emin olamadım Mina.” Durumun benim elimde olmadığını ima ederek benimle dalga geçiyordu.

“Sana soracaktım zaten ne giyeceğimi?” Yüzünde belli belirsiz bir gülümseme oluştu. “Bir servet değerinde hepsi,” dedim keyfini kaçırmak istercesine. “Arkadakiler bu arabadan daha pahalı olabilir.”

“Abartma,” dediğinde kaşlarımı kaldırdım.

“Oradaki bir elbise en az dört bin dolardı Akın,” dedim hayretle. “Arkada en az altı elbise ve bir o kadar da ayakkabı var.”

Gözlerini yoldan ayırmadı. “Para benim değil mi kızım?” Gaza yüklendi. “Canım almak istedi, aldım.”

“Aman be...” Vurdumduymazlığı karşısında hayret ediyordum. “Servetinden küsurat eksilmiştir senin. Keşke bütün mağazayı deneseydim.” Gülümsediğinde başımı iki yana salladım.

“Alırız güzelim,” dedi alaycı tavrını değiştirmeden. “Onları da alırız.” Gözlerimi devirdim ve yolu izlemeye devam ettim. Bir elim radyoya uzandı ve dokunmatik ekrandan arabanın ses sistemini telefonuma bağlayarak telefonumun ekranını açtım. Sevdiğim şarkılardan birini açarak telefonumda dolaşmaya devam ettim.

“Abin öz abin değil.” Akın elini radyoya uzatarak müziğin sesini onu duyabileceğim kadar kısıtı. “Neden bu kadar değerli senin için?”

“Aynı annenin karnından çıktık,” dedim. Doğru noktaya parmak basmıştı ama eksik tarafından bakıyordu. “Anne ve babanın sosyal sistemde ne anlam ifade ettiği sikimde bile değil. Eğer beni seveceklerini, kabulleneceklerini bilseydim klonlandığım o hücrenin asıl sahibini babam ve annem belledim. Ama bunun içi boş bir hayal olduğunu biliyorum. Abimle öğrendim. O bile beni yıllar sonra kabullendi.”

“Yalnızlığın bir lütuf olduğunu bilmiyorsun çünkü çok toysun,” dediğinde ona cevap verdim.

“Asıl sen gerçek yalnızlığın ne olduğunu bilmiyorsun Akın.” Elim kemerime gitti, bunaldığımı hissettiğim için kemerimi çözdüm. “Kalabalığın içinde yalnız olmakla gerçekten yalnız olmak bir değil. Poyraz’a tam olarak güvenmeyebilirsin, Ebru’nun sana olan ilgisini kullanabilirsin, akademiye yok sayabilirsin ama gözlerini açtığında kapım çalacak bir beden olduğunu bilirsin. Güvende hissettirmese bile bir beden vardır karşında. Tanımaya çalıştığın bir ruh vardır. Yalnızlık böyle bir şey değil.”

“Nasıl bir şey?” Bu soruyu beklemiyordum.

“Kimsenin olmaması demek,” diye mırıldandım. “İnsanlara güvenmemek değil yalnızlık, güvenemeyecek bir beden bile bulamamak. Başını yastığa koyduğunda, gözlerini beyaz tavana çevirdiğinde düşünecek bir yüz bile bulamamak. Aynada kendi çocukluğundan başka kimseyi görememek. Yüzünü geçmişe döndüğünde kendinden başkasıyla karşılaşamamak. Kimsen olmadığından, kendinden başka hiç kimseye kızamamak demek.”

İçim döküldü. Cevap vermedi, sustu.

“Şimdi yalnız değilsin,” diye mırıldandı. Bu bir kabulleniş miydi yoksa kendi iç sesinde kurduğum cümleleri mi tartıyordu, emin değildim.

Yalnızım Safkan ve sen bu hissin benim kalbimi ne kadar çürüttüğünü hiç bilemezsin. Hiç benim kadar kimsesiz kalamazsın.

Araba durduğunda Akın'ın gözleri sağ kolundaki saatine kaydı.

“Arabanın içinde değiştirebilir misin üstünü?” dedi bana doğru dönerek.

“Ne?” dedim şaşkınlıkla. Bu da nereden çıkmıştı?

“Akşam yemeği için farklı bir yere rezervasyon yaptırmış. Bir saat içinde öğlen yemeği için restoranda olacak. Burada hazırlan, ben götüreceğim seni.”

“Tamam,” dedim ve arabadan inmesi için bekledim. Kapısını açarak dışarıya çıktığında elim arka koltuğa doğru uzandı. Poşetleri karıştırarak içinden siyah elbiseyi bulduğumda kendime doğru çektim, etiketini kopararak oturduğum yerde taytımı ve üzerimdekini çıkarttım. Harika, iç çamaşırı da

giymeyecektim. Anlaşılan Ekin Korhan'ın beni otel odasına götürmemesi için büyük bir savaş vermem gerecekti.

Üzerimdeki kıyafetleri çıkardığımda camın önündeki karanlık bakışlarımın öne kaymasına sebep oldu. Arabanın camlarında siyah film vardı fakat Akın yine de arabanın kaputuna yaslanmıştı. Elbiseyi başımdan geçirirken bir yandan da aşağıya doğru çekiştirdim. Üzerimde yalnızca siyah külotum vardı. Elbisenin kumaşı kalındı fakat kolları kısıydı. Göğüs ve sırt kısmında dekolte vardı, üst kısmında ise büyük beyaz düğmeler yer alıyordu. Hem gündelik hem de şık bir elbiseydi. Arabanın kapısını açarak dışarıya çıktığımda ıssız bir köşede olduğumuzu fark ettim. Yukarıya çıkan elbisenin eteğini aşağıya doğru çekiştirdim.

“Sen gel binlerce dolar öde ama elbiseyi arabada giyelim,” diye söylendim Akın'ın duyacağını bilerek.

“Şşş...” Kalçasını arabadan ayırarak bana doğru döndü. “Araba deme, kalbi kırılır.”

Gözlerimi devirdim. “E ne takacağım ben?” diye mırıldandım Akın beni incelerken.

“Arkada var, kırmızı rujun da dahil,” dediğinde kaşlarımı kaldırdım.

“Dikkatliyiz.” Bana cevap vermediğinde arka kapıyı açarak poşetleri karıştırdım.

“Bagaja bak bulamazsan,” demesiyle yeniden söylendim.

“Ne?” Bagaja doğru ilerlerken ona takıldım. “Cebinde yalnızca beş Türk lirası kalmadığına eminsin değil mi?” Başımı yanlış bir şey söylemiş gibi elimle tuttum. “Tüh,” dedim sahte bir tavırla. “Sen Arap şeyhi gibi dolar kullanıyordun, unuttum.”

Arabanın bagajını açtığımda yalnızla gülmüş, bana cevap vermemişti. Bagajdaki paketlerden siyah üzerine beyaz parlak taşlar oluşan topuklu ayakkabıları bulduğumda yere bıraktım ve çanta bakmaya başladım. Aynı markanın beyaz üstüne siyah şeritleri olan çantasını almıştı ve ruj diğer taraftaki küçük paketteydi.

“Defilede gibi üzerimdeki her şey aynı marka,” dedim ayakkabıları giymeye çalışırken. Elimdekileri açık bagaja bırakmış, yere doğru eğilmiştim. Ayakkabının bağcıkları bacaklarıma doğru tırmanıyor ve parıltılı taşlar yılan görüntüsü oluşturuyordu.

Ayağımı kaldırarak arabanın bagajına yaslamaya çalıştığımda Akın yanıma doğru ilerledi. “Bekle.” Bacağıma dokunarak ayakkabılarıma doğru uzandı. Arabanın bagajına otururken iki bacağını ayırarak ayaklarımı arabaya yasladı ve ayakkabının iplerinden tutarak bacağımın etrafına doladı.

“Vaov,” diye mırıldandım. Sol ayağımı bağladığında diğer ayağımı eline alarak ayakkabıya geçirdi ve o ayakkabıyı da giymeme yardımcı oldu.

“Çantamı da uzatır mısın?” Bakışları üzerimdeydi. Bir süre gözlerini üzerimden ayırmadı, ardından oturduğu yerden kalkarak çantayı bana uzattığında rujun bulunduğu küçük paketi de alarak geriye çekildim. Akın bagajın kapısını kapatarak arabaya doğru ilerlediğinde durgunlaştığını fark etmiştim. Ses çıkarmadan ben de ön kapıyı açarak oturdum ve çıkardığım kıyafetleri elime alarak arka koltuğa bıraktım. Akın bana doğru döndüğünde önümdeki aynayı indirmiş, rujumu sürüyordum.

“Direkt içeri gireceksin,” dedi Akın ben rujumu sürerken. “Masan ayarlandı zaten. Karşılıklı masalarınız. Nasıl

konusacağın sana kalmış. Beril ve Fulya da içeride fakat farklı masalarda olacaklar. Birini bekliyorsun, gelmiyor. Arıyorsun. açmıyor. Sonra telefonu açıyor ve gelemeyeceğini söylüyor. Sinirlisin. Tam bu sırada Uras gelecek yanına, rahatsız ediyor-muş gibi davranacak. Bağır, olay çıkar. Garsonlar Uras'a yakın davranacaktır çünkü onu tanıyorlar. Eğer Ekin Korhan'ın dikkatini çektiysen sana centilmenlik yapmak isteyecek. Tutarsa plan tamam. Masasına davet eder, gidersin."

Başımla onu onayladım. "Ya davet etmezse?" Gözlerini üzerimde gezdirdi.

"Edecek," dedi net bir sesle. "Ve son olarak. Temas yok Efsun."

"Ne?" Kaşlarımı çattım.

"Ne duyduysan o." Arabayı çalıştırdığında ona doğru döndüm. Ayna kısmını bir elimle kapattım.

"Ben meraklıyım sanki yaşlı başlı herife ama adam dokunursa ne diyeceğim? *Pardon, Akın istemiyormuş mu?*"

"Yok," dedi arabayı anayola çıkarırken. "Evveliyatını sikecekmiş diyeceksin."

"Siktir git." Gözlerimi devirdim. Bana cevap vermedi. Dalga geçtiğini düşünüyordum fakat oldukça ciddi gözüküyordu.

"On dakikaya restoranın önünde olacağız. Ben inmeyeceğim, sen ineceksin. Kavga etmen gerektiğinde beni ararsın," dedi telefondaki konuşmadan söz ederek. Başımla onu onayladım.

"Kabanını al arkadan." Söylediğini yaparak arkaya döndüm ve satın aldığı beyaz kabanı alarak etiketini çıkardım. Kabanı elimde tutacaktım.

“İçeride ters bir durum olduğunda Beril müdahale edecek. Seni farklı bir yere götürmesine izin verme. Kalabalık ortam dışına çıkma.”

“Sakin.” Kaşlarımı hafifçe kaldırdım. “Öldüremez beni, üzülme bu kadar.”

“Efsun,” dedi sert bir sesle. “Şu işi biraz ciddiye al.”

“Tamam.” Derin bir nefes aldım ve arabayı lüks restoranın önüne çektiğinde valeyi beklemeden kapıyı açarak indim. Telefonum çantamın içindeydi. Çantamı sol omzuma asmış, kabanımı da aynı elime almıştım. Arabanın kapısını kapatırken Akın’ın hâlâ beni incelediğini görebiliyordum.

Duruşumu dikleştirerek yavaş adımlarla merdivenleri çıktım ve kapıdaki görevliye kaşlarımı kaldırarak mırıldandım. “Efsun Kuyucu.”

Akademiden kaçtığım sırada bulunmamak için kullandığım isim ve soy isimle rezervasyon oluşturmuştuk.

“Hoş geldiniz Efsun Hanım,” dedi görevli tebessüm ederek. Sarı, uzun saçlara sahip bir kızdı. Üzerinde restoranın logosunun bulunduğu üniforması vardı. İçerideki bütün görevliler takım elbise giyyordu.

“Buyurun, eşlik edeyim ben size.” Cevap vermediğimde eliyle gösterdiği alandan ilerlemeye devam ettim. Siyah uzun halının üzerinden ilerlerken etrafa göz gezdirdim. İçerisi koyu tonlarda döşenmişti. Yalnızca yirmi masa bulunuyordu. Alan, özel misafirlere göre dizayn edilmişti.

“Buyurun Efsun Hanım, rezervasyonunuz iki kişilik gözüküyor. Beklemek mi istersiniz yoksa size önden ikram yapalım mı?”

“Margarita alabilir miyim?” Biraz rahatlamak için kokteyl istemiştim.

“Tabii, yönlendiriyorum hemen, afiyet olsun.” Tebessüm ettiğimde kız arkasını dönerek uzaklaştı. Elimdeki kabanı yanıma gelen garsona uzattığımda bana fiş vererek kabanımı götürdü. Çantamı masanın yanında bulunan sehpanın üzerine bıraktım. İçinden telefonumu aldım ve arkama yaslandım. İçerideki masalardan birkaçı doluydu. Fulya ve Beril arka kısımda oturuyordu. Kokteylim önüme bırakıldığında içeriye birkaç grup daha girdi. Masalar yavaş yavaş dolmaya başladığında etrafı inceleyerek Ekin Korhan’ı beklemeye başladım.

Başladığım noktadan o kadar uzaktaydım ki yeniden kaybolmuş gibi hissediyordum. Yalanları geride bırakmıştım. Masalları geride bırakmıştım. Amacımı ve savaşımı bir gecede geride bırakmıştım. Abim için gardımı indirmiş, onun emrinde olmayı kabul etmiştim. Bir başkası olsaydı belki bunu bu kadar kolay kabullenemezdim. Bazen bazı adımların mantıklı bir sebebi olmuyordu. Bazen yalnızca kalbinden geçeni seçersin. Akın, bu savaşın bir tarafıydı. Onunla yollarımız karanlık bir gecede, ben kollarında ona yalvarırken kesişmişti ve artık savaşmak için ellerinden tutmak zorundaydım. Onu, beni ona mecbur bıraktığı gibi kendime mecbur bırakmak zorundaydım.

Ekin Korhan içeriye girdiğinde restoranın neredeyse tamamı doluydu. Ağır adımlarla onun için ayrılan masaya ilerledi ve korumaları eşliğinde oturdu. İçerideki birkaç göz ona doğru kaysa da kimse tam anlamıyla ona odaklanmadı. Bense içeceğimle oyalanıyor, bacağımla aceleyle sallıyordum. Sıkılmış gibi iki yanıma bakıyordum. Bir gözümlü ara ara telefona bakarken yanıma gelen garsonu tek elimi kaldırarak gönderdim. Şımarık, sinirli ve sıkılmış. Oynamam gereken rol bundan ibaretti. Ekin’in gözlerinin bütün mekânda dolaştığını biliyordum. Birer birer masalara bakacak, insanları inceleyecekti.

Elimdeki telefonu alarak Akın'ın numarasının üzerine bas-tım ve telefonu kulağıma götürdüm. Bir yandan etrafı inceli-yordum. Telefon açıldığında aceleyle konuştum.

“Neredesin?”

“Uras yarım saat sonra içeriye girecek,” dedi Akın bana planın devamını aktararak. Uras’a güvenmediğini biliyordum.

“Ne yarım saati ya?” Sesimi hafifçe yükselttim. “Ben bu-rada seni bekliyorum kaç saattir!” Birkaç masa bana doğru döndüğünde istediğimi aldığımin farkındaydım. Ekin Kor-han çıkan gürültüden rahatsız olmuş ve bakışlarını bana doğ-ru çevirmişti. Ona bakmamaya özen gösterdim.

“İstemiyorum seni de hediyelerini de!” dedim biraz daha bağırarak. Garsonlardan biri yanıma doğru geldiğinde sinirle ayağa kalktım. Derin bir nefes aldım.

“İyi gidiyorsun,” dedi Akın.

“Bana güzelim deme!” diye bağırdım. Akın güldüğünde ona aldırmamaya çalıştım.

“Hanımefendi.” Garson yanıma yaklaşarak seslendiğinde sinirli bakışlarımı ona çevirdim. “İsterseniz telefon görüşme-niz için sizi ayrı bir odaya alalım. Misafirlerimiz rahatsız olu-yor.” Garsona gözlerimi devirerek önüme döndüm.

“Gelme,” dedim net bir sesle. “Masama oturmana izin ver-meyeceğim.”

“Seninle şöyle bir kavga etmemiz gerekiyormuş,” dedi Akın derin bir nefes alarak. “Baya iyi gözüküyorsun.” Kaşla-rımı çattım.

“Ne saçmalıyorsun sen?” Bakışlarım etrafta dolaştı. Beni nasıl görüyordu? Tek kaşımı kaldırdım. Beril video göndermiş olmalıydı. Telefonu yüzüne kapattığımda yanımdaki garsona döndüm.

“Tamam.” Derin bir nefes aldım. “Menü istiyorum.”

“Tabii efendim,” dedi garson ne yapacağını bilemeyerek. Şaşkın ve gergindi. Gözlerimi etrafra dolaştırdım. Ekin Korhan’ın bakışlarını yakaladığımda yüzümdeki saf öfkeyle ona bakmaya devam ettim. Yüzünde hafif bir gülümseme oluştu ve yanındaki korumasına el işareti yaptı. Bakışlarımı ondan çekerek gözlerimi devirdiğimde onu etkilediğimi biliyordum. Tüm dikkati üzerime çekmeyi başarmıştım.

Garson menüyü önüme koyduğunda içeriğine dikkat etmeden herhangi bir tabağı sipariş ettim. Garsonlara aldırmadan masada beklemeye devam ederken dakikalar saatleri kovalamaya devam ediyordu.

“Sikeceğim,” dedim sessizce sanki birine sinirlenmişim gibi. Ara ara telefonumu kontrol ediyordum. Akın’ın mesajlarını gördüğümde kaşlarımı çattım.

Akın: Seni oyuncu mu yapsaydık?

Akın: Birazdan masasına geçeceksin, temas etmeyecek.

Birkaç dakika arayla yazdığı mesajlara yavaşça cevap verdim.

Efsun: Adamın elini kolunu bağlayamam.

Akın: Mina.

Akın: Yalnızca Mina diyorum.

Bir uyarı mahiyetinde geçen mesajlarına gözlerimi devirdim.

Efsun: Sevişmeyeceğim Akın, sakin ol.

Ardından yazdığı mesajlara bakmadım. Uras restorandan içeriye girdiğinde gözlerimi kapıya çevirdim ve bakışlarımı yüzüne kilitledim. Yüzümde öfke vardı. Ters bir hareketle ayağa kalktım ve bana doğru ilerleyen Uras'a doğru büyük birkaç adım attım.

“Sen hangi yüzle buraya geliyorsun ya?” dedim sesimi yükselterek.

“Pardon...” Araya girmeye çalışan görevliyi Uras bakışlarıyla susturduğunda geriye doğru birkaç adım attım.

“Siktir git buradan.”

“Bebeğim,” dedi Uras bana doğru gelerek.

“Deme bana bebeğim!” diye bağırdım. Restoran müdürü bana doğru ilerlediğinde Uras'ın yüzünde alaylı bir gülümseme oluştu.

“Yeter,” dedi sıkıldığını belirterek. “Ben olmasam buradan içeriye adım mı atarsın sanıyorsun sen?”

“Ne?” Gözlerimi açtım. “Sen kimsin ya? Ne sanıyorsun kendini?”

“Sizi dışarıya alalım.” Korumalar bana doğru ilerlediğinde bir adım bekledim.

“Pislik herif.” Elimi Uras'ın göğsüne çarptım. Uras yanımdan geçip giderken kolumu restoran güvenliğinden kurtardım. “Ben çıkarım!” dedim sert bir sesle. Şimdi Ekin Korhan'ın bir hamle yapması gerekiyordu. Eğer o hamleyi yapmazsa bu iş burada bitti demekti. Yavaş adımlarla çıkışa doğru ilerlerken kalp atışlarımın hızlandığını hissettim.

Akın, bu işi yapabileceğimi düşünmüştü. Dikkati bana kaymıştı, beni incelemişti, ilgisini çekmiştim. Fakat restoranın iç kısmına girerken ardımdan gelen herhangi biri yoktu.

KARANLIK SANRI

Yüzüm çökerken, "Tuvalete gitmek istiyorum," dedim. Görevli başını olumlu anlamda sallayarak beni lavaboların olduğu kısıma yönlendirirken merdivenleri yavaş yavaş çıktım. Plan çıkmıştı. Ekin Korhan, Akın'ın sandığı gibi ağıma düşmemişti.

Lavabonun olduğu holdeki deri koltuklara oturarak beklerken telefonumun mesajlar kısmına girip Akın'a mesaj attı. Cevap verdim ki onun yazdığını gördüm.

Akın: Sorun yok. Başka bir davette demertz.

Akın: Restorandan çık.

Akın: Efsun neredesin?

Akın: Şu siktiğimin telefonuna bak.

Efsun: Gelmedi.

Mesajı gönderdiğimde cevap anında geldi.

Akın: Çık şuradan.

Akın: Efsun.

Sırtımda hissettiğim el başımı telefonumdan kaldırmama sebep olurken kaşlarımı çatıttım.

Akın: İçeri giriyorum çıkmıyorsan.

Telefon ekranını kilitlerken gözlerim sırtımdaki elin sahibine kaydı. Ekin Korhan'ın koruması karşımda duruyordu ve bana bir mendil uzatmıştı.

“Ekin Bey sizi bekliyor Efsun Hanım.” Ne olduğunu anlamaya çalışırken şaşkınlıkla aralanan dudaklarımı kapatamadım. Akın’a bir cevap yazamamıştım.

Zihnimdeki düşünceler birer birer ölürken hafifçe tebesüm ettim. Ekin Korhan, zehirli yanımla tanışmak için bir adım atmıştı. Ağlarımı ona dolayacak, Akın’a istediğini verecektim. Telefonumu çantamın içine koyarak mırıldandım. “Teşekkür ederim.” Bu gece, sandığımdan daha zor olacaktı çünkü Akın’a bir cevap yazmamıştım.

Göğüskafesimin adrenalinle sıkıştığını hissettim. Oyun, bu gece bir adımla başlamıştı. Bu Akın’la birlikte başlattığımız ilk savaştı ve kazanmadan o yoldan dönmeyecektim.

Boş koridorda topuklu ayakkabılarımın sesi yankılandı. *Zafere*, dedi iç sesim. *Zafere*.

“VİCDAN MAHKEMESİ”

Vicdanının sesini zihninde duymaya başladığında kaybetmeye başlarsın. Zihninde dolaşan kısık sesli fısıltılar yavaş yavaş vücuduna yayılır. Kararların, artık mantığının değil, vicdanının eseridir. İnandığın her an biraz daha yanılırsın. Güvendiğin her an biraz daha bağ kurarsın ve bizim dünyamızda kurduğun bağların boynuna geçirilen ipten bir farkı yoktur. O bağlar seni öldürmeye başladığında durduramazsın.

İçindeki boşluk hissini başka insanlarla kapatamazsın. İçindeki yalnızlık hissini böyle bastıramazsın. Birmek bilmeyen savaşı böyle kazanamazsın. Eğer gerçekten kazanmak istiyorsan önce hedefini bileceksin. Hedef tahtasına koyduğun adama el uzatamazsın.

Eğer kurşun canını yakmasın istiyorsan kurşunun çıkacağı silahı yok etmelisin. Eğer o el tetiği çeksin istemiyorsan parmaklarını sökmelisin. Yenilmek istemiyorsan düşmanını tanımalısın. Yenildiğin, üstte gördüğün değil, hiç bilmediklerindir.

Önümden yürüyen siyah takım elbiseli adam beni düşmanımın karşısına götürürken o düşmanı tanıyordum. Bir adım geriden başlayacaklardı çünkü onlar adım adım ilerledikleri bu kadının onların karşısında olduğunun farkında bile değildi. İçimde korku ve endişe vardı. Elimi telefonuma götüreme-

dim. Dikkat çekeceğinin farkındaydım. Akın içeriye girebilirdi ve bu başlattığımız oyunu başlamadan bitirmek demekti. İçeriye girdiğimde tek temennim Beril’le Fulya’nın çıkmamış olması ve beni görüp Akın’a haber vermesiydi.

Birkaç adım ardından Ekin Korhan’ın masasının önünde durduğumuzda hüzünlü bir ifade takındığım bakışlarımı ona doğru kaldırdım. Gözlerimin içine baktı. Mavi gözlerini yeni fark ediyordum. Yaşına göre oldukça dinç, karizmatik bir adamdı ve gözleri cam gibi parlıyordu.

“Oturmaz mısınız?” Eliyle önündeki sandalyeyi gösterdi. Kaşlarımı çattım.

“Her isteyenin masasına oturmuyorum Ekin Bey,” dedim sert bir tavırla. Hemen değil. Hemen yanaşmayacaktım. Bunun dikkat çekeceğinin bilincindeydim. Kendisi olmasa bile koruması fark ederdi.

“Her çağırana gelir misiniz böyle?”

“Ne duymak istediğime bağlı,” dediğimde tek kaşını kaldırdı ve sesli bir şekilde güldü.

“Seninle iyi anlaşacak gibiyiz Efsun.” İsmimi bildiğini açıkça belirttiğinde sandalyeye uzanarak sertçe geriye doğru çektim.

“Bir sorun mu var?” Karşısına oturdum. Beni buraya getiren adam onay almak istercesine Ekin Korhan’ın gözlerinin içine baktığında kaşlarını kaldırdı. Tetikte bekliyordlardı.

“Size yapılan saygısızlığı gördüm Efsun Hanım,” dedi alayla karışık resmi bir dil kullanarak. Önündeki tabağa göz gezdirdim. Tabağındaki yemeği bitirmek üzereydi. Elinde viski bardağını sıkıca kavramıştı. Poyraz’ın babasının bu kadar yakışıklı olacağını düşünmemiştim.

“Benimle yemek yemek istemez misiniz?” diye devam ettiğinde kaşlarını kaldırdım ve yüzüme hafif bir gülümseme konurdum. Bu jestin hoşuma gittiğini ima etmeye çalışıyordum.

“Yemeğinizi yemişsiniz gibi gözüküyor,” diye mırıldandığımda hızla cevap verdi.

“Size eşlik etmek için viskimi yenileyebilirim.” Yüzümdeki gülümseme genişlediğinde o da gülümsedi. Kibirli bir gülüşe sahipti.

“Vazgeçmeyeceksiniz yani,” dedim elimi menüye uzatırken.

“Hayır.” Kaşlarını kaldırarak verdiği cevabın ardından sağ tarafta, masanın biraz uzağında bizi bekleyen garsona döndüm.

“Portakallı Pekin ördeği,” dediğimde garson başını eğerek selamladı. “Bir de şarap.”

“Rose olsun.” Ekin Korhan ekleme yaptığında yeniden gülümsedim. Buradaydı. Karşımda. Önünde bir düşman oturuyordu fakat farkında değildi. Ona doğrultulmuş bir silahtım, kurşunu göğüs aramda saklıyordum ancak o bunu anlayamayacak kadar yabancıydı bana.

“Ee neler yapıyorsun Efsun?” Dirseklerini masaya yaslayıp ellerini masanın üzerinde birleştirdi. Yemeğim gelene kadar devam etmeyeceğini anlamıştım. Bu büyük bir saygı göstergesiydi.

“Şerefsizlerle uğraşmak dışında mı?” dedim öfkemi anımsayarak. Kaşlarını ettiğim küfür üzerine kaldırdı.

“Pek iyi bir kız değilsin anlaşılan,” dediğinde ona cevap verdim.

“Aradığınız hiçbir şey bende yok gibi duruyor.”

“Ne arıyorum ki ben?”

Konuyu değiştirdim. “Efsun Kuyucu,” diyerek kendimi tanıtmaya başladım. “Moleküler Biyoloji ve Genetik son sınıf öğrencisiyim. Babamı belki tanırırsınız. Bilinen bir inşaat şirketi vardı fakat beş yıl önce bir trafik kazasında kaybettik.”

“Özür dileyerek soruyorum,” dedi. “Evlat edinilmiştin değil mi?” Başımı sallayarak onu onayladım. Anlatılan hiçbir şey yalan değildi. Bunlar resmi belgelerde kayıtlı olan hayatımdı. Araştırdığında karşısına anlattıklarımın fazlası gelmeyecekti.

“Evet ama biyolojik gerçeklik umurumda değil. Onlar annem ve babamdı,” dedim hiç tanımadığım, görmediğim insanlar hakkında konuşarak.

“Anladım,” dediği sırada tabağım önüme yerleştirilmişti. şarap şişesi de ačılarak bardağa döküldüğünde tebessüm ettim. Üzerimdeki elbise oturuş şeklimden ötürü yukarıya doğru kaymıştı.

“Ekin Korhan,” dedi yalnızca. “Devamını biliyor olduğunu düşünüyorum.”

“Bilmeseydim bu masada oturuyor olmazdım Ekin Bey.” Tek kaşımı kaldırdım. Hafifçe güldü. Dürüstlüğüm hoşuna gidiyor gibiydi.

Unuttun. En çok dürüst sandıkların yalancısıdır. Çünkü en iyi yalanlar, doğruların arkasına saklananlardır.

“Yemek için teşekkür ederim,” dedim önümdeki tabağı işaret ederek. “Berbat bir gündü.”

“Önemli değil. Okul dışında herhangi bir işle uğraşıyor musun Efsun?”

Dudaklarımı hafifçe büzdüm. Gergin bir ortam yoktu fakat hafif gerildiğimi hissediyordum. Kendime yalanlar söylemeye başladım. *Karşımda zengin ve karizmatik bir adam vardı. İyi*

bir vücuda sahipti. Gök mavisi gözleri vardı. Onunla iyi bir restoranda yemek yiyordum. Bu, benim gibi sıradan bir öğrenci için fırsat olabilirdi.

“Okul, gece kulüpleri, ilişkiler, arkadaşlar ve bazen de yurtdışı gezileri...” Hafifçe gülümsedim. “E bunları işten saymıyorsanız bilemeyeceğim.”

Cevabıma karşılık sesli bir şekilde gülerken başka bir soru yöneltti. “Yurtdışı ne için?”

“Biraz kumar, biraz gezmek.”

“Kumar?” Tek kaşını kaldırdı.

“Hım...” Elimi önümdeki bardağa uzattım ve birkaç yudum aldım. Kanıma karışan alkol gitgide daha da gevšememe sebep oluyordu. Koruması Ekin Korhan’ın kulağına eğilerek bir şeyler mırıldandığında Ekin başıyla korumasını onayladı. Ne söylediğini anlamamıştım ve dikkatimin orada olduğunu anlamaması için elimdeki bardakla oyalandım.

“O zaman sizden müsaade isteyeyim,” dedi hafif bir tebessümle.

“Tekrar teşekkür ederim.”

“Kısaydı fakat güzel bir başlangıç olarak görelim Efsun, eğer gelme fırsatın olursa Tiflis Özel davetimizde seni yanımda görmek isterim.”

Kaşlarımı kaldırırken etkilenmiş gibi davranarak gözlerimi açtım. “Fırsat yaratmaya çalışayım o zaman.” Bana uzattığı *gold* kartı aldım.

“Görüşmek üzere o halde.”

“Görüşmek üzere.” Ekin Korhan yanındaki korumalarla birlikte mekândan ayrılırken derin bir nefes aldım. Onun

ardından masadan kalkarak lavaboya doğru ilerlerken bir elim çantama gitti. Telefonumda onlarca yeni mesaj vardı.

Akın: İçerideymişsin.

Akın: Siktiğimin adamı yanında olduğu için gelemiyorum.

Akın: İyi misin?

Akın: İçeriye göremiyorum, sikeceğim.

Akın: Efsun bi cevap ver!

Akın: Bu iş bittiğinde o telefonu...

Akın: Neyse.

Yazdığı mesajlara gülerek göz devirdim ve lavabonun kapısından girerken ona cevap yazdım.

Efsun: Her şey yolunda, düzgün konuş benimle.

Ben mesaj kısmından çıkmadan cevap geldi.

Akın: Dışarı çık.

Efsun: İznin olursa işeyeceğim.

Akın: İllaki deli edeceksin adamı, değil mi?

Ona cevap vermeden telefonu çantama koydum. Karnımda hafif bir ağrı hissediyordum. Aklım abimdeydi ve artık ona ulaşmam gerektiğini biliyordum çünkü Ekin Korhan'la iletişime geçeceğim telefon ondaydı. Kendi hattımı ya da

telefonumu kullanamazdım. Aylardır aktif gibi gözüken bir hattım vardı. Üniversite zamanı o hattı kullanıyordum. O telefonu abimden almam gerekiyordu.

Suyu açarak ellerimi soğuk suyla yıkarken aynaya yansıyan görüntüme baktım. Göz altlarım hafif kararmıştı. Yüzümde yorgun olduğumu belli eden düz bir ifade vardı. Ellerimin, kemiklerimin sızladığını hissediyordum. Bu yola çıktığım günü hatırlayamıyordum çünkü bu bir yol değildi. Bu işin içine doğmuştum. Bunun için yaratılmış ve eğitilmiştim. Fakat ilk kez kendi yolumu çizmek için adım attığımda ne hissettiğimi hatırlıyordum. İçimdeki korkuyu ve o korkunun beslediği savaşıma isteğini hâlâ göğsümün içinde hissediyordum. Eğer o his olmasaydı, şimdi aynaların karşısında böyle güçlü kalamazdım. Böyle ayakta duramazdım. Çünkü ben bir tek aynalarla barışamıyordum. Aynada gördüğüm yüze baktığımda gördüğüm geçmişle barışamıyordum.

Lavabonun kapısı sert bir şekilde açıldığında gözlerimi aynadaki yansımadan ayırarak sağ yanıma doğru çevirdim ve istemsizce birkaç adım geriledim. Gördüğüm beden Akın'dan başkasına ait değildi. Üzerinde siyah bir kot ve tişört vardı. Yüzündeki öfkeyi gözlerinden okuyabiliyordum.

“Ne bok yiyorsun burada?” dedi açık olan tuvalete doğru bakarak.

“İşiyordum Akın,” dedim düz bir sesle. Buraya nasıl girmişti? “Ha ona da iznin yoksa bilemeyeceğim.”

“On iki dakikadır mı?”

“Hım,” dedim arkamdaki dolaba doğru yaslanarak. Üzerinde hiçbir şey yoktu ve dolap duvara yaslıydı. Üç çekmececeden oluşuyordu. Ellerimi iki yanına koyarak dolabın üzerine doğru kendimi çektiğimde Akın lavabonun üzerindeki

anahtarı çevirdi ve ikimizi içeriye kilitletiğini anlamama sebep olan tok ses lavabonun içine yayıldı.

“Ne konuştunuz?” Yanıma geldi.

“Kaptım bu işi,” dedim. “Merak etme, sıkıntı yok. Beni kumara davet etti.”

“Oynaman için değil?” dedi sorgularcasına.

“Cık,” dedim kaşlarımı kaldırarak. Kafam hafif güzeldi fakat ne yaşandığının farkında olacak kadar kendimdeydim. Yanıma doğru gelerek tam önümde durduğunda bakışlarımı yüzüne doğru kaldırdım. Üzerine oturduğum dolaba dizleri yaslanmıştı. Bacakları, bacaklarıma değiyordu.

“Şansı olurum belki,” diye mırıldandım onu sinirlendirmek için. Aramızdaki çekimin o da farkındaydı. Bu tavrının başka bir sebebi olmadığını biliyordum. Fakat bu hislerimizle alakalı bir durum değildi. Biz hâlâ iki farklı kutupta iki karşıt görüşlü askerdik. Ne ben onun yüreğinde kendime bir yer bulabilirdim ne o benim yüreğimde kendine bir yer açabilirdi.

“Dokundu mu sana?” Gözlerimin içine baktı. Koyu renk gözlerine baktım. Göz rengini tam anlamıyla çözemiyordum. Gözlerindeki derinliğe baktığımda orada geçmişî görüyor gibi hissediyordum.

“Akın,” diye mırıldandım içten bir şekilde. Ve kendime engel olamayarak ona bir itirafta bulundum. “Gözlerin, aynalardan daha çok canımı yakıyor.” Kaçtığım yansımalarından biri artık onun gözleriydi. Orada gördüklerimden, göreceklerimden ve geleceğimizden korkuyordum. Onun ruhuyla çırlıçıplak bir şekilde yüzleşmekten ve yüzleştiklerimin kalbimi incitmesinden korkuyordum.

Sinirle kaldırdığı kaşları kurduğum cümlelerin ardından inerken yüzündeki ifadenin yumuşadığını gördüm. O da

benim gibi böyle bir itiraf beklemiyor olmalıydı. Yüzündeki şaşkınlığı yakaladım.

“Gözlerimde gördüğünü sandığın hayat gerçek değil.” Bana ilk kez yalansız bir cümle kurmuştu.

“Biliyorum.” İç çektim. “Ben kendime bile yalan söylerim Akın. Ve yalan söyleyeni tanırım. Gözyaşları yalan olanı anlarım.”

Kaşlarını kaldırdı. “Yalan gözyaşı?” dedi sorgularcasına. Bulunduğumuz ortamın dışına çıkmıştık. Yine zamanda kendimize bir yer açmıştık ve orada kendimizle yüzleşiyorduk. Belki de aramızdaki çekimin sebebi yalnızca buydu.

“Senin acıların bile yalan Safkan,” diye mırıldandım. Akın Mir Safkan. *Senin gözyaşların bile yalan.*

“Öyle diyorsan öyledir güzelim.” Bana başka bir cevap vermediğinde kalbimin burkulduğunu hissettim. Eli saçlarıma doğru uzandı. Bir eli önüme düşen saçımı geriye doğru iterken diğer elini çenemle boynumun arasına yerleştirdi. Şimdi çekse beni kendisine, öpse sesim çıkmazdı.

“Dokunmadı bana,” diye mırıldandım. “Öyle kolay vermem kendimi kimseye.”

Yüzünde hafif bir gülümseme oluştuğunu gördüm. “Öyle mi?” Tek kaşını sorgularcasına kaldırdı. Biraz daha yaklaştırdı yüzünü. “Vermez misin öyle kolay?” diye eklediğinde çenemdeki eli sıkılaştı.

“Vermem,” dedim. Nefesimin yüzüne değdiğini biliyordum. Bacaklarımın arasında hissettiğim sızı, yalnızca onun için yükselen arzumun dışavuruş şekliydi. Bana bunu yalnızca o yapabiliyordu.

Eli, yüzümü kendine çekerken tuvaletin kapısından gelen ses kendimi geriye doğru çekmeme sebep oldu.

“Siktir,” dedi Akın irkilen bedenime karşılık. İçimde istediğini alamayan küçük bir çocuğun siniri oluşurken gözlerimi Akın’a çevirdim.

“Tuvalete gir,” diye mırıldandım oturduğum yerden inerken.

“Beş dakika beklesen ölür müydü?” dediğinde güldüm. Kapı yeniden tıklatıldığında görevlilerin çağrılmaması adına onu tuvaletin içine doğru itekledim. Akın tuvalete girerek kapıyı kapattığında lavabonun kapısını açarak kapıdaki orta yaşlı kadına gülümsedim.

“Kusura bakmayın lütfen.”

“Sorun değil,” dedi huysuz bir sesle ve içeriye doğru geçti. Akın’ın tuvalette olmasına aldırmadan kapıdan çıkarak gittiğimde telefonuma bir mesaj düştü.

Akın: Ben almasını bilirim ama.

Akın: İstediyimi.

Ona cevap vermedim. Restorandan çıkarak kapıda bekleyen taksilerden birine bindim. Kadın tuvalete girdiğinde Akın diğer kabinden çıkar ve arabasına geçirdi. Direkt restoranın kapısından arabasına binmenin tehlikeli olacağını bildiğimden taksiyle belirli bir mesafe ilerleyip taksiden indim. Ardından mesaj kutusuna girerek Akın’ın son mesajına yalnızca konum atarak cevap verdim.

Akın birkaç dakika sonra bulunduğum konuma gelmişti. Arabasının kapısını açarak içeriye girdiğimde yayılan parfüm kokusunu hissettim. “Arabayı parfümle mi yıkadın?”

“Bana ait olanların benim gibi kokmasını seviyorum.” Arabayı çalıştırarak yolda ilerlemeye başladı. “Ne konuştunuz?” dedi detay isteyerek.

“Çok bir şey değil aslında. Tanıştık yalnızca, ardından kumara davet etti ve *gold* kart verdi.”

“Özel davete?” Tek kaşını kaldırarak bana döndü ve arabasının hızını artırdı.

“Beğenmişse demek beni?”

“Nerede bu davet?”

“Tiflis,” diye mırıldandım.

“Tek gitmeyeceksin.”

“Dikkat çeker Akın,” dedim ona karşı çıkarak. “Bugün bile anlayabilirdi. Tek olacağım. Kendimi savunmayı biliyorum.”

“Yurtdışında olacaksınız Mina,” dedi bana sesini yükselterek. “Oradan seni diğer merkezlere götürmesi ya da herhangi bir akademiye satması saniyelerini alır. Kim olduğunu eninde sonunda öğrenecek. O uyanmadan bu işi bitirmek zorundayız.” Dünya genelindeki diğer beş akademiden bahsettiğini anlamıştım. Fakat buna izin vermezdim.

“Bunca yıldır beni hiç kimse yakalayamadı Akın,” dedim ona karşı çıkarak. “Ayrıca On Altı’ya ulaşmam gerek.”

“Neden?”

“Telefonumu alacağım. Olanları bilmeyecek, senin öğrendiğini bilmeyecek. Görev verdiğinizi söylerim.” Alayla güldüğüne kaşlarımı çattım. “Neye gülüyorsun?” diye ekledim.

“Ona bile mi yalan söylüyorsun?” dediğinde ona cevap verdim.

“Herkes yalan söyleyebilirsin Akın,” dedim. “Senin yalan söylemediğin biri var mı hayatında? Önemli olan doğruların ne olduğu değil, yalanları niçin söylediğindir.”

“Yalanın sebebi olmaz Mina,” dedi net bir şekilde.

“Benim için olur. Onu koruyorum. O benim için aynı şeyi yapsa onu anlardım, o da beni anlar.”

“Abin mi?” dedi beni sorgularcasına. “Anlasın bakalım. Sen bilirsin ayrıca. Aile meselelerine karışmıyorum.”

“Aynen, baya karışmıyorsun. O kadar karışmıyorsun ki beni ailemle tehdit ediyorsun.”

“Yapma Mina,” dedi net bir sesle. “Seni zorlamadım. Bırak ben yoluma gideyim. Sen yoluna git. Abini kendin koru.”

“Bu konuyu tartışmayacağım seninle ya...” Elim pencereye uzandı. Camı açtığım için içeriye giren rüzgâr çıplak tenimin hafif sızlamasına sebep olsa da buna aldırmadım. Soğuk bir aralık gecesi tanışmıştık onunla. Yıllardır beklediğim bu savaşı başlatan bana karşı attıkları ilk adım olmuştu. İçimde oluşan hissi ve yalanlarımı birer birer gözlerimin önüne getirdim. Bu oyun, bir cümleyle başlamıştı. O gün yalnızca Moleküller Biyoloji ve Genetik bölümü son sınıf öğrencisi olduğuma kendim bile inanıyordum. Yaşanılanların üzerinden çok fazla zaman geçmemişti fakat oyun başladığımız noktadan çok uzaktaydı.

Savaş başlamadan gerçeğin ne olduğunu anlamak mümkün değildi. Defalarca kez tanışıyorduk kendimizle. Bu işe başlamadan önce tanıdığım benle, şimdi gördüğüm kadın aynı kişi değildi. İlk gün ne yapacağımı çok iyi biliyordum. Elimde bir harita vardı. O haritanın üzerinde ilerliyordum. Şimdi ise hiç bilmediğim sokaklara sapmıştım. Önümü göremiyordum. Karanlıkta kalmıştım fakat bilirdim, karanlık beni kör etmeye yetmezdi.

“Nereye geçiyoruz?” dedim Akın’a dönerek.

“Diğerleriyle buluşacağız,” dedi kısa bir cevap vererek. Başım la onu onayladım. Yolun geri kalanı sessiz geçti. O sessizliğin içindeyken yalnızca düşündüm. Beni sürüklediği bu noktayı ve geldiğim yerde onunla yürüyor oluşumu düşündüm.

KARANLIK SANRI

Adımlarımı kiminle atıyordum? Sırtımı kime yaslıyordum? Gün geldiğinde şakaklarına namlunun soğuk ucunu bastıracağım bu adam için neden bütün bunları yaşıyordum?

Aramızda karşı konulamaz, önüne geçilemez bir çekim vardı. Bunun farkındaydım ve onun da farkında olduğunun bilincindeydim. O çekimi bana karşı kullanabileceğini düşünüyordu fakat yanılıyordu. Dün ne yaşanırsa yaşansın zamanı geldiğinde kendimi korumasını bilirdim. Kendimi herkesten çok sevmeyi öğrenmiştim. Önceliğim ben ve ailemdi. Hiç kimse bunun önüne geçemezdi, izin vermezdim.

Geldiğimiz yer, Akın ve benim kaldığımız evdi. “Diğerleri derken?” dedim üzerinden dakikalar geçmesini umursamayarak.

“Beril, Uras, Poyraz, Ebru ve Fulya.”

“Ebru bu işin neresinde?” Bakışlarımı ona çevirdim. “Bir var, bir yok. Bir öğlen seninle yemek yiyor ama bir hafta hayatında yeri olmuyor.”

“Bu işe dahil olan herkes işime yaradığı kadar var Mina,” dedi bana net bir cevap vermeyerek.

“Onun farkındayım.” Arabayı park etmişti fakat içinden çıkmamıştı. “İşine yaradığı kısım neresi?”

“Babamla arası iyi,” dedi olağan bir halde ve arkasına yaslandı. “Sen her şeyi sorgulayacak mısın böyle?”

“Babanla senin aran iyi değil yani?” Tek kaşımı kaldırdım. Bu inandırıcı gelmemişi.

“Çıkarlarımız çakıştığında değil,” diye mırıldandı. “Babamı bulacağını sanıyorsun ama boşa kürek çekiyorsun.”

“Neden?”

“Çünkü bir yüzün sana hiçbir şey katmayacağını bilmiyorsun. Bu boş bir oyun. Ve sen sandığın kişi değilsin.

Diyelim ki Yakuza'yı gördün. Bir fotoğrafta, bir video da ya da canlı canlı. Bu sana ne katacak? Önemli olan yüzü değil, o bedeni ve arkasındaki teşkilatı yok edebilmek.”

“Düşmanını tanımadan sıkıtuğın kurşun boşadır Safkan,” dediğimde yüzünde alaylı bir gülümseme oluştu.

“Uzun süredir bana böyle seslenen tek kişisin,” dedi konuyu değiştirerek.

“Sen de bana Mina diyorsun.” Aynı konumda olduğumuza belirtmiştim.

“Mina,” dedi iç çeker gibi yeniden. Başını arkaya doğru yaslanmıştı.

“Babanı öldürmek istediğimi biliyorsun,” dedim tepkisini merak ederek. Bakışları hafifçe bana kaydı. “Neden karşımda değilsin?”

“Ben senin karşında değilim çünkü sen benim yanımdasın Mina,” diye mırıldandı. “Eğer sen yanımda olmasaydın olduğun kişiyi önemsemezdim.”

Beni bir kafese hapsedmişti. Artık attığım adımları onunla birlikte atıyordum. Haklıydı, ben artık onunla yürüyordum.

“Güzel olmalı,” diye mırıldandım. “Sonsuz bir gücün içine doğmak.”

“Yorucu.” Derin bir nefes aldı. “Sonsuz bir gücün içine doğmak yorucu. Çünkü elindekilerin altında kalmak istemiyorsan gücü yönetmeyi bilmelisin. Seni zehirlemesini önlemek istiyorsan onu dizginlemeyi öğrenmelisin. Yoksa güç seni yönetir.”

“Yakuza için durum böyle mi?”

“Bilmem,” diye mırıldandı. “Bunu ona sorman gerekir. Babamı senden çok daha iyi tanımıyorum Efsun.”

“Yalan söylüyorsun,” dedim ona karşı gelerek. “O gün yata da bunu yaptın. Babanın anneni öldürdüğünü söyledin. Bir sahil kasabasında yaşadığınızı söyledin.”

“Bana anlatılan masalları anlattım sana,” dediğinde içimde bir boşluk oluştuğunu hissettim.

Küçükken kendime anlattığım masallarla avunurdum. O yalanlarla kâbuslarımın üzerini örterdim.

Yalan söylemeyi böyle öğrenmiştim.

Kendime farklı geçmişler yazıp onlara inanarak.

“Yalan yalandır Akın,” dediğimde sustu. “Bir aması, açıklaması olmaz.”

“Hiç güvenmediğin birinin söylediği yalan da ihanetten sayılmaz ama,” diye karşılık verdi son cümleme. “Sen bana hiç güvenmedin.”

Ona gülerek karşılık verdiğimde bana kaşlarını çatarak bakıyordu. “Neden güvenmedim acaba?” Başımı iki yana salladım.

“Konu tam olarak bu işte Efsun,” dedi tavrıma aldırmadan. “Sen bana hiç güvenmedin, ben sana hiç güven vaat etmedim. Biz böyle bildik birbirimizi.”

“Ve sen bana karşı şimdi böyle açıksın çünkü kafesinde olduğumu biliyorsun.”

“Kafesimde olman hiçbir şeyi değiştirmez.” Beni abimle tehdit ediyor olmasının bu konuyla alakası olmadığını ima ediyordu. “On Altı senin için değerli ama bir an gelir değersizleşir. Bir an gelir kafesin kapısı aralanır. İşimi şansa bırakmam.”

“O zaman neden?” Koltukta dikleşerek bakışlarımı ve yüzümü tamamen ona doğru çevirdim. Başını yasladığı yerden

kaldırmadan düşük bakışlarla beni incelediğinde merakla yüzüne bakıyordum.

“Zaman,” diye mırıldandı ve başını yasladığı yerden kaldırdı. “Zamanla anlarsın, zamanla öğrenirsin.”

Ona bir cevap vermeden arabadan indiğinde ben de çantamı alarak indim ve ardından seslendim. “Böyle kaçamazsın!” Bana bir cevap vermeden yürümeye devam ettiğinde gözlerimi devirerek ardından ilerledim.

Anların ve anıların sivri bir yanı vardı. Zamanın içine hapsolmuşuz gibi hissettiğimde, çıkmaza girdiğimi sandığımda içimdeki umudun ölmemesi adına o anılara tutunurdum. Bir yanını kanatsa da anılar avuturdu. Yalanlar kadar besleyici, yalanlar kadar zehirliydi. İçinde çürüyen bir yanın varken nefes almaya çalışmak attığın adımların yalpalamasına sebep oluyordu.

Kendimden emin olarak çıktığım bu yolda artık içimde kendisiyle ve geçmişiyle savaşıyor o kız yorumluyordu. Bu kaybetmenin ilk adımıydı, biliyordum fakat yalpalamama rağmen ilerlemekten vazgeçmiyordum.

Yarım bir adım, olduğun yerde durmaktan iyidir derdi abim. Onun sözlerine kendi hislerimden daha çok güvenirdim.

Akın evin kapısını sert bir şekilde açtığında onun ardından açılan kapıdan girdim. Onu anlamak zordu. Onu çözmek zordu. Tam karşımda olması gerekiyordu. Ondan nefret etmem gerekiyordu fakat içten içe bunu yapamadığımı biliyordum.

Ne ondan nefret etmeme izin veriyordu ne de onu sevmeme. Kalbimin üzerinde dolaşan gri bulutların tek bir sebebi vardı. *Akın Mir Safkan.*

İçimdeki bu belirsizliğin, dumanlı yolların, ruhumu kemiren düşüncelerin kaynağı.

KARANLIK SANRI

Bir adım at, dedi kalbim. Bir adım at da karar vereyim ne yapmam gerektiğine. Karşıma bir yol çıktığında kimi seçmem gerektiğini, kimi harcamam gerektiğini bileyim. İyi bir insan olup olmadığını bilecek kadar tanımamıştım onu fakat sıkı bağları olduğunu hissediyordum.

Bazen yalnızca hislerimizle baş başayızdır.

Akın'm sevdiği, elinden tuttuğu, yanında gördüğü hiç kimseyi yarı yolda bırakmayacağını bilincindeydim. Belki de ondan nefret edememe sebebim buydu. Belki de içimde bir yerlerde onu düşman belleyememe sebebim yalnızca bu düşüncemdi. Düşmanı gördüğüne karşı ne kadar acımasızsa dost bildiğine o kadar yakın, o kadar bağlıydı.

Kendisinin olduğuna inandığına sahip çıkardı. Bir ayı geçkin zamandır yanındaydım. Onu gözlemliyordum. Bana ve yanındakilere karşı tavrını kolluyordum. Bir gün onun yanında yer almazdım ama eğer aynı yola çıkmış olsaydık, beni kendinden görmüş olsaydı beni bu yolda bir başıma bırakmazdı, bilirdim.

İçten içe kabullendiğim bu gerçek bir yanımin ona karşı kalkanlarını indirmesine sebep oluyordu. Duvarlarımı yıkan, beni ona çeken içimdeki küçük kıızı o zamanlar tanımış olsa, onu kollayacağından emin olmamdı.

Akın Mir Safkan, içimde depremler yaratıyordu. Ruhumu kelimelerinin keskin ucuyla törpülüyor, beni kendisine mecbur bırakırken inancımı kazanıyordu. Bu inancın kırıldığı noktada beni ne o durdurabilirdi ne de içine hapsettiği bu kafes.

Yine de içimde beliren, beni ikileme düşüren bu hisleri zamanı geldiğinde bir kenara koymam gerektiğini bilirdim. O haklıydı. Savaşlarda hislere yer yoktu. İçimde ona karşı olan

iyilik, bir satranç masasında önümde onu harcama şansı verildiği an kaybolurdu. Kaybolmak zorundaydı.

Yalnızca iki kişinin oynadığı bir oyunda düşmanının elinden tutamazdın. Bu önce seni, sonra onu yok ederdi.

Kapıdan içeriye girdiğimizde Akın hiçbir şey söylemeden odasına doğru ilerlemişti. Bense üzerimdekilerden kurtulmak için salonun ortasında ayakkabılarımı çıkarmış ve yere bırakmıştım. Ardından çıplak ayaklarımla ahşap merdivenleri yavaş yavaş tırmanmış, odamın kapısını açarak içeriye girmiştim.

Poyraz ve diğerlerinin nerede olduğunu bilmiyordum. Tek bildiğim şu an güzel bir duş alıp rahatlamak istediğimdi. Kıyafet dolabıma ilerleyerek kendime siyah kısa bir şort ve kahverengi bol bir tişört çıkardım. Tişörtün içine sutyen almamıştım çünkü gün boyunca bedenimi sıkan kıyafetler benim acımasına sebep olmuştu. Odadaki banyoya ilerleyerek üzerimdeki kıyafetleri çıkardım ve suyu ayarlayarak duşkabinin içine girdim.

Bu banyoya her girdiğimde aklıma burada, onun ağına ilk düştüğüm gece geliyordu. Dizlerimin yaslandığı soğuk fayansı, saçlarımı tutuşunu ve kusuşumu hatırlıyordum. Dudaklarımda dudaklarını hissettiğim o anı anımsıyordum. Su saçlarımdan aşağıya süzülürken elim istemsizce dudaklarıma uzandı.

Duysa inanmazdı ama dudaklarıma değen ilk ten, ona aitti. Buna nasıl izin verdiğimi bilmemekle birlikte bunca zamandır ilişki yaşayabileceğim bir hayatım olmamıştı. Hayatımda seksten çok daha önemli olaylar vardı ve onlara odaklıydım. *Artık değil misin yani*, dedi içimdeki susmayan ses.

On beş yıldır hayattaydım, bunun beş yılı A.S.P.'de geçmişti ve hayata adapte olurken kimseyi düşünecek durumda değildim. Ölümle burun buruna gezerken aklımda yalnızca

KARANLIK SANRI

kurtulmak vardı. Ardından M.A.F. tarafından eğitime alınmışım ve bu durumda da kimseyle birlikte olamamışım. Üniversitedeyken hep gözetim altındaydım ve saklanırken çalışıyordum. Bütün bu karmaşada hayatuma bir adam alamamışım. Alamazdım.

Şimdiyse yıllardır peşinde koştuğum bu savaşın içindeydim fakat ona izin veriyordum. İzin vermişim. Ve içten içe fazlasını istiyordum. Ellerim köpüklediğim saçlarımda dolaşırken yüzümden aşağıya akan su kalbimdeki heyecanı ve korkuyu bastırmaya yetmedi. Yanlıştı. Böyle bir kaosun içinde bir adamın ağına düşüyor olmak, onun bana dokunmasına izin vermek ve onu bu derece arzulamak yanlıştı ama aramızdaki çekimden ayrılamıyordum. Ona ve içimdeki dürtüye karşı koyamıyordum.

İçimdeki bu yoğun hisler bir gün duygularımı ele geçirirse olacakların bizi nereye sürükleyeceğinden korkuyordum ve bu bilinmezlik beni ona daha fazla çekiyordu.

Onun için bütün bu yaşananların anlamını merak ediyordum. Yanına aldığı her kıza böyle mi davranıyordu? Gözünün içine bakan Ebru'ya bile böyle bir yakınlık kurduğunu görmemiştim. Başımı iki yana salladım. Bunları düşünmenin zamanı değildi. İki elimle gözlerimi ovaladım ve derin bir nefes alarak suyu kapattım.

Duştan çıkarken duşkabinin üst kısmına astığım havluya uzanarak vücudumu kuruladım. Getirdiğim kıyafetleri giyerek küçük havluyla da saçlarımı kuruladım ve saçlarıma havluyu sardım. Banyonun kapısını açarak içeriye geçtiğimde hafif üşüdüğümü hissettim fakat aldırmadım. Yatağın üzerine bıraktığım çantamdan telefonumu alarak odadan çıktım. Merdivenleri inerken salondan yükselen sesin diğerlerine ait

olduğunu biliyordum. Yavaş adımlarla aşağıya indim, salona girdiğimde gözlerim salondakilerin üzerinde dolaştı.

Poyraz'la beraber oturduğumuz koltukta Poyraz, Fulya ve Uras oturuyordu. Tekli koltukta Ebru vardı, diğer teklideyse Beril oturuyordu. İkili koltuksa boştu. Boş olan koltuğa geçerek oturduğumda Ebru'nun bakışlarının üzerimde dolaştığını hissettim.

"Üşüdüm hafif," diye mırıldandım evin dünden daha soğuk olduğunu fark ederek.

"Kış günü şort giyersen," diye mırıldandı Ebru art niyetle. Benden bu denli hoşlanmamasının mantıklı bir sebebi yoktu. Tek sebebin Akın olduğuna inanmıyordum.

"Poyraz söyle klimaları yükseltsinler." Akın'ın sesi ben Ebru'ya cevap veremeden aramıza girerken bakışlarım ona doğru döndü. Duş almış, üzerini değiştirmişti. Merdivenlerden yavaş yavaş iniyordu. Poyraz ağır bir şekilde başını salladı ve içerideki görevlilere seslenerek salonun ısınıp yükseltmelerini söyledi. Ebru'nun kaşlarını alayla kaldırdığını ve yüzünde küçümseyici bir ifade oluştuğunu gördüm.

Poyraz diğerlerinin yanında hâlâ aynı soğuk tavrını koruyor ve duvarlarını çekiyordu. Ne olursa olsun gerektiğinde mesafelerini koruyan bir adamdı. Üzerinde üniforması olduğunu yeni fark etmiştim. Onların yanında üniformasız durmuyordu. Hatta Uras ve Fulya'nın yanına oturmasına bile şaşırmıştım.

"Efsun yarın akşam Tiflis'e uçacak," dedi Akın yanıma otururken. "İçeride bizden biri olmayacak fakat etrafta olacağız. İletişim sağlanması gerek."

"Tehlikeli," diye araya girdim. Akın bana aldırmadan devam etti.

“Üzerinde çalıştığınız projeyi başka bir birliğe verdiler.” Hep beraber yaptığımız araştırmadan bahsettiğini anladığımda omuz silktim. Önemli değildi. Ben olmadığım sürece hiçbir şeyi bitiremezlerdi.

“Tiflis’e tek başıma uçacağım. Gelen ayrı uçakla gelecek. Eminim uçuşumu bulup içeriye adam yerleştirecektir. Kimseyle gidemem.”

“Orada olacağım,” dedi Akın itiraz istemeyen bir ses tonuyla.

“Efsun haklı,” diye araya girdi Fulya. “Tehlikeli olması bir şey değiştirmez. Eğer sonuca varmak istiyorsanız harcamak zorundasınız.” Kurduğu cümleye aldırmadım çünkü hâlâ Akın dışındakiler bizi düşman sanıyordu. Buna göre davranışının farkındaydım.

“Merak etme, harcatmam ben kendimi,” diye mırıldandım Akın’a dönerek.

“İçeride iletişimi olamaz,” diye araya girdi Ebru. “Özel davetliler alınıyor. Telefonu muhtemelen dinlenecek. Tehlikeli, bir kişi dışarıda olabilir ama hepimiz etrafta olamayız. Bir korumaya gönderilir.”

“Ben gideceğim,” dedi Akın net bir tavırla.

“Akın abartmıyor musun?” Beril ona tepki verdiğinde yalnızca bakışlarını kaldırdı ve susmasını sağladı. *Kişisel algılama*, diye mırıldandım kendime. *Yalnızca elindeki değerli taşı harcamak istemiyor. Kimse bir veziri esir aldığında elindeki kozu kaybetmek istemez.*

“Nerede bekleyeceksin?” dedim ona dönerek. Bu karardan vazgeçmeyeceğini biliyordum.

“İçeriye giremezsin,” dedi Fulya, Akın cevap vermeden. “Giriş yaptığın Ekin’e bildirilir. Önemli olmadığı sürece oyunlara da katılmıyorsun.”

“Arka kapıda olacağım,” dedi Akın bu detayları düşündüğünü belirterek. “Aksi bir durumda yangın merdivenlerini kullanacaksın. İçeriden bir garson ayarladım, sana yol gösterecek. En kötü ihtimalle yangın alarmını çalıştıracaksın. Havuzun olduğu kısma çıkıyor yangın merdivenleri. Orada bekliyor olacağım.”

“Aksi bir durum olmazsa?” Tek kaşımı kaldırdım.

“Ekin Korhan’la mekândan ayrılırsın. Uçağının olduğunu söyleyerek havaalanına geçiş yaparsın.”

“Tamam.” Oturduğum yerden kalktım. Uras telefonuyla uğraşıyordu. Poyraz konuşmanın yarısında salondan ayrılmıştı.

“Ben de bir lavaboya geçeyim,” dedi Fulya ve ayağa kalkarak üst kata doğru ilerledi.

“Kendini tehlikeye atman saçmalık.” Ebru’nun Akın’a kurduğu cümleyi işitsem de onlara aldırmadım. Merdivenlere doğru ilerledim. Akın’ın ardımdan baktığını hissedebiliyordum. Ebru’ya bir cevap vermemişti. Çıplak ayaklarım soğuk merdivenlere değdiğinde hafif üşüdüm fakat Akın klimaları açtığı için evin sıcaklığı yükselmişti.

Yavaş adımlarla merdivenleri çıkarken zihnimde bin bir plan dönüyordu. Yarın akşam Batum’a uçacak, oradan Tiflis’e geçecektim. Bu, yaklaşık altı saat araba yolculuğu yapmam demekti. Başka bir ülkede olacak olmak beni geriyordu çünkü Akın kurduğu cümlelerde haklıydı.

Buradan çıktığım anda açık bir hedeftim. Ülkem beni almak için herhangi bir savaş başlatamazdı. Bu güce sahip değillerdi. Yurtdışına çıkarıldığımda üzerimde yapılacak deneyleri, yaşayacaklarımı tahmin bile edemiyordum. Bu düşünceler avuç içlerimin terlemesine sebep olurken derin bir nefes aldım.

KARANLIK SANRI

İçimdeki hisleri bastıramıyordum. Gözlerim kapalı, bir hedef tahtasında gibiydim. Ruhumdaki sancılar kalbimin ağrmasına sebep olurken karşımda silik yüzler vardı. İsabet etmediğini düşündükleri her bıçak ruhumda keskin ve derin yaralar açıyor, içimin kanamasına sebep oluyordu.

Acıyla başa çıkmaya çalışıyordum.

Karanlık bir odanın içinde yapayalnızdım. Üzerime gece çökmüştü. Mürekkebin ruhumda bıraktığı derin darbe izleri vardı. İçimdeki hisleri bastıramıyordum. Karanlığa ihtiyacım vardı fakat karanlığı *sevemiyordum*. İçimdeki yalnızlık hissi, yavaş yavaş beni kemirirken zihnimde gezinen kelimeler içime işliyordu.

Söylesene, yalnızlıkla nasıl başa çıkılır?

Geçmiş, zihninden nasıl atılır? O kurşun bir kere ruhunu kanattıysa dikiş nasıl atılır?

Öğret bana, yalnızlıkla nasıl başa çıkılır? Öğret bana, bir insan nasıl sevilir? Ellerini kanatacağını bildiğin kelimelere tekrar tutunulur mu? Ruhumda mürekkebin bıraktığı derin darbe izleri var. Öğret bana, yara açılmadan insan nasıl sevilir?

İçimdeki hislerin ağırlığını bir kenara bırakarak gözlerimi koridorda gezdirdim ve hafifçe seslendim. "Fulya?"

Bir cevap alamadığımda bu kattaki banyoya doğru ilerledim. Ağır adımlarla ilerlerken midemin bulandığını hissediyordum. Stres ve hüznün yalnızca midemi bulandırıyor. Karnımdaki ağrıyı yok sayarak ilerlemeye devam ettim. Evin içinde derin bir sessizlik vardı. Aşağıdakilerin ne yapıp yaptığını merak ettim. Akın, Ebru ile oturmaya devam ediyor muydu? İçimde sahiplenme duygusunun getirdiği bir kıskançlık oluştu. Başımı iki yana salladım.

“Nereye kadar devam edecek?” Koridorun sonuna doğru yaklaştığımda duyduğum ses kaşlarımın çatılmasına sebep oldu. “Kaçacak mısın böyle?” Fulya’nın sesi kaşlarımın çatılmasına sebep olurken zihnimde yalnızca Uras’ın hâlâ alt katta olduğu vardı.

Kiminle konuşuyordu?

“Belki de seni ilgi çekici kılan budur?” Derinden gelen erkek sesi kapalı olan kapıya biraz daha yaklaşmama sebep oldu. “Belki de sınırlarını zorlamaman gerekiyordur.” Bazen kelimelerin de kendi içinde ayrı bir dilleri olur. Sizi yaraladığı kadar kendilerine de kırılırlar ve diliniz düğümlenir. Erkek sesinin Poyraz’a ait olduğunu kavradığımda bu ağır kelimelerin karşısında Fulya’dan bir çıkış bekledim. Fakat kulağıma başka bir ses gelmedi. Sustu. Ona böyle ağır cümleler kuran adamın karşısında yalnızca sustu. Kapalı kapının ardından gelen sesleri, zaten bağırarak konuşuyor olmalarını anlamama sebep olmuştu. Kalbimde bir sır öğrenmenin verdiği adrenalin varken gözlerimi kapıya kilitlemiştim. Hareket etmedim ya da edemedim.

Ardından kapıya yaslanan bedenin sesini işittim. Fulya, Uras’ı Poyraz’la aldatıyordu ve Poyraz bunu kabullenmişti. Kapının ardından gelen sesler gözlerimin kilitlendiği kapıdan ayrılmasına sebep olurken yüzleştığım gerçekle baş başa kaldım. Kapının açılma ihtimalini düşünerek arkamı dönüp odama doğru ilerlerken Fulya’nın bunu kendisine nasıl yaptığını düşünüyordum.

Belki de sınırlarını zorlamaman gerekiyordur, demişti Poyraz. Ona yerini bil, demek istemişti. Olduğun konumu kabullen, demek istemişti ve onu küçük görmüştü.

Seni böyle küçük düşüren bir adamı neden kabullenirdi insan? Bu gerçek gün yüzüne çıktığında Fulya’yı Uras’la birlikte bir savaşın içine sürükleyeceğini nasıl düşünmezdi?

KARANLIK SANRI

Odamdan içeriye girdiğimde o cümleye rağmen Poyraz'ın onu öpmesine izin veren Fulya'ya kızdım. Bu, kız kardeşinize yaptığı hatadan ötürü kızmaktan farklı değildi. Kendisini düşürdüğü duruma üzülüyordum. Kendisine yaptığı muamele-ye üzülüyordum çünkü bilirdim. Önemsiz de desen, arkası da dönsen geceleri başını yastığa koyduğunda, tenin soğuk çarşafı bütünüleştğinde ve karanlık odanın içini kapladığında zihninde o kelimeler dönerdi. Cümlelerle bir başına kalırdı insan. Kelimelerle baş başa kalırdı. İçini yerdı söylenenler ve söylenemeyenler.

Yatağıma geçerek oturduğumda bu durumu nasıl toparlayacağımı düşündüm. Yaşanılanların ortaya çıkması şu an bizi tehlikeye atardı. Zaten batabileceğim kadar boka batmamışım gibi daha fazlasını yaşırdık. Şimdilik susmak zorundaydım. Uras da Fulya da arkadaşımı fakat çok uzun süre önce öğrenmişim. Çıkarların ortaya çıktığı zaman arkadaşlıklar ölürdü. Bazen susardın, bazen göz yumardın, bazen yanlış konuşurdun. Konu sen olduğunda diğerleri silinirdi. Bu yüzden bu gerçeği hiç öğrenmemiş gibi devam edecektim. Öyle yapmak zorundaydım.

Kapım açıldığında bakışlarım odanın kapısına doğru döndü. Akın içeriye girdiğinde kaşlarımı çatıtm. "İnsan bi' müsait misin der?" dedim sinirle. Bana cevap vermeyerek kapıyı kapattığında aklının başka bir yerde olduğunu anlamıştım.

"Ne oldu?" dedim konunun Ekin Korhan'la alakalı olduğunu varsayarak.

"Hiçbir şey." Kestirip attığında yatağıma gelmiş, oturduğum kısmın diğer tarafından dolanarak öylece yatağa uzanmıştı. Bir elini başının altına almış, bir bacağını yatakta kendisine doğru çekmişti. Diğer bacağını uzatıyordu. Sırtı yatak başlığına yaslıydı.

“Neden geldin o zaman?”

“Yarın konuşacağız,” diye mırıldandı tavanı izlerken.

“Sana yine gelmişler.” Elimle onu yataktan ittim. “Kalk yatağımdan.”

“Teorik olarak benim yatağım,” dediğinde gözlerimi devirdim.

“Siktir git Akın.”

“Bana daha çok kurduğun bir cümle yok.”

“Sana siktir git dememi gerektirecek hareketler yapmayı bırak o zaman.” Bakışlarını tavandan alarak bana doğru çevirdiğinde onu incelemeye devam ettim. “Uyumam gerekiyor,” dedim bir şey söylemediğinde.

“Emin değilim,” diye mırıldandı.

“Neyden?”

“Gidip gitmemen gerektiğinden.” Yüzümde alaylı bir gülümseme oluştu.

“Keyfin bilir.” Omuz silktim ve yataktan kalkmayacağını anladığımda onun yanına uzandım. Saçlarım yastıkta dağılırken bacaklarımı uzattım ve ellerimi karnımın üzerinde birleştirdim. “Poyraz’ın babasıyla olan derdi ne?” Akın’a bakmamıştım, ikimiz de tavanı izliyorduk.

“Bilmem,” diye mırıldandı. “Belki de yalnızca kötü biri olduğuna inandığı içindir.”

“Babası,” dedim alayla. “Yoldan geçen biri değil. İnsanlara kötü bir şey yapıyor diye öldürülmesine göz yumacak hali yok.”

“Sen arkanda bırakmaz mıydın yani?” Bana yeniden bir hayal kapısı açmıştı. Kimsenin bunu yapmasını sevmiyordum. Yeniden bir aile ihtimalini düşünmek, zihnimdeki umudu yeşertiyordu.

“Bırakmazdım,” dedim ona keskin bir cevap vererek. “Aile bu. Bırakmazdım.”

“O zaman bana kızmıyorsun yani?” Ne demek istediğini anlamadım. “Babamın olduğu tarafta olduğum için,” diyerek konuyu açtı.

“Bu senin karşımda olduğun gerçeğini değiştirmiyor. Babana da sana da acıyorum ama hayır, aileni seçtiğin için sana kızmıyorum.”

“Farklı bir bakış açısı,” dedi kaşlarını kaldırarak. “Ve eksik.”

“Ne açıdan?”

“Yaşadıkça öğrenmeni isteyeceğim kadar derin bir yerden...” Yüzümde alaylı bir gülümseme oluştu.

“Hiç yaşayamayacağım kadar eksik olduğum bir yerden,” dedim onu düzelterek. Bana doğru döndüğünde ben de ona doğru döndüm. Artık sol kolumun üzerine doğru uzanıyordum.

“Aile kan bağıyla ilgili değildir Mina,” dedi bana karşı çıkarak. Onunla bu konuda tartışmak istemediğimden konuyu değiştirdim.

“O gece...” Bu odada yaşadıklarımızı anımsıyordum. “Bana Mona dedin,” diye devam ettim ve cevabını bildiğim bir soru sordum. “Neden?”

Mona’nın ne anlama geldiğine bakmıştım.

Bu soruyu soracak kadar cesaretli olduğumdan mıdır yoksa şaşırdığından mı bilemedim fakat bir süre yüzümü inceledi. Kahverengi gözleri yüzümde dolaştı, güneş batmak üzereydi. Odada loş bir ışık vardı. Bir eli saçıma doğru uzandı. Saçlarım. Devamlı olarak saçlarımla oynuyordu. Bulduğu her fırsatta eli saçlarıma gidiyordu.

“Mona,” dedi kısık bir sesle. “Ulaşılamaz arzu demek.”

“Ulaşılamaz?” Tek kaşımı kaldırdım.

“Hı hı.” Ellerini saçlarımda gezdirmeye devam etti. “O gece benim için ulaşılabilir bir noktadaydın.”

“Artık değil miyim yani?” dediğimde gözlerini gözlerime sabitledi. Saçlarımdaki eli durdu.

“Artık çok daha uzaksın Mina,” dedi mırıldanarak. Nefesini yüzümde hissediyordum. “Artık çok daha uzaktasın. Artık hiç ulaşamayacağım bir noktadasın.” Bunca zamandır yaptığı cinsel imaları, beni öpmesini, beni kendisine doğru çekmesini göze alarak bir adım attım.

“O zaman ben ulaşırım Safkan,” dedim bunun onda nasıl bir etki yaratacağını bilmeyerek. “O zaman ben senin ulaşabileceğin bir nokta bulurum.” Elimi onun üzerinden yatağın diğer tarafına koyarak ona doğru döndüm. Vücudum onunla birlikte sol tarafa döndüğünde sırtüstü yatağa devrilmişti ve ben artık üzerindeydim. Üzerimdeki şorta aldırmadan iki elimi onun iki yanına yaslayarak ona doğru yaklaştığımda bana şaşkınlıkla bakıyordu.

“Sen,” dedi fakat devam edemedi. Bir süre üzerimde gezindi gözleri.

“Hım ben...” diye mırıldandım ve dudaklarımı dudaklarının üzerine denk getirdiğimde durdum. İki eli mini şortumun açıkta bıraktığı kalçalarıma uzandığında gülümsedim.

Bu oyun bu şekilde oynanacaksa oynayacaktım.

“Buradayım.” Konuşurken dudaklarım kalın dudaklarına değiyordu.

“Bedenin değil.” Kalçamdaki elleri sıkılaştı. “Ruhunu istiyorum Mina,” diye ekledi.

Ruhun için savaş.

Ruhunu ver bana.

KARANLIK SANRI

Benim için savaş.

“Senin için savaşayım,” dedim bana kurduğu cümleyi hatırladığımı belli ederek. Gözleri gözlerimde, dudakları, dudaklarımın hemen altındaydı.

“Sen yeter ki ruhunu ver bana,” diye mırıldandı. “Ben o ruh için savaşayım.”

Kelimelerle verdiğim savaşta kalbim canımızın yanacağını bile bile inanmayı seçmişti ve ben yenilmiştim. Zihnimi yönetemiyordum. İçimde hissettiğim anlamsız heyecan, kalbimin üzerindeki derin baskı bu savaşın tek taraflı verildiğinin bir kanıtıydı. İnsanlarla aramdaki keskin çizgi olduğum yeri kabullenmemden kaynaklanıyordu.

Seviyordum, güveniyordum, inanıyordum ve kırılıyordum.

Bu döngünün bir savaş anında beni yakıp yok edeceğini bilmeme rağmen vazgeçemiyordum. Zihnimle kalbim arasındaki savaşta kalbimin, mantığını ayakları altına almasına izin veriyordum.

Şimdiyse bir hedef tahtasının önündeydik. Ben ve geçmişim birbirimize bakıyorduk. Önümde yaşananlar vardı. Kalbimi parça parça eden anıların arkasında saklı olan hislerim vardı. Aynalardan kaçmama sebep olan her anı, gözlerinin içinden bana bakıyordu. Gitsem gidemezdim, kaçmak istesem kaçamazdım. Bedenimin altında kalan bedeni tenime değıyor, sıcaklığını hissediyordum. Buradaydım. Tam karşısında.

Zihnimde kelimeleri vardı. Hiçbir zaman tutunmamam gereken birkaç harf bu gece kafamın içinde dönüp durdu. Göğüs kafesimin içinde kalbimin ezildiğini hissettim. Kalp atışlarım hızlanıyordu. Hayır. Bir gün boynuma dolayacağını bildiğim o halatı kurtuluşum sanmayacaktım. Birkaç kelime.

“Bırak, senin ruhun için savaşıyım.”

Birkaç anlamsız kelime. Değerini kaybetmiş, anlamını yitirmiş birkaç cümle. Onun kelimelerine tutunmayacağım.

Ve içimde bir his. Belki beni dinlersen sen de tanırsın bu hissi.

Bir aynaya bakar gibi kendini izlediğin anlarda kendine karşı savunacak kadar sevmek istemek birini. Sonunun kalbinde yaratacağı yıkımı bile bile tutunmak bir bedene. Güvenmemen gerektiğini anlarken ve dilin yalanlar söylerken kendi içinde bırakamamak ellerini. Kalbindeki sızıyı, derin yalnızlık hissini bastıramamanın verdiği o his. Mide bulantısı, karın ağrısı.

Eğer yarın o hisse mecbur kalmak istemiyorsan güvenmelisin, bilirsin. Yalnızlık, terk edilmişlikten iyidir, anlarsın ama kendine söz geçiremezsin.

Ruhuna batan bu cam kırıklarını hissetmek istemiyorsan o hisse mecbursun. Sen de en az benim kadar biliyorsun. Yalnızlığı evin yapmak zorundasın.

Bedenimin altında kalp atışlarını, nefes alış verişini hissettiğim bu adam içimdeki yalnızlık hissini delip geçmek için sınırlarımı zorluyordu. Ona karşı direnmek için elimden geleni yapıyordum fakat bir yanımda ona güvenmekten geri durmuyordu.

Güven. Benim için hem ilaç hem zehir olan kelimeydi. Bu duygunun altında yeniliyor ve yok oluyorduk.

“Sen önce kalbin için savaş Safkan,” dedim gözlerinin içine bakarken. Kahve gözlerindeki ışık karanlıkta bile kendisini belli ediyordu. Kalp atışlarını hissedebiliyordum. Bacaklarının altında kalan karnı, derin nefes alış verişleriyle inip kalkıyordu. “Şimdi ruhumu iyileştirmekten bahsedemezsin. O kadar büyük bir kalbe sahip değilsin.”

KARANLIK SANRI

“Birbirimize öğretiriz,” dedi oldukça basit bir şeyden bahsediyormuş gibi. “Uğruna savaşmayı.”

“Bir gün bana gelirse kurşunun?” Bunun olacağını biliyordum. Karanlık bir odada, yatağın içindeydik. Üzerimize gece örtülmüştü. Birbirimize hiçbir zaman tutamayacağımızı bildiğimiz sözler veriyorduk çünkü bazen hislerimiz, mantığımızın önüne geçerci ve biz böyle bir anın içindeydik.

“Bana savaşı öğretme Akın,” dedim içten bir sesle. Burnumu burnuna sürttüm. “Bana sevmeyi öğret. Ben zaten savaşın içine doğdum.”

Bir nefes kadar yakınımdaydı. Yatağa yasladığım ellerimi bıraktığımda göğsüm tamamen göğsüne yaslanmıştı. İçimdeki heyecanın sebebini çözemiyordum. İçimde ağlama isteği vardı fakat bu istek hüzünden kaynaklanmıyordu. Ona karşı duyduğum karşı konulmaz çekim beni bir gece yarısı, güvensizliğin etrafımızı sardığı bu karanlık odada göğsümü göğsüne yaslamama sebep olmuştu.

Anılarım beni bambaşka bir geceye götürdü. Kendime verdiğim sözler önüme düştü. Bu göğsü, göğsüne siper etmişliği vardı. *Ösem unutmam*, demiştim. Unutmadım ama yok saymayı öğrendim.

Yüzümü boynuna doğru indirdiğimde aramızdaki sessizlik devam etti. Nefes alışverişlerini dinledim. Dudaklarımın altında atan nabzını dinledim. Yaşadığını, varlığını, sıcaklığını hissettim ve birkaç kelimeye ihtiyaç duydum.

İnsan bazen yalanlara bile muhtaç kalırmış, bu gece öğrendim. Beklemediğim bir anda bizi tam tersi konuma çevirdiğinde gözlerim aniden açıldı. Ağırlığını üzerime vermeden bir eli iki elimi kavradı ve yatağın üst tarafında sabitledi. Siyah

saçlarım yastığın üzerinde dağılmıştı. Yüzüne sabit bir ifadeyle bakıyordum. Hiçbir şey söylemeden üstdudağımı dudakları arasına aldığı anda cevabımı almıştım.

O da en az benim kadar karşı koyamadığı hislerin kurbanıydı ve bu hisler bizim sonumuzu getirecekti. Yine ona izin verdim. Ona karşı koymadım. Karşı koyamadım. Üstdudağımı kavradığında ona izin verdim. Dişleri dudağımı sıkıştırdığında hafifçe inledim ve kendimi yatağa doğru bastırdım.

Bu içgüdüsel bir çekim miydi yoksa duygusal mıydı, karar veremiyordum.

Bacaklarımın arasında hissettiğim sızı beni yatağa daha çok bastırmasıyla artarken bir eli ellerimi yatağa bastırmaya devam ediyordu. Dudakları dudağımın yanına doğru kaydı, bana nefes almam için alan açarken durmadı. Boynumu dişleri arasına alarak hafifçe ısırıldı.

“Akın,” dedim dayanamayarak. Ellerimi elinden kurtaramıyordum.

“Hissettiklerinden kaçabildiğimi söyleyebilir misin bana?” Ellerimi bırakarak nefes nefese konuştuğunda ben de derin nefesler alıyordum.

“İstemiyorum,” dedim içimdeki fırtınaya teslim olarak. “Bu boktan çekim beni nereye sürükleyecekse sürüklesin. Artık kaçmak istemiyorum.”

Dudakları boynumda dolaştı. Dilinin sıcaklığını tenimde hissederken bacaklarımı birbirine bastırma ihtiyacı duyuyordum. “Akın,” dedim yeniden inlercesine. Elleri üzerimdeki büstiyere doğru kaydığında ona izin verdim. Büyük, geniş elleri tenimde dolaştı. Üzerimdeki büstiyerin lastiğini kaldırarak ellerime doğru uzandı ve büstiyeri üzerimden çıkardı.

KARANLIK SANRI

Bu beni ilk çıplak görüşü değildi fakat bu bana ilk kez böylesine arzuyla baktığı andı. Ne yapacağımı bilemememden kaynaklı göğsüm hızla kalkıp inmeye başladığında Akın'ın yüzünde bir gülümseme oluştuğunu gördüm.

“Heyecanlısın,” dedi bunun hoşuna gittiğini belirterek ve boynumdaki dudaklarını göğsüme doğru gezdirdi. Öpmedi, ısırmadı. Yalnızca dudakları tenimde dolaştı. Üzerimde dolaşan dudakları belimin yukarıya doğru kalkmasına sebep olurken gözlerimi kapattım.

“Öpsene beni,” dedim ihtiyaçla. Bir adamın iki dudağına muhtaç kaldım.

“Ne yapayım?” Çenesi çıplak karnına yaslıyken dudakları karnımdaki bıçak izine değdi, hemen ardından yeniden duymak istediğini belirterek bana doğru kaldırdı başını.

“Akın!” dedim sinirle.

“Güzelim.” Boşta olan eli göğsümü kavrayarak hafifçe sıktı. “Ne yapacağım ben seninle?” dedi beklemediğim bir anda ve dudakları göğüs ucumu öperek ıslanmasına sebep oldu. İçimde patlamaya hazır bir silah taşıyor gibi hissediyordum.

Ne yapacağız biz bu hislerle?

“Fazlasına sahipsin,” dedim sıkı sıkı kavradığı kollarımın canımı yakıyor olmasını umursamadan. “Gün sonunda paramparça olacağız.”

“Olacağız,” diye mırıldandı. Bana karşı çıkmadı. O da en az benim kadar gerçekleri biliyordu.

Bu gece gerçekleri bir halının altına süpürmüştük. İçimde ona karşı duyduğum tutku, zihnimde ise dudakları vardı. Bedenim, bedeninin altında kıvranıyordu. Büyük elleri vücudumda dolaşıyordu. Kalp atışlarım heyecanla kalkıp iniyordu çünkü bilmediğim bir anın içindeydim. Ona uyum

sağlamaya çalışıyordum. Beni yönetmesine izin veriyordum. Beni yönetmesinden zevk alıyordum.

“Şşş,” dedi nefes alış verişlerimi durdurmak istercesine. “Küçük kız...”

“Beni bir felakete sürüklüyorsun.” Cümlem durgunlaşmasına sebep olurken dudakları son kez öpüyormuş gibi uzun kaldı tenimde.

Ardından, “Bizi,” diye mırıldandı Akın. “Her neye sürükleyecekse bizi sürükleyecek. Tek başına savaşmayacaksın.” Başımı olumsuz anlamda salladım.

“Gün sonunda tek kişi kazanır Safkan.” Buna cevap vermedi. Verecek bir cevabı olmadığını biliyordum. Kaçtığımız gerçeklerle yüzleşmek zorunda kalacaktık. Üzerini kapattıklarımızla karşı karşıya kalacaktık ve sonunda kaçamayacaktık. Yatakta uzanmaya devam ettiğinde beni göğsüne doğru çekti. Saçlarımın gömleğinin üzerinde dağılmasına izin verdim. Kokusunu içimde hissediyordum.

Akın Mir Safkan, verdiğim bu savaşta ellerimden tutuyordu. Beni yalnız bırakmayacağını söylüyordu fakat ben onun göğsünde uyurken bile yokluğunu hissediyor, yokluğuyla üşüyordum.

Yola yalnız çıkmak ve bu mide bulandırıcı hisle yaşamaya alışmak ne demek bilirdim fakat bir kere alıştıysan o ellere... Sonra nasıl yalnız yürürsün?

Yine tek taraflı baktın, dedi geçmişim. Belki de biz gideceğiz ondan. Belki de biz bırakacağız ellerini. Belki de soğuk bir kış gecesinde yapayalnız kalan o olacak. Biz kazanacağız bu savaş.

Sustum, sustu. Tenimde dolaşmasına izin verdiğim elleri gece boyunca varlığını hissettirmek istercesine beni kendisine

doğru çekti. Varlığına tutunmak istercesine ona yasladım çıplak bedenimi ve gözlerimi kapattım. O gece, daha önce hiç uyumadığım kadar güvenle uyudum. Kâbuslar olmadan, üzerimde kötülük dolaşmadan uyudum.

Güneş odaya sızdığında gözlerimi aralamak zorunda kalmıştım. Uçağım akşam saatlerindeydi. Gözlerim odanın içinde dolaştı. Neler olduğunu kavramaya çalıştım. Üzerimde hissettiğim ağır elin sahibi beni kendisine doğru çektiğinde kaşlarımı çattım.

“Uyanık mısınız?” dedim şaşkınlıkla. Dün gece kollarının arasında uyumuştum. Dün gece bir adamın kolları arasında uyumuştum ve bu zorunda kaldığım bir durum değildi. Yaşanılanları nasıl atlatacağımı bilemezken düşünmemeyi seçmeye çalıştım. Neyin içinde olduğumuzun farkında olmak ve bu duruma karşı koyamamak öyle boktan bir durumdu ki düşünürsem içinden çıkamayacağımı biliyordum.

“İzin verirsen uyuyacağım,” diye mırıldandı uykulu sesiyle. Yüzü saçlarımin arasına gömülmüştü. Sırtım karnına yaslıydı. Buradaydı. Vücudundaki sıcaklığı, varlığını hissediyordum. Bu his içimin güvenle dolmasına sebep oluyordu.

Bu hisse karşı koyamıyordum.

Ben, bizimle ne yapacaktım?

Ben, içimdeki karmaşadan nasıl sağ çıkacaktım?

Aklıma abim düştüğünde huzursuzca kıpırdandım ve ondan ayrılmaya çalıştım. “Güzelim bi’ dur,” dedi Akın sinirle. Kaşlarımı kaldırdım. Uykusunu alamadığında huysuz olduğunu anlamıştım.

“Kalkmam gerek, uyu sen.” Kendimi yeniden çekmeye çalışsam da belimdeki elini gevşetmedi, aksine daha da sıkılaştırdı.

“Ne yapacaksın?” Ona doğru dönmeme izin verdi. Yüzü saçlarımın arasından ayrıldığında bakışlarımı ona çevirmiştim.

“On Altı’yla görüşeceğim,” dedim aramızdaki o uçurumu açacak olan cümleyi kurarak. Dün gece gerçeğin dışında bir tutkunun içindeydik. Peki ya gerçekler önümüze konulduğunda, kelimeler bize doğruları verdiğinde canımız nasıl yacaktı?

Beni abimle tehdit ediyordu. Beni bir kafese hapsediyordu. Beni kendisine mecbur bırakıyordu ve ardından güvenden bahsediyordu. Bense bütün yaşanılanları bir kenara bırakarak güvenden bahsettiği, saçlarımı okşadığı, beni göğsüne çektiği o gecelerde ona sarılıyordum.

“Ne için?” dedi hislerimi yok sayarak.

“Telefonu almam gerek. Ekin Korhan’a ulaşacağım ya.” Başıyla beni onaylarken gözleri yüzümde geziniyordu.

“Sorun mu var?” Bakışlarıma takılı kalmıştı.

“Yok,” dedim ve kendimi geriye çekmeye çalıştım.

“Var.” Bana karşı çıkarak uzaklaşmama izin vermedi. “Sorun ne?” diye eklediğinde gözlerimi kapattım.

“Yok dedim Akın.” Sesimi yükselttiğimde kaşlarını çatışını tahmin edebiliyordum.

“Aç gözlerini,” dedi bana emir vererek.

“Ne?” Söylediğini yaparak ona baktığımda ne olduğunu anlamaya çalışıyor gibiydi. “Hâlâ ne olduğunu soruyorsun. Abime gideceğim,” dedim sert bir sesle. “Ölümüyle tehdit edildiğim abime. Yatağında uyuduğum adamın beni bir

KARANLIK SANRI

kafesin içine hapsetmesine rağmen.” Gerçekler aramızdaki mesafeyi açtığında dün gece kendimizi avuttuğumuz yalanlar bugün yaramız oldu.

Bu hikâye böyle başlamıştı.

Eğer tek bir cümle yazmam gerekseydi bizim adımıza. İçimdeki susmak bilmeyen ses şöyle mırıldanırdı.

“Yalanlar söyledi. Yalanlar söyledim. Kandık, kandıkça kanadık ve kendimizi masallarla avuttuk.”

“İkisini bir tutamazsın,” dediğinde kaşlarımı çattım.

“Neyi bir tutamam?” dedim sert bir ifadeyle ve bu sefer beni tutmasına izin vermeden ondan uzaklaştım. “Neyse ne, gidiyorum bugün. Akşam uçağım var.”

“Mina,” diye seslense de ona bakmadım. Ben cevabımı kendi içimde almıştım. Ben kendi içimde kendime defalarca kez yalanlar söylemiş, o yalanlara inanmıştım.

Dolabıma doğru ilerleyerek kapağını açtım ve üzerinde etiketleri duran kıyafetlere göz gezdirerek kısa kollu, göbeği açık bir tişört ve siyah şort eteği elime aldım. Uzun siyah çizmeleri giyecektim ve üzerime siyah kabanımı alacaktım. Akın’ı yatakta bırakarak banyoya doğru ilerlerlerken zihninde nasıl bir yerim olduğunu düşündüm.

Akın Mir Safkan’a dair düşündüğüm hiçbir şey kalpten geçmiyordu çünkü bilirdim, onun kalbinde yaşananların bir önemi olmazdı. Bir buçuk aydan uzun bir süre olmuştu ve ben artık onu tanıdığımı hissediyordum. Vereceği tepkileri, içinde yaşananları anladığımı hissediyordum. Bir noktada yollarımız kesişmiş, bir noktada birbirimize mecbur kalmıştık. Fakat bütün bunlar yaşanırken ikimiz de birbirimizi böyle bir uçuruma sürükleyeceğimizi düşünmemiştik.

Aşk, dedi içimdeki bir ses fakat onu susturdum. Çünkü bilirdim, bu aşk değildi. Güvenle güvensizliğin arasında, ince bir ipin üzerinde gezindiğimiz bu tehlikeli oyun aşk olamazdı. İkimizden biri kaybedecekse buna aşk denemezdi. Âşıklar beraber kazanır, beraber kaybederdi.

İçimde bir yerlerde ona karşı bir sevgi taşıyıp taşımadığımı bilmiyordum. Yalnızca bir yanımda bütün yaşananlara rağmen inatla ona güveniyordu ve ben buna engel olamıyordum. Üzerimi değiştirerek banyodan çıktığımda yataktan kalkmış, camdan dışarıyı izlediğini gördüm.

Ona bakmadan komodinin üzerine bıraktığım telefonumu elime aldım ve kapıya doğru ilerledim. Yüzümde makyaj yoktu. Üzerim fazla özenli değildi, bunun için yeterli enerjiye sahip değildim. Arabanın anahtarının holdeki vestiyerde olduğunu biliyordum. Kapıyı açarak odadan çıktığımda tek kelime etmedi.

Kabullenmesen de bazen böyledir Safkan, görmek istemediğin önüne gelir. Ben yalnızca bunun erken olmasına sebep oldum.

Merdivenleri yavaş yavaş inerken evde hiç kimsenin kalkmadığını sessizlikten anladım. Zihnimin içinde binlerce farklı düşünce vardı ve işin içinden çıkamadığımı hissediyordum. Yok saydıklarımın, yok saydıklarımızın bir gün bizi o kafese yeniden kıştırmasından korkuyordum.

Çünkü hepimizin bir savaşı vardı ve bu savaş hissettiğimiz, yaşadığımız her şeyden daha gerçekti. Evin kapısını açarak dışarıya çıktığımda vücuduma değen rüzgâr hafiften üşümeme sebep oldu fakat aldırmadan arabama doğru ilerlemeye devam ettim. Üzerime siyah uzun kabanımı giymiştim ve arabamın anahtarını girişten almıştım. Arabanın kapısını açarak sürücü koltuğuna yerleştiğimde arabayı çalıştırmadan önce torpidoyu açtım ve oradan kulaklığımı çıkardım. Kaşlarım çatıldı.

Akın, içerdeki iletişimimizi bildiğini söylemişti. Mikro kulaklığı kulağıma yerleştirerek arabayı çalıştırdığımda ses sisteminin hazır olup olmadığını kontrol ettim.

“Duyuyor musun?” dedim orada olup olmadığını kontrol ederek. İlk birkaç dakika ses gelmese de arabayı evin bahçesinden çıkardığımda bana cevap verdi.

“Buradayım.”

“Görüşme için geliyorum,” dedim arabanın camını hafif aralarken. Üzerimdeki kabanı çıkarmadığım için soğuk beni fazla etkilemiyordu.

“Sıkıntı mı var Üç Yüz Seksen?” dedi abim. Kaşlarımı kaldırdım. Arabanın hızını artırırken derin bir nefes aldım ve ona cevap verdim.

“Yok, gelince anlatacağım.”

“Bekliyorum, dördüncü merkezdeyim.” Ona cevap vermeden elimi kulağıma götürdüm ve kulaklığımı çıkararak torpidoya geri koydum.

İçimde sabah yüzleştiğim gerçekliğin getirdiği bir karmaşa vardı. Kendimle ve onunla nasıl bir yol izleyeceğimi bilmiyordum. Kendimi kontrol edemiyordum, onu kontrol edemiyordum. Bu savaşın ortasında onunla yapayalnız kalmıştım.

Arabanın hızını biraz daha artırdım ve hız artıkça içeriye sızan rüzgâr saçlarımın uçuşmasına sebep oldu. Yaşanılanları On Altı'ya nasıl açıklayacağımı bilmiyordum. Bütün bunların bizi nereye sürükleyeceğini bilmiyordum ve olacıklardan korkuyordum.

Araba bahsettiği plazanın önünde durduğunda güvenliğe geldiğim katı söyleyerek arkama yaslandım. Onay aldıktan sonra arabayı plazanın otoparkına bırakarak hızlı adımlarla

otopark çıkışına doğru ilerledim. İçeriye girdiğimde resepsiyondaki genç kadın bana gülümsedi. Ona bir karşılık vermeden asansöre doğru ilerledim ve aceleyle asansörü çağırma tuşuna üst üste bastım. Başımı geriye doğru yaslarken zihnimdeki karmaşadan sıyrılmaya çalışıyordum.

Asansöre bindiğimde ona, yaşanılanları nasıl açıklayacağımı düşünüyordum. Birbirimize verdiğimiz bir söz vardı. Hiç yalan söylemeyecektik. Birbirimizden hiçbir şey saklamayacaktık. Mecburiyetlerimizin bizi sürükleyeceği noktadan korktum.

Asansörün kapısı aralandığında yavaş adımlarla dar kordorda ilerledim ve dairesinin önüne geldiğimde kapıyı tıklatarak bekledim. Beni bekletmeden kapıyı araladığında bakışlarım yüzüne sabitlendi. Gözlerinin içine baktım. Yeşil lens taktığı gözleri cam gibi parlıyordu. Kumral saçları hafif uzamıştı. Yüzünde her zamanki ciddi ifadesi vardı. Yine onu özlemiştim. Onun yanımdayken hissettiğim güveni özlemiştim.

Abim ve benim küçük bir dünyamız vardı. Buraya tırnaklarımızla kazıya kazıya gelmiştik. En kötü geceleri bile birbimize sarılarak atlatmıştık. İçeriye doğru geçtiğimde ardımdan kapıyı kapattı. Devasa binanın en üst katındaydık. Şehir ayaklarımızın altına serilmişti. Boydan camlara yansıyan ışık içeriği aydınlatıyordu.

“Yine güzel ev seçmişsin,” dedim konuya hemen girmek istemediğimden.

“Kalıcı değil,” diye mırıldandı tahmin ettiğim gibi. Koltuğuna geçerek oturmadan önce kabanımı çıkararak koltuğun üzerine bıraktım. Ardından üçlü koltuğa oturdum. Karşımdaki tekli koltuğa geçerek oturduğunda gözleri üzerimde dolaştı.

KARANLIK SANRI

“Sorun ne?” Buraya neden geldiğimi sorguluyordu.

“Telefona ihtiyacım var.”

“Neden?”

“Yurtdışına çıkacağım,” dedim buna sinirleneceğini bilsem de. Tahmin ettiğim gibi kaşları çatıldı.

“Ne oluyor Mina?” Sesini hafifçe yükselmişti.

“Kontrolüm altında,” diye mırıldandım. Ondan bir sır saklıyordum. Saklayacaktım. Sözümüzü ilk ben çiğnemiştım.

“Ne kontrolün altında?”

“Akın’la bir anlaşma yaptık.” Konuyu başka bir pencereden anlatmaya başladım. “Ona yardım edeceğim, bana yardım edecek.”

“Ona güvenemezsin,” dediğinde bu cümle göğsümü ezdi. Biliyordum, ona güvenemezdim. Biliyordum, onu dinleyemezdim ama hislerim söz dinlemiyordu. Ben kendimle oturduğum kumar masasında ilk kez kaybettiğimi hissediyordum.

“Güvenmiyorum.” Başını sağa doğru eğdi. Boynundaki damarlar belirginleşmişti. “Abi...” diye mırıldandım.

“Onunla bir anlaşma yapıyorsun Mina,” dedi sertçe sözü mü keserek. “Yapamazsın. Ne anlaşması bu?”

“Bana güven,” diye mırıldandım başka çaremin kalmadığını anlayarak. Ona gerçeği söylemezdim çünkü bir an düşünmeden feda ederdi kendisini, bilirdim.

“Yapma.” Derin bir nefes aldı. “Gün sonunda yapayalnız kalacaksın, yapma.”

“Sokmasaydın beni bu işe?” Ayağa kalktım. “Bu kadar zor-
sa, bu kadar güvenmiyorsan sokmasaydın beni bu işe.” Her
cümlesi biraz daha suçlu hissetmeme sebep olurken suçluluk
hissinden kaçmak için ben de sesimi yükselttim.

“Durdun mu?” diye bağırdı. “Durdun mu? Söz mü dinledin?”

“Ben bu işin içine doğdum On Altı,” diye mırıldandım. “Ben savaşın içine doğdum. Nerede durmam gerektiğini biliyorum.”

“Mir’le karşı karşıya kalmak böyle bir şey değil,” dedi. “Seni kendisine mecbur bırakacak.”

Bırakırdı, bilirdim. Yapayalnız hissettirir, sonra o yalnızlığın üzerini örterdi. Çaresiz bırakır, sonra çaren olurdu. Akın Mir Safkan, kendisini böyle insanın içine işletirdi. Bir zehir gibi yayılırdı kalbine, itmen gerekirken sarılırdın varlığına. Bilirdim. Çok kez yenildim ben bu savaşta. Bilirim.

“Daha kiminle oynadığını bilmiyor,” dedim yalancı bir gülümsemeyle. Korkuyordum, yaşanacakları görüyordum fakat kaçamıyordum.

“Telefon halledilir,” dedi abim istemediğini bilsem de. “Fakat inanma Mina. İnancın kalbini kırar. Yüreğindeki yangın hiçbir savaştan önemli değil çünkü bir ömür onunla yaşarsın. Yaşatmak için çıktığın bu yolda kendi canına kıyarken bulursun kendini.” Bu cümleyi kurmanın onda yarattığı depremi gördüm çünkü o bütün bunları yaşamıştı. Gözlerindeki acıyı hissettim. Kollarımı ona dolayarak onu kendime doğru çektim.

Ben şimdi sana nasıl söylerim gece o adamın kollarında uyuduğumu? Ben sana nasıl anlatırım senin uğruna böyle bir anlaşmayı kabul ettiğimi? İçimdeki öfke büyüdü fakat artık nefret değil, kırgınlık hissediyordum ve abimin ne demek istediğini anlıyordum.

Yaşanılanların sizi kırması, nefret duygunuzun harlanmasından çok daha acı vericiydi.

“Özür dilerim,” diye mırıldandım başım göğsüne denk gelirken. “Benim tek ailem sensin.”

Benim de, desin istedim ama sustu. Çünkü ikimiz de birirdik, onun benden başka ailesi de vardı. Onun kaybettiği birileri vardı. Benimse kimsem yoktu, olamazdı.

“Sana zarar vermelerine izin verme,” dedi bir eli saçımı okşarken. Aile. Böyle bir histi. Bir yanım eksikti fakat On Altı benim eksik yanlarımı tamamlardı.

“Neden bu kadar sertsin ona karşı?” dedim kendimi biraz geriye çekerek.

“Çünkü bu savaşı tanıyorum Mina.” Bakışlarını camlara doğru çevirerek ekledi. “Gerçek kimliğini öğreneli bir ay olmadı. Kim olduğunu unutma, onun kim olduğunu unutma.” Yıllarca onları araştırmıştı. Hepsini benden iyi tanıdığını biliyordum. Biri için savaşmak her zaman kendin için savaşmaktan ötedeydi. Ben kendim için savaşırdım, o bir kadın için savaşıyordu.

Bizi bu noktaya getiren, onu bu savaşa dahil eden bir kadındı.

Ne olursa olsun On Altı’yı hiç kimsenin onun kadar sevmeyeceğini, sevemeyeceğini biliyordum. Sonumun onlar gibi olmasından korkuyordu fakat onlar bu savaşın içinde birbirine tutunan iki ruhtan ibaretti.

Bizse karşı karşıyaydık. Safkan, benim uğruma tek bir adım atmazdı. Hera’ysa abim uğruna her şeyini verebilecek kadar sevmişti onu.

Abim odasına doğru ilerlediğinde kasasına gittiğini anlamıştım. Muhtemelen telefonu orada muhafaza ediyordu. Birkaç dakika sonra elinde beyaz bir telefonla döndüğünde eline doğru uzandım. Telefonu hafifçe kendisine doğru çekerek almama engel oldu.

“Yurtdışına çıkma sebebini öğreneyim önce,” dedi benden ne istediklerini sorgulayarak. “M.A.F.’in bundan haberi var mı? Akın senden kimi istedi?”

“Poyraz babasından neden nefret ediyor?” diye sordum ona başka bir soruyla karşılık vererek. Bakışları durgunlaştığında kaşlarım çatıldı. “Neden sustun?” Bu soruyu beklemediği açıktı.

“Aile meselesi,” dedi ve elindeki telefonu bana vermeden koltuğa geri oturdu.

“Nasıl bir mesele?” Tek kaşımı kaldırdım.

“Poyraz’ı bu işe babası soktu,” diye mırıldandı bana istediğimi vererek. “En az diğerleri kadar kirli bir adam. Aden Korhan’ın ölümünde parmağı var.” Kaşlarımı çattım.

“Ne?”

“Aden’in yerini onlara Ekin Korhan söyledi,” dedi derin bir nefes alarak. Kaşlarım çatıldı.

“Neden? Aden Korhan bu adamın kendi kızı değil mi?”

“Öyle,” diye mırıldandı. “Çıkarlar çakıştığında insanların nasıl bir canavara dönüşeceğini tahmin bile edemezsin. Bu yüzden Korhanlara ve Safkanlara güvenme Mina. Hatta mümkünse hiç kimseye güvenme.”

“Sana güveniyorum,” dedim ona takılarak. Kurduğu her cümle biraz daha kötü hissetmeme sebep oluyordu. Üzerimde Akın’a karşı koyamıyor olmanın verdiği huzursuzluğu hissediyordum.

Sustu. Bazı geceler kalbimi kırardı fakat sessiz kalırdım. Üzerimde bu denli büyük etkisi olan tek kişi abimdi.

“Kalkayım ben,” diye mırıldandım.

“Devamını merak etmedin.” İrdelememem dikkatini çekmişti.

KARANLIK SANRI

“Bilmek istemedim,” diye bir yalan söyledim. Ona verdiğimiz sözü ikinci kere bir hiç uğruna çiğnedim. Duymak istemedim çünkü Akın’dan dinlemek istedim. O anlatsın istedim. Onun acılarını, ondan bilmek istedim.

“Uçağa yetişmem gerek,” dedim bir cevap vermediğinde.

“Öyle olsun Üç Yüz Seksen.” Derin bir nefes aldı. Yorulduğunu görebiliyordum. O da benim kadar neyin içine düştüğümü anlıyordu fakat başa çıkamıyorduk. Karşı koyamıyorduk.

“Bitecek,” dedim ona güven vermek isteyerek. “Biz kalacağız, biz kazanacağız.”

“Bittiğinde ben olmayacağım.” Bana karşı dürüst davrandığında yeniden kalbim kırıldı. Biliyordum. Bittiğinde gidecekti. Ölümün binlerce yolu vardı fakat ben onun nasıl öleceğini bile biliyordum. Boğazına kadar suya batacaktı. Nefesi kesilecekti, yüreği daralacaktı, ciğerleri suyla dolacaktı ve o beni hiç görmeden, umursamadan öylece ölecekti.

Çünkü savaş bittiğinde yaşayacak bir sebebi de kalmayacaktı.

Küçük kızım...

Bu ilk yalnız kalışımız değil. Bu ilk terk edilişimiz değil. Bununla da başa çıkarız; kendimize sarılır, bu karanlığa bir ışık yakarız.

“Uçağı kaçırmayayım ben,” dedim ve başka bir cümle kurmasına izin vermeden telefonu alarak kabanımın cebine yerleştirdim. Ardından dairenin kapısını çarparak dışarıya çıktım. Dar koridorda ilerlerken asansörü es geçtim ve yangın merdivenlerinin bulunduğu kapıyı ittirerek merdivenlere çıkan kapıyı açtım. Soğuk vücudumun titremesine sebep olurken çıplak bacaklarımın buzlanmış olan merdivenlere değmesine aldırmadan merdivenlere oturdum.

Midemin bulandığını hissediyordum. Bu, böyle korkunç ve çaresiz bir histi. Gözümden akacak bir damlam yoktu. Fakat midem gözümden akmayanları almak istercesine bulanıyor, başımın dönmesine sebep oluyordu.

“Bitecek,” dedim derin bir nefes alarak. Ağzıma kadar gelen kusma isteğine engel olamayarak merdivenlerin kenarına çömeldiğimde bir elim kabanımın eteklerine gitti ve onu geride tutmaya çalıştım.

Abim gidecekti. Hiç var olmayan birinin varlığına tutunuyordum. Verdiğim savaş bir hiç uğrunaydı. Savaşacak kimseniz olmadığında yaşama sebebiniz de olmuyordu. Bir hayal uğruna yaşıyordum. O ölmesin diye kendimi feda ediyordum fakat biliyordum, yarın ardından benim gelecek olmama aldırmadan öldürürdü kendisini.

Verdiğim savaşın, feda ettiklerimin hiçbir değeri olmazdı. Çünkü o, bu hayatta en değer verdiği varlığını kaybetmişti. Fazlası ya da azı yoktu onun için. Ona verdiğim değeri bana vermezdi. Onu seven kalbim gibi sevemezdi beni. Öyle bağlanamazdı bana. Bilirdim, o giderdi ve ben yarım kaldırdım. Fakat ben gitsem, ondan hiçbir şey eksilmezdi.

İnsanları böyle sevmeye alışmıştım. Akın'ın yüzü gözlerimin önüne geldi. Sabahki tavrını anımsadım. Dün geceyi anımsadım. Şakaklarıma yasladığı bıçağı, açtığı kurşun izini ve o izi silmek için verdiği çabayı anımsadım.

Onunla hiç yaşamamamız gereken anlar yaşamış, hiç açmamamız gerektiği kadar birbirimize içimizi açmıştık. Dudaklarının göğsümün üzerinde gezinmesine izin vermiştim. Açtığı yaranın izini öpmesine izin vermiştim. Bir gün karşı karşıya kaldığımızda elimizde birbirimize doğrulttuğumuz bir silah taşıyor olacaktık.

KARANLIK SANRI

Bizi yok edeceğini bile bile bu anları yaşamaya devam ediyorduk.

Kabanımın cebindeki peçeteyi çıkararak ağzımın etrafını sildiğimde biraz daha rahatladığımı hissettim. Şimdi kusuyor olmak bile bana onunla yaşadığım bir anı anımsatırken bu histen, bu anılardan nasıl kurtulacağımı bilmiyordum.

Derin bir nefes alarak yangın merdivenlerini bir kere daha açtım ve içeriye girerek hızlı adımlarla asansöre doğru ilerledim. Otoparka inerek arabama bindiğimde yüzümün kızardığını biliyordum. Kusmak midemin biraz olsun rahatlmasına sebep olmuştu. Arabayı çalıştırarak elime telefonumu aldım ve Akın'a mesaj attım.

Efsun: Eşyalarımı hazırlamaya geliyorum.

Efsun: Uçağım akşam beşte.

Mesajlar görüldü olduğunda ve bir cevap alamadığımda kaşlarımı çattım. Şu an bununla uğraşmak istemediğimden telefonumu yan koltuğa bırakarak arkama yaslandım ve trafiğe takılmamak için ara sokaklara girerek Akın'ın artık ezbere bildiğim evine doğru sürmeye devam ettim.

Bu gecenin bana, bize ne getireceğini bilmiyordum. Gözlerimi kapattım. Yaşanılanlardan kaçmanın bir yolu yoktu. İçeriye sızan rüzgâr tenimin ürpermesine sebep oluyordu fakat buna aldırmadım. Yaklaşık yarım saat sonra evin önüne gelmiştim. Kapı güvenlik tarafından açıldığında arabayı evin önünde durdurarak anahtarı güvenliklerden birine doğru fırlattım. Anahtarı havada yakalayan güvenlik bana doğru baktığında konuştum.

"Park edersiniz." Başıyla beni onayladığında elimdeki telefonları sıkıca kavrayarak eve doğru ilerledim. Evin kapısını

çalmama gerek kalmadan görevli tarafından kapı açılmıştı. Geldiğimi görmüş olmalıydılar. Kabanımı çıkararak hizmetliye uzattım. Ardından beklemeden ayağımdaki topuklu çizimleri çıkardım.

“Poyraz?” diye seslendim beni duymasını umarak.

“İkisi de alt katta Efsun Hanım.” Kabanımı alan hizmetli bana cevap verdiğinde ona tebessüm ederek başımı salladım ve merdivenlere doğru ilerleyerek aşağıya indim.

Merdivenlere ulaşan sesler, birinin sinirini kum torbasından çıkarmaya çalıştığını kanıtlar nitelikteydi. Merdivenleri indiğimde beni tanıdık geniş spor salonu karşıladı. Saat yaklaştıkça içimdeki heyecanın büyüdüğünü hissediyordum. Bu ne ilk görevimdi ne de son olacaktı.

Poyraz’ın ve Akın’ın üzerlerinde yalnızca kısa bir şort vardı. Bacak ve karın kasları kendisini belli edercesine loş ışığın altında parlıyordu fakat benim odağım yalnızca Akın’daydı.

“Vaov,” diye mırıldandım içeriye doğru ilerlerken. “Böyle bir görsel şölen beklemiyordum.” Bakışları bana doğru döndüğünde Poyraz’ın hafif gülümsediğini gördüm.

“Bir daha da göremezsin,” dedi diğerlerinin yüzünü bile kolay kolay göremediğine gönderme yaparak.

“Hım,” diye mırıldandım. “Öyle mi? Gören baya iyi görüyor gibi...” Fulya ile olan gizli ilişkilerine atıf yapmıştım fakat bunu anlamayacağını biliyordum.

“Aldın mı telefonu?” Akın’ın sesi aramıza girdiğinde bakışlarımı ona çevirdim. Elindeki ağırlıkları kaldırıyordu ve bu kaslarının şişip inmesine sebep oluyordu.

Şovcu, dedi iç sesim. *Üç saniye ilgi sende olmasa öleceksin.*

“Aldım.” Derin bir nefes aldım. “Ama yazmayacağım iniş yapana kadar.”

KARANLIK SANRI

“Neden?” Poyraz araya girdiğinde ona cevap verdim.

“Zaten geleceğimi biliyor. Uçağıma kadar biliyor. Son ana kadar o umurumda değilmış gibi davranmak daha eğlenceli olur da ondan.”

“Oradan tek geçmeyeceksin,” dedi Akın kurduğum cümleye aldırmadan.

“Beraber geçmeyeceğiz. Herhangi bir uçak bileti aldığında bunu görür.”

Elindeki ağırlıkları yere bıraktı. Poyraz da onun ardından elindeki eldivenleri çıkarmıştı. Akın bana bir cevap vermediğinde mırıldandım.

“Gidip hazırlanayım.”

“Beyaz elbiseyi giy,” dedi Akın o gün aldığı elbiselerden birini kastederek.

“Yapacaksın yine şovunu yani,” dediğimde gülümsediğini gördüm. Ondan bir cevap beklemeden arkamı döndüm. “Bir saate hazırım.” Merdivenleri çıkmaya başladım.

Akın ne kadar üstelerse üstelesin bu gece bana eşlik edemezdi. Bunu biliyordum ve eğer edecek olursa ödeyeceğimiz bedelleri de tahmin edebiliyordum. Bu yüzden bu seçeneği ihtimal dahilinde bile görmedim. Merdivenleri hızlı adımlarla çıkararak odama girdiğimde telefonun ekranını açarak saate göz gezdirdim. Gerçekten de bir saatim vardı. Daha fazla oyalanmadan hızlı adımlarla banyoya doğru ilerledim ve üzerimdeki kıyafetleri çıkararak yere attım.

Bugün On Altı’yla konuştuklarımız zihnimin içinde dönerken olanların önüne geçmeye çalışsam da bunu başaramayacağımı biliyordum. İçinizdekiler sizi tüketmeye başladığında her ne yapmaya çalışırsanız çalışın engel olamıyordunuz. Hisler, insanın önündeki en büyük engeldi.

İçimde insanlığa dair taşımayı istemediğim en büyük özellik duygularımdı fakat sanki yaşadığımı böyle hissediyormuş gibi duygusaldım. İçimdeki nefretten, sevgiden, insandan kurtulamıyordum. Üstelik bunu biliyor olmama rağmen hislerimi inkâr ediyordum. Bu karmaşanın içinden nasıl kurtulacağımı artık bilmiyordum.

Derin bir nefes aldım ve aynanın karşısına geçerek saçlarımı yapmaya başladım. Göz altlarım uykusuzluktan hafif kararmıştı. Saçlarıma şekil verirken aynadaki yansıma baktım. Bitkin gözüküyordum, dikkadi bakan biri yorgun olduğumu, zihinsel karmaşamı bedenimden anlayabilirdi.

Bu yorgunluğun sebebinin zihnimdekileri toparlayamamak olduğunu biliyordum. Üzerimde bir ağırlık vardı ama bu duruma aldırmadan hazırlanmaya başladım ve yolculuk için üstüme rahat kıyafetler giydim. Kumarhanede giyeceğim kıyafetleri de yanıma aldım.

Akın üzerindeki takım elbiseyle kapının önünde duruyordu. Bakışları odanın içinde dolaştı. Yere fırlattığım kıyafetlerime bir süre baktıktan sonra başını bana doğru çevirdi. Gözleri bir süre vücudumda kaldı. Ardından yüzüme çevirdi bakışlarını.

“Hazırsan çıkalım,” diye mırıldandı kapıyı kapatıp yanıma doğru gelirken.

“Hazırım,” dedim ne diyeceğimi bilemeyerek. Onunla bu mesafeden ileriye gidemezdim, yapmamalıyım. Bu karmaşanın içinde daha fazlasına yetecek ruhum kalmamıştı.

“Sabah ne oldu?” dedi tam önüme geldiğinde. Aramızda yine bir adımlık mesafe bırakmıştı.

“Gitmem gerekiyordu Akın, ne olacak?” Gözlerimi kaçırdım. Eli çeneme uzandı ve başımı ona doğru çevirdi.

Gözlerim, gözlerine yakalandığında onu izledim. Kahve gözlerinin içindeki derinliğe baktım.

“Mina,” dedi beni uyarırcasına.

“Ne Mina?” Sesimi hafif yükseltmişim. “Bak ben konuşmak istemiyorum, tamam mı?” Birkaç adım geriye gittim. Kaçmaya çalıştıkça içine düşüyordum. “Beni burada tutan tek şey abim. Beni burada tutan tek şey tehditlerin. Sen ne çabuk unuttun ya?” Sesimi biraz daha yükselttiğimde gözlerindeki karanlığı gördüm. “Sen bana *ben senin dostun muyum? Ben sana bir söz mü verdim* dediğin günü ne çabuk unuttun? Sen beni karşına alıp *abini sana karşı kullanırım* dediğin günü ne çabuk unuttun.”

“Şimdi mi geliyor bunlar aklına?” Tek kaşını kaldırdı. Yüzünde acımasız bir ifade oluşmuştu. Söylediklerim benim kadar onu da yaralıyordu, biliyordum ya da çok iyi bir oyuncuydu.

Ama senin suçun yok Safkan, ben de unuttum hepsini. Bir gece yarısı, kokunu içime çekerken yok saydım bütün yaşanılanları.

“Hep aklımdadır belki Akın?” Gözlerinin içine baktım. “Sen seviştiğin her kadına aşkla mı bakıyorsun?” Kaşlarını alayla kaldırdı.

“Ha sen onu sevişmekten sayıyorsun yani?”

“Vay...” Sinirle ona doğru birkaç adım attım. “Özür dileirim paşam, fantezilerim olmadığı için.”

“Sabır ya,” dedi Akın başını sağa doğru eğerek. “Gerçekten sabır.”

“Uçağı kaçıracayım.” Yanından geçerek ilerlemeye başladığımda ardımdan geldi. Kapıyı açarak dışarıya çıktığımda

merdivenlerden inen Fulya bakışlarını kaldırarak sert adımlarla yürüyen bana ve arkamdan gelen Akın'a baktı. Kaşları ne olduğunu anlayamayarak çatıldığında ona aldırmadım.

"Ne oluyor?" Yanından geçerken bana sorduğu soruya alayla cevap verdim.

"Birini öldüreceğim bu evde, o oluyor." Fulya'nın bakışları yumuşadı ve ardından Akın'dan bahsettiğimi anlayarak ona baktı. Yüzünde bir gülümseme oluştuğunda daha çok sinirlenmiştim. Merdivenleri indiğimizde salona geçmeden kapıya doğru ilerledim ve portmantodan kabanımı alarak etrafa göz gezdirdim. Salondakiler sesi duyduklarından olsa gerek kapının önüne gelmişlerdi. Poyraz diğerlerinin aksine üst kattan inmişti.

"Efsun," dedi Poyraz ciddi bir ifadeyle. "Bi' dur. Böyle kafana göre gidemezsin."

"Söyleyin ne söyleyecekseniz." Uras elindeki tabletle kapının önüne geldiğinde ardından Beril ve Ebru da gelmişti.

Uras'ın tabletinden yansıyan ekran bize gideceğimiz kumarhanenin haritasını açarken bakışlarım oraya yöneldi. "A kapısından giriş yapacaksınız. VIP bölümündesin," dedi Uras. Akın'a bakmamaya özen göstererek başımı salladım.

"Arkada üç kapı daha var. Biri personellere ait. Personel kartın olacak, aksi bir durumda o kartla kapıları açıp çıkacaksın. Arka tarafta büyük havuz var. Orada sana yardım edecek biri olacak."

"Bunlar kötü bir durum olmasına karşılık önlem," dedi Beril Uras'ı keserek ve ekledi. "Bunun dışında giriyorsun. Oynuyorsun, Ekin Korhan'la yakınlaşıyorsun ve dönüyorsun."

“Kolay iş,” diye mırıldandım. Ve önümdeki kapıyı açarak ekledim. “Bende. Sizinle iletişim kurarken diğer telefonu kullanırım.”

Uras beni onayladığında evden çıkmıştım. Evin önüne park edilmiş olan beyaz lüks aracın bagajına eşyalarımı yerleştirdim ve arka koltuğa oturarak arkama yaslandığımda şoför koltuğundaki adam arabayı çalıştırarak evden çıkış yaptı. Bu gece uzun olacak gibi duruyordu.

İçimde garip bir heyecan ve korku vardı. Bu ilk kumarhane görüşüm olmayacaktı fakat ilk kez yurtdışında böyle bir oyunun içine dahil olacaktım. Akın haklıydı. Başıma onlarca olay gelebilirdi. Yakalanmam, hiç kimsenin bana bir daha ulaşmaması demek olurdu. Parçalanırdım, yok edilirdim. Çünkü çocukken öğrenmiştik, mantığın girdiği yerde vicdan olmazdı.

İnsanlık olmazdı.

Uçaktan indiğimde beni karşılayan soğuk hava kabanıma daha sıkı sarılmama sebep olurken hızlı adımlarla ilerlemeye devam ettim. Saat yediyi geçiyordu. Oyun on ikide, gece yarısıyla başlayacaktı ve salona on bir kırk beşten sonra hiç kimse alınmayacaktı.

Hava kararmıştı. Batum’a iniş yapmıştım. Buradan Tiflis’e beş saatlik bir yolum vardı ve beni asıl tedirgin eden bu yoldu. Çünkü en savunmasız olduğum an bu beş saat olacak gibi duruyordu. Havaalanının çıkışına geldiğimde gözlerim etrafta gezindi. Siyah bir BMW’nin beni alması gerekiyordu. Plakasını zihnime kazımıştım. Araç Akın’a aitti fakat şoför koltuğunda güvendiği bir adamı oturacaktı çünkü Akın’ın burada olması, planın tehlikeye girmesi demekti.

Yol ayrımlarını düşündüm. Biz buyduk. Bir savaşın parçasıydık. Ne istersek isteyelim, ne kadar koşarsak koşalım bundan kaçamazdık. Birbirimize güvenle sarılamazdık. Sarıldığımız gecelerin sabahında içimizde oluşan şüpheyi bastıramazdık. Hataydık, yanlıştık. Bırakın bir yatakta uyumayı, yan yana bile yürüyemeyecek olan o iki insandık. Ve buna rağmen inançla birbirimize bakıyorduk.

Gün sonunda ikimizin de elinde bir silah olurdu çünkü ne yaşanırsa yaşansın, ne kadar seversek sevelim, nasıl bir tutku beslersek besleyelim ikimiz de birbirimizden bir yanlış beklerdik. Canımız yansa hesap soracağımız ilk insan birbirimizdik. Böyle karmaşık duyguların içinde onun yanında yürüyemezdim. Onun oyununa uyum sağlardım fakat gün sonunda eğer hislerime söz geçirememiş olursam kaybederdim. Kaybettigimdeyse yitip giden yalnızca ben olmayacaktım. Üzerimde bunu bilmenin ağırlığı vardı.

Karnımdaki ağırı kendisini belli edercesine sızladığında elim çantama uzandı ve çantamın içine iliştirdiğim küçük hapı alarak ağzıma attım. Derin bir nefes aldım. Aldığım nefes soğuk havaya karışırken gözlerim etrafta dolaştı. İnsanlar öylece hayatlarına devam ediyordu. Eğlenmek için Artvin üzerinden Batum'a giriş yapan onlarca insan hep birlikte ilerliyordu. Kimisi yorgundu kimisi heyecanlı kimisi mutlu. Fakat hepsi bir noktada bu düzenin bir parçasıydı ve bizler diğer tarafta onlar adına adımlar atıyor, onlar adına konuşuyorduk.

Önümde Akın'ın plakasını verdiği araba durduğunda bakışlarımı insanlardan alarak arabaya doğru ilerledim. Önümdeki görevli arabanın kapısını açtığında tebessüm ederek elimdeki çantayı adama verdim ve açılan kapıdan ön

koltuğa bindim. İçimde bir huzursuzluk hissediyordum. Üzerime gece çökmüştü. Kasvet bütün kalbimi kaplamıştı.

“Bilgi geç.” Yanımdaki adama bakmadan Akın’a beni aldığı bildirmesini söyledim. İçeriye Akın’ın kokusu yayılmıştı. Arabanın içindeki hiçbir ışık yanmıyordu ve karanlık içimdeki huzursuzluğun artmasına sebep oluyordu.

Elim üstümüzdeki ışıklara doğru giderken duyduğum ses kalp atışlarımın ritminin değişmesine sebep oldu. “Geçeriz güzelim.” Kaşlarım ani refleksle çatılarak ona döndüğünde elimi uzattığım ışığın düşmesine basarak arabanın içine loş ışığın yayılmasına sebep oldum. Akın, şoför koltuğunda üzerinde takım elbisesiyle oturuyordu.

“Ne?” Olanları kavrayamayarak istemsizce arkama baktım. Arkada hiç kimse yoktu. Araba, Batum’un bilmediğim sokaklarında ilerlerken Akın’ın yüzündeki düz ifadeyi anlamlandıramıyordum. “Nasıl?”

“Sana söylemiştim Mina,” derken birkaç saat önce kapıdaki tartışmamızı es geçmişti. “Yalnız savaşmayacaksın. Yalnız gitmeyeceksin.”

“İçeri giremezsin,” dedim olacakları düşünerek. “Bu çok tehlikeli.”

“Hallederiz,” dediğinde olanları yeni yeni kavradığımı hissediyordum. Buradaki varlığı kalbimin üzerindeki ağırlığın dağılmasına sebep olurken gözlerim üzerinde gezindi.

“Akın Mir Safkan,” dedim onun aksine tam ismini kullanarak. Soyadını duymak çenesini sıkmasına sebep olduğunda ekledim. “Ne yapacağım ben senin oyunlarınla?”

“Bu gece sadece kazanmaya bakacağız,” dedi ne ima ettiğimi anlayarak. Tehlikeliydi. Çünkü manipülatifti. Akın’ı tek bir kelimeyle özetleyebilecek olsam manipülatör derdim.

O bir ustaydı, insanın duygularını, düşüncelerini avuççine alır, şekillendirirdi.

İçimdeki korku ve mide bulantısı azaldığında On Altı'nın haklı olduğunu bir kere daha gördüm. Ona güveniyordum. İçten içe ona ve sahip olduğu güce güveniyordum. Çünkü her ne yaşanırsa yaşansın eğer isterse durdurabileceğini biliyordum.

Sorun da bu zaten, dedi içimdeki ses. *Ya istemezse?*

O zaman da biz kendimizi kurtarırız. Hep yaptık.

“Beş saatlik yolumuz var, uyu istersen.” Bana bakmadan konuştuğunda başımı iki yana salladım.

“Uykum yok, gerginim sadece.”

“Sıkıntı çıkmayacak,” dedi Akın bana güven veren sesiyle. “Çıkacak olursa da ben buradayım.”

“Poyraz da burada mı?” dediğimde başıyla beni onayladı.

“Helikopterle iniş yaptılar. O ve ekibi de burada. Bir sorun çıkması durumunda her şey kontrolümüz altında olacak. En ufak bir problemde Poyraz sana ulaşacak. Helikopterle Türkiye'ye döneceksin.” Bakışlarını kısa bir süre yoldan alarak bana çevirdi.

“Uyarıyorum Efsun,” dedi sert bir sesle. “Şimdi de uyarıyorum. Ne yaşanırsa yaşansın burada kalmayacaksın. Her ne olursa olsun Türkiye'ye döneceksin.” Çünkü burada kalır ve yakalanırsam yok edilirdim. Başımla onu onayladım. İçimdeki korku yeniden kendisini belli ettiğinde bakışlarımı ona çevirerek sormamam gerektiğini bildiğim bir soru sordum.

“Ekin Korhan, Poyraz'ı burada yakalarsa ne yapar?” Akın bir an için durgunlaşsa da bana cevap verdi.

“Teslim eder.” Bir yandan arabanın hızını artırdığını gördüm. “Gürcistan’a, oradan da Gürcistan’ın anlaşma yaptığı bir ülkeye transfer edilir.”

“İşkence görür,” dedim durumun acımasızlığına rağmen irdeleyerek.

“Umurunda olmaz.” Kaşlarımı kaldırdım. “Kendi öz yeğeninin yanarak ölmesine göz yumdu Mina,” dedi abimden duyduğum gerçeği önüme bırakarak. Bilmiyormuş gibi davranmak için ağzımı şaşkınlıkla araladım.

“Neden?” Bu acımasızlığın ve vicdansızlığın son noktası olmalıydı.

“Çıkarları uğruna.” Akın’ın yüzündeki öfkeyi ve hüznü gördüğümde bu hikâyenin sandığımdan daha derin olduğunu anlamıştım. Arabanın hızını iyice artırdı. Üşümeyeyim diye klimayı açmıştı.

“Nasıl bir çıkar bir insanın yakılarak ölmesine göz yummana sebep olur?” dediğimde yüzünde alaylı bir gülümseme gördüm.

“Akademiye geldiğin ilk gün, ilk kurul toplantısında bir adamın beynini patlattın,” dedi beni yaptıklarıyla yüzleştirmek istercesine. “Bir savaşın içine girdiğinde karşısındakinin insani bir değeri yoktur.”

“Ama o adama hiçbir duygu beslemiyordum,” dedim. Çünkü bilirdim, besliyor olsaydım yapamazdım. “O benim yeğenim değil, tanıdığım biri değildi. Bu savaşa ölümü kabullenerek girmiş bir askerdi.”

“Aden de bir askerdi,” dedi Akın kızın ismini kullanarak. “Bu onun ölümünü haklı mı çıkarır?”

“Bana hiç adam öldürmemiş gibi konuşma.” Vicdanımın üzerinde oynadığı oyuna son vermek için konuştum.

“Haklısın.” Derin bir nefes aldı. “Sen de haklısın. Hepimiz bu savaşın içindeyiz. Hepimiz birer askeriz. Hepimiz birer insanız ama mantığın girdiği yerden vicdan kalkar.”

Çok uzun süredir içimde vicdanıma dair bir ses olmadığını biliyordum.

Ya ben vardım ya da çıkarlarım. Ya kalbim vardı ya da beynim. Fakat ikisi de bana aitti. Vicdanla kalp arasındaki fark burada başlıyordu. Vicdanlı başka kalpleri de hesaba katmasıyla başlardı. Kalbinle aldığın kararlarsa yalnızca sana aitti.

“Neyse.” Bu konu hakkında daha fazla konuşmak istemiyordum. Konuyu Akın’ın geçmişine çevirdim. “Senin Aden’le olan bağın neden bu kadar güçlü?”

“Bunun cevabı bende bile yok,” dedi kısık bir sesle. Ve ardından sustu. Daha fazlasını duymak istiyordum. Bu kız tam olarak kimdi? Hayatlarının neresindeydi?

“Kardeşin gibi miydi?” dediğimde bana bir cevap vermedi. Bunun hayır demek olduğunu anlamıştım.

“Anlatılabilecek bir durum değildi,” dedi bana net bir cevap vermeyerek.

“Neden net konuşmuyorsun?” diye sordum açıkça.

“Bu açık bir mesele değil çünkü... Benim zihnimde bile.” Kurduğu cümlelerin ardından bu konuyu da bu gece kapattım. Konuşmayacağını anlamıştım. Geri kalan yol boyunca müzik dinlemiş, Akın’ın telefonundan mekânı incelemiştim.

Giriş ve çıkışları, içerideki kapıları, sistemi teker teker inceleyip aklıma kazımıştım. Akın’ın arabayı gerektiğinden daha hızlı kullanmasından ötürü yolu dört buçuk saatte bitirmiştik.

KARANLIK SANRI

Üzerimi değiştirmem için bir otel odası ayarlanmıştı. Odaya girer girmez hiç vakit kaybetmeden hazırlanmaya başladım. İlk önce saçlarını yaptım ve ardından makyajımı tamamladım. Dudaklarıma sürdüğüm kırmızı ruj, elbise mi daha da iddialı bir hale getirirken aynada gördüğüm yüze gü-lümsedim. O yüzün bana ait olmadığını biliyordum.

Üzerime Akın'ın bahsettiği beyaz saten elbiseyi giymiş-tim. Elbisenin ince askıları omzuma baskı yaparken göğüs dekoltesi ve ön kısımdaki kapları göğüslerimin daha büyük gözükmesine sebep olmuştu. Yere kadar uzanıyordu fakat önünde derin bir yırtma vardı. Elime uzun, beyaz eldiven-leri geçirdim ve takılarımı eldivenin üzerine taktım. Sa-larını topuz yapmış, iki yanımdan bukleler bırakmıştım. Elim telefonuma uzandığında hâlâ birkaç dakikam olduğu-nu gördüm.

Ünlü bir markanın şık, beyaz ayakkabılarını giyerken ayak-kabıların bacaklarıma dolanan ve bir yılan sureti oluşturan bağ-larını bağladım. şık ve dikkat çekiciydim. İstediğim görüntüye ulaşmıştım. Beyaz taşlı bir çanta aldım ve açılan kapının sesini duymamla bakışlarını odanın kapısına çevirdim.

Akın kapının önünde beni bekliyordu, odanın girişinde beklerken bakışları üzerimde gezindi ve benden onay aldıktan sonra beraber arabaya geri döndük.

Gece yarısına on beş dakika kala oyunun oynanacağı ca-sinonun önüne gelmiştik. Araba gösterişli binanın önünde durduğunda büyük ledlerle aydınlatılmış olan merdivenlere bakarak mırıldandım.

“On beş dakika,” dedi Akın arabanın kapısını açmadan. İçerideki ışıkları söndürmüştü, arabanın camlarında film var-dı ve içi gözükmüyordu.

“Halledeceğim,” dediğimde eli koluma uzandı. Kabanımın üzerinden kolumu kavradı.

“Dikkatli ol,” dediğinde kaşlarımı kaldırdım.

“Çocuk değilim.”

“Bu öncekiler gibi değil.” Biliyordum. Allah kahretsin ki biliyordum.

“İki kart atıp çıkacağız Akın.” Gerginliğimi ona hissettirmemeye çalışıyordum. “Ve birkaç dakikam kaldı. Biraz daha tutarsan gidemeyeceğim.”

“Çok güzel gözüküyorsun,” dedi alakasızca. “Hepsinin gözü üzerinde olacak.”

“Amacımız bu değil miydi?” Başını bana doğru yaklaştırdığında yüzünü karanlığa rağmen gördüğümü hissettim. Dışarıdan arabaya sızan cılız ışık onu görebilmeme yetiyordu.

“Bu olmalıydı,” diye mırıldandı gözlerimin içine bakarken. “Şimdi seni öpsem...” Dudaklarıma baktı. “İçeride ben-den başka hiçbir şey düşünemesen.”

Kalp atışlarımla hızlandığını hissettim. *Hayır*, dedi içimdeki ses. Şimdi tekrar o çekime aldanamazdık.

“Giremeyeceğim,” dedim kapıyı açması gerektiğini hatırlatarak.

Öpmesine gerek yoktu. Bütün gece bu cümleleri düşünecektim. İçimden bir ses onun zaten bunu biliyor olduğunu söylüyordu. Akın kolumu bıraktığında aynı zamanda kapının kilidi de açıldı.

“Başlasın oyun.” Akın bana bir cevap vermediğinde kapıyı açan valeye bakmadan arabadan indim ve sert adımlarla merdivenlere doğru ilerledim. Girişteki güvenliğe aldırmadan içeriye girdiğimde gece yarısına yalnızca birkaç dakika vardı.

KARANLIK SANRI

Hızlı adımlarla poker masalarının arasından geçtim ve üst kata çıkan asansöre doğru ilerleyerek asansörün kapısına kartımı okuttum. Kapı altın kartı okumasıyla açılırken içeriye geçerek üst kat için gerekli olan düğmeye bastım. Kimliklerimiz bu karttan okunuyordu ve içeriye yalnızca altın kart sahipleri giriş yapabiliyordu.

Asansörün kapıları tekrar açıldığında üzerimdeki kabanı çıkararak girişteki görevliye uzattım ve tebessüm ederek kartımı gösterdim. Ardından salonda ilerlemeye devam ettim. Ortaya kurulmuş olan büyük masa kendisini diğer masalardan ayırmaya yetiyordu. Etrafındaki sandalyeler diğerlerinin aksine simsiyahtı ve masanın etrafında altın işlemeler bulunuyordu.

Burada bile diğerlerinden ayrı olanlar vardı. Bu büyük masanın kimin için donatıldığını biliyordum. Türkiye'den ve diğer ülkelerden gelen Ekin Korhan gibi büyük paralarla oynayan adamlar içindi. Masanın etrafındaki kızlara kaşlarını kaldırarak baktım ve biraz ileride ayakta duran tanıdık bedene doğru ilerledim.

Yanındaki iki adamla muhabbet eden Ekin Korhan'a tebessüm ederek mırıldandım. "Ekin Bey." Sesimi duyduğunda bakışlarını önündeki adamlardan alarak bana çevirdi.

"Efsun Hanım," dedi şaşkınlıkla. "Sizi görmek şaşırtıcı."

Senin yalanını sikeyim.

"Geleceğimi söylemiştim halbuki." Uzattığı eli tutarak sıktım.

"Hiç aramadınız?" Tek kaşını kaldırdı. Sanki bütün adımlarımı takip ettirmemiş gibi.

"Rahatsız etmek istemedim," dediğimde elini belime doğru yerleştirdi.

“Ah,” dedi beni kendisine doğru çekerken. “Sizi buradaki dostlarımla tanıştırayım. Bu Ruby, İngiltere’den bir dostum.” Gözlerim beyaz saçları iyice seyrekleşmiş olan adama döndü. Tebessüm ederek onların anlayacağı dilde mırıldandım.

“Tanıştığımıza memnun oldum.” Bir cevap alamadan *casinonun* içinde çan sesleri duyulmaya başladığında saatin gece yarısını geçtiğini anlamıştım.

“Bu gece bana şans getirmen dileğiyle Efsun,” dedi Ekin Korhan mavi gözlerini üzerime dikerek. Çan sesleri içimdeki huzursuzluğu artırırken ona tebessüm ettim. Masaya ilerlediğimizde Ekin, onun için ayrılan sandalyeye geçerek oturdu ve ben de yanında ayakta kaldım. Kartlar dağıtılırken gözlerim etrafta gezindi. Olağandışı hiçbir durum yoktu.

“Bu gece şanslı hissediyorum beyler,” dedi Ekin masaya doğru konuşarak. Beklemediğim bir anda belimden tutarak beni sağ bacağına üzerine oturttu. Panikle etrafa bakarak derin bir nefes aldım.

“Gerildin,” diye fısıldadı kulağıma doğru. Bu kadar yakınımda olmasını beklemiyordum.

“Çok şanstı bahsettin,” dedim siz demeyi bırakarak. “Kazanamamandan korktum.”

“Öyle bir durum sözkonusu bile değil, Üç Yüz Seksen,” dedi elindeki karta bakarken. Bir eli belime dolanmıştı ve beni kucağında sabitliyordu.

Duyduğum numara kaşlarımın çatılmasına sebep olurken kalp atışlarım hızlandı. Sabahtan beri içimde gezen huzursuzluk bütün bedenimi ele geçirdiğinde mırıldandım.

“Ne?” Yoğun müzik sesi sesimizin diğerleri tarafından duyulmasını engelliyordu ve Ekin Türkçe konuşuyordu.

“Oradan bakınca aptal bir adama mı benziyorum Efsun Mina Öner?” dedi tam ismimi kullanarak. Kucağından kalkmaya çalışsam da bacaklarımda hissettiğim metal buna engel oldu.

“Vicdan önemli şey,” dedi oyununa devam ederken. “Seni Safkan’la aynı yerde tutan ne?” Bacaklarımin arasına bir silah sabitlemişti ve oyun oynamaya devam ederken kulağıma bir ölüm fermanı mırıldanıyordu.

Göğsümün sıkıştığını hissettim. Akın buradaydı. Hiçbir sorun olmayacaktı.

“Anlamıyorum,” dedim inkâr etmeye devam ederek. Bunun bir faydası olmadığını biliyordum.

“Şimdi seninle bir kumar masasındayız,” dedi söylediklerime aldırmadan. “Her anlamda.”

Yüzüne korkuyla baktığımda bana bakmadan devam etti. Hâlâ kalçalarım bacağının üzerindeydi. Üstelik bacağımdaki metal baskıyı hissediyordum. Namlunun soğuk ucu bacağıma yaslıydı.

“Şimdi sen bir karar vereceksin. Ya Akın’la devam edip burada, bu masada kim olduğunla yüzleşirsin...” Önümüzdeki adamların beni alıp yurtdışında götürmeleri birkaç dakikalığını alırdı. Akın’ın sonsuz olduğuna inandığım gücü, Safkan oluşu bunun önüne geçebilir miydi?

“Ya da benimle Safkan’ın karşısında olursun.”

Sustum. Bacağımin altındaki metal baskıyı artık manevi olarak kalbimin üzerinde hissediyordum. Bir vicdan mahkemesindeydik. Onunla bir savaşın ortasında tanışmıştık. Birimizin elindeki silah kendi kalbine, diğerininki ise karşısındakine doğrultulmuştu.

Onunla kalbimiz, tutkumuz, bedenimiz ve hatta bazen zihnimiz bir olmuştu fakat vicdanımız hiçbir zaman aynı noktada buluşmamıştı.

Ruhumdaki derin darbe izlerinin ilk kez canımı bu kadar acıttığını hissediyordum. Kalp atışlarım yükseldi, göğsüm daraldı.

Sen şimdi burada olsan. Bu kumar masasında, canın pahasına dursan... Kimi seçerdin?

Sen şimdi kalbinle vicdanın arasında kalsan nasıl çıkış yolu bulurdun?

Aklımda bana kurduğu cümleler gezindi. “Biz,” demişti bana. “*Dost değiliz, yoldaş değiliz, ben sana hiçbir şeyin sözünü vermedim.*” Göğsümü, göğsüne siper etmişliği vardı. Abimi, kendine kalkan yapmışlığı vardı.

Akın Mir Safkan.

Kendi içimde kendime bir söz verdim. Ne olursa olsun unutmuyacaktım. Çünkü unutursam aynılarını yeniden, defalarca yaşardım, öğrenmiştim.

Akın Mir Safkan.

İçimdeki çocuğa bir söz verdim. Geçmişimizdeki yangına kıvılcım katanın evini ateşlere verecektim. O çocuğun yolunu yangınınızla aydınlatacaktım.

“Tamam,” dedim derin bir nefes alarak. “Seninleyim.”

“Akıllı kızsın,” dedi Ekin Korhan elindeki kartı masaya bırakırken. “Ama her ihanetin bir bedeli olur. Bu da beni kandırmaya çalışmanın bedeli.” Masaya doğru döndü.

“Üç Yüz Seksen salonun içinde.” Ardından ayağa kalkarak beni de kucağından kaldırdığında korkuyla etrafa baktım. Benim olduğumu söylememişti fakat masanın ortasına bir bomba bırakmıştı. Herkesin eli telefonlarına uzandığında mekândan hiç kimsenin çıkmaması adına önlemler alındığını

KARANLIK SANRI

anlamıştım. Ekin Korhan masayı terk ettiğinde öylece orada, kalbimle vicdanım arasında bir köşede kaldım.

Zihnim aksi durumlarda yapmam gerekenleri tekrar ederek personel kapısına doğru ilerlediğimde içimde korku ve acı vardı. Akın'a ihanet etmişim. Akın'ı yarı yolda bırakmıştım.

Hiç güvenmediğin birinin söylediği yalan ihanet midir bilinmez. Fakat kalbimin üzerindeki acının bir ismi olmalıydı.

Personel kartımla çıkış kapısına inerken bacaklarımın titrediğini hissediyordum. Merdivenleri inerken bir yandan ayağımdaki ayakkabıları çıkardım ve merdivenlere bıraktım. İçeriden gelen silah sesleri kargaşanın gerçek anlamda başladığının bir kanıtıydı.

Mekândan dışarıya çıktığımda derin nefesler alıyordum. Beni bahsettikleri büyük havuzlu bahçe karşıladığında Akın'ın sesini işittim.

"Efsun." Soğuk hava bacaklarımın ve çıplak ayaklarımın titremesine sebep olurken konuşmadım. "Bir şey mi oldu? Bu ne amına koyayım?" Bana bakarak beni kendisine doğru çektiğinde mırıldandım.

"Gitmek zorundasın."

"Ne?" Bir eli kulağına uzandı. Kulaklığına elini bastırarak konuştu. "Poyraz içeride problem var, helikopteri hazır tut." Sonra tekrar bana döndü.

"Efsun iyi misin? Ne oldu? Bu halin ne? Ayakkabıların nerede?" Beni korkutmak istemediğini anlıyordum fakat yalnızca ona sarılıyordum. İçeriden gelen çığlık ve silah seslerine polis sirenleri eklendiğinde Akın'ın ağzından bir küfür duyduğum.

“Siktir!” Beni kollarının arasına çektiğinde sona geldiğimizi hissettim. Kollarını bedenime sardığında benimle beklemediğim anda havuzun içine atladı ve tenimize değen soğuk su bedenimizin uyuşmasına sebep olurken bedenimi tamamen ona sardım. Çıplak bacaklarımı beline dolarken hâlâ şokun etkisi içindeydim.

Tenim soğuktan titrerken kalbimde bir yangın olduğunu hissediyordum.

Buradaydı, kollarımın arasındaydı. İkimiz birbirimize sarılmış, Tiflis’in dondurucu soğukunda bir havuzun dibinde kaybolmaya çalışıyorduk.

Akın...

Bu sana kendi içimde ilk seslenişim.

Bir savaşın ortasında karşı karşıya kalsak o tetiğe basacağına hep inandım. Fakat ilk kurşunu benim sıkacağımı ben bile bilmiyordum.

“YILANA SARILAN KADIN”

Zamanın içinde bir yerde hâlâ bana ve içimdeki küçük kıza dair bir iz olduğunu biliyordum. Tenime işleyen soğuk kırmak istercesine bana sarılan beden beni suyun daha da dibine doğru ittiğinde zihnim beni yıllar öncesine götürdü.

Zaman algımı kaybetmiş gibi hissediyordum çünkü ne yaşadığımı anlayamıyordum. Ellerim Akın'a sarılırken bacaklarım suyun içinde hareket etmeye devam ediyordu. Orada, suyun içinde bir yerlerde karanlık bir oda vardı. Genzime dolan su tanıdıktı. Gözlerimi kapattığımda yüzleştiğim karanlık tanıdıktı.

O odayı tanıyordum. Odanın tam ortasına yerleştirilen sandalyeyi tanıyordum. Ensemde hissettiğim büyük elleri tanıyordum. Daha fazlasını istercesine beni suyun içine iten o el daha dokuz yaşındaki bir çocuğu bu savaşa hazırlıyordu. Bir hıçkırık gibidir bazı cümleler. Bir gözyaşı gibidir. Acı gibidir. Tanırsın, kalbinde hissedersin. Bir itiraf değildir ama sana bilip inkâr ettiğin gerçekleri anlatır.

Savaşı tanıyordum.

Bu da benim inkâr etmek istediğim gerçeğimdi.

Nefesimi tutarak kollarımı Akın'a sardığımda neyin içinde olduğumuzu idrak edemiyordum. Bu gece bana bir seçim hakkı sunmuştu. Onu yok etmek için çıktığım bu yolda onunla yürürken elime bir silah tutuşturulmuştu. Kurşunun

KARANLIK SANRI

Akın'a denk geleceğini bilsem de tetiği sıkıca kavradım ve bir seçim yaptım.

Bu gece onu ardımda bıraktım. Bu kalbimin içinde hiç beklemediğim bir deprem yaratırken içimde hissettiğim duygunun acı olduğunu biliyordum. Ona arkamı dönerken kendime kırılıyordum. Ve bu en başından beri kaçtığım gerçeğin içine düştüğümün bir başka kanıtıydı.

Akın Mir Safkan'a güvenden çok daha fazlasını hissediyordum. Bunun mantığa ya da akla sığan bir yanı yoktu ama ona karşı hissettiğim duyguya bir isim veremiyordum. Havuzun dibine ulaşan sesler yavaş yavaş azaldığında nefesimin rükendiğini hissettim. Boğazıma acı dolarken daha fazlası için çabaladım.

Küçük Mina, bu oyunu biliyorsun. Suyun içinde ölmek için savaşıyorsun.

Gözlerim klorlu sudan ötürü yanarken vücudum hissizleşmişti. Soğuk bütün bedenime işlemiş, hareketlerimin kısıtlanmasına sebep olmuştu. Akın sanki soğuktan hiç etkilenmemiş gibi kollarını bana sarmaya devam etti. Beni ısıtmaya çalıştı.

Bizi yavaş yavaş yukarıya doğru çıkardığında tehlikenin geçtiğini anlamıştım. O olmasa suyun içinden çıkabilecek gücü kendimde bulabilir miydim, bilmiyordum. Üzerimdeki elbise suyun ağırlığıyla bedenime yapışırken sudan çıkardığı bedeni-me değen rüzgârın artık beni etkileyemeyeceği kadar hissizdim.

"Mina," dedi Akın derin nefesler alırken. Ona bir cevap veremedim. Nefes almaya çalıştım. Ciğerlerime dolan oksijen bedenimin gevşemesine sebep olurken kalçalarımı kavrayarak beni havuzun kenarına oturtmuştu. Ayaklarım hâlâ suyun içindeydi. Elbisem bedenime yapışmış ve yukarıya doğru kıvrılmıştı. Göğüslerim ıslak elbisemden belli oluyordu.

“Akın,” dedim sesimin titremesine engel olamazken. Yanımdaki mermere iki elini yaslayarak kendisini yukarıya doğru çektiğinde o da suyun içinden çıkmıştı. Oturmadan ayağa kalktı ve elini bana doğru uzattı.

“Hızlı olmamız gerek,” dedi kalkmam için beklerken. Başımı salladım ve uzattığı eli tuttum. Onun elinden destek alarak önce ayaklarımı havuzdan çıkardım. Ardındansa ayağa kalktım. Yere değen çıplak ayaklarım titrememe sebep olurken Akın’ın bakışları üzerimde dolaştı. Gözleri çıplak ayaklarımın değdiğinde derin bir nefes aldı. Ne yapacağını çözmeye çalışıyor gibiydi.

“Beni duyuyor musunuz?” Kulaklığına doğru konuştuğunda uzaktan gelen silah sesi Akın’ın bir küfür mırıldanarak kulaklığı çıkarıp atmasına sebep oldu. Beklemediğim bir anda beni kucağına aldığı anda ne olduğunu kavrayamamak sordum.

“Ne yapıyorsun?”

“Buradan çıkmamız gerek,” dedi beni taşımaya devam ederken. Kumarhanenin çıkışına değil, arka tarafına doğru ilerliyordu. Islak bedenlerimiz birbirine değiyordu ve suyun ağırlığıyla elbisem aşağıya doğru kayıyor, göğüslerimin büyük bir kısmının açıkta kalmasına sebep oluyordu.

“Yürüyebilirim,” dedim. Ayaklarım çıplaktı, bedenim soğuktan titriyordu fakat savaşırdım. Bu oyunu biliyordum. Oynayabilirdim.

“Gözlerini kapat,” dedi Akın kısık bir sesle. “Açtığı anda güvende olmanı sağlayacağım.” Göğsümün içinde tanıdık bir his belirdi. Bu his daha önce hissettiğim fakat hiçbir zaman kendime yakıştıramadığım bir histi.

Güven.

Ona güvendim. Bu savaşın içinde yara aldığım ilk andı fakat daha yara aldığımın farkında değildim. Karanlık bütün

KARANLIK SANRI

şhrin üzerine çökmüştü. Ağaçlık alanda ilerliyorduk. İkimizin de üzeri sıırsıklamdı. Tenime değen soğuşu hissediyordum.

Yutkundum. Yine ölümün kıyısında dolaşıyordum fakat korkmuyordum çünkü kollarının arasında olduğum bu adam bana güven veriyordu. Onu dinledim, gözlerimi kapattım. Akın'ın bedenindeki ıslaklığı hissettim. Soğuk hava tenime sızarken hissettiğim soğuşu yok saymaya çalıştım.

Gözlerim yanıyordu. Nefesimin kesildiğini hissediyordum. Akın, bir noktada durduğunda gözlerimi yavaşça araladım ve etrafa baktım. Ormanın içine girmiştik. Etrafta hiç kimse yoktu. Işık yoktu fakat Akın kaybolmuş gibi gözüküyordu.

“Seni yere bırakacağım,” dedi aşağıya doğru eğilirken. Ona bir cevap vermeden bacaklarım yerdeki çalıların üzerine değdiğinde tenime değen ve ayaklarıma batan dal parçaları dişlerimi sıkmama sebep oldu.

Bu gecenin yara vereceğini biliyordum fakat böyle bir kayıp olacağını düşünmemiştim. Anlaşmayı bozmuştum. Akın'a ihanet etmişim. Eğer bu ihanetin sonucunda onu yok edemezsem o beni yok ederdi, biliyordum.

Akın ellerini dal parçalarının arasına sokup karanlığa inat dalları iki yana doğru savurduğunda ona doğru döndüm. “Ateş mi yakacağız?” Ateş yakarsak bulunmama ihtimalimiz neredeyse yoktu. Etrafta onlarca ve hatta yüzlerce insanın bizi aradığına emindim.

Bana bir cevap vermeden elini bulduğu demire sabitleyerek demir kapağı yukarıya doğru kaldıran Akın gözlerimin şaşkınlıkla aralanmasına sebep oldu.

Ormanın ortasına olası bir durum için bir kasa bırakmışlardı. Kasanın içinde telefon, para ve silah bulunuyordu. Akın

hızlı bir şekilde telefonu eline aldı ve ekranını açarak bir numara tuşladı.

“Poyraz,” dedi beklemeden. “Konumdayız.” Gözleri bana doğru kaydı. “Efsun kötü durumda. Bilincini açık tutmak için kendisini zorluyor ama en fazla yarım saat daha devam edebilir. Bende bir sıkıntı yok,” dese de benden farklı bir durumda değildi. “Tamam. On dakika içinde buradasınız.”

Ayakta duramadığımı hissettiğimde dalların bacaklarımı çizeceğini bile bile yere doğru çömeldim. Akın telefonu kapatarak yanımda durduğunda elini belime yerleştirdi.

“Şşş,” diye mırıldandı. “Buradayım.” Elini nabzımın üzerine doğru yerleştirdi ve tenime bastırdı. Tenimin üzerinde hissettiğim sıcaklık gözlerimi hafifçe kapama sebep oldu. Bilincimi açık tutmakta ve olanları kavramakta zorlanıyordum.

Zihnimin içinde bir ninni. Şimdi sanki o karanlık odada suyun içindeyim ve yanımda benimle dokuz yaşım da oturuyor. Gözlerime bakıyor. Elini tutmamı bekliyordu. Savaşı bitirmemi istiyordu.

Savaşıyordum. Durmuyordum. Yenilmek istemiyordum.

Ve gözlerimi kapattım. Karanlığın beni içine çekmesine izin verdim.

Şüphe insanın içine bir kere düştüğünde göğsündeki bütün güzellikleri beraberinde öldürürdü. Sevginin etrafında artık karanlık bir leke oluşurdu. Mutluluğun hiçbir zaman gerçek bir anlam taşımazdı. Çünkü göğüs kafesini bir yangın gibi sarardı şüphe. Düşünceler zihninde karanlık yollar çizdi.

Kendinle kaldığındaysa artık karar anını belirleyen kalbin ya da mantığın değil, korkuların olurdu. Çünkü bir kere zihninde bir doğrunun yanlış olma eğilimi baş gösterirse bir daha kurtulamazsın o yalandan.

KARANLIK SANRI

Kaybetme korkusu.

Aslında içindeki acıyı besleyen tek olgu buydu ama itiraf edemezdin. Göğsünün üzerindeki taşın sebebi bellidir. Kimse yenilmek istemez. Kimse acıyı hissetmek istemez.

Gözlerimi araladığımda Akın'ın bana verdiği sözü harfiyen yerine getirdiğini görmüştüm. İhanetin seni kemiren yanı karşı taraftan gördüğün iyiliğin sana artık iyi hissettirememesiydi.

Ona ihanet ettiğimde artık bana uzattığı elin boğazımda bir yumru oluşturacağını biliyordum. Fakat bu savaşı kabullendiğim gün On Altı ile karşı karşıya kaldığımızda birbirimize verdiğimiz bir söz vardı.

Her ne olursa olsun durmayacaktık.

İyi ya da kötü olmanın bir değeri yoktu. Bizler artık birer insan değildik ve olamazdık da. O odada önümüze konulan taşları elimize alarak bu oyuna dahil olduğumuzda On Altı ile birbirimize söz vermiştik.

Hiç kimseye acımayacak, hiç kimseyi sevmeyecektik.

Bir daha eskiden olduğumuz kişi olmayacaktık.

Zihnim beni biraz daha geriye götürdü. Masaya oturmadan hemen öncesine. On Altı'nın hâlâ Atlas olduğu o ana. Kendisini bir başkasının yerine koymadan hemen önce bana bir söz daha verdirtmişti.

Ne olursa olsun Mina, demişti. Ne olursa olsun birbirimize sırtımızı dönmeyeceğiz ve bu savaşı bitireceğiz.

Sonrasındaysa On Altı olmayı kabullendi. Abim o gün Atlas Katrivas'ın mezarını kazdı ve ölmesine izin verdi. Abim o gün kendi mezarını kazdı ve oraya kendisi yerine bir ceset gömmelerine izin verdi.

Kendi ölümünü izlemeden hemen önce gözlerimin içine bakarak Hera'nın onun için mırıldandığı o cümleyi tekrar

etti. “*Sesimi unut, yüzümü unut ama kokumu unutma Mina. Kokum sana kim olduğumu hatırlatsın.*”

Onu anlıyordum. Ona hak verdiğim anlar da oluyordu fakat kabullenemiyordum. Beni bir kardeş olarak görememesini, bana hâlâ yalnızca Mina diyor oluşunu kabullene-miyordum.

Onunla başka bir şansımız olabilirdi.

Onu bulduğumda düşündüğüm şey yalnızca buydu. Kayıplar vermesini istememiştim. Annesini zaten benim yüzüm-den kaybetmişken bir de babasını, arkadaşlarını, sahip olduğu her şeyi öylece kaybetmesini istememiştim. Bunun geleceğini göremiyor değildim fakat başka şansım da yoktu.

Onu almak zorundaydım. Atlas’ı bu oyuna dahil etmek zorundaydım. Hepimiz kendimize ait onlarca parçayı kaybetmiş-ken onun kayıplar vermesinin önüne geçmek için kaybedemez-dim. Bu yalnızca bizim değil, bütün dünyanın savaşıydı.

“Uyandığının farkındayım.” Akın’ın sesini duyduğumda sağ tarafıma dönüp yattığım yatakta sırtüstü pozisyona geçerek bakışlarımı odanın tavanına sabitledim. Hâlâ ülkeye giriş yapamamış olmalıydık. Eski bir evdeydik fakat duvarlarda farklı dillerde yazılı tablolar vardı.

Evin tahtadan yapılmış olması bana onunla yüz yüze geldiğimiz ilk geceyi anımsatmıştı. Bakışlarımı tavandan çekme-dim. “İlk gün gibi hissettiriyor,” diye mırıldandım.

“Öyle,” dedi Akın beni onaylayarak. Yine odadaki tekli koltuğa geçip oturmuştu. Bense yatakta uzanıyordum.

“Ne yaşandı içeride?” dedi Akın konuyu uzatmayarak. Bana nasıl olduğumu sormadı. Bedenimdeki hissin geçip geç-medüğünü, acı çekip çekmediğimi sormadı. Bu canımı yakma-dı çünkü kendimi avutabileceğim bir yalan veriyordu elime.

KARANLIK SANRI

Bana ne kadar kötü davranırsa ona yaptıklarım o kadar canımı yakmazdı.

On Altı ile bir savaşları olduğunu biliyordum. Buradaki herkesle bir savaşımız vardı, bizler akademi ve ona dahil olan her şeyin tam karşısındaydık. Fakat benimle kişisel bir savaş yoktu.

“Bir adam,” dedim ona kendi gerçeklerimi sunarak. “Havaya üç el ateş etti. Hemen ardından bir karga. *Üç Yüz Seksen burada*, dedi. Sonrası kaos.”

Akın gözlerini kısıp bana bakmaya devam ettiğinde bakışlarımı ona doğru çevirdim. Üzerinde siyah bir tişörtle siyah bir pantolon olduğunu gördüm. Kıyafetlerini buradan almış olmalıydı.

“İçeriye silah sokabildiğine göre senin de tanıyacağın biri olmalı,” dedi tek kaşını kaldırarak. Elinde bir su bardağı vardı. Bardağı parmak uçlarıyla kavramıştı ve suyun içinde daireler çizmesine izin veriyor, yarattığı dalgaları izliyordu.

“Görmedim yüzünü,” dedim hızlıca.

“Masada değil miydin o sırada? Bu derece önemli bir adam başka bir masada oturamaz.”

“Değildim. Neyin sorgulamasını yapıyorsun bana şu an?”

“Hiç,” diye geveledi. “Çözmeye çalışıyorum ama eksik yanları var Efsun.”

“Bendeki yanları bu kadar.” Ardından alayla ekledim. “İstersen yalan makinesine de bağla.” Yatakta doğrularak ayağımı yere doğru attığımda bütün eklemlerimin ağndığını hissettim. Muhtemelen bana iğne yapan da tedavi eden de kendisiydi.

“Birkaç gün ağrı çekersen,” dedi yüzümdeki ifadeyi gördüğünde. Ardından elindeki bardağı izlemeye devam etti. “Ve

yalan makinesine ihtiyacım yok Efsun.” Derin bir nefes aldı. Bakışlarını bana çevirdiğinde kaşlarımı çattım. “Onu kandırıyor olabilirsin ama beni hiç kandıramadın.”

“Sıkıldım,” dedim gözlerimi devirerek. “Şu siktiğimin ülkesinden çıkalım artık.”

“Haklısın aslında,” dediğinde ne demek istediğini anlamadım. Ayağa kalktı. Elindeki bardağı önündeki sehpaye bırakmak yerine tutmaya devam etti. “Aynı yerdeyiz. Aynı konumdayız. Seni eve getirdiğim o günde. O kapıyı açmana ve adamların seni almasını izin verdiğim o anda.” Bir süre daha yüzümü izledi ve sessiz kaldı.

“Ve senin de benim bütün bunları yapacağımı bile bile o evde benimle kaldığın o gecede. Aynı noktadayız, evet.” Elindeki bardağı yavaşça sehpaye bıraktı. “Ama ben aynı oyunu iki kere oynamam Efsun,” dedi daha kısık bir sesle. “Bunu sakın unutma.”

Kaşlarımı çattım. Ne dediğini anlamıyordum, anlamamıştım. İçeride her ne döndüyse bunu benim yaptığımı zannediyor olabilirdi. Fakat yapmamıştım. O aptalın böyle bir adım atacağını tahmin bile edemezdim.

“Unutmam,” diye mırıldandım. Ardından bakışlarım odanın içinde dolaştı. Üzerimde bir tişört ve eşofman vardı. Sıcak suyla yıkanmış olmalıydım. Eklemlerim ağrıyordu fakat katlanılamaz bir acı değildi. Birkaç gün içinde geçeceğini biliyordum.

Akın ağır adımlarla kapıya doğru ilerlediğinde ben de onun ardından ilerledim. Eski kapı hafif gıcırdayarak açıldı. Bakışlarımı dikkatle evin içinde dolaştırdım. Ev kime aitti, nasıl ayarlanmıştı, bilmiyordum. Bu işin içinde akademinin olmadığına ise neredeyse emindim.

KARANLIK SANRI

Akın kiminle savaşıyordu? Bu savaşı neden veriyordu?

“Efsun!” Poyraz’ın sesini duyduğumda Akın salon olduğunu tahmin ettiğim kapıyı aralamıştı. Ev oldukça küçüktü. Herhangi bir depremde ya da saldırıda çökecek kadar da eskiydi.

Odanın içine girdiğimde gördüğüm gözler merakla üzerimde dolaştı. “İyi misin?” dedi Poyraz bakışlarını yüzüme sabitleyerek.

İçerideki tekli koltuklardan birinde oturuyordu. Hemen karşısındaki koltukta ise Fulya vardı. “İyiyim,” diye mırıldandım. “Ama içeride ne döndüğünü öğrenmemiz gerek.”

“Havaya ateş edilmiş,” dedi söylediğim yalanı birebir onaylayarak. “Başka hiçbir bilgimiz yok çünkü aramızdan üst katta olan tek kişi sendin.”

“Benim de daha fazlasını bildiğim söylenemez,” dedim Fulya’nın yanına otururken. Akın diğer tekli koltuğa geçip arkasına yaslanmıştı. Dirseğini koltuğun kenarına yaslamıştı ve elini hafifçe kirli sakallarında gezdiriyordu.

“Bilmelisin ama.” Akın’ın sesini duyduğumda kaşlarımı çattım.

“Bu konuyu seninle tartışmayacağım,” dedim bakışlarımı yüzünden çekmeden. Gözleri alayla parladı fakat bana bir cevap vermedi. Sustu.

Karşısında sessiz kaldığı tek insan bendim. Hiç kimsenin ona karşı bu kadar ileri gidebildiğini de zannetmiyordum.

“Sen iyi hissediyorsan çıkış yapabiliriz,” dedi Poyraz ayağa kalkarak. “Geri kalanı üsse gidince görüşülecek detaylar.”

“Araç kapıda, bir eksiğimiz yok.” Fulya’nın cevabının ardından Akın yavaşça ayağa kalktı.

“Hepiniz araca binin,” dedi bakışlarını hiçbirimize değdirmeden. “Üç Yüz Seksen benimle geliyor.” Gözleri bana doğru kaydığında oturduğum yerden kalktım.

Bana Üç Yüz Seksen olarak hitap etmesi yutkunmama sebep olurken damarlarımın belirginleştiğini hissettim. Bu ismi duymakla başa çıkabiliyordum fakat onun böyle bir günün erresinde bana bu şekilde hitap ediyor olmasına sinirlenmiştim.

“Neden?” dedim Poyraz sorgulamadan odanın çıkışına doğru ilerlediğinde. Fulya’nın kaçamak bakışlarla bana baktığını görüyordum fakat gidebilirdi. Akın halledemeyeceğim bir mesele değildi.

“Sorgulama hakkın yok,” dedi Akın net bir tavırla. “Benimle geliyorsun.”

“Öyle olsun,” dedim kısık sesle. “Ama ben bu tavrın bedelini ödetirim.” Bana cevap vermedi. Kapıya doğru ilerlerken sağ taraftaki eski portmantodan kabanını aldı ve bana doğru uzattı. Bakışlarım onun kabanında takılı kaldığında gözlerini yüzüme doğru kaldırmak zorunda kaldı.

“Dışarısı soğuk,” dedi düz bir sesle. “Ölümden döndün. Bana lazımsın.”

“Korkma,” dedim alayla. Bunun tek sebebinin ölümden dönmem olmadığının ikimiz de farkındaydık. Aptal değildim.

Bana uzattığı kabanı elime alarak üzerime giydiğimde onun hiçbir şey giymeden kapıyı açtığını gördüm. İçimde ona karşı öyle bir ikilem vardı ki ben bile artık ne düşündüğümü, ne hissettiğimi anlayamaz hale gelmiştim.

Akın kimdi? Kaç yüzü vardı? Bana gösterdiği hangi yüzüydü?

Abim, ondan bahsederken bir canavardan bahseder gibi konuşurdu. İsmi ağzına aldığı anda ondan alınanları hatırlardı.

KARANLIK SANRI

Fakat ben Akın'da abimin onda gördüklerini göremiyordum. Yüzündeki sert ifadenin ardında bana bu kabanı uzatan adamı buluyordum. Kustuğum gece gözyaşlarımı silen adamı buluyordum.

İçimdeki ikilem hatalar yapmama sebep oluyordu. Üstelik farkındaydım aynı ikilemi Akın da yaşıyordu. Yaptığı hataların sebebiyse zihnindeki varlığımdı.

Bugün oyuna dahil olmamalıydı. Buraya hiç gelmemeliydi. Bunu ikimiz de biliyorduk. Birbirimize karşı itiraf edemediğimiz fakat yok da sayamadığımız bir çekimdi bu.

Her gece yatağa uzandığımda zihnimde belirecek bir isim vardı artık. Tenimde bıraktığı izleri, vücudumda dolaşan dudaklarını anımsadığımda gözlerimi kapattığım ve bana daha önce hiç hissetmediğim kadar güçlü bir sahip olma arzusunu hissettiren bir adam vardı.

Aynı çekimi onun da hissettiğini biliyordum. Hatalar yaptıkça beni olması gerekenden daha farklı ve fazla bir yere koyduğunu görebiliyordum.

Belki de abim yanılıyordu.

Akın benim sonum olmayacaktı. Ben onun sonu olacaktım. Bir devrin bitişini temsil edecekti göğsündeki varlığım.

Derin bir nefes aldım. Verdiğim nefes soğuk havaya karışarak yok olduğunda Akın arabanın kapısını açmıştı. Açtığı arabadan içeriye geçtiğimde göz ucuyla bana doğru baktı. Üzerime bol ve büyük gelen kabanı bütün bedenimi örtüyordu. Arabanın ısıtıcılarını çalıştırdığında yeniden aynı noktada olduğumuzu hissettim.

İlk gün de tam olarak buradaydık. Bir arabanın içinde, birbirini çok iyi tanıyan iki yabancıydık. Yalanlar söylüyorduk.

Söylediğimiz yalanlara inanıyorduk. Birbirimize kandıkçaysa yok oluyorduk.

Bu bir savaş Mina, dedim kendime. Bu bir savaş. Vazgeçemezsin, geride duramazsın. Yok sayamazsın. Bu bir savaş Üç Yüz Seksen. Sana kim olduğunu unutturmasına izin verme. Sana olduğundan daha azı gibi hissettirmesine izin verme.

“Ne istiyorsun?” dedim ona doğru dönerek.

“Konuşmak,” dedi Akın arabanın hızını artırırken. Bakışlarım yolda dolaştı. Dikkatler dağılmış olmalıydı.

“Buradayım, konuş.”

“Ben aptal bir adam değilim Efsun,” dedi bana Mina demeyi reddederek. “Ve senin burada olmanın bir sebebi var. O koltukta oturuyorsun çünkü işime yarıyorsun.” Bunun zaten farkındaydım. Benimle işi bittiğinde her şeyin bitmesi gerekirdi.

“Bildiğim detaylar,” dedim stresle dilimi dudaklarımın üzerinde gezdirdikten hemen sonra.

“İstediğin şeyin farkındayım. Abinin neden burada olduğunun farkındayım. O it herifin ölmeme sebebinin farkındayım.”

“Ne saçmalıyorsun?” dedim bilmezliğe vurarak.

“Bana aptalı oynama,” dedi alayla. Bugün daha önceki gecelerden çok daha acımasız gözüküyordu. Onu bu hale getiren neydi, anlamamıştım. Bir şey var gibiydi fakat ne olduğunu çözemiyordum.

“O intikam istiyor,” dedi abimi kastederek.

“Kapandı o defter,” diye yalan söyledim. “İntikam falan yok. Bireysel hiçbir amaç yok. Sen söylemiştin. Bu bir savaş.”

“Hiçbir şeyin kapandığı yok,” dedi Akın öfkeyle. “İnsandan her şeyini alırsın Efsun ama duygularını asla. Bu yüzden sen başarısız bir klonsun. Bu yüzden sen amaç edilen asker

değilsin. Çünkü hislerin var. Hisleri olan hiç kimse bir ideoloji uğruna savaşmaz. Abin geçmiş için savaşıyor.”

“Öyleyse neden buradasın?” Gözlerinin içine baktım. “Neden bunları gidip babana söylemiyorsun? Seni durduran ne? Neden gerçekten ölmesini sağlamıyorsun.”

“En başından beri biliyordum Efsun,” dedi bana başka bir gerçek sunarak. “O mezarı kazmadım mı sanıyorsun? En başından beri ölmediğini biliyordum.”

“Ne?” Dudaklarım şaşkınlıkla aralandı.

“Tek sır saklayan sen değilsin,” dedi aynı alaylı tavırla.

“Ne değişti o zaman?” dedim tekrar aynı soruyu sorarak. Atlas ve Akın iki farklı kutuptu. Bu savaşın iki farklı vârisiydi. Biri kaybetmeden diğeri kazanmayacaktı. Onlar için birlikte bir son yoktu.

“Çünkü bu sefer aynı noktadayız Üç Yüz Seksen,” dedi derin bir nefes alarak. “Bu sefer düşmanlarımız aynı.”

“Siktir git.” Onu alaya alarak gözlerimi devirdiğimde Akın arabanın hızını artırdı.

“Sana yalan söylemedim.” Başını iki yana salladı. “İki taşa da sahibim. Ben bu oyunun kurucusuyum ve şimdi kendi ellerimle inşa ettiğim o satranç masasını yakacağım.”

“Neden?” dedim elimle arabanın kapısında ritim tutarken. Neyin gerçek neyin yalan olduğunu anlamaya çalışıyordum.

“Abinle bir masaya oturacağız,” dedi net bir tavırla. “Sen de o masada olacaksın. Ve Atlas piçi bu sefer benim elimi sıkamak zorunda. O savaşı birlikte başlatacağız. Başka hiçbir yolu yok.”

“Abim...” Kendime engel olamayarak güldüm. “Senin elini sıkacak öyle mi?” Kaşlarımı kaldırdım. “O eli kırar Akın Mir Safkan,” dedim bir adım geride durmayı kabullenmeyerek.

“Öyle mi?” Arabanın hızı biraz daha artığında gözlerim sol-
ladığı arabalara takıldı. “Yıllar önce kapımda yaptığı gibi mi?”

“Sen,” dedim kendime engel olamayarak. “İğrenç bir
adamsın.”

“İşte böyle,” dedi Akın gülümseyerek. Bu samimiyetten
uzak bir gülümsemeydi. “Bana gerçeklerinle gel.”

“Haklıymış,” diye mırıldandım. “Sen gerçekten canavarsın.”

“Öyle mi bahsediyor benden?” dedi tek kaşını kaldırarak.

“Geçmişine bakınca çok da haksız değil.” Üstüne gittiğim-
de arabayı biraz olsun yavaşlattı.

“Geçmiş,” dedi mırıldanır gibi. “Ne biliyorsun ki sen geçmiş
hakkında?” Sesi biraz daha yükseldiğinde ona cevap verdim.

“Anlatmama gerek mi var Akın? Gerçek neyse onu biliyorum.”

“Gerçeğin iki yüzü vardır,” dedi bana karşı çıkarak. “Han-
gi yüzünü öğrendin?”

“İki yüzü olan yalandır Akın,” dedim inkâr ederek. “Ger-
çek tektir. O kayıplar verdi ve sen o kayıpların sebebi oldun.”

“Ben hiçbir kaybına sebep değildim.” Sesini yükseltmiş-
ti. “Abin bir seçim yaptı. Bu siktiğimin savaşına dahil oldu.
Sen çok mu masumsun Efsun? Onun kapısına giden sen değil
miydin? Bütün bu olaylara dahil olmasını sağlayan sen değil
miydin?”

“Mecburdum,” dedim bakışlarım donuklaşırken. O gece
onu ve Hera’yı karşıma aldığımda bu oyuna mecburdum. “Bu
bir seçim değildi.”

“Kandırma kendini Efsun,” dedi acımasız davranarak.
“Bencildin. Aile istedin. Ona gittin çünkü kazanmak istedin.
Seni sevsin istedin. Ama şuna bak, seni hiçbir zaman aileden
görmeyecek bir adam için savaşıyorsun.”

KARANLIK SANRI

“Yanıliyorsun,” dedim ona karşı çıkarak. Haklıydı, biliyordum fakat bunu kabullenmek istemedim. “O beni kardeşi olarak gördü. Hep sahiplendi.”

Alayla güldü ve bana cevap vermedi.

“Onun normal bir hayatı vardı Akın.” Gözlerimi kaçırdım. Belki de bunu haklı olduğunu bildiğimden yapıyordum. “Biz ondan o hayatı aldık. Kim olduğunu aldık. İsmi aldık. Atlas Katrivas artık yok. O çocuk öldü ve On Altı doğdu. Artık bir ismi yok.”

“Ama bir geçmişi var amına koyayım,” dedi Akın sesini yükselterek. “Hiç düşünmedin mi? Şanssız olan o mu, biz miyiz? Onun bir çocukluğu var, geçmişi var. Bizimse hiçbir şeyimiz yok. Biz bu hayatının içine doğduk. Bir asker gibi yetiştirildik. O camdan şatosunda dünyaya üstten üstten bakarken sen kan kusuyordun.”

Bütün öfkesini ve kinini dışarıya kustuğunda yutkundum.

“Hiç düşündün mü? Kapısına gitmeseydin. Bu hayata onu dahil etmeseydin. O kayıpları vermeseydi, senin için burada savaşır mıydı?”

Savaşmazdı. Atlas bencil bir adam değildi fakat beni hiçbir zaman benim onu sevdiğim kadar da sevmemişti. O benim abimdi. Bense onun hayatım altüst eden bir kadındım. Bir hataydım.

Kabul etmek istemesem de o hiçbir zaman iyi bir abi olmamıştı. Olmak istememişti. Bazı geceler Hera bile beni ondan daha çok sever, kabullenirdi.

Şimdi sevdiği kadından uzakta olmak zorundaydı. Şimdi bir babası yoktu. Bir ailesi yoktu. Parasının bir önemi yoktu. Arkadaşları yoktu. Yapayalnız kalmıştı ve bu boktan savaşa dahil olmuştu.

“Ben olsaydım ben de dahil olmazdım,” dedim Akın’a yalan söyleyerek. “Bunun için onu hiç suçlamadım, suçlamam da.” Yalanlar söyledim. İnanmış gibi yaptı. İnanmadığını biliyordum.

“O ailesini kaybetti ve bu benim umurumda bile değil,” dedi Akın, Atlas’ın babasının ölmesinden bahsederek. “Bugün olsa yine o kurşunu sıkarım. Benim hiçbir zaman babam yoktu. Hayat benden onlara verdiklerini almışken hiç kimseye acımayacağım.” Acımasızlığını bir kere daha gözler önüne serdiğinde sustum.

Akın bu insandı. Bununla bir kere daha yüzleşmiştim. Pençeleri vardı ve kendisine zarar verildiğini hissettiğinde o pençeleri çıkarmaktan geri durmuyordu.

“O zaman elini sıkmasını da bekleme.”

“Beklemiyorum Efsun,” dedi sesini normale indirerek. “Mecbur bırakıyorum. O masaya oturacak. O eli sıkacak. Geçmişin hesabını sormak istiyorsa bunu yapacak. Çünkü ikimiz de biliyoruz, ondan o hayatı çalan ben değildim, babamdı.”

“Ama durdurmadın da,” dedim. Haklıydı fakat durdurabilecek gücü olduğunu da biliyordum.

“Atlas benim hiçbir şeyim değildi,” dedi kendisini savunur gibi. “Bir yabancından ve şımarık bir çocuktan ibaretti. Ona yardım etmek zorunda değildim. Kendimi ateşe atmak zorunda değildim.”

“Vicdanın yok senin.” Başımı olumsuz anlamda iki yana salladım. Üzerimdeki kabanı çıkardım ve arka koltuğa doğru bıraktım. “Senden gelecek iyiliği de istemiyorum. O ve ben biriz. Bunu kabullen. Beni ondan ayrı düşünemezsin.”

“Ona bana çalıştığını söyledin mi?” dedi söylemediğimi tahmin ederek. “Dedin mi seni biliyor? O yüzden elini

sıktım.” Gözlerini kıstı ve arabayı ani bir şekilde durdurdu. Öne doğru savrulduğumda elimi torpidoya yerleştirerek başımın çarpmasını engelledim. Başını bana doğru çevirdi.

“Söylesene Efsun?” dedi gözlerimin içine bakarak. “Benimle seviştiğini de biliyor mu?”

Bakışlarındaki öfkeyi gördüğümde zihnimden yalnızca dün gece o suyun içinde nasıl fütursuzca ona sarıldığım geçti. Bu yılanı sarılmaktan farksızdı. Dün gece o anlaşmayı kabul ettiğim için vicdanımda yaşadığım ikileme kızdım.

O bunu hak ediyordu. İğrenç cümleleri gözlerimin önüne dizilerken ona kısık sesli bir cevap verdim.

“İyi oldu bu konuşma Safkan,” dedim aramızdaki mesafeyi koruyarak. “Sen çok anlam yüklemişsin ama iyi oldu. Duracağım yeri biliyorum artık.”

Yutkundu. Gözlerindeki pişmanlığı gördüm fakat kurduğu cümleden sonra bir önemi yoktu. Kelimeler zehirlidir. Dilinize sahip çıkmazsanız göğsünüze yayılır ve kanatır.

Konuşmadan arabayı yeniden çalıştırdığında arkama yaslandım. Bana ihtiyaç duymayacağını biliyordum. Abime ulaşırdı fakat bunun için bana verdiği sözü çiğnemesi gerekirdi.

“Yaşadığını kimseye söyleyemezsin,” dedim anlaşmamızı ileri sürerek.

“Söylemeyeceğim zaten,” dedi araba yolda ilerlerken. Birkaç dakika sakın kalmak istiyordum çünkü yorulduğumu hissediyordum.

“Ondan ne istiyorsun?” dedim devamını merak ederek. “Neden aynı masada olmak istiyorsun?”

“Artık aynı taraftayız Efsun.” Cümlesini yeniledi. “O akademiyi birlikte yok edeceğiz. Başka yolu yok.”

“Sen o akademinin askerisin,” dedim ona inanmayarak. “Üstelik akademiye yok etmek kolay. Bunun için abime ihtiyacın yok.”

Öldüğümde akademi paramparça olurdu. Gözlerim zihnime düşen farkındalıkla aralandı.

“Dün,” dedim dehşetle. “Yaşam fonksiyonlarım yavaşladı. Akademi?”

Akın alayla güldü. “Evet Efsun,” dedi kaşını kaldırarak. “Öylece uyurken bile bir katliama sebep oldun.”

“Büyük bir zarar mı?” Gözlerinin içine bakmaya çalıştım. Fakat gözlerini yoldan ayırmadı.

“Alt bölüm patladı,” dedi. “Ülkeye döndüğümüzde muhtemelen akademiye götürüleceksin. Merak etme, halledeceğim. Kolaylıkla çıkarız.”

“Bir tehdittim,” dedim ona karşı çıkarak. “Kontrol altına almak isteyecekler.”

“Doğru,” diye mırıldandı. “Ve aldıklarını sanacaklar çünkü benimlesin.”

“Sana bu kadar güveniyorlarsa...” dedim ona karşı çıkmayarak. “Neden o akademiye yok etmenin peşindesin? Bunu yapmanın en kolay yolu beni öldürmekse neden bunu yapmıyorsun?”

“Sen bana lazımsın,” dedi göz ucuyla bana bakarak. “Sana söylemiştim. Sen kutsal topraksın. Senin için akıtacağım kanlarını ve o kan seni besleyecek.” Gözleri üzerimde dolaştı. Dilile dudaklarını ıslattığında bu değişiminin sebebini çözmeye çalıştım.

“İzin vermeyeceğim Efsun Mina Öner. Ne o abinin seni harcamasına ne de senin kendini yok etmene. Sen artık

yalnızca benim avcumun içindesin ve bana aitsin. Hiçbir savaş sana zarar vermeyecek.” Alayla güldüm.

“Ha,” diye mırıldandım hemen ardından. “Nesin sen, takıntılı âşığım mı?”

“Daha fazlası,” dedi Akın oldukça ciddi bir şekilde. Ardından sabahdan beri üzerinde olan acımasızlığın hesabını sorarcasına konuştu. “Ama yalan sevmem Mina. İçeride bir şey oldu ve sen bana söylemiyorsun. Öğrendiğimde hiçbir şey bu kadar temiz olmayacak.”

“Sen gerçekten ruh hastasısın.” Gözlerimi devirdim. “Siktir git tedavi ol.”

“Önce babamı öldüreceğim,” dedi şaşkınlıkla ona dönme sebep olarak. “Önce onun kanını akıtacağım toprağına.”

“Ne?” Bunun bir blöf olup olmadığını bilmiyordum fakat öyle olduğunu da hissetmiyordum. Bütün bu savaşı başlatan kişi babasıydı.

Bu örgütü kuran, Türkiye’deki yapılanmayı sağlayan kişi babasıydı. Bütün bu savaşın sebebi oydu ve Akın bunca yıldır ona hizmet etmekten başka hiçbir şey yapmamıştı. Ona olduğu kişiyi, önü arkası kesilmeyen bu parayı bırakan onlardı.

“Ne kadar ileri gideceğimi bilemezsin Efsun,” dedi başını hafifçe sallayarak. “Nelerden vazgeçeceğimi, neleri harcayabileceğimi bilemezsin. Yarın akademiden sonra Atlas’la o masaya oturacağız. Her nasıl yapıyorsan yap ve haber ver. Aksilik istemiyorum.”

Ona bir cevap vermedim. Bu yaşananlar sandığımdan da fazlasıydı. Göğsümün üzerini aynı korku kapladı. Onun kollarında güvende hissederken sırtımdaki baskının elindeki hançerden ötürü olduğunu bilmek boğazımdaki hissin büyümesine sebep oluyordu.

Akın'dan kaçamıyordum.

Ona güveniyordum. Onun kollarında huzurlu hissediyordum.

Akın'dan kurtulamıyordum.

Bir gün karşı karşıya kalsak birimizin o tetiğe basacağını biliyordum fakat bunu kendime kabullendiremiyordum.

AKIN MİR SAFKAN

Gerçeğin iki yüzü vardır. Fakat doğru tektir.

Yaşanılanların sende bıraktığı izle bende bıraktığı iz bir olmaz. Gerçek senin için başka, benim için başkadır.

Bir savaşın içindeysen senin gerçeğin, doğrun olur. Onu kabullenirsin. Ona inanırsın ve onun için savaşırsın. Çünkü savaş meydanı sana acımasızlığı öğretir. Kazanma arzusu sana vicdansızlığı öğretir.

Verdiğin kararlar yalnızca kendini kurtarmaya yönelik olduğunda kötülüğün gün yüzüne çıkar. Geride bıraktıkların artık gözünün önünde değildir. Aynaya baktığında tek bir kişi görmezsin. Bir isimden ibaret olmazsın.

Gördüğün gözlerde yaşanmışlıklar vardır. Kontrol edemediğin öfke başarısızlığını doğurur.

Askerlerin hisleri olmaz. Askerlerin duyguları olmaz. Gerçek bir asker hisleri uğruna değil, amaç uğruna savaşır. Savaş meydanındaysa zaafllara yer yoktur.

Masallar artık seni avutmaya yetmez. Kulaklarında savaş çanları. Uykunu kaçırıyor çocukken avunduğun yetişkin yalanları.

Şimdi buradasın. Kaçmak istesen de olmaktan korktuğun o insansın. Sen de en az onlar kadar yalanlar söylüyorsun.

KARANLIK SANRI

Korksan da askersin. Kaçamazsın. Kaybedemezsin, geri dönmeyezsin. Savaşmak zorundasın. Ve yaşamalısın.

Hislerin yok, olamaz. Sevemezsin, nefret edemezsin.

Gözlerime bak. İçinde vicdan taşıyamazsın. Bağlanamazsın. Geçmişine bakamazsın.

Bir kadın.

Hayır, senin hayatında hiç kimse olamaz. Zaafların olamaz.

Bembeyaz teninin üzerinde dağılan simsiyah saçlar. Karanlık bir oda. Hiç dinlenmemiş iki çocuk. Bir kız. Birkaç iğne. Ve uyuşturucu güzellik.

Onu ilk kez gördüğümde bir sedyenin üzerinde yatıyordu. Üzerinde cam kapsül vardı ve kollarında yaşının yetmeyeceği makineler bağlıydı. Her geçen gün biraz daha büyüyordu. Gözlerini açıyor fakat bizi görmüyordu. Ona anlatıyordum fakat beni duymuyordu. Hareket etmiyordu.

Üç Yüz Seksen numaralı denek.

Kendimle konuştuğum o gecelerde başında nöbet tuttuğum ve içimdeki bütün hisleri sırtına yüklediğim küçük kız çocuğu.

Parmaklarımın üzerinde olan dövmeyi bir kasım sabahı ellerimden söküp almalarına göz yumduğum kız çocuğu. Bir savaşın içine dahil olduğumu anlayamayacak küçük olduğum zamanlarda tanıdım seni.

Gözlerin masmavi ama onları bile saklıyorsun. Şimdi abin ne derse onu yapıyorsun çünkü biliyorum, seilmek istiyorsun.

Biz aynı yoldan geçtik. Aynı aileyi istedik. İkimiz de savaştan kaçmak istedik. Fakat buradayız. Hiçbir yere gidemeyiz.

Onun aksine ben onu yarattığı ilk andan beri tanıyordum. Efsun Mina Öner. Üç Yüz Seksen numaralı denek. Ona göre bir lanet. Bana göre bir lütuf. Kutsal toprak.

29 Şubat.

Üretildiği ilk anı hatırlıyorum. Atlas'ın annesi ilk kez Hal-dun ile bu akademiye girdiğinde kadının gözlerinden yaşlar akıyordu. Bunu istemediğini haykırarak akademiye inlettiği o günlerde babamın yanında tepkisizce onları izliyordum.

Yalnızca bir çocuktum. Atlas yoktu. Katrivas evinde oyun-lar oynardı, okula giderken ben akademide onun yaşaması gereken hayatı yaşıyordum. Belki aynı yolda olmasaydık bu kadar öfkeli olmazdım diğer insanlara.

Fakat içimdeki öfkeyi ve geçmişini durduramıyordum.

O gün Asya kocasına yalvararak ağladığında o kadını iz-ledim. Gözümden bir damla akıtamadım çünkü bunun so-nunun işkencelerle biteceğini biliyordum. Babamın yanında dimdik durdum. Bakışlarım üzerlerinde dolaştı.

Ve Asya doğumu gerçekleştirdi. Efsun Mina Öner, üç yüz seksen numaralı kapsüle bırakıldı. Anne karnında yaklaşık üç ay kalmıştı. Diğer deneklerden çok daha hızlı büyüyordu ve anne karnında zehirlenip ölmeyen tek denektir.

Görünürdeki tek başarılı klon asker. Normal bir insan olmaması planlandı. Hisleri alınacaktı. Zihni yönetilecekti. Onun gibi binlercesi yaratılacaktı. Efsun bu savaş için var ola-caktı.

Küçükken kulağıma mırıldanan masallar bunlardan iba-retti. Ben bir felaketin içine doğmuştum. Efsun bir felaketin içine doğmuştu. Fakat hiçbir şey dinlediğim masallardaki ka-dar kolay olmamıştı.

Annemin öldürüldüğü o gece Üç Yüz Seksen'i doğum anından sonra ilk kez gördüğüm geceydi. Annemin yoklu-ğuyla yüzleşmeden Üç Yüz Seksen numaralı denegin odasına nöbet için gönderilmişim.

12 Kasım.

Onun başında ilk kez nöbet tuttuğum gün. Annemin öldüğü gün. Doğumunun üzerinden yalnızca dokuz ay geçmişti fakat Efsun hızla büyüyordu. Büyümesi durdurulamıyordu. Gitgide yavaşlasa da önüne geçilemiyordu.

Ve bu başarılı sandıkları klonun ölmesi demekti. Projenin tamamıyla başarısız olmasından korkan babam etrafa öfke saçıyordu.

O gece nöbet sırası bana verildiğinde gözümde bir damla yaş aktı. Annemin cenazesine gidemediğimde gözümde bir damla yaş akmadı ve ben yalnızca on yaşındaydım.

Cam kapsülün hemen önündeki tabureye oturduğumu hatırlıyordum. Elimde boyumdan biraz daha kısa olan bir silah. Hiç bilmemem gerektiğini bildiğim halde o silahı kullanmaya fazlasıyla hâkimdim. Bir ölü gibi uzanan bedenine baktım. Masmavi gözlerine baktım.

Şimdi o gözleri bile saklıyorsun insanlardan. Fakat ben günlerce gözlerini izledim.

Herhangi birinin bilgi sızdırmasını önlemek adına akademi içinde güvenlik kamerası ve ses kayıt cihazı bulunmayan tek oda Efsun'un yatırıldığı denek odasıydı. O gün güçsüz düştüğümde mi yoksa yaşımdan mı bilemiyorum fakat gözümde bir yaş süzüldü.

"Masallara inanır mısın?" dedim sana ilk kez. "İnanma. Çünkü hepsi yalan."

On yaşında bir oğlan çocuğu. Biz ikimiz bu savaşın çocukları. Biz ikimiz bu savaşın başdüşmanları. Yıllar sonra karşıma geçip bana inatla bakacağından habersiz bir şekilde mırıldandığımı hatırlıyorum.

“Açma gözlerini. Seni de yok edecekler. Hislerini alacaklar. Kötü biri olmanı sağlayacaklar. Eğer bir şansın varsa ölmelisin Üç Yüz Seksen. Eğer bir şansın varsa masallara hiç inanmamalısın.”

İlk kez ben kendimle konuştum fakat karşımda gördüğüm yüz Efsun’un yüzüydü. O gün ilk kez gerçek bir çocuk gibi hissettim ve yanımda olan senin varlığını. İçimde büyük bir yangını başlatabilecek olan o ateşi saklıyordum.

Bakışlarım odada dolaşıyordu. Çıkan her seste sıkıca elimle kavradığım silaha sarılıyordum. Başarısız olmaktan korkuyordum fakat içten içe o gece en büyük yenilgimi yaşadığımı biliyordum.

“Başka bir şansımız olur muydu diye düşünüyorum bazen,” dedim kısık sesle sana. Çünkü duymalarından korktum. Kelimelerimin bir gün sonra bir halat olup boynuma geçirilmesinden korktum.

“Mesela şimdi bir sahil kasabasına gidebilir miyim? Annem orada beni bekler mi? Cennet gerçek mi Üç Yüz Seksen? Aylardır derin bir uykunun içindesin. Ölümün ucundasın. Söyle bana, cennet gerçek mi?”

Sustun. Gözlerini kapattın. Bakışlarım saate kaydı. Sabah olmak üzereydi fakat bulunduğumuz oda akademinin en alt katında olduğundan içeride loş mavi ışıktan başka bir ışık yoktu.

Başka hiçbir tepki vermedin. Beni duymadın. Ve ben buna rağmen sana anlatmaya devam ettim.

“Nefret edeceksin,” dedim sana büyük bir ciddiyetle. “Üç Yüz Seksen olmaktan nefret edeceksin. Bu akademiye nefret edeceksin. Gözlerin dışarıda dolaşacak. Her şeyden habersiz hayatını sürdürmeye çalışan anneleri göreceksin. Çocukları için çalışan babaları göreceksin. Zengin adamlar tanıyacaksın.

KARANLIK SANRI

Bütün bu dünyayı avcunun içine aldığına inanan yabancılar göreceksin. Ve bir çocuk gördüğünde durgunlaşacak bakışların...” Derin bir nefes aldım. Birkaç damla daha süzüldü gözlerimden.

“O çocukta kendini arayacaksın. İşte o zaman yanacak kalbin. Nefret edeceksin. Üç yüz seksen tam göğsünde. Bir iz gibi. Saklamak isteyeceksin, kurtulamayacaksın. Biliyorum çünkü biz seninle bu savaşın çocuklarıyız.”

Sustum. Cevap ver istedim. Gözlerin aralansın, parmakların hareket etsin istedim. Sustun.

“Bugün benim annem öldü Mina,” dedim sana nefret edeceğini bildiğim o sıfatı yapıştırmaktan vazgeçerek. “Bugün benim annemi öldürdüler. Savaştan kaçmaya çalıştım. Bir asker olmaktan kaçmaya çalıştım ama bugün benden kaçacağım bütün kapıları aldılar. Şimdi o kurşunu sıkmaktan başka bir çarem yok.”

Ayağa kalktım. Silahımın yere düşmesine izin verdim.

“Artık savaşmak zorundayım. Ben de onlardan biri olmak zorundayım. Ama sen kurtul Mina. Bir aile bul.” Elimi cam kapsülün üzerine koydum. Yüzünü izledim, tek bir tepki vermeni istedim. Bana yaşadığını gösteren tek şey bağlı olduğun makineler olmasın istedim fakat sen sustun.

Ben o geceden sonra her pazar gecesi senin odanda nöbet tuttum. Her pazar gecesi şafak sökene kadar seninle konuştum. İlk cinayetimi işlediğimde bunu sana itiraf ettim. Kan dolu parmak uçlarımı senin önünde temizledim.

Üç Yüz Seksen numaralı denek.

Efsun Mina Öner.

Ben bir Safkan olmadan önce, beni tanıyan tek insandın.

Çekip gittiğinde tekrar seni bulmak istemedim çünkü kabullenmek istemesem de biliyordum. Savaşlarda zaafılara yer yoktur. Kimsenin ruhu için savaşamazsın bu hayatta.

Ve ben artık o çocuk değilim.

İlk kurşunu sıktığım gece kadar masum değilim.

Annemin ölümüne akıttığım gözyaşlarını sana yükleyecek kadar saf değilim.

Akın Mir Safkan.

Bir lanet gibi. Beni yine en iyi sen anlarsın.

Üç yüz seksen gibi. İz gibi.

Sırtımda nefesi geçmişsin, geleceğim yandı altında yaşanmışlıkların.

Artık seni ben bile kurtaramam. Artık beni sen bile kurtaramazsın. Üstelik kötü biri olmayı kabullenmenin insanın isteklerini ve arzularını besleyen bir yanı vardır.

Her ne olursa olsun artık seni bir kere daha benden almalarına izin veremem. Bu bir savaşa savaşı bitiririm. Bu bir oyunsa kendi kurduğum oyunu yakar kül ederim. Fakat seni hiç kimseye bırakmam.

Ne Atlas Katrivas'a ne de On Altı'ya.

Artık benimlesin ve öyle kalman için feda etmem ne varsa feda edeceğim.

Babamın bakışları bana geçmiş ve yaşanılanları hatırlatırken zihnimin içinde dönüp duran tilkilerle baş etmeye çalıştım. Karşımdaki adam beni bu savaşa hazırlayan bir komutandan fazlası değildi. Babam olması bana daha fazla yetkiden başka hiçbir şey bırakmamıştı.

Bu oyunun ne kadar içindeysen o kadar yok olurdun. Kendisi en dibe kadar battığından beni yukarıya çıkmak için bir basamak olarak görüyordu fakat izin vermeyecektim.

“Kız istediğin gibi seninle,” dedi gözlerini üzerimden ayırmadan. Karşımdaki ekranda beliren yüzüne baktım. Yaşlanmıştı. Yüzünde yılların getirdiği yorgunluk vardı ve zamana karşı direnmeye çalışıyordu. “Fakat bana hiçbir şey getirmedin Mir. Daha fazla beklemeyeceğim. Akademinin alt karı darmaduman oldu.”

“Bekleyeceksin,” dedim net bir sesle. Kaşları havalandı. Yüzünde tanıdık alaylı gülümsemesi oluştu. Ona o kadar benziyordum ki bu aynada gördüğüm adamdan nefret etmeme sebep oluyordu.

“Sebep?” dediğinde yüzüme aşağılayıcı bir ifade yerleştirdim.

“Ben olmazsam bu oyunu bitiremezsin,” dedim gerçeği yüzüne vurarak. “Kız benimle. Her ne söylüyorsam yapıyor ve avcumun içinde.”

“Bu akademiden bir denek kaçırdığı gerçeğini değiştirmiyor!” Sesi yükseldiğinde güldüm.

“Öfken kendine,” dedim gözlerimi üzerinden ayırmadan. “Bunun sorumlusu senin ordun. Bana verilen herhangi bir görev yoktu.”

“O kızı buradan dışarıya çıkarmış olamaz,” dedi inkâr ederek. “Sen de biliyor olmalısın Akın.” Her zaman ondan bir adım ileride olduğumu bilir fakat kabullenmezdi.

“Kız artık benimle,” dedim sorusuna cevap vermeyerek.

“Karşılığını alırsın,” dediğinde bakışlarım yumuşadı.

“Bana ne verebilirsin ki?” dedim teklifini duymak isteyerek. “Üç Yüz Seksen’den daha değerli.”

“İmparator olmayı oğlum.” Eliyle etrafı işaret etti. “Bütün bu krallığı verebilirim. Yapman gereken tek şey o taşları bir araya getirmek. Hemen sonrasındaysa istediğin gibi annenin intikamını alırsın.”

Yüz kaslarım gerildiğinde bundan keyif aldığını anladım. “Düşüneceğim,” diye mırıldandım. Duygusal davranamazdım. Bu bir savaştı. Geçmişte öldürülen bir kadının intikamını almak yarınma hiçbir şey katmazdı.

“Şimdi gitmemize izin vereceksin,” dedim gözlerinin içine bakarak. Gözlerindeki parıltıyı gördüm. “Karşılığında?” dedim tek kaşımı kaldırarak.

“O küçük kızın yerini istiyorum. Hemen, şimdi.” Bunu neden bu kadar önemseydiğini bilmiyordum fakat bu dünyada herkesi kurtarmaya gücümüzün yetmeyeceğinin farkındaydım.

“Sendedir,” dedim umursamayarak. “Akademinin altında gizli tüneller var. Üç Yüz Seksen bunun farkında ve kullanıyor. Keşfedersen bulursun.”

“Ne tüneli?” dedi şaşkınlıkla. Alayla başımı iki yana salladım.

“Seni bu bitirecek Yakuza.” Ona, kendisine taktığı isimle seslenmişim. “Kibrin ve kendini yenilmez zannedişin.”

Arkamı dönerek odanın kapısına doğru ilerlediğimden ardımdan ismimi bağırdığını işittim fakat ona dönmedim. Günlerce o küçük kıızı arayacağının farkındaydım. Akademiden çıktıysa şanslıydı. Hâlâ o pis koridorlardaysa bir hafta dolmadan ele geçirilirdi.

Odanın kapısını ardımdan kapattığımda koridora yayılan tok ses derin bir nefes almama sebep oldu.

Bedeli ne olursa olsun seni kaybetmeyeceğim Mina. Tenin benim. Kokun benim. Ruhun benim. O ruh için savaşacağım. Çünkü benim uğruna savaşabileceğim hiçbir şeyim kalmadı.

EFSUN MİNA ÖNER

Türkiye'ye sandığımın aksine uçakla giriş yapmamıştık. Tiflis'ten Batum'a arabayla geçmiş, orada araç değiştirip Artvin'e geçmiş yapmıştık ve uçağa Trabzon'dan binmiştik. Bütün uçak yolculuğu boyunca uyumuştum. Üzerimde atamadığım bir yorgunluk vardı ve olası bir savaş durumunun içinde olmadığımızdan olsa gerek kalkanlarımı indirmiş haldeydim.

İstanbul'a iniş yaptığımızda beklemediğim bir manzara ile karşılaştık. Uçaktan indiğimiz anda A.S.P.'nin üniformalarına sahip özel güvenlikler hepimize eşlik ederek bizi akademiye getirmişti. İçeriye girdiğimiz andan itibaren Akın'ı görmemiştik.

O üstlerle görüşmek için ayrılmıştı. Poyraz onun yanındaydı ve Fulya zaten bu akademi için çalışıyordu. Bense bir tehdit olarak görüldüğümünden akademideki odalardan birine kapatılmıştım. Kapatıldığım odanın kime ait olduğunu bilmiyordum fakat üçüncü blokta olduğunu biliyordum.

Akın'ın söylediğini yapmamıştım. Abime herhangi bir şey söylememiştim. Bu yüzleşmeye onun hazır olduğunu sanmıyordum ve Akın'ın orada benim hakkımda abimin yanlış düşünebileceği cümleler kurmasından korkuyordum.

Başımı koltuğun sırtına yaslayarak bacaklarımı önümdeki masaya doğru uzattım. Trabzon'a iniş yaptığımızda havaalanında üzerime yeni kıyafetler almış ve üzerimi değiştirmiştik. Siyah rahat olabileceğim bir tayt ve beyaz bol bir kazak ancak bulabilmiştim.

Elim masanın üzerindeki kaleme doğru uzandığında kalemimi parmaklarımın arasında çevirdim. Abime bütün bu olanları nasıl açıklayacağımı düşünüyordum. Arabanın içinde kurduğumuz her cümle birer birer zihnimde yankılanıyordu.

Akın gerçekten anlatılan kötü adam mıydı yoksa gerçekten de gerçeğin iki yüzü mü vardı?

Olaylara onun gözünden baktığımda onu anlayabilir miydim?

Bu yola elimdeki her şeyi feda etmeye hazır bir şekilde çıkmıştım. Kendim dışında. Ben yaşamalıydım. Bu aptal oyunda nefesimin kesilmesine izin vermemeliydim. Çünkü söz vermiştim. Büyüyecektim, bambaşka bir insan olacaktım. Ben de herhangi biri gibi yaşayacaktım.

Âşık olacaktım. Bir aile bulacaktım. Ölmeden önce istediğim o hayatı elde edecektim. Bunun içinse ne bedel ödemem gerekirse ödeyecektim. İçimdeki annelik arzusu bütün bedenimi kavururken fazlasını düşünmek istemedim. Yapabilirdim. Bunun için de savaşırdım.

Odanın kapısı sertçe açıldığında bakışlarımı elimdeki kaleminden çekerek yukarıya doğru kaldırdım. Kahve gözlerim Akın'ın gözleriyle buluştuğunda yüzündeki rahat ifadeyi görmek kaşlarımın çatılmasına sebep oldu.

“Neden keyiflisin bu kadar?” dedim ayaklarımı masadan indirirken.

“Hiç.” Dudağı hafifçe büküldü. “Kalk, çıkıyoruz.”

“Bu kadar kolay mı?” Ayağa kalkarak ona doğru ilerlediğimde bana bir cevap vermedi. “Ne için getirmişler bizi buraya?”

“Halletmem gereken işler vardı,” dedi kapıdan çıkarken.

“Aptal değilim Akın.” Adımlarımı hızlandırarak ona yetiştim. “Burası planın dahilinde değildi.”

“Herhangi bir şeyin benim planımın dışında ilerlemesinin bir yolu yok Efsun,” dedi biz çıkışa doğru ilerlerken. “Atla hadi.” Kapıdan dışarıya çıktığımızda herhangi bir kontrolden

KARANLIK SANRI

geçmemiştik. Önümüzde duran siyah son model arabasının anahtarını avcunun içine alarak sürücü koltuğuna doğru ilerlediğinde olanları algılamaya çalıştım fakat anlam veremedim.

Onu dinleyerek kapıyı açtığımda soğuk hava bedenime sızarak hafif üşümeme sebep olmuştu. Arabasının kapısını kapattığımda Akın hızla klimayı çalıştırdı.

“Eve gidiyoruz,” dedi benim sormama izin vermeden.

“Şaşırtıcı ama gerçekten keyiflisin,” dedim daha fazla şaşıarak. Gülerek başını iki yana salladı.

“Hem de nasıl,” diye mırıldandı. “Bir bilsen.”

“Ne oldu içeride?”

“Kazandım.” Ucu açık verdiği cevabı düşündüm. Babasıyla mı görüşmüştü?

“Daha kaybettiğine şahit olamadım zaten,” dedim bunun hoşuna gideceğini bilerek. Dilini üstdudağının üzerinde gezdirirken göz ucuyla bana baktı ve arabanın hızını artırdı.

“Olamazsın Mina,” dedi bana yeniden eskisi gibi seslenerek. “Olamazsın.”

“Abime haber vermedim,” dediğimde yüzündeki ifadenin bozulmasını bekledim fakat beklediğim gibi bir tepki vermedi.

“Gerek kalmadı,” dedi kısaca. “Ben verdim.”

“Ne?” Ona doğru döndüğümde oldukça ciddi olduğunu gördüm. “Ona ulaşamazsın. Hayır.”

“Çok küçük bakıyorsun,” dedi bana aldırmadan. “İçeriden onunla iletişim kurduğunu bilmediğimi mi zannediyorsun? Ve birkaç adamın size çalıştığını?”

“Hassiktir,” dedim kendime engel olamayarak. “Sen gerçekten şeytansın.”

“Diyene bak,” dedi alayla. “Saman altından su yürüten sensin, bir de bana şeytan de.”

“Bunca şeyi biliyorsan neden hiçbir şey yapmıyorsun Akın?” dedim ciddiyetle. İşler sandığımdan daha karışıktı ve sandığımdan çok daha fazla batmıştık.

“Çünkü aynı yerdeyiz Mina,” dedi aynı cümleyi tekrar ederek. “Sen inkâr etsen de aynı yerdeyiz. Ve şimdi Atlas Katrivas’a gidiyoruz.”

“O ismi ağzına alma,” dedim ona karşı çıkarak. Abim ismini andığını duyarsa yapacağı ilk iş yüzüne bir yumruk indirmek olurdu. Yıllardır ona yalnızca On Altı diyorduk. Artık bir ismi yoktu. Soy ismi yoktu. Atlas Katrivas ölmüştü ve mezarına toprağını ben atmıştım.

O yalnızca bir kod isimden ibaretti.

On Altı.

Bu yüzleşmenin sonunun ne getireceğini bilmiyordum fakat artık savaşın gerçekten de başladığını biliyordum. Çünkü Akın’ı karşısında görmek On Altı için bir dönüm noktası olacaktı.

Abim bu oyuna soğuk bir gecede dahil olmuştu. İlk attığım adımın Akın’a karşı olduğunu biliyordum çünkü ondan her bahsettiğinde bütün kötülüklerin onun kalbinde toplandığını söylerdi.

Onun kapısına gittiğim gece her şeyin bu noktaya geleceğini bilsem vazgeçer miydim, emin değildim. Şimdi yaşanılacaklarla, konuşulacaklarla yüzleşebilecek miydim, emin değildim. Bir yanım abime karşı duracağım noktayı sorgulatırken diğer yanım Akın’a karşı olan tavrımı sorguluyordu.

Neyden korkuyordum?

Abimin bana inanmamasından mı? Yoksa Akın’ın gerçekten de bir canavar olmasından mı?

KARANLIK SANRI

Kötü bir adam değildi. Kötülüğü tanırdım. Bana karşı gösterdiği bu yüz, bu kalp kötü bir adama ait olamazdı. Abime tam olarak ne yapmıştı, bilmiyordum fakat ben onda saf kötülük görmüyordum.

Belki yanlış kararları olmuştu. Belki geride bırakmışlıkları vardı fakat ona söylediğim gibi bir canavar değildi.

Canavarları tanırdım. Her gece yatağımın altında saklanır, bana korkutucu gecelerde daha da acı vermek için konuşurlardı. Küçük bir çocukken başımda bekler, beni makinelere bağlardı.

O böyle bir adam değildi.

Fakat kim olduğunu da bilmiyordum. Onu çözemi-yordum, onu anlayamıyordum. İçimden bir ses zamanın da bize yetmeyeceğini söylüyordu. Onu hiçbir zaman tam olarak anlayamayacağımı söylüyordu.

Araba Akın'ın evinin önünde durduğunda başımı ona doğru çevirdim. "Gitmeyecek miyiz On Altı'ya?"

"O gelecek," dedi arabanın kapısını açarken. Aşağıya inip beklemeden eve doğru ilerledi. Sanki bugün için beklemişti. Sanki bunca yıl bu karşılaşma için yaşamıştı. Ne gergindi ne sinirli. Aksine, heyecanlı gözüküyordu.

Onun ardından arabadan inerek eve doğru ilerledim. Zihnimin içinde savaşın sesini hissettim. İçeride kıyametten bir kesit izleyecektik, biliyordum. Akın eve anahtarıyla girdiğinde içeride hiç kimsenin olmadığını anladım. Hizmetliler ve korumalar dışarıda olmalıydı.

Kalp atışlarım hızlandı. Göğsümün daraldığını hissettim. Bu yüzleşmeye ben bile hazır değildim. Ve aynı zamanda bu oyunun ne kadar dışında kaldığımı anladım.

Ben onun abimin varlığını öğrenmesini hazmedememişken Atlas bütün bunlardan haberdardı. Ben onun ismini zihnimde bile aylarca anamazken Atlas, Akın'ın onu biliyor olduğunun farkındaydı ve bir kere bile bana dönüp açıklama ihtiyacı duymamıştı.

Aramızda aynı uçurumu yeniden görmek bana boşlukta hissettirdi. Unutmamıştı. Unutmayacaktı. Onun gözünde ben ondan ailesini alan bir yabancıydım. Hiçbir zaman daha fazlası olamayacaktım. Savaşım boşunaydı fakat vazgeçmiyordum da.

“Geldim,” dedi Akın ellerini iki yana doğru açarak. “Neredesin Katrivas?” Bakışlarımı evin içinde dolaştırdım. İçeride miydi? Gelmiş miydi?

Göğsümün sıkıştığını hissettim. Yaşanacaklara hazır değildim. Kontrol edemediğim bir durumun içine düşmüştük ve ben artık yolu kaybettiğimizi hissediyordum.

Herhangi bir yanıt gelmediğinde Akın salona doğru ilerledi. Onun peşinden gittiğimde Atlas'ın arkasını bize dönmüş bir şekilde dışarıyı izlediğini gördüm. Eve nasıl girdiğini bilmiyordum fakat izin alarak girmediğine emindim.

“Buradayım.” Yavaşça bizim olduğumuz tarafa doğru döndü. Ardından bakışları Akın'ın üzerindeki üniformada dolaştı. Gözleri alayla parladı. Bakışlarındaki nefreti gördüm. Yıllardır içinde büyüttüğü her şey bugün buradaydı, karşısındaydı.

“Çok özlemişsin beni,” dedi Akın kaşlarını kaldırarak. “Ve epey değişmişsin.” Gözleri Atlas'ın üzerinde dolaştı. İçimdeki gerginlik midemin bulanmasına sebep oluyordu.

Abimin bakışları bana doğru kaydığında gözlerimi kaçırdım. Onunla göz göze gelmek istemedim. Akın'ın arabada söyledikleri gözlerimin önüne geldi ve yaşanılacaklardan

korktum. Ona ihanet ettiğimi düşünür müydü? Böyle bir şeye ihtimal verir miydi? Beni yapayalnız bırakır mıydı?

“Uzatma,” dedi abim gözlerini benim üzerimden çekerek. “Ne teklif edeceksin?” Şaşırmıştım fakat bunu belli etmemeye çalıştım.

Her ne olursa olsun Atlas’ın o eli sıkacağına inanmazdım.

“Benimle misin Katrivas? Önce bunu duymam gerekir.” Atlas’ın yüzünde alaylı bir gülümseme belirdi. Bir elini üzerindeki takım elbisenin cebine yerleştirdi ve yavaş adımlarla Akın’a yaklaştı.

“Bir şeytanla önden pazarlık yapmazsın Mir,” dedi. “Bana ne vereceğini söyle, kalanına bakarız.”

“Bu sefer senin dediğin olsun Atlas,” dedi Akın yıllar sonra abimin ismini yüzüne söyleyerek. Sinirli bakışlarını Akın’a çevirdiğini hissettiğimde bir adım öne gitme ihtiyacı duydum. Abim boynunu elinin arasına alarak hafifçe sola doğru eğdiğinde birazdan işlerin büyüyeceğini öngörebiliyordum.

“O ismi ağzına alma.” Sesini sabit tutmuştu. Akın kaşlarını kaldırdı. “O ismi ağzına alma orospu çocuğu,” diye yeniledi abim.

Atlas Katrivas.

Onun için bu isim bir gece yarısı ölmüştü. Geçmişte bir yerlerde, anılarında yaşıyordu ve o şimdiki hayatının bu isme dokunmasını istemiyordu.

“O kız nerede?” dedi Akın ileriye giderek. Bir elimi Akın’ın koluna koyarak onu uyarmak istediğimde abimin bakışlarının elime değdiğini fark ettim fakat elimi çekmedim. “Ne yapıyor? Seninle mi hâlâ?” Bilerek damarına basıyordu.

“Akın,” dedim uyarırcasına fakat benim uyarımı dikkate almadı.

“Sana söylemiştim Atlas Katrivas,” dedi durmayarak. “Büyüyeceksin. Büyümek zorundasın. Hiçbir şey bilmiyorsun ve yaşadığın o hayat bir illüzyondan ibaretti. Bak, şimdi tek başınasın. Şimdi en gerçek halinle karşımdasın.”

Akın’ın konuşması bittiğinde benim onun yanında olma- ma aldırmayan Atlas, beklemediğim bir anda Akın’ın yüzüne kafa attı. Çığlık atarak birkaç adım geriye çekildiğimde Akın da sendeleyerek birkaç adım gerilemişti. Elini burnuna doğru götürdüğünde burnunun kanadığını anlamıştım.

“Sana söyledim Mir,” dedi Atlas net bir sesle. Birkaç adım daha ilerleyerek Akın’ın yakasından tuttu. “O ismi ağzına almayacaksın. Geçmişi açmayacaksın.”

Akın ona herhangi bir karşılık vermiyordu. Eğer verseydi bu kavganın büyüyeceğinin farkındaydım.

“Bu kızı bir kere Hera kadar önemsemedin,” dedi Akın yine de durmayarak. “Umurunda bile olmadı bir kardeşinin olduğu.”

Kurduğu cümle yutkunmama sebep oldu. Hera başkaydı, aynı noktaya koyamazdı bizi. Hera onun hem geçmişi hem geleceğiydi. Eğer bir şansı olursa ne parasını ne bu savaşı seçerdi. Yalnızca Hera ile yeniden başlamak isterdi, bilirdim.

Hera’nın bana anlattığı sayılı anıları vardı. Abim hakkında daha çok şey bilmek istediğim zamanlarda benimle konuşurdu. Bütün bunlar başlarken onları bulduğumda bana bırakmak isteyip nasıl sürüklendiğinden bahsetmişti.

Ona söylemiştim. “Bu böyle bir bataklık. Kurtulmak istedikçe daha dibe batarsın. Bir çıkışı yok ölmekten başka,” diye.

Kahve gözleri her zaman olduğu gibi doluydu. Abime karşı duyduğu sevgiyi ve o sevgiye tutunarak buralara kadar geldiğini görebiliyordum.

"Bir gün pes etmeye kalktım," dedi karşıma geçip. Ardından yutkundu. Kelimeleri nasıl bir araya getireceğini bilemiyor gibi baktı bana. "Atlas'ın karşısına geçtim. Sanki karşımda aynı adam yoktu. O gün ona baktım ama onu göremedim Efsun. Seni suçlamıyorum, sana kızmıyorum ama ben dayanamıyorum. Bambaşka biri oluyor. Bambaşka biri oluyorum. O bir insanı öldürebiliyor Efsun. Bu senin dünyanda ne ifade ediyor bilmiyorum ama ben onun göğsünde artık kendime yer bulamıyorum." Derin bir nefes aldı.

O gün ona cevap vermemiştim. Herhangi bir şey söylememiştim fakat o anlatmaya devam etmişti. O anlattıkça ben kendimden daha çok nefret ettim. Çocukken dinlediğim masallar beni o gün avutmaya yetmedi. Canavarlar her zaman olduğundan daha çok konuşuyordu.

Fakat Hera o gece sessizliğimi kabullenmedi. Bana abimin karşısında nasıl çaresiz kaldığını, nasıl tükendiğini hatırlatmak istercesine o günü anlattı.

"Karşısına geçtiğimde ona, 'Normal bir insan olmak istiyorum,' dedim. Boğazıma dizilen kelimeleri ona kusarak konuştum. O gün o kadar öfkeliydim ki sonunun nereye gideceğini umursamıyordum. 'Ben seninle herhangi biri olmak istiyorum. Artık sokağa adım atabilmek istiyorum. Atlas, ben tükeniyorum. Bir gün ya, bir gün normal olmak istiyorum. Çok mu? Seninle bir film izleyebilmek istiyorum, herhangi bir sevgili ne yaparsa onu yaşamak istiyorum,' dedim.

Bana, 'Farkındayım,' dedi bitkinlikle. 'Ama artık sana hiçbir şey veremem, anlıyor musun? Acıdan başkasını veremem. Bu sıkıştığımın savaşından ilerisini veremem. Ben...' Bir an sustu. Mavi gözleri üzerimde dolaştı.

O gözlerde boğulmaktan korkardım.

Ve artık korkularımınla yüzleşiyordum. Boğulduğumu hissediyordum Efsun. Bunun nasıl bir acı olduğunu nasıl anlatırım bilemiyorum."

Derin bir nefes almıştı. Tekrar bir kaçış kapısı arar gibi etrafa bakındı. Bulamadığında devam etti.

"Ben kendimi bile kurtaramıyorum bu çukurdan!" Yükselen sesiyle gözümden bir damla yaş süzüldü. Gözümden süzülen yaşa takılı kaldı bakışları. Yüzünde kendisine acıdığını belli eden bir ifade oluştu.

'Eğer istersen bırakıp gideriz Atlas,' dedim ona elimi uzatarak. Uzattığım ele doğru kaydı gözleri. Başını olumsuz anlamda salladı.

'Yapamazsın,' dedi keskin bir dille. 'O kadar kolay değil. Savaşmadım mı sanıyorsun? Kaçmaya çalışmadım mı sanıyorsun?'

'Tut elimi.' Derin nefesler aldım. 'Gidelim buradan. Bunu yapabiliriz. Güven bana.'

Darmadağın bir haldeydi. Saçları birbirine karışmıştı. Üzerindeki siyah üniforma kir içindeydi. Karşımdaki adamı tanıyamıyordum.

'Bunu hak etmiyorsun,' dedi kısıp bir sesle. 'Bunu hak etmiyorsun, hiç etmedin. Bu yaşanmamalı.' Birkaç adım geriye gitti. 'Gitmelisin Hera.' O da gözyaşlarını tutamayıp ağlamaya başladı.

Biz ikimiz yıllarca kaybolduğumuzu hissettiğimiz bir hayatın içindeydik. Sonrasındaysa üzerimize geçmiş devrildi, altından kalkamadık. Onun üzerinde kir, benim yüzünde yara izleri.

Biz bu insanlar değildik.

Biz ikimiz Atlas Katrivas ve Hera Yarkan'dık. Daha fazlası ya da azı değil.

KARANLIK SANRI

Arkamı döndüm ve yutkundum. 'Öyle istiyorsan,' diye mırıldandım ama duyup duymadığından emin değilim.

Ardımda bıraktığım adamın on yedi yaşındayken sevmeye başladığım o adam olmadığını farkındaydım. Fakat kalbimi ezse de o adamın her halini seviyordum."

O gün Hera sustuğunda içimdeki acının büyüdüğünü ve beni yok ettiğini hissettim.

Ben her zaman bu hayatın içine doğmuştum. Fakat o abim. O başka olabilirdi. O ikisi bambaşka bir hayat yaşayabilirdi. Şimdi geri dönseler bile hiçbir zaman kaldıkları yerden devam edemezler, biliyordum ama aynı zamanda eğer tekrar bir şansları olsa abimin bütün bu savaşı bırakıp ona gideceğini de biliyordum.

Evet, Atlas babasını kaybetmişti. Annesini kaybetmişti. Evini, arkadaşlarını, ailesini kaybetmişti. Fakat Hera şu an burada olsaydı, bu hayatı kabullenseydi Katrivas'ın başka hiçbir şeye ihtiyaç duymayacağını biliyordum.

Ben kabullenmek istemesem de Akın ikinci cümlesinde haklıydı. Umurunda bile olmamıştı bir kardeşe sahip olması. Belki Hera şu an yanımızda olsaydı, bu savaşa dahil olsaydı, her şeyin dışında kalmamış olsaydı abim beni biraz olsun severdi. Fakat ondan uzak kalıyor olması benimle arasındaki uçurumun büyümesine sebep oluyordu.

"Akın," dedi Atlas kaşlarını kaldırarak. "Senin evveliyatını sikerim."

"Neyse," dedi Akın yakasını Atlas'tan kurtararak. Burnundan akan kana aldırmadı. Kanını silip ona pansuman yapmak istedim ve içimdeki bu istek için kendime kızdım. Biz düşmandık, karşı karşıya kaldığımızda ona bir kurşun sıkabiliyor olmam gerekirdi. Acımam değil.

“Seninleyim,” dedi Akın asıl konuya gelerek. “Ve benimlesin. O akademiye birlikte yok edeceğiz.” Atlas’ın kaşları çatıldı. Böyle bir teklif beklemediğini yüzünden anlamıştı.

Burada yokmuşum gibi davranıyorlardı. Ben de öyle davranıyordum çünkü şu an için işime gelen buydu.

“Ne?” dedi Atlas şaşkınlıkla. “Neden?”

“Tarafımı seçtim,” dedi Akın gözlerini abimin üzerinden ayırmadan. Burnundan akan kan aşağıya doğru süzölmüş, yüzünde kurumaya başlamıştı. “Buradayım. A.S.P.’yi yok etmene yardım edeceğim.”

“Karşılığında?” dedi Atlas tek kaşını kaldırarak. Akın omuz silkti.

“Hiçbir şey Katrivas,” dedi kısık bir sesle. “Hiçbir şey. Çekip gideceğim. Düzeni size bırakıyorum.”

Atlas’ın bakışları yeniden bana doğru kaydığında bu sefer gözlerimi kaçırmadım. Onun yüzüne baktım. Gözlerinde yalnızca öfke vardı, mantıklı davranmaya çalışıyor gibi gözüküyordu.

Bu sandığımın aksine bir yüzleşme olmamıştı. Gerçek bir masaya oturmamışlardı fakat bir anlaşma masasındaydılar. Akın yıllar sonra abimin karşısına geçmiş, yıllar önce ona uzattığı eli sıkmayı teklif ediyordu.

“Mina ne olacak?” dedi abim gözlerini yeniden Akın’a çevirerek. Beni sorması içimdeki ateşin biraz olsun dinmesine sebep olurken göğsümün üzerindeki hissin azaldığını hissettim. Bu masada üzerine pazarlık yapılan, konuşulan tek şey işin özünde bendim ve buna izin veriyordum.

Fakat şimdi burada beni düşünmesini, böyle bir teklifte benim arkamda durmasını beklemiyordum. Belki de beni sevmesini isterken içten içe hiçbir zaman onun beni sevemeyeceğini biliyordum.

KARANLIK SANRI

O benim tek ailemdi. Her ne olursa olsun.

“O benim kişisel problemim,” dedi Akın beklemediğim bir tepkiyle.

“Ne saçmalıyorsun?” dedim kaşlarımı çatarak. Atlas elini kaldırarak susmama sebep olduğunda Akın devam etti.

“Kardeşinle bir anlaşma yaptık Katrivas,” dedi Akın ve göğsümün üzerindeki baskı yeniden kendisini gösterdi. “Senin aksine o seni oldukça seviyor olmalı. Çünkü şeytanla anlaşma şartlarını bile bilmeden el sıkıştı.” Atlas kaşlarını çatarak bana doğru döndüğünde mırıldandım.

“Öyle değil.”

“Şşş,” dedi Akın. “Öyle ya da değil. Benimlesin ve seni vermeye hiç niyetim yok Mina.”

“Ne anlaşması?” dedi Atlas tepkisiz kalmayı başararak.

“İsmi ni hiç kimseye vermedim ve vermiyorum çünkü kardeşin artık benimle. Senin nefesine karşılık onun varlığı,” dedi Akın kısa bir açıklama yaparak.

“Efsun...” Atlas bakışlarını bana çevirdi. “Siktir git Akın,” diye ekledi ardından. “Onu istemediği hiçbir yere bırakmam.”

“Kabul etti Katrivas,” dedi Akın başını iki yana sallayarak. “Siz bunu aranızda halledin ama ben son sözümü söyledim. Mina benimle, oyun bitse de bitmese de.”

Akın bize aldırmadan arkasını dönerek salondan çıktığında Atlas’a doğru birkaç adım attım. Akın bizi birbirimize karşı öylece bıraktığında aklımdan ne geçiyordu, bilmiyordum.

Abimle bir savaş başlatmıştık ve ikimiz de o savaşın içinde kayboluyor, kayboldukça yok oluyorduk.

O kaybettiklerine karşılık sıkılmıştı kurşunu.

Bense hiç var olmayışına.

“KÜLLER ARASINDA”

Dondurucu bir soğğun altında gözkapaklarımın üstündeki ağırlığa rağmen gözlerimi araladım. Karşımda tanıdık bir patika. Yolun başında bekliyorum. Üzerimde bir ceket bile yok. Üstüme beyaz kar taneleri konuyor. Birer kristal gibi, tenime düşen kar tanesi parçalanıyor.

Dışarıda katlanılamaz bir fırtına var. Rüzgârın uğultusu içimdeki acıyı besliyor. Korkuyorum. Yıllar sonra ilk kez içimde gerçek anlamda korku hissediyorum. Korktuğumu hissediyorum. Gözümden bir damla süzülüyor. Yanağımdaki sıcak damla ellerime düşüyor.

Beyaz tenimin üstünde gördüğüm kırmızı kan lekesi daha şiddetli ağlamama sebep oluyor.

Ağlıyorum. Gözlerimden kanlar süzülüyor. Ağlıyorum. *Hayır, kanıyorum. Kandıkça yalanlarına.* Nefes alış verişlerim derinleşiyor. Hayatta kalmaya çalışıyorum. *Hayır, boğuluyorum. Kendi gözyaşımda.*

Sus. Sustur başında bitmek bilmeyen sesleri. Sil gözündeki yaşı. Yandığın kadar yeniden doğacaksın hayatta. Kandığın kadar kanayacak, yaralarını saracaksın. Gözlerini aç. Geçmişini at. Yarını, şimdi kanlı ellerinle yazacaksın.

Bütün bu anlaşmalar bizim dengeleri oturtmamıza sebep oluyordu ve ben savaşın yaklaştığını hissediyordum.

Karmakarışık bir durumdaydık. Düşman kimdi? Dost kimdi? Hiçbirimiz bilmiyorduk. Akın, bizi kaosa sürüklediğini zannediyordu fakat biz yıllar önce o kaosu içinde gelmiştik.

Atlas'la aşamayacağımız yollar var mıydı? *Yoksa biz birbirinin gözlerinin içine bakarken birbirine ihanet eden iki müttetik miydik?*

"Abi," dedim Akın kapıdan çıkarak bizi yalnız bıraktığında. Bilerek yapmıştı. Amacı zaten kaosu içinde kalmamızdı. "Yapmak zorundaydım."

"Sana benden hiçbir şey saklama dedim," dedi sert bir dille. "Sana benden gizli hiçbir şey yapma dedim." Ona birkaç adım attım. Birbirimize karşı olan güvenimiz ince bir ipliğe bağlıydı. İçten içe bunu biliyordum.

"Seni düşünmek zorundaydım," dedim son kez. O istemese de ben onu düşünmek zorundaydım. Hem kendim için hem onun için.

"Efsun," dedi Atlas. "Kazanmak zorundayım." Bana doğru birkaç adım attı. "Yok etmek zorundaydım. Sonunda öleceğim ama bunu onun için yapmak zorundayım. Kendimi bile harcarım. Anlıyor musun Mina? Kendimi bile harcarım."

Seni de harcarım demek istediğinin farkındaydım. Ama herkese karşı kaldırdığım o duvar, ona karşı kalkmıyordu. Belki de içten içe bütün bunların sebebinin ben olduğunu düşündüğüm dendi.

"Telafi edeceğim, toparlayacağım," dedim kesin bir dille.

"Telafi etmek zorundasın."

Ağlamak istedim. Biraz olsun şefkat görmek istedim. Biraz olsun sevgi hissetmek istedim. Yorulduğumu hissettim.

Akın haklıydı. Ben asker olamazdım. Bir askere göre fazla duygusaldım. Fazla bağılydım insanlara ve geçmişe. Fazla açtım sevgiye. Güçlü durmaya çalıştıkça içten içten darbelerle yeniliyordum kendime.

“Akın’a kabul ettiğimi söyle,” dedi Atlas. “Ben bir yolunu bulacağım. Gerekirse şeytanla pazarlık yapar, o şeytanın başını keserim.”

Gözlerindeki nefreti, sesindeki hissizliği gördüm. Soğuktu. Bir kalbi yok denecek kadar soğuk ve hissizdi. İşte Atlas’tan geriye bu kalmıştı. Bir yığın ceset ve intikam.

“Tamam,” dedim çaresizce. “Peki şu notlar? Rossie meselesi.”

“Seninle derdi olan biri,” dedi Atlas. “Kim olduğunu çözemedim ama akademiyle ya da bizimle alakası olmadığına eminim. İyi düşün, kim olabilir?”

Kaşlarım çatıldı. Kim akademinin içine sızacak kadar bana kafayı takmış olabilirdi?

“Ebru mu?” dedim fark etmeden sesli düşünerek.

“Bilemiyorum. Ama biraz uğraşırsan bulursun. Önemli bir şey olduğunu sanmam.”

“Tamam,” diye mırıldandım. “Ben hallederim.” Kendince bana kendi meselelerimde tek olduğumu göstermek istemişti ve göstermişti de.

Telefonuma bir mesaj düştüğünde gözlerim kolumdaki saate kaydı.

Akın: Kapıda bekliyorum.

Kaşlarım çatıldı. Onunla mı gidecektim?

“Akın’la mı kalacağım?” dedim On Altı’ya.

“Anlaşmayı sen yapmışsın,” dedi aynı soğuk tavırla. “Her ne istiyorsa yap.”

KARANLIK SANRI

“Peki.” Birkaç adım geriledim. “Görüşürüz.” Ben kapıya döndüğümde arkamdan seslendi.

“Benden habersiz adım atma Efsun.”

Cevap vermedim. Çünkü başıma buyruk davranacağımı biliyordum. Kapıdan çıkıp Akın'ın arabasına bindiğimde Akın ses çıkarmadan arabayı çalıştırdı. Bütün bu yaşananlar midemin bulanmasına sebep olurken gözlerimi kapadım.

Arabanın toprak yolda ilerlediğini hissedebiliyordum. Yavaş yavaş bizi içine çeken bu oyunun başlayacağını en başından beri biliyorduk. Birer kukla gibi, bir yandan yönetilmeye çalışıldığımızın farkındaydık fakat hiçbirimiz buna engel olamıyorduk. Yıllardır herkes kendi içinde adım adım planlar yapıyor, kazanmak için doğru zamanı bekliyordu.

Peki ya kader? Ağlarını üzerime örerken yaptığımız planların, gittiğimiz yolların bir önemi kalır mıydı?

İçimde bir ceset taşıdığımı hissediyordum. Kendimi, hislerimi, geçmişimi öldürmüştüm ve bu yeniden doğuş bütün dünya içindi. Bütün insanlık içindi. Belki de sadece kazanmak içindi. Kahraman olmak için. Sevilmek için.

“Kurtardığın hiç kimse sana minnet beslemeyecek,” dedi Akın gözlerim kapalıyken içimi okuyor gibi. “Hayat anlardan ibaret. Hislerden ibaret. Ama her his unutulur. Her izin üstü kapanır. İnsan bugünü, dünden iyi hatırlar. Bu yüzden dün ne yaptığının hiçbir zaman uzak gelecekte bir anlamı olmayacak.”

“Kendim için yapıyorum,” dedim gözlerim kapalıyken.

“Kandırma kendini Mina,” dedi bana. “Kandırma. Ben bile senin için senden çok şey yapmışımdır.” Gözlerimi açtım.

“Ne demek istiyorsun?”

“Önemi yok,” diye mırıldandı. Dengesiz herifin tekiydi. Bir an bir şeytan kadar kurnaz, bir an bir melek kadar cezbediciydi. Ona güvenmemem gerekiyordu ama içimdeki hislere söz geçiremiyordum.

“Her şeyden önemli olanın bu olduğunun farkındasın ama cevabın olmadığından geçiştirip duruyorsun.”

“Neymiş her şeyden önemli olan?” Virajı dönerken sorduğu soruya cevap verdim.

“Aramızdakiler.” Bu cevabı beklemediğinden olsa gerek arabayı hafifçe yavaşlattı ve tek kaşını kaldırarak bana döndü.

“Ne var ki aramızda Efsun?”

“İkimiz de aptal değiliz,” dedim sessiz savaşımızı sonlandırarak. “Birbirimize olması gerekenden çok daha fazlasını yapıyoruz.”

Arabayı uçurumun kenarına çektiğinde ne olduğunu şaşırdım.

“Olması gereken ne?”

Bana dönerek yaklaştığında yutkundum. “Bu değil mesele.” Gözlerini gözlerimden bir an bile çekmedi.

“Lens takmamışsın,” dedi alakasız bir şekilde. “Bu mavi-likleri niye örttüğüne hiçbir zaman anlam veremedim zaten.”

“Mesela,” dedim kurduğu cümle kalbimin ritmini değiştirse de. “Neden bu iltifatları ediyorsun? Neden bu kadar yanımda, yakınımıdasın?” Dudaklarından çıkan nefesi yüzümde hissediyordum.

Onunla yan yana oturmak, cehennemin kapısında olmak gibi hissettiriyordu. Ateşi teninde hissetmek ama acıtsa da yanmak istemektir.

“Efsun,” dedi Akın fısıltıyla. “Üç Yüz Seksen.”

“Efendim...” Onun alanına girmiştim ve artık aklımla değil, hislerimle hareket ediyordum. *Bunu yapmamalısın*, dedim kendime. Ama söz dinletemedim.

“Sen benimle birlikte bu savaşı yakıp kül edecek o kadınsın. Hissettiğin her şeyin cevabını sana yeterince güvendiğimde alacaksın.” Elini kalbimin üzerine götürdü. “Hissettiğin hiçbir şeyin arkası boş değil ve kendini suçlaman gereken hiçbir şey yapmadığını bil.”

“Bil demek yetmiyor,” dedim çaresizce. “Sen düşmanım-sın. Karşımdasın.”

“Belki ait olduğun yeri yanlış biliyorsundur güzel kızım,” dedi kısık sesle. “Belki ait olduğunu sandığın o toprakları günü geldiğinde yakıp kül edeceksindir.”

O ve yalanları. O ve oyunları. İçime işliyordu, engel olamıyordum. Beni bir yalana inandırıyor, engel olamıyordum. Dudaklarına uzanmak, canını acıtmak, onu öpmek istiyordum.

Gözlerini gözlerime kilitledi. İçimde kopan fırtınaları o da hissediyordu, biliyordum. Soluklarımız birbirine karışıyordu, arabanın içi buharla dolmuş gibiydi. Camlara düşen yağmur damlaları dışında her şey susmuştu.

“Elini çek,” dedim kısık bir sesle ama elim, onun elinin altında kıpırdamadı.

“Bir daha dersin çekerim,” dedi fısıltıyla. “Gözlerin başka bir şey söylüyor.”

O an zaman durdu. İçimde bastıramadığım o lanet dürtü yükseldi; ona duyduğum öfke, nefret, arzuyla karıştı. Onun dudaklarına saldırmakla boğazına yapışmak arasındaki fark, sadece bir nefes kadardı.

Bir anda eğildi, nefesini dudağımda hissettim.

“Beni anlamak zorunda değilsin,” dedi. “Ama susarsan seni öpeceğim.”

Sustum.

O da sustu.

Ve sonra... dudakları dudaklarıma çarptı, önce öfkeyle, sonra acıyla. Sanki ikimiz de geçmiş, ihaneti, nefreti unutmak ister gibiydik o anda. Birbirimizi öptük. Doyasıya. Tutkulu, yakıcı, paramparça eden bir öpüşmeydi bu. Ellerim istemsizce boynuna uzandı, parmaklarım ensesinde kilitlendi. O ise belimi kavradı, sanki kaybolmamdan korkuyordu.

Bu bir öpüşme değildi, bir tehdit gibiydi. Sanki dudaklarıyla kalbimin sırrını çalacaktı. Ağzımda onun geçmişi vardı, nefretin şekil değiştirmiş haliydi. Öptü beni.

Sertçe.

Yavaşça.

Cezalandırır gibi.

Ben de geri çekilmedim. Çünkü içimde bir yer, çoktan yanmaya başlamıştı. Ona duyduğum öfkeyle onu istemek arasında kalmıştım. Dudaklarımız ayrıldığında dilimde acı vardı. Kan mıydı bilmiyordum. Ama yakıyordu.

Birbirimizin nefesinden uzaklaştık. Ne gözlerine bakabildim ne de kaçabildim. Aramızda hâlâ yanmamış bir şeyler vardı.

Arabada buharlaşan camların ardında yalnızca biz vardık. Yalanlarımız, savaşlarımız, acılarımız... Ama o an, sadece bizdik.

Bir düşmanın dudaklarımda bıraktığı izdi bu.

Belki de en çok bir yere ait olduğumu hissettiğim andı.

“Nereye gidiyoruz?” dedim Akın’a nefes nefese kalmışken. Sanki hiç yaşanmamış gibi. Dudaklarında alaylı bir gülüş gördüm.

KARANLIK SANRI

“Yok say,” dedi eğlenerek. “Kaç. Ama ait olduğun yere, bana geri döneceksin.”

“Nereye gidiyoruz?” dedim yeniden.

“Benim evime. Orada kalacağız.”

“Poyraz?”

“Akademide olacak.”

İkimiz yalnız kalacaktık. Bir evde. Kendime, birkaç dakika önce yaşananlara ve hislerime söz geçiremezsem onu haklı çıkaracağımı biliyordum ve bundan deliler gibi korkuyordum.

Yalanlar üzerine kurduğumuz bu dünyada bana hissettirdikleri gerçek miydi? Yoksa karmakarışık hikâyenin ortasında daha fazla batmak için uğraşıyor muyduk?

Etkisiz hale getirmek için, dedi iç sesim. Etkisiz hale getirip yok etmek, yok saymak için Efsun. Seni yok etmek için bir silah haline getirmeye çalışıyor hislerini. İzin verme.

Derin bir nefes aldım. İnsan kalbiyle baş başa kaldığında yaptıklarıyla düşündükleri bir olmuyordu. Savaş için ilk adımı atmıştık. Akın ve Atlas el sıkışmıştı. Bunun sembolik bir anlaşma olduğunu biliyordum. Atlas, fırsatını bulduğu ilk anda Akın'ı sırtından bıçaklamaktan geri durmayacaktı.

Sırtımı yasladığım yatak tenime batıyor, içimin kanamasına sebep oluyor gibi hissediyordum. Beni eve getirdiğinde aramızda sessiz bir gerilim vardı ve yaşananlar hiç yaşanmamış gibi yine, yeniden üstünü kapatmıştık. Üst kattaki odaya çıkmış, eşyalarımı yerleştirmiş ve biraz uyumuştum. Ardından gözlerimi araladığımda aşağıdan gelen sesler onun da uyanık olduğumu anlamama yetmişti.

Belki onunla bir başıma kalmak istemediğimden, belki konuşacaklarımız tükendiğinden aşağıya inmek istememiştim. İçimi, etimi kemiren bir huzursuzluk hissi vardı. Başımda dünden beri ağır hissediyordum. Sonunun nereye gideceğini kestiremediğim bu savaşta aklımı karıştıranın, beni belirsizliğe düşürenin kim olduğunu biliyordum ama bir yandan da bunu yapmasına izin veriyordum.

Bitecek, dedim kendime. Atlas bitirecek.

Bitirmesini istiyor musun? Neden ona bu kadar yakın hissediyorsun?

Kapım tıklatıldığında içine daldığım düşüncelerden sıyrıldım. Ben seslenemeden kapı açıldı ve Akın odama girdi. Üzerinde siyah tişörtü ve eşofmanı vardı. “Uyanmışsın,” dedi. “Neden aşağıya inmedin?”

“Dinleniyordum,” dedim kısık sesle.

“Konuşmamız lazım.”

“Neyi?”

“Ekin Korhan,” dedi Akın sert bir sesle. Ağzının içinde yuvarladığı isme duyduğu öfkeyi iliklerime kadar hissetmiştim. Bu nefretin sebebini hâlâ çözemiyordum. Fakat altında Aden denen kıza ait bir hikâye yattığına neredeyse emindim.

“İlk hedefimiz o mu olacak?”

Akademiye yok etmek iddialı bir cümleydi. Bir anda yapamayacaklarını biliyordum. Yavaş yavaş, içine işleye işleye, birer birer yapmaları gerekecekti. Ekin’de de taşlardan biri olduğunu biliyordum fakat hangisi olduğunu bilmiyordum. Onun taşını istiyordu.

“Evet.” Başıyla kapıyı işaret ederek ekledi. “Aşağıya gel de konuşalım.”

KARANLIK SANRI

Başımla onu onayladım. Yattığım yerden kalkarak ardından merdivenleri indim. İçim boş bir mezarlık gibiydi. Aklım o kadar karışık ki ne yapacağımı, nerede duracağımı bilemiyordum.

İlk kez bu kadar kaybolmuş hissediyordum.

Bastığım tahta merdivenin gıcirtısı sessiz olan evin içinde yankılanırken içimde gerginlik hissettim. Sanki gelecek olan felaketi bütün hissediyordum ve ilk kez felaketten korkuyordum. İlk kez savaştan kaçmak istiyordum.

“Evet,” dedim aşağıya indiğimde Akın’ın karşısına geçerek. “Aklında ne var?” Hava soğuktu fakat içeride yanan şömine evin ısınmasına yetmişti. O kadar zenginken neden böyle bir dağ evinde yaşamayı tercih ediyordu, anlamamıştım.

Her zamanki gibi tekli koltuğa oturmuştu. Bir eliyle alnını sıvazladı. Gergin olduğunu hissedebiliyordum. Ona güven vermeyen bir şeyler olmalıydı.

“Ekin’i bir harabeye getirteceğiz.” Derin bir nefes aldı. “Bu plan Atlas’a ait.” Ardından yaptığı ekleme kışlarının çatılmasına sebep oldu. Çünkü sesindeki imayı hissetmiştim.

“Eee,” dedim devam etmesini isteyerek. Ardından karşısına oturdum.

“Seni yakaladığını sanarak gelecek oraya. Seni almak için. Ardından Atlas girecek içeri. Bütün sistem kontrolü onda olacak. Kameralara sızacak ve Ekin’e yanlış görüntüleri verecek. Sistemlerine girip sahte bir çağrı gönderecek.”

“Bu kadar kolay mı?” Kışlarımı kaldırdım. “O sisteme girmek bu kadar kolaysa bunca zaman niye beklemiş?”

“Atlas’a sormaya ne dersin?” dedi Akın aynı imayla.

“İsim kullanmayı ve sıfat belirtmeyi kesersen sevinirim.” Bunun benim için hâlâ ölümcül bir sır olduğunu biliyordu.

“Peki,” dedi benimle inatlaşmayarak. İşte bu şaşırtıcı bir gelişmeydi. Akın benimle inatlaşmamıştı. “Becerebileceğini iddia ediyor.” Buna ihtimal vermediğini belirten bir tonla konuşmuştu. “Ve kendini bunun için ortaya koymamalısın.”

“On Altı beni harcamaz,” dedim kesin bir dille. “Ona güvenirim. Her ne olursa olsun. Tamamdır, o ne diyorsa ben varım yani.”

Oturduğu yerden gözlerimin içine baktı. “Birini sevince bütün kalkanların iniyor, değil mi Üç Yüz Seksen?” dedi ismini kullanmak yerine. “Birine içini açınca o zekân altüst oluyor, bir çocuk gibi kalıyorsun karşısında.”

“Ne anlatıyorsun?” Manipülasyonuna gelmek istemiyordum *ya da* doğrularından kaçıyordum.

“Merak etme, sana bir şey olamaz zaten. Meselenin en ufak bir köşesinde ben varken.” Karşısında şaşkın, savunmasız kalan yanıma bastırmaya çalıştım.

“Gerçekten,” dedim anlam veremeyerek. “Senin benimle derdin ne?”

“Benimsin,” dedi sanki bu basit bir meseleymiş gibi. “Anlaşmamız gereği.”

“Hayır.” Ona karşı çıktım. “Bu ilginin, bu hassasiyetin sebebi bu değil. Başka bir şey var.”

“Sen hâlâ ne olduğunun farkında değilsin.” Ayağa kalktı ve tam karşıma geçti. Oturduğum koltukta yüzünü görmek için başımı yukarıya kaldırmak zorunda kalmıştım. “Sen hâlâ nasıl bir değere sahip olduğunun farkında değilsin Efsun ama sana öğreteceğim. İçinde taşıdığın o cevheri...” Elini yüzümde gezdirdi. Bir piyanonun notalarına dokunur gibi narince yüzümde dolaştı parmakları. “Hiç kimsenin saçının bir teli

etmeyeceğini sana göstereceğim ve bunu anladığında...” Sus-tu. Gözlerimi gözlerinden çekmedim. Maviliklerim kahve gözlerine kilitlemişti.

“Anladığımda,” dedim devam etmesini isteyerek.

“İşte o zaman seni ben bile durduramayacağım güzelim çünkü hepimizi yok edecek gücü içinde taşıyorsun.”

Bir ölüm makinesinden, bir canavardan bahseder gibi bahsetti benden. Bir kalemde harcanabilir gibi. Neyden bahsettiğini içten içe bilsem de ona bir cevap vermedim.

İçimde taşıdığım o canavara teslim olmamak için yirmili yaşlarımı, çocukluğumu, gençliğimi feda etmişim. Hiçbir zaman üzerine akıtılan kanlarla beslenen bahsettiği kutsal toprak olmayacaktım. O toprağın kayıplarla ve zaferlerle lanetlendiğini bilecek kadar ölüm kokusunu hissetmişim.

Akın’ın sözleri hâlâ kulaklarımda yankılanırken koltuğa iyice gömüldüm. Yüzüme dokunduğu o an. Sanki karanlığın içinden bir yemin çıkmıştı. “Seni ben bile durduramayacağım,” demişti. Korkmadım. Çünkü içimde bir yerde söylediği o kadın olduğumu biliyordum.

Karanlığım tehlikeliydi, yakıcıydı.

“Harabeye Ekin’i çekmek,” dedim sessizce. “İçeri ben gireceğim. Kendimi yem gibi mi sunacağım yani?”

Akın omuz silkti. Acımasız yanı yine gün yüzüne çıkmıştı. “Zaten hep öyle olmadın mı?” Gözlerini benden kaçırmadan konuşmuştu. “Senin varlığın başlı başına dikkat dağıtıcıydı. Atlas bunu avantaja çevirecek.” Bütün suçu ona yıkmak için böyle davrandığını biliyordum.

“Eğer başarısız olursa?” dedim soğukça. “Eğer Ekin oyunu yutmazsa?”

“On Altı’nın zekâsına güveniyorsun ya,” dedi alaycı bir gülümsemeyle. “O zaman endişelenmene gerek yok.”

Cevap vermedim. Zekâsına değil, kalbine güveniyordum. Atlas benim abimdi.

Kendime kızdım. Belki de artık kimse eskisi gibi değildi. Hepimiz bir başkasına dönüşmüştük ve en kötüsü Atlas’ı büründüğü o kişiliğe, On Altı’ya büründüren bendim.

“Ne zaman?” diye sordum sonunda.

“İki gün içinde,” dedi Akın. “Ama önce sana bazı şeyleri göstereceğim.”

Ayağa kalktı. Eliyle arka tarafa, evin bodrumuna giden merdivenleri işaret etti.

“Orada ne var?” dedim temkinli bir şekilde.

“Gerçekler,” dedi karanlık bir gülümsemeyle. “Ve kime güvenip güvenmemen gerektiğini sana gösterecek bir kayıt.”

Yavaşça ayağa kalktım. Vücudumda bir ağırlık hissediyordum. Korkuyordum. Akın’ın bu hali... Fazlasıyla sakın, fazlasıyla hazırlıklıydı. Bir şeyler planladığını biliyordum ve aynı zamanda önde olmam gerektiğini de.

“Yani şimdi aşağı ineceğiz,” dedim.

“Evet,” dedi. “Çünkü bundan sonra gözlerini bağlı tutarak ilerleyemezsin, Efsun.”

Tahta merdivenlerin alt basamakları gıcırdarken burnumu, loş bir ıslaklık kokusu sardı. Duvarlar taş örme, soğuk ve nemliydi. Ayaklarım çıplak zemine her bastığında içimde bir ürperti yükseliyordu. Akın önümde yürüyordu, elindeki küçük el feneriyle yolu aydınlatıyordu ama o karanlığın içinden geçerken bir tarafım ona hâlâ güvenip güvenemeyeceğini sorguluyordu.

“Burası senin cehennemin mi?” dedim sertçe.

KARANLIK SANRI

“Hayır,” dedi. “Burası gerçeğin karanlığı. Cehennemi yukarıda zaten yaşıyoruz.”

Bodrumun en dip köşesinde küçük, paslanmış bir masa vardı. Üzerinde eski model bir ekran, yanında bir parça çökük metalden oluşmuş, tuşları ezilmiş bir kontrol paneli. Akın dizlerinin üzerine çöküp cihazı çalıştırdı. Bu evin böyle bir katı olduğunu fark etmemiştim.

“Bu kayıt,” dedi. “Atlas’ın çaldığı şeylerden biri. Ekin’in bir gizli konuşması... Daha doğrusu, yaptığı bir görüşmenin kaydı. Gizli tutulmuş. Atlas onu sistemin arşivinden çekip aldı.”

Ne hissetmem gerekiyordu? O kaydın sonunda en fazla ne olabilirdi? İçimdeki yalnızlığı harlamasından korktum. Birkaç gün önce havuzun içinde olduğu gibi çıplak ve yalınayaklarla tekrar ona koşmak zorunda kalmaktan korktum. Akın’a sarılmak bir yılanla sarılmaktan farksızdı ama yalanlarla yaşamak-tansa yılanla sarılmayı tercih ederdim.

Kayıt açıldı. Önce bir sessizlik. Ardından boğuk bir ses duyuldu. Tanıdıkta.

“...bunlar benim oyun kurallarım. Eğer A.S.P.’le bu şekilde yürürsek taşları kontrol altına almak zaman meselesi. Efsun hâlâ bilmiyor. Bilmeyecek de. Onun içindeki potansiyeli harekete geçirmek için Akın’ın zaafalarını kullanacağız. Gerekirse... Gerekirse onu yem ederiz.”

Bu beklemediğim bir şey değildi ama yine de içimde bir yer acıdı. Karanlığın içinde yolumu ararken, insanlığı korumaya çalışırken bir yandan içimdeki küçük kızla, geçmişle, acılarıma savaşıyordum. Korkularımınla sınanıyordum.

Ekin’in sesi devam etti.

“Akademi parçalanmaya başladı. Onu Efsun’a bağlayan ne varsa kesmeliyiz. Duygusal bağlar bu savaşın zaafıdır. Eğer

Efsun kendini akademiye ait sanıyorsa oraya bir ihanet tohumu ekmeliyiz. Onları birbirine düşürdüğümüzde taşlar bizim olacak. O kız, sadece bir araç. Sistemin içindeki kusurlu bağlantı.”

Bir an nefes almayı unuttum. Kulaklarım uğuldamaya başladı. Midem yandı, içim titredi. Cümleleri tekrar ettim zihnimde.

“Sadece bir araç.”

“Yem ederiz.”

Böyle olduğunu biliyordun, dedim kendime. Herkes için savaşta kullanılan bir silah gibi, araçtan ibaret olduğunu, eksik sanıldığını zaten biliyordun. Duygularımı, fırtınalarımı belli etmeden baktım ekrana.

Kayıt devam etti. Bir kadın sesi duyuldu bu kez, tiz ama kararlı.

“Peki ya Akın? Onun tarafı hâlâ belirsiz.”

Ekin dişlerini sıkar gibi cevapladı.

“Akın kontrol edilebilen bir ego. Ona gücü verirsen, istediğin gibi yönlendirirsin. Ama zamanı geldiğinde o da silinecek. Tek kalan biz olacağız. Ve taşların tüm şifreleri bizim olacak.”

Kayıt burada kesildi. İçimde bir yerde, o an odadaki karanlık daha da yoğunlaştı sanki. Nefesim daraldı, dizlerim titredi. Bir duvara yaslandım.

Hayır, dimdik ayakta duruyordum.

“Ne zaman öğrendin bunu?” dedim başımı kaldırmadan.

“Üç gün önce,” dedi Akın.

“Şaşıracığım hiçbir şey yok,” dedim kararlı bir sesle. Boğazımdan geçen her kelime bıçak gibi keskindi. “Ben hep ne sa-

KARANLIK SANRI

nıldığımın farkındaydım. Önemli olan içimde ne sakladığımı Akın. Sence nefret beni yıldırabilir mi?”

“Hayır,” dedi. “Aksine, ateşini harlar. Savaşını parlatır.” Beni tanıyordu. Bazen beni benden bile iyi tanıyordu.

Kafamı kaldırdım. Gözleri karanlıkta parlıyordu. () kadar soğuk, o kadar tutarlıydı ki... İçimdeki duvarlar bir bir yıkılıyordu.

“Ben bu savaşın çocuğuyum,” dedim. “Akademide gözlerimi açtığımda duygularım ve kimliğim bir halının altına süpürüldü. Ben yok etmek üzerine kuruluyum.”

“Biliyorum,” dedi sessizce. “Aynı akademide büyüdük Efsun.”

Donup kaldım. Haklıydı. Onu hiç görmemiş olmam da garipti fakat bunun sebebini onun akademinin vârisi olmasına bağlıyordum. Elbette ucuz, basit bir denekle aynı yerde yetiştirilmeyecekti.

“Ve ne olursa olsun o akşam, Ekin’le birlikte ben de orada olacağım, unutma. Benim olduğum yerde saçının teline zarar gelmeyecek. İşleri On Altı’ya bırakacak değilim. Senin hayatın üzerine bir kumar oynanacaksa zarlar yedi gelmek zorunda.”

Belki de hiçbir zaman gerçekten biri olmamıştım.

Sadece bir semboldüm.

Bir silah.

Bir tehdit.

Belki bir kurtuluş.

Ama asla... Sadece “Efsun Mina” olmamıştım.

“Savaşacak mısın?” diye sordu Akın.

Sadece savaşmayacaktım. Kazanacaktım. Ekin Korhan, son nefesinde bile beni hatırlayacaktı.

Gözkapaklarım aralandığında loş bir gün doğumu cama vuruyordu. Gökyüzü grimsi ve pusluydu. Hâlâ yağmurun devam ettiği ama göğün ağlamaktan yorulduğu bir sabaha benziyordu.

Yatakta doğruldum. Odanın içi hâlâ soğuktu. Ama içimde bambaşka bir yangın vardı artık. Uyuyamamıştım. Saatlerce duvara baktım. Düşündüm. Tarttım. Planı gözden geçirdim.

Ekin'in sesi, her cümlesi kulaklarımda dönüp duruyordu. *"Sadece bir araç."*

Ben bir araç olmayacaktım.

Ben oyun kuran olacaktım.

Üzerime koyu gri bir kazakla siyah tayt giydim. Saçlarımı geriye toplarken aynaya baktım. Aynadaki kadının gözleri daha sertti. Daha kararlı. Ve biraz daha... Yalnız. Artık bu yalnızlık korkutucu değildi. Aksine güç veriyordu.

Kapıyı açıp koridora çıktığımda Akın çoktan uyanmıştı. Aşağıdan sesler geliyordu. Bir şeyler kızartıyor olmalıydı. Ya da sadece dikkat dağıtmaya çalışıyordu. Onun da dün gece gördüğü kayıt yüzünden uykusuz olduğunu adım gibi biliyordum.

Mutfğa indiğimde sırtı bana dönüktü.

"Günaydın," dedim. Sanki hiçbir şey yaşanmamış gibi. Sanki dudakları hâlâ boğazımda yankılanmıyormuş gibi. Sanki içimde, onun adını çığlık çığlığa bağırان bir taraf yokmuş gibi.

"Uykusuz görünüyorsun," dedi tabağa iki yumurta koyarken.

"Sana da günaydın," diyerek geçtim masaya. "Atlas'a haber gönder." Bir an durdu. Elindeki ıspatula havada asılı kaldı.

KARANLIK SANRI

“Hazırım.”

Yavaşça bana döndü. Gözleri, ne demek istediğimi tam olarak anlamıştı.

“Yem olacağım,” dedim net bir sesle. “Ekin neye inanmak istiyorsa onu göstereceğim. Atlas planı devreye sokabilir. Onu içeri çekeceğim.”

“Dün gece fikrin bu kadar net değildi.”

“Dün gece,” dedim. “Sadece duygularımla savaşıyordum. Şimdi savaşın kendisine hazırım.”

Masaya oturdu. Gözlerini gözlerime dikti. Bu bakışta bir takdir vardı. Ama altında her zamanki gibi bir şey saklıyordu.

“Atlas planının ilk ayağını hazırlamış,” dedi. “Harabe bölgesine seni bir iz takibiyle götürecekler. Yalancı bir kaçış. Sözde bir tuzak. Seni kurtarmaya geldiğini sanacaklar. Ve sonra...” Durdu. Gözleri derinleşti. “Sonra içeriden her şey ele geçirilecek.”

“Benim görevim ne?” dedim.

“Yaralı gibi davranacaksın. Kontrolden çıkmış biri gibi. Seni gözlemleyecekler. Seni çözmeye çalışacaklar ve peşine düşecek.”

“Atlas’la bağlantım ne olacak?”

“Bugün öğleden sonra ilk sinyali alırsın,” dedi. “Ama dikkatli ol. Bu tek taraflı bir iletişim olacak. Güvenlik nedeniyle. Eğer ters giden bir şey olursa da benim orada olacağımı bil.”

“Neden?” Gözlerine baktım. “Neden bu kadar değerliyim senin için?”

“İçinde taşıdıkların için,” dedi alelade bir şekilde. Ama hayır, onun için güçten ya da bir satranç taşından ibaret olmadığını biliyordum.

“Gerekirse kendi elimle sonumu getiririm,” dedim. “Ama bu sistemin kazanmasına izin vermem.”

Bir an sessizlik oldu. Akın çatalını bıraktı. Ellerini yumruk yaptı. Gözlerinde içinde kalmış bir yangın vardı. Ama konuşmadı. Belki konuşsaydı söylediklerini geri alamazdı.

Yumurtaya hiç dokunmadan ayağa kalktım.

“Ben hazırlanayım. Akşama kadar Atlas’a ulaşmamız gerekiyor.”

“Efsun,” dedi arkamdan. Durdum. “Bu yolda, bu savaşta gerçekten yalnız kalacaksın. O sadece intikam için burada.”

Başımı çevirmedi. Ama cevap verdim.

“Ben zaten hiç kalabalık olmadım.”

Bir sonraki gün, Atlas’ın söylediği gibi kapının önüne geldiğimde hava hâlâ pusluydu. Yağmur dinmişti ama toprağın ağır, ıslak kokusu ciğerlerime doluyordu. Derin bir nefes aldım. Bu, özgürlük gibi değildi. Bu, bir mezara yürüyen bir mahkûmun nefesi gibiydi.

Sanki zaman bizim için her zaman olduğundan çok daha hızlı akıyordu. Atlas’la bu oyuna başladığımız gece, bütün bunları planladığımız ve uğruna yıllarımızı, ömrümüzü harcadığımız gerçeği bir ok gibi kalbime saplandı. Onu bir yalan inandırmıştım. Onu bir yalan uğruna bu savaş sürüklemiştim.

Sırt çantamda yalnızca birkaç parça kıyafet, bir kırık aynadan kopmuş cam parçası ve Akın’ın verdiği küçük bir cihaz vardı. Atlas’a ilk sinyali onunla gönderecektim. Bir çeşit tık-lama sistemiydi. Atlas’ın sadece bana özgü attığı *üç kısa, bir uzun, bir kısa* sinyali takip edecektim.

Tavrım sanki A.S.P’den ve Akın’dan kaçır gibiydi. Adımlarımı geri çevirmedi.

KARANLIK SANRI

Siyah bir cip beni yolun kenarında bekliyordu. Direksiyonun başında tanımadığım biri vardı. Konuşmadı. Göz göze bile gelmedik. Adamı Akın ayarlamıştı.

Araca bindiğimde koltuğun soğukluğunu tüm omurgamda hissettim. Camdan dışarı bakarken gri gökyüzü, yanından geçip gittiğimiz ıslak ağaçlar, çamura bulanmış yollar... Hepsi içimdeki boşluğu dışavurmuş gibiydi.

Ölüm gibi ilerliyordu araba.

Sessiz. Hızlı. Geriye bakmadan.

İç sesim susmuyordu. Hâlâ konuşuyordu, hâlâ sorguluyordu.

"Bu plan işe yarayacak mı Efsun?"

"Gerçekten seni kullanmalarına izin mi vereceksin?"

"Atlas'a güveniyorsun. Peki ya kendine?"

Ellerimi yumruk yaptım.

Güveniyorum. Çünkü artık hiçbir şey yapmadan yaşamak, bir silah olarak kullanılmaktan daha korkunç geliyordu. Bu seçimi, Atlas'ın kapısına gittiğim gün ben yapmıştım.

Araba toprak yoldan çıktı, taşlarla döşeli dar bir patıkaya girdi. Sarsıntılar arttı. Önümde uzanan yol, devrilen ağaçlarla dolu bir vadiden geçiyor, sonra yükselen sarp kayalıkların ardına kıvrılıyordu. Harabe, o kayalıkların ötesindeydi.

Bir zamanlar köy olduğu söylenen bu yerin artık haritada bile yeri yoktu. Savaş zamanı terk edilmiş, sonrasında yıllar boyu saklanmak isteyenlerin sığınağı olmuştu. Şimdiyse bir tuzakın merkez üssüydü.

"Burada ineceksin," dedi şoför. İlk kez konuşuyordu.

Başımı salladım. Kapıyı açtım.

Çamurlu toprağa bastığımda ayak bileklerime kadar bat-tım. Rüzgâr, taşların arasından geçerken inilti gibi bir ses

çıkarıyordu. Hava hareketsizdi ama tehlikeyle yüklüydü. İçimdeki her hücre tetikteydi.

Burası doğru yer.

Tehlike burada.

Plan burada başlayacak.

Harabenin taş duvarları göründü. Önümde yükselen, kısmen çökmüş, yosun tutmuş yapılar arasında yürümeye başladım. Sessizdi. Çok sessiz. Sadece botlarımın taşlara çarpan sesi yankılanıyordu.

Beni izliyorlar.

Gözler üzerimde.

Düşman buradaysa bu onların oyun alanı.

Ama ben bu kez yalnız değildim. İçimde taşıdığım bilgi, plan, kararlılık... Bunların hiçbirisi yalnızlığa yer bırakmıyordu.

İlk sinyali göndermek için bileğime gizlenmiş cihaza üç kısa, bir uzun, bir kısa sinyali tıkladım.

Atlas oradaydı. Biliyordum.

Henüz göz göze gelmemiştik. Ama bir yerlerde, bu pusun içinde bana doğru bakıyordu.

Etrafa dikkatle bakarak ilerledim. Sırt çantamı sıkıca kavramıştım. Saçlarım dağılmış haldeydi. Bir savaştan çıkmış gibi gözüktüyormuş olmalıydım. Tam da istediğim gibi. Harabenin ortasında yer yer yıkılmış taş bir çeşmenin önüne geldiğimde önümde aniden biri belirdi.

Korkmuş gibi birkaç adım geriledim ve elimi çantamdaki silaha attım.

Ekin'in ajanlarından biriydi. Yemi yuttu. İçimde bir yerde zafer gülümsemesi oluştu.

“Teslim ol,” dedi silahını kaldırarak. “Bizimle geleceksin.”

Gülümsedim. “Kimsin?”

“Üç Yüz Seksen,” dedi kendinden emin bir sesle. “Silahını bırak.”

Derin bir nefes aldım. “Hadi ama Akın,” dedim sanki yine yakalanmış gibi. “Ya öldür beni ya da bırak siktir olup gideyim.”

Bir cevap gelmediğinde usulca ellerimi kaldırdım. Silahı bana doğrulttular. Ben de gönüllü bir esir gibi onlarla yürümeye başladım.

Satranç başladı.

İlk taşı ben verdim.

Şimdi sıra Atlas'taydı.

Harabenin içine girdiğimizde beni aldıkları sorgu odası beklediğimden daha derme çatmaydı.

Tavanından paslı bir lamba sarkıyordu. Titreyerek yanan, sarı bir ışık. Gözlerimin içine işliyor, düşüncelerimi parçalıyordu. Odanın dört duvarı betondtu. Ne bir pencere vardı ne de zamanın akışını gösteren bir saat.

Bir masa. İki sandalye. Ve duvarın köşesine gizlenmiş bir kamera.

Beni içeri atan iki görevli kapıyı üzerime çekip kapattıktan sonra yalnız kaldım. Üzerimdeki montu çıkarmadım. Bedenim titriyordu ama bunun soğuktan mı yoksa içimde çılgılık atan korkudan mı olduğunu bilmiyordum.

“Nefes al,” dedim kendime.

“Şimdi düşersen, bu tüm planın sonu olur.”

“Oyun oynuyorsun Efsun. Ama bu kez kuralları sen yazıyorsun.”

Masanın başına geçtim. Ellerimi masanın altına sakladım. Bileğime gizlediğim cihaz hâlâ yerindeydi. Atlas sinyalleri almaya başlamış olmalıydı.

Kameraya baktım.

“Hazırım,” dedim. “Başlamanızı bekliyorum. Ne zaman gelecek bu herif?” Hâlâ bütün bunları yapan Akın’ın adamlarıymış gibi davranıyordum. “Ne zaman akademiye götürüleceğim?”

Hiçbir yanıt gelmedi. Sessizlik, ikinci bir sorgu haline dönüşmüştü. Her saniye, her tıkırtı, her lambanın titremesi zihnimi kemiriyordu.

Bu, klasik bir yöntemdi.

Konuşmadan önce yalnız bırakırlardı.

Kendi zihninde boğulmanı isterlerdi.

Ama ben yıllar boyunca yalnız bırakılmıştım. Sessizlikle baş etmeyi öğrenmiştim. Korku üzerine inşa edilen düzenin, sessizliği nasıl silah yaptığını görmüştüm.

Onlar sessizliği bir işkence sanıyordu.

Ama sessizlik, bana ait bir ülkeydi.

Ve ben onun kraliçesiydim.

Kapı açıldı.

İçeri siyah takım elbiseli, yüzü soğuk, gözleri ifadesiz bir adam girdi. Ne adını söyledi ne de benimle göz göze geldi. Karşıma oturdu.

Masaya bir tablet bıraktı. Açtı. Ekrana birkaç görüntü yansıdı.

Benim fotoğraflarım. Atlas’la birlikte olduğum eski bir an. Onun bilinen ölüm tarihinden öncesi. Beni gözlemişlerdi.

“Bu nedir?” dedim sessizce.

“Geçmiş,” dedi adam. “Ve yalan.”

Gözlerimi kışmadım. Tepki vermedim. Bu bir testti, biliyordum.

KARANLIK SANRI

“Atlas öldü,” diye devam etti. “Bu oyun, onun öldüğü gün bitti. Sen sadece gölgede kalmış bir hatasın. Bunu sen de biliyorsun.”

Hiçbir şey söylemedim. Gözlerimi ondan ayırmadım.

“Sana bir teklifimiz var,” dedi adam sonunda. “İçindeki bilgiyi bizimle paylaş. Seni sistemin dışında tutalım. Temiz bir başlangıç. Yeni bir kimlik. Yeni bir hayat.”

“Akın nerede? Oyun mu oynadığını sanıyor?”

“Safkan’a çalışmıyoruz,” dedi adam kararlılıkla. İçimde bir yerde korku, diğer yerde beklenen zaferin heyecanı vardı.

“Kimsiniz peki?”

Adamın kaşları çatıldı. Ama bu tepkisizliğim onu daha çok rahatsız etmişti. Sakinliğimden korkuyorlardı.

Çünkü sessiz kalan biri, ya çökmüştür ya da savaşmaya hazırdır. Ben ikinciydim.

Kapı tekrar açıldı. İçeri giren adımın sesi yankılandı. Sert, kendinden emin. Gözlerim ona çevrildi.

Ekin Korhan.

Şimdi ağıma düştün.

Takım elbisesi üzerinde kusursuzdu. Ellerini arkasında birleştirmişti ve karanlıktan çıkıp bana doğru ilerliyordu. Yüzündeki ifade... Ne öfke ne merhametti. Tanrılık oynayan bir celladın bakışıydı.

Göz göze geldik.

Ve o an anladım.

Bu adam, bir bilim insanı değildi.

Bu adam, Tanrı’yı öldürüp tahtına oturmak isteyen bir diktatördü. *Akın gibi*, dedi iç sesim. *Akın gibi*. Yanında huzur bulduğunu düşündüğün o adam gibi.

“Efsun Mina,” dedi adımı tıpkı bir cümle gibi kurarak. Birkaç gün önce Batum’da yarattığımız kıyamet hiç yaşanmamış gibi. “Seni yeniden görmek... İlginç.”

“Sana göre ben ölmüş olmalıydım zaten, değil mi?” dedim. Gülümsedi. “Kimse tamamen yaşamıyor bu düzende.”

“Sen bile mi?” dedim. “Bu kadar güçle sen bile mi yaşamıyorsun Ekin?”

Birkaç adım attı. Masanın kenarına yaslandı. Başını yana eğdi. Gözleri buz gibiydi.

“Ben hâlâ yaşamın tanımını yapıyorum,” dedi. “Ve sen hâlâ tanımlanamazsın Üç Yüz Seksen.”

“Bu seni korkutuyor mu?”

“Hayır,” dedi. “Ama seni hayatta tutmamı engelliyor.”

O an her şey sustu. Sadece birbirimize bakan iki varlıktık.

Biri yaratmak istiyordu. Diğeri yıkmak.

Ama kim hangisiydi, artık emin değildim.

“Şimdi başlıyoruz,” dedi iç sesim. “Ve kimse bu masadan aynı kalkamayacak.”

Ekin Korhan gözlerini üzerimden ayırmadan sandalyeye oturdu.

Parmaklarını masaya hafifçe vurarak bir ritim tuttu. Sanki o ritimle beynimi senkronize etmeye çalışıyordu. Bilinçaltıma sızmak ister gibiydi. Göz temasını bir an bile bozmadı. Beni parçalara ayırmak istiyordu. En zayıf yanıımı, en incinebilir noktamı görmek.

Ama içimde parçalanacak bir şey kalmamıştı artık. Onu izledim. Sessizce. Bekledim.

“Sana bir şey soracağım,” dedi. “Ama cevap vermek zorunda değilsin.”

KARANLIK SANRI

Sustu. Cevap vermedim.

“Akademide gözlerini açtığın günü hatırlıyor musun?” dedi. “İlk ses, ilk ışık, ilk korku... İlk ben.”

Gözlerimi kaçırmadım. Dudaklarım kımıldamadı. Ama içimde bir şey titredi.

İlk ben.

Hatırlıyordum.

Ama senin sandığın gibi değil.

“Senin adına karar verdik o gün,” dedi. “Efsun Mina Öner. Güzel bir isim. Anlamlı. Kulağa kadim geliyor. Ama sen... Sen o isme uygun bir klon değildin.”

Masaya eğildi. Sesini düşürdü.

“Sen, gözlerini açtığında bir çığlık attın. Makineyi durdurmak zorunda kaldık. Sesin... Sistemin camlarını titretti. Normal bir çocuk gibi uyanmadın. Sen bizim görmediğimiz bir şeyi hissettin. Seni o an kaydettik. O an adını deftere yazdık. Ama biz seni çözemedik, Efsun. O günden beri asla çözemedik.”

İçimde bir çığlık daha koptu. Bastırdım. Yutkundum.

“*Seni çözemedik,*” dedi.

Çünkü ben, onların yaptığı hiçbir şeye ait değildim. Onların kopyalayamayacağı tek gerçek bendim. Ve bu onları deliye çeviriyordu.

“Senin içindeki yapı.” Parmağını bana doğrulttu. “Diğerlerinden farklı. Bunu sen de biliyorsun. Beynin, duygusal reflekslerin, adaptasyon hızın hepsi standart dışı. Ama bizim sistemimizde standart dışı olan, ya yok edilir ya da yönlendirilir.”

“Ve sen de beni yönlendiremediğin için şimdi yok etmeye çalışıyorsun,” dedim nihayet.

Gülümsedi. Zehir gibi bir gülümsemeydi.

“Ben seni yok etmem, Efsun. Ben seni kendi elinle yok ettiririm.” Sustum. “Biraz daha devam edelim mi?” dedi. “Güzel yerlere gidiyoruz.”

Tabletini çevirdi. Yeni bir görüntü açtı. Bu kez görüntüde Atlas ve Hera vardı.

Ekin yavaşça tablete tıkladı. Ses açıldı.

“Ben seni korumak zorunda hissettim kendimi,” diyordu Atlas. *“Oysa sana zarar veren ilk kişiydim. Bununla nasıl baş edeceğimi bilmiyorum.”*

Kalbim sıkıştı. Ekin gözlerini bana dikti. Benim yüzümden yaşanmıştı yaşanan her şey. Onların sonunu ben ve Akın getirmiştik.

“Bunu dinleyince ne hissediyorsun?” dedi. “İhanet mi? Merhamet mi? Yoksa aptalca bir bağlılık mı?”

Yutkundum. Gözlerim sulandı ama dökmedim.

İhanet değil.

Sadece... Eksik bir yarım kalmışlık. Kapanmayan bir yara.

“Bak,” dedi Ekin, sesini daha da alçaltmıştı. “Sen duygusal kalmaya devam edersen kaybedersin. Akın seni bir noktaya kadar korur. Atlas öldü, o kız öldü. Geriye sadece sen kaldın. Ve ben seni hâlâ çözmek istiyorum.”

Ayağa kalktı.

“Yine de karar senin,” dedi. “Bize çalışırsan seni bu oyunun dışına çıkarırım. Kim olduğunu unutursun. Hatta seni tekrar sıfırlayabilirim.”

Sıfırlamak. Böyle kolayca iddia ettiği şeyler hükümetin yıllardır milyon dolarlar akıttığı bilim projeleriydi. Belleğini silmekten, insana kendini unutturmaktan bahsediyordu.

KARANLIK SANRI

Bir hayal gibi değil, bir tehdit gibi söyledi. Ve bu tehdit, ölmekten daha korkunçtu. Ayağa kalktum.

“Senin sistemini yıkacağım,” dedim. “Ve bunu kendi ellerinle yapacaksın.”

Kaşlarını kaldırdı. O kibirli, soğukkanlı tavrı bir anlık arladı. “Sen hâlâ kendini kahraman mı sanıyorsun?”

“Hayır,” dedim. “Ben sadece artık kurban değilim.”

Kapıya yöneldim. O an bir siren sesi duyuldu. Odanın içi kırmızı ışıkla doldu. Ekin’in gözleri büyüdü. Tabletine baktı. Parmakları hızla bir şeyleri kontrol etti. Yüzündeki korkuyu, kalbinin hızlanmasını hissettim. Korku bedenine yayılacak, içini kemirecek.

Yavaş yavaş Ekin Korhan, yavaş yavaş biteceksin.

“Sisteme biri sızıyor,” dedi.

Gülümsedim.

Sorgu odasının ışıkları üç kez titredi.

Bir şey bir yerlerden çatırdamaya başlamıştı.

Ekin’in gözleri hızla tavandaki sensörlere, ardından bilgisayar ekranına kaydı. Ekranda açık olan dosya birdenbire silinmiş, yerine yalnızca beyaz bir ekran ve kırmızı bir imleç gelmişti.

“Ne oluyor?” diye sordu yanındaki analist. Sesi, gerginliğini ele veriyordu.

Ekin sessiz kaldı.

Ekran bir anda karardı. Sonra titreyerek açıldı. Sadece iki cümle...

“Kimlik tespiti başarısız.”

“Yetkisiz erişim algılandı.”

Ekin’in dudağı seğirdi. Elindeki kalemi iki parmağı arasında döndürürken tonlaması soğuktu. “Bu içeriden biri olamaz.”

“Dış erişim mümkün değil,” dedi analist.

“Durdur şunu!” diye bağırdı Ekin. “Durdurun şunu!” Öfkeyle kurduğu cümleler içimde oyunun yeni başladığını fısıldarken sessiz kaldım.

Tüm sistemin panelleri titremeye başladı. Tavandaki havalandırma bir anda yüksek frekanslı bir uğultuya büründü. Kapılar kendi kendine açılıp kapanıyordu. Birkaç görevli telsizle haberleşmeye çalışıyor ama parazit yüzünden kimse kimseyi duyamıyordu.

Odanın içindeki monitörler birer birer kararmaya başladı. Sonra biri...

Biri tekrar açıldı.

Bu kez ekran yalnızca anlamsız görünen ama matematiksel olarak dizilmiş sayılarla doluydu. Sayılar ekranda bir satranç taşının belirmesine sebep oldu. *Kalenin.*

Sadece bir uzman bu dizilimin bir mesaj olduğunu anlayabilirdi. Ve Ekin bunu anlayabilecek bir adamdı.

“Bu bir şifreleme değil,” dedi. “Bu bir imza. Birinin iz bırakma şekli.”

Bakışlarını bana çevirdi. Sanki her şeyin sebebi benmişim gibi. Sanki burada yalnızca sorguya alınan değil, aynı zamanda içeriden yönlendirenmişim gibi. Ben susuyordum.

Ama içimde bir yer fısıldıyordu. “*O yaşıyor. O geldi. Ve bu sadece başlangıç.*”

Duvarlardaki ışıklar söndü. Geriye yalnızca kırmızı bir uyarı lambası kaldı. Sanki bina kalp atışı gibi her beş saniyede bir yanıp sönüyordu.

Ekin’in yüzü bu defa daha solgundu. Bir tehdit algılamıştı ama bu tehdit ne bildiği eski düşmanlara benziyordu ne de kontrol altında tutulabilecek türdendi.

Bu tehdit, bilinmeyen bir geçmişin hayaleti gibiydi.

“Birileri izliyor bizi,” dedi Ekin korku dolu sesiyle. Tuzağa yakalanmış bir fare gibi çırpınmaya başlamıştı.

Kırmızı ışık sanki bir kesik gibi duvarlara vuruyor, her yanımlı boğuyordu. Artık her çığlık bir düşüş, her düşüş bir ölüm anlamına geliyordu. Sistem içeriden bozulmuştu. Sadece çip taşıyanları değil, düzenin kendisini yok ediyordu.

Koridordan bir görevli daha fırladı. Kafasında yer alan implant parladı, sonra yere devrildi. Kolları büküldü, ağzından kan geldi. Bir şey onu içeriden yakmıştı.

Ekin bir adım geri çekildi. Panikle aldığı nefesiyle ciğerleri sarsılıyordu. Ardından bana döndü. Gözlerinde artık yalnızca tek bir şey vardı: *Hayatta kalmak*.

Kafasını bana doğru eğdi. Göz göze geldik. Bir anda elini beline attı ve montunun altına soktu.

Soğuk, metal bir tıklama duyuldu. Bir silah çıkardı ve ucunu şakaklarımda hissettim. Ben ne olduğunu anlayamadan Ekin beni kendine siper etmişti.

Donup kaldım. Bedenim tepki veremedi. Boynumda silahın buz gibi namlusunu hissettim. Namlu, tenime değdiği anda içimden geçen ilk şey korku değildi.

Öfkeydi.

Ekin’in sesi kulaklarımı deldi. “Kimseyi buradan çıkarmazsınız yoksa onu burada, şu anda, vururum!”

O an sistemdeki ışıklar titredi. Tavan, bizim üzerimize eğilmiş gibiydi. Lazerler, sensörler... her şey bir anlığına kararsız kaldı. Sanki sistem düşünüyordu. Sanki yapay zekâ bile buna hazır değildi.

“Duyuyorsunuz beni, değil mi?!” diye bağırdı Ekin. Omzuma sertçe bastırdı. Boynum hafifçe öne düştü. Gövdem-

le önünü kapatıyordum. Silah hâlâ şakaklarımdaydı. Tetik parmağında titriyordu. Ama çekmiyordu. Korktuğumu hissettim. Korkmamalıyım. Hayır... Atlas beni burada bırakmazdı, değil mi?

Peki neden içimde hâlâ korku vardı?

Tetiğe bastı. Ama...

Emniyet kilidi devredeydi. Belli ki aceleyle silahı çekmişti ama sistem silahı da kilitlemişti. Sistem, beni öldürmesine izin vermiyordu.

Ekin'in gözleri büyüdü. Bir uğultu yükseldi. Lazerler yeniden parladı. Ama bana çarpmıyorlardı. Arkamdaki Ekin'i gözetliyorlardı. Beni vuramıyorlardı ama onu bekliyorlardı.

Sistemin sesi yankılandı.

"Eksen dışı tehdit algılandı. Koruma protokolü devrede."

Ekin bana daha da bastırdı.

"Beni dışarı çıkarın!" diye bağırdı. "Sistemi kapatın! O yoksa siz de yoksunuz!"

Her yer çığlıkla, nefesle, titreyen metalle doluydu.

Ben... Hâlâ o silahın namlusunun altındaydım. Ama bu kez korkmuyordum.

Çünkü artık onun silahı da sistemi de bana işlemiyordu. En sonunda onun çaresizliğini gördüm.

Bir canavardan çok, çığlık atan bir çocuk gibiydi.

Kollarımda bir yangın gibi bastırıyordu gücünü. Parmakları bileklerime mezar taşı gibi çöküyordu. Nefesim kesilmişti ama gözlerim hâlâ ondaydı. Ekin Korhan. Sözleri hâlâ kafamın içinde yankılanıyordu:

"Eğer hayatta kalırsam, bu dünyada bir tek ben kalırım. Bu bana yeter."

Hayatta kalması için önce önümde durması gerekiyordu. Bense önünden çekilecek bir kadın değildim.

İçimde biriken öfke, çocukluğumdan kalan zehirli bir dua gibi içimi dağlıyordu. Bileklerimi kavrayan o ellerin üzerine turnaklarımı sapladım. Etini yırttım. Bir inilti kopardığında gözlerim karardı. Öfke artık gözbebeklerimi yutuyordu.

Kendimi yana savurdum. Vücudum zemine çarptığında çıplak bir çığlık gibi darbe sesi yankılandı. Dirseğim kesildi, kan aktı ama acı güzeldi. Zafere gidiyor gibi hissettiriyordu. *Acı, hâlâ canlı olduğumu fısıldıyordu.*

Yana dönmeden önce gözüm lazer sensörlere takıldı. Kırmızı ışık bir kez daha üzerimden geçti. Tanıyorlardı beni. Kodlar bana dokunamıyordu. Sistem beni hâlâ *dokunulmaz* olarak tanımlıyordu. Ama Ekin Korhan, senin sonun ben olacaktım.

Dizlerimin üzerinde doğrulurken sol kulağımda bir fısıltı patladı.

“Beni öldürürsen sen de yok olursun.”

“Sadece biri kalacak,” dedim. “Ve bu ben olacağım.”

Ekin hamle yaptı. Yumruğu havayı yardı, tam yüzüme doğru indi. Saniyelik bir gecikmeyle yana kaçtım. Elimi yere bastım, bedenimle döndüm, dizimle onun dizine çarptım. Dengesi bozuldu ama düşmedi. Hayır, o kolay kolay düşecek biri değildi. Yıllarını akademiye vermişti.

O da bana saldırdı. Ben sürünerek geri çekildim. Metal zeminin soğuğu tenime, alnıma ve dizlerime işlemişti. Yaralarım sızlıyor ama zihnim kusursuz bir netlikte çalışıyordu.

Duvar arkamdaydı. Kaçacak yerim kalmamıştı.

Ekin üstüme atladı, omzumdan yakaladı ve başımı zemine bastırdı. Saç diplerimde inanılmaz bir acı hissettim. Başım yere sürterken kulağıma eğildi.

“Bu sistem seninle başladı, seninle bitecek.”

“Sen daha benim neye hizmet ettiğini bile bilmiyorsun.”
Akın neredeydi?

İttim. Tüm bedenimle. Direndim. Ama o, sanki çocukluğumda üstüme kapanan karanlık gibi üzerimdeydi. Ve ben o karanlığı nasıl boğduğumu unutmamıştım.

Elimi uzattım. Sağ cebimdeki küçük metal tüp. Sistem dışı. Fulya’nın bana verdiği o son hediye. Avcumda sıktım. Bileğimden aşağı doğru sarkan kan, metalin üzerine aktı.

Göz göze geldik. Artık gözlerinde zafer yoktu. Şüphe ve boşluk vardı.

İşte o boşluğa saldırdım.

Elimdeki metal parçasını alnına çaktım. Geri savruldu. Silahı hemen yanındaydı. Elimle yere atıldım, kanlı zeminden sıyrılıp o parlayan namluyu kavradım. Parmaklarım silahın soğuk yüzeyine değdiğinde içimde bir şey sustu.

O da hareketlendi. Dizlerinin üstünde doğruldu ama ben daha hızlıydım.

Ayağa fırladım. Silahı kaldırdım. Namlu Ekin’in tam kaşlarının ortasına kilitlendi.

Oysa dizlerinin üzerinde bana bakıyor, göğsü inip kalkıyordu. Dudaklarından hafif bir tebessüm kaydı. Çenesini kaldırdı.

“Yapacak mısın?” dedi. Kibrinden hiçbir şey kaybetmemişti.

Silahın ucunda ölümün soğuk nefesi, arkamda ise bir adamın can havliyle bana sarılmış korkaklığı vardı. Ellerimin arasındaki o metal bedenimden çok, içimi donduruyordu. Bu bir silahtan fazlasıydı; bu, bir canlının başka bir canlıyı hiçbir değer gözetmeden kullanma şekliydi. Gözlerim karanlığa

dikilmişti. Her yan kırmızıya bulanmıştı ama içimde bir ses vardı duymaktan korktuğum... Kaybettiğimi sandığım bir yankı. Koridorun ucunda ayak sesleri yankılandı. Taş zemin her adımda çatlar gibi oldu. Önce gölgeyi gördüm, sonra gölge yürüyüşe döndü.

Adamın vücudu kırmızı ışıktaki parça parça seçiliyordu. Siyah bir palto, yere kadar uzanan koyu kumaş, baştan aşağı askeri, taktik bir görünüm. Ama onu ayıran şey, yüzünde taktığı maskeydi. Mat siyah, camsız, gözsüz bir maske. Soluk bile almayan, konuşmayan bir figürdü. Zihnimde tek bir kelime yankılandı: Atlas. Ama bu ismi bile düşünmek yasak gibiydi çünkü yaşamadığını sanıyordum. Çünkü ölümü kabul etmek, acıyı kolaylaştırırdı. Ama şimdi bu adam, bu sessizliğin içinden çıkan varlık, benim gözümün önünde bir tanrı gibi yürüyordu. Ekin bir an nefesini tuttu. Gözlerimin önünde korku dolu nefesler alıp veriyordu.

Atlas adımlarını hızlandırdı ve aniden hiçbir uyarı vermeden ileri atıldı. Gözle görülmeyen bir hızla sadece birkaç saniyede yanımıza geldi. Vücudu benimkine çarpacak kadar yaklaştığında rüzgârını tenimde hissettim. Ekin'in bileğini kavradığı anda çıkan sesle tüylerim ürperdi.

Bir kemik sesi.

Bir şeyin yerinden çıktığını hissettim. Atlas karşımda dizlerinin üstüne çökmüş olan Ekin'in bileğini tek hamlede kırmış, acı bir çığlık koparmasına sebep olmuştu. Bir yanda korkak bir tanrı, diğer yanda maskesinin ardında öfkeyi kontrol eden bir hayalet.

“Ver,” dedi Atlas elimdeki silahı işaret ederek.

Sesi filtreden geçiyordu, alçak ama netti. Sanki boğazımdan çıkan bir nefes gibiydi. Tanıdığım bir yankı. Öne doğru

bir adım attım. Nefes aldım. Atlas ise elimden aldığı silahı Ekin'in göğsünde tutuyor, sessizliğini koruyordu. Ve o an, artık yalnız olmadığımı biliyordum. Yanımda ölüm kadar sessiz bir kurtarıcı vardı.

Karanlık, duvarlardan sızan bir sıvı gibi üstüme akıyor, nefes aldığım her an ciğerlerime nemli bir ölüm kokusu doluyordu. Kırmızı ışığın kalp atışı gibi yanıp sönmesiyle birlikte zamanın büküldüğü bu odada ne geçmişin yükünü atabiliyor ne de geleceğe dair tek bir umut kırıntısı taşıyabiliyordum. Sanki her şey ben, bu oda, bu savaş, o silah, o maskeli adam, o sesini duymak istediğim kişi... Tek bir çürümüş anın içine sıkışmış, sonsuz bir cehennem döngüsünde çırpınmaya mahkûmdu ve ben, kendi bedenime hapsolmuş bir irade kırığı gibi sadece bakıyor, susuyor, yok oluşu izliyordum.

Maskesinin ardından tek kelime etmeden Ekin'in gözlerinin içine baktı. O an sessizlik, Ekin'in kalp atışları kadar yüksekti. Odanın karanlığına karışan kırmızı ışık, Atlas'ın bedenini birer gölge gibi bölüyor, yüzünü görünmez kılıyor ama varlığını tanrılaştırıyordu. Elindeki silahı indirip konuştuğunda sesi filtreden geçmesine rağmen bıçak kadar keskindi.

“Oyun bitti, Korhan.”

Ekin'in yüzü kasıldı. Bu sesi tanıyıp tanımadığını bilmiyordu. Ama dizlerinin titremeye başladığı an, sözlerin kime ait olduğundan çok, ne dediği önemliydi.

“Zekânla inşa ettiğin bu düzen, sadece korku üzerine kuruluydu. Korku eğer yönünü değiştirirse yaratıcıyı da yutar.”

Bir adım yaklaştı.

“Sistemin beynine sızdım. Kalbine değil, damarlarına. Yani artık seni içeriden kanatıyorum, dışarıdan değil.”

Sesi yükselmedi. Ama her kelimesi, odaya çivi gibi çakıldı.

“Seni yok etmeye gelmedim. Seni izlemeye geldim. Çök-
tüğün anı.”

Ekin nefes alamıyordu. Gözleri hâlâ Atlas’ın maskesine
kilidenmişti. Onu tanımıyordu. Ama bu sesi, bu hâkimiye-
ti... Daha önce hiç kimse bu kadar soğukkanlı konuşmamıştı
onunla. Bu düşmanın değil, hâkimin sesiydi.

Atlas döndü. Göz ucuyla bana baktı. Ama maskeyi açmadı.

“Şahı sen sandın. Ama sen tahtın bile taşımadığı bir pi-
yonmuşsun.”

Atlas’ın sesi odada yankılanıp sustuğunda birkaç saniyelik
bir boşluk oluştu. Ekin’in gözlerinde o boşluğun rengi vardı.

Kayıp.

İnançsızlık.

Ve korkuyla örtülmeye çalışılan öfke.

Ellerini iki yana açtı, dudakları seğirdi. Ağzından dökülen
ilk kelime, bir çırpınış gibiydi.

“Hayır, hayır, bunu... Bunu tek başına yapamazsın.”

Konuşurken sesi çatallıydı. Nefesi dardı. Karşısında hâlâ
maskeli duran Atlas’a bir adım attı ama bedeninde artık kont-
rol yoktu. Dizlerinin bağı çözülmüş gibiydi.

“Sen... Sen sadece bir gölgesin. Bir hayalet. Bir hiç... Siste-
mim senin gibi kimsesizlere ait değil.”

İşte tam o anda...

Kapı ardına kadar açıldı.

Bir fırtına gibi.

Ve içeri, adımlarını yere mühür gibi basan bir adam girdi.

Akın Mir Safkan.

Üzerinde gece kadar koyu bir takım, omuzlarında görün-
mez bir güç taşıyor gibiydi.

Adım attığı yerin havası değişti. Odaya bir tanrı girmişti. Ama bu, adaleti temsil eden bir tanrı değildi. Karanlığın sahibi, kaosun kurucusuydu.

Bakışı yalnızca Ekin'e çevrildiğinde hava sanki ağırlaştı. Dudaklarının kenarında sinsice kıvrılan bir gülümsemeyle konuştu.

"Oyunun sonuna geldin." İşte bu Ekin'in beklemediği bir hareketti.

Sesi kadifeydi ama bir usturanın teni kesen kenarı kadar keskindi. Sanki her hece bir hüküm, her kelime bir yıkım vaadiydi.

"Ben her şeyin sahibiyim."

Sadece Ekin değil, duvarlar bile geri çekilmek ister gibiydi. Atlas bile başını hafifçe eğmiş, gölge gibi kenara çekilmişti. Çünkü burası artık Akın'ın sahnesiydi. O içine girdiği her duruma tamamen hâkim olmayı başarıyordu.

Ekin'in dudağı titredi. O kibirli tavrı yerle bir olmuştu ama yine de pes etmeyen bir çocuktaki inatla haykırdı.

"Sen... Sen sadece şımarık bir çocuksun! Babasının parasına, genetik koduna, kurduğu sahte düzene yaslanan bir oyunbozan!"

Akın yaklaştı.

Bir adım.

İki adım.

Aralarında yalnızca birkaç santim kalana dek yürüdü. Ekin'in göğsüne bir nefes kadar yakındı. Ama gözleri hâlâ donmuş bir buz gibiydi.

Ekin bakışlarını kaçırmak istedi ama yapamadı.

O sırada Atlas yerinden kımıldadı. Ekin başını çevirdi, ona baktı ve tükürür gibi sordu.

“Sen mi bu orospu çocuğuyla anlaşma yaptın ha? O kızın ölümü bu adamın ellerinden geçmedi mi?”

Atlas tek kelime etmedi. Maske susuyordu ama Akın konuşmaya devam etti. O gülümsemesini biraz daha derinletti.

Şeytanca.

Soğukkanlı.

İğne gibi.

Fısıltı gibiydi sesi ama ölüm kadar net çıkmıştı.

“Senin düzenini paramparça etmeye geldim, Ekin. Hem onun elleriyle hem benim zekâmla. Bir isyan değil, bu bir infaz. Önce seni, sonra *babamı* yok edeceğim.”

Ekin’in gözleri açıldı. Gömleği terden sırtına yapışmış olmalıydı. Burası artık onun evi değildi. Tahtından edilmiş bir tanrı gibi, kendi imparatorluğunun harabelerinde titriyordu.

“O kadar kolay mı sanıyorsun evlat?” Gözlerinde alay vardı. Her an her şey tersine dönebilir gibi etrafa baktım.

“Savaşın sonuna geldin,” dedi Atlas ve yüzündeki maskeyi çıkardı. “Bu oyunu biz kurduk, biz bitireceğiz.”

“Savaşın çocukları,” dedim Atlas’ın sözünü keserek. “Bizi o laboratuvar da bir fare gibi eğitirken böyle söylüyordun değil mi? Savaşın çocukları.” Boğazıma bir yumru gibi yapışan kelimeler önümüze dizildi. Bu bir oyundu, hep birlikte yıllarca inşa ettiğimiz.

“Biz kurduk, biz bitireceğiz,” dedim net bir sesle.

“O kadar basit mi?” dedi yeniden bizimle inatlaşarak. Gözlerim Akın’a kaydı. Güvendiği bir şey vardı. Ardından etrafta gezdirdim bakışlarımı. Bir açık aradım ama bulamadım. Akın’ın da aynı şekilde şüphelendiğini fark ettiğimde aruk

bunun yersiz bir şüphe olmadığına emindim. Böyle adamlar en çok ölümden korkardı ve ölümlle bu kadar burun burunayken böyle dik konuşmazdı.

“Biz bu düzene bir ömür verdik,” dedi Ekin Korhan. “Ben yüz otuz yıldır hayattayım evlat. Sence o kadar kolay mı?”

“Uzun bir süre,” dedi Atlas alayla. “Dinlenme vaktin geldi.” Okyanus mavisî gözlerinin ilk kez zaferle parladığını gördüm. Yıllarca beklediği savaşın ilk adımlarındaydık.

Ve bu adım aynı zamanda sonumuzu getiriyordu.

“Evlat,” dedi Ekin Korhan alayla. “Sen yaşıyorsan bu sistem hiç bitmez demektir. Sen hayattaysan hâlâ umudumuz var demektir. Buraya gelmen küçük hatan olacak, büyüğü ise kendi kafana sıkılmaman.” Atlas’a kurduğu cümleler içimin yanmasına sebep oldu.

Neyden bahsettiğini biliyordum. Her ne kadar biliyor olmak istemesem de.

O görkemli karanlık kırmızı ışıkla yanıp sönerken odaya bir sessizlik indi. Ama bu sefer sessizlik, Atlas’tan ya da Akın’dan gelmiyordu. Bu sessizlik bir uyarıydı. Fırtınadan önceki hatta kıyametten önceki suskunluk gibi. Ardından adım sesleri.

İnce, kararlı, her tok sesiyle taş zemine mühür bırakan adımlar.

Kapıdan içeri, ayak bileklerine kadar uzanan siyah bir manto girdi önce. Kemerin tam ortasında duran eski bir simge. Tertemiz, çizgisiz, mükemmel bir yüz. Beyaz tenin üzerinde keskin hatlara oturmuş bir çene. Kırılganlıkla zarafeti birbirine karıştıran o kadim güzellik...

Ve gözler.

Donuk. İçinde bir zamanlar sevgi barındırmış, şimdi yalnızca emir taşıyan gözler.

KARANLIK SANRI

Tanıdık gözlere, bildiğim o yüze baktım.

İçimde bir yerde fırtına koptu. Boğazıma bir yumru dayandı ve gözlerim ellerinde silah olan Atlas'a kaydı.

Kapıdan içeri girdiğinde herkesin içinde bir şey durdu. Bir damar, bir ritim, bir şüphe. Atlas kıpırdamadı. Akın kaşlarını çattı.

Ama hiçbir şey, o kadının Atlas'a doğru yürürken tek eliyle belinden çıkardığı silahı ve Atlas'ın şakağına sımsıkı yaslamasını engellemedi.

Tetik ses vermemiştı. Ama odadaki herkes sustu. Çünkü bu, bir tetikten çok daha fazlasıydı.

Bu, bütün planların delindiği andı. Ve ben o an, içimdeki şüpheyi buldum.

Her şey sustuğunda, dış dünya gözlerimin önünde bir film şeridi gibi ağırlaştı. Renkler birbirine karıştı. Siyah ve kırmızı birbirinin içine akarken gördüğüm tek şey uzun siyah saçlı tanıdık kadının elleri oldu. Zarif ama ölümcül. Bir zamanlar bir kalp taşıdığına inandığım, belki de Atlas'ın bir zamanlar içinde kaybolduğu o eller, şimdi onun kafatasının yanında geziniyordu. Silahın metal soğukluğu Atlas'ın tenine değil, sanki benim kemiğime değmişti. Tetikte onun parmağı vardı ama her kurşun sanki benim göğsüme saplanıyordu.

O an içimde bir ses sustu. Uzun zamandır içimde bağırın, yön veren, beni hayatta tutan o ses. Belki Akın'ın sesi. Belki Atlas'ın. Belki kendi çocuk halimin. Hepsi birden sustu. Ve o sessizlikte kendi varlığımı bile hissedemedim. Bu odada kimse-
nin tarafı değilmişim gibi hissettim. Sanki herkes başka bir oyun oynuyor, ben yalnızca seyrediyordum.

Bir piyon değildim. Ama şah da değildim. Bir anahtardım belki. Bir silahtım. Ama en korkuncu bir canavardım.

Nefes alış verişim derinleşti. Gözlerim istemsizce Atlas'a kaydı. Hâlâ maskeliydi. Yüzünü göremiyordum ama ona doğrultulmuş silaha rağmen geri adım atmıyordu. Ve bu... Bu beni daha çok kırdı. Çünkü ben korkuyordum. Çünkü ben o silah bana doğrultulsa geri çekilirdim. Ben yaşamak istiyordum. Ama o... O hâlâ dimdikti.

Bu yüzden... Kendimden utandım.

Ben onlardan biri değildim.

Ben o kadar güçlü değildim.

Ben sadece yaşamak isteyen ama yaşadıkça her şeyi daha çok kaybeden biriydim.

Tetikte bir parmak. Şakağında bir metalin soğukluğu.

Maskenin ardında kıpırtısız bir nefes. Ve odadaki herkesin bedenine yerleşmiş, adını koyamadıkları bir dehşet.

Kimse konuşmuyordu. Ne maskeli figür ne onun yanındaki kılıç kadar keskin adam ne de bir köşede içimde hâlâ hayatta kalmaya çalışan kadın.

Ama işte o sessizliği paramparça eden ses, herkesin unutuğu o çürümüş kibriyle duyuldu.

Ekin Korhan.

Güldü. İnce, ıslak bir gülüştü bu. Bir oyunun son sahnesine yakışır şekildeydi. Ardından kelimeler kanla çatlamış dudaklarından döküldü.

"Oyunuma hoş geldin, Atlas Katrivas..."

Söz ağırdı. Yalnızca Atlas'ın değil, bütün duvarların omzuna bastı sanki. Tavan çatladı, ışık kırmızıya döndü. Bir isimdi bu ama aynı zamanda bir hakikatti.

Atlas kıpırdamadı. Ama silahı tutan eli bir anlık titredi. Bunu yalnızca Ekin gördü.

İşte o an içindeki şeytanı serbest bıraktı.

KARANLIK SANRI

“Ve elbette... O dillere destan, kusursuzca saklanmış ama gözlerinin her kıvrımında kendini ele veren aşkunla birlikte.”

Bakışlarını Atlas’tan çekip yavaşça bana çevirdi. Sesini yükseltmedi. Ama her hecesi, kelime değil, bir kurşundu.

“Sen zeki olabilirsin Katrivas ama kalbi olan adamlar hep kaybeder.” Yutkundum.

Savaşlarda hislere yer yoktur. Askerlerin hisleri olmaz.

Silah hâlâ şakaktaydı. Ama asıl tehdit, Ekin’in dilindeydi.

“Kaybettin. Kaybettiniz çocuklar. Sizler bu savaşın çocuklarısınız. Sizler bizim piyonlarımızızsınız. Hangi taşta sahip olduğunuzun hiçbir önemi yok. Ben hep daha fazlasına sahibim.”

Tok sesi içeride yankılandı. Mezarlığa dönen o harabede Akın, ben ve Atlas birbirimize baktık.

Bizler bu savaşın çocukları. Bizler, içimizde sakladığımız umutların katilleriydik. Abimin şakaklarına bir silah dayalıydı. O silahı kavrayan eller, abim için silahtan daha öldürücü bir bedene aitti. Zihnim geçmişe gitti. Yıllar öncesine. Abime ve dillere destan aşkına ait bir geceye.

“Umarım bir gün ölmezsin Katrivas.” Yüzünde büyük bir tebessüm oluştu.

Geleceği görür gibi konuştu.

“Ölmeme izin vermezsin sen.”

“Ölmene izin vermem ben.”

Devam edecek...

